MORGAN MATSON

Autoarea bestsellerului
Marea călătorie a lui Amy & Roger

O nuntă... cu bucluc

EPICA

MORGAN MATSON

O NUNTĂ CU BUCLUC

În amintirea Amandei Mierzwa

Familia Grant

Eleanor Sheridan Grant şi Jeffrey Grant Sheridan Grant (Danny), douăzeci şi nouă de ani Linnea Grant (Linnie), douăzeci şi opt de ani Jameison Jeffrey Grant (J.J.), douăzeci şi cinci de ani Michael Grant (Mike), nouăsprezece ani

Charlotte Grant (Charlie), şaptesprezece ani

Familia Daniels

Generalul Douglas şi Rose Daniels

Ellis Daniels

Elizabeth Daniels

Rodney Daniels

Grupul prezent la repetiţia de nuntă

Linnie Grant, mireasă

Rodney Daniels, mire

Max Duncan, cavaler de onoare principal şi oficiant al ceremoniei de nuntă

Jennifer Kang, domnişoară de onoare Danny Grant, cavaler de onoare

Jennifer Wellerstein, domnişoară de onoare J.J. Grant, cavaler de onoare

Priya Koorse, domnişoară de onoare

Mike Grant, cavaler de onoare

Elizabeth Daniels, domnişoară de onoare

Marcus Curtis, cavaler de onoare Charlie Grant, domnişoară de onoare

GRANT CENTRAL STATION
UNDE-I CASSIE?
S-A DUS LA JAKE FRENCH, SĂ-I DUCĂ NIȘTE LUCRURI.
CUM AȘA? DE CE TOCMAI EA?
S-A OFERIT, NU ȘTIU DE CE.

Vacanta de Crăciun

Jesse Foster mă săruta. Nu eram sigură cum de se întâmplase. II sărutam şi eu, deschizând ochii la fiecare câteva secunde, pentru a mă asigura că era adevărat, ca să văd luminiţele clipind şi ghirlandele agăţate pretutindeni la subsol, stâlpul balustradei împodobit cu un fes de Moş Crăciun şi, cel mai important, îl

vedeam pe Jesse Foster deasupra mea, cu mâinile în părul meu, ţinând ochii închişi. » De obicei, atunci când se întâmplă un lucru la care ai visat toată viaţa, te simţi dezamăgit, fiindcă realitatea nu se ridică niciodată la nivelul fanteziei, unde totul este perfect, unde niciodată nu ţi-e foame şi nu te dor picioarele. Dar în cazul ăsta, totul se potrivea cu aşteptările mele, ba chiar cu vârf şi îndesat.

Ori de câte ori visam că-1 sărut — si avusesem o *mulţime* de > > asemenea visuri, încă de când aveam unsprezece ani —, toate evenimentele din visul meu duceau către acel sărut: momentul în care mă vedea, cuvintele pe care le rostea, felul în care totul părea să se mişte cu încetinitorul, în timp ce se apleca spre mine. Şi apoi, întotdeauna, imaginea se întuneca treptat, iar eu începeam să-mi imaginez viitorul: noi doi mergând împreună pe holurile Liceului Stanwich, mână în mână, în timp ce el îmi zâmbea fericit.

Dar să-l sărut pe Jesse Foster în viaţa reală era mai presus de orice visasem vreodată. In primul rând, săruta extraordinar, eclipsându-i complet pe ceilalţi patru ţipi cu care mă sărutasem, care fiiseseră stângaci şi şovăitori. Stăpânea la perfecţie arta sărutului. Se oprea din când în când şi se uita la mine, ca pentru a se asigura că mă simţeam bine, iar eu mă întindeam ca să-i răspund la sărut, pierzându-mă în el încă o dată.

Porţiunea mea de creier care încă se putea gândi şi la alte lucruri în afară de *buze, mâini, Dumnezeule!* şi *Jesse Foster* încerca să înţeleagă cum ajunsesem în punctul ăsta. II ştiam pe Jesse de-o viaţă: când avea şase ani şi era scund pentru vârsta lui, cu o claie de păr şaten şi cârlionţat; cu aparat ortodontic şi cu ochelari, când avea doisprezece ani; şi acum, la nouăsprezece ani, cu părul scurt, braţele puternice şi musculoase, în timp ce se sălta deasupra mea. Era cel mai bun prieten al fratelui meu Mike, însă, în ciuda acestui fapt, nu ieşiserăm niciodată în oraş doar noi doi.

Mă aflam în subsolul familiei Foster în momentul ăsta, la două zile după Crăciun, numai deoarece Mike nu venise acasă de sărbători. După întâmplarea din februarie, nu fùsese acasă toată vara. Rămăsese la Northwestern[1] si urmase nişte cursuri de » vară,

iar apoi lipsise de acasă şi de Ziua Recunoştinţei. Până în ultima clipă, nu crezusem că avea să sară şi peste Crăciun. Era un lucru să speli putina de Ziua Recunoştinţei sau de 4 Iulie, şi era cu totul altceva să o faci de *Crăciun.* Mike nu venise acasă, iar pe 23 decembrie ne trimisese un SMS, anunţându-ne că planurile lui se schimbaseră. Nu dăduse nicio explicaţie.

Mama îşi canalizase fùria şi dezamăgirea în a face curăţenie, iar când ajunsese în camera lui Mike, găsise o cutie pe a cărui etichetă fùsese scris LUCRURILE LUI JESSE şi mi-o dăduse mie.

Cu toate că eram foarte supărată pe fratele meu, profitasem de ocazie. La urma urmei, era o modalitate absolut justificată de a-1 vedea pe Jesse, una care nu presupunea să născocesc un

[1] Universitatea Northwestern.

pretext. Îi scrisesem un SMS, după ce mai întâi îi trimisesem ciorne ale SMS-ului lui Siobhan, prietena mea cea mai bună, astfel încât el să nu vadă prea multă vreme, pe ecranul mobilului, bulele alea cu trei puncte înăuntru, care indicau faptul că şovăiam şi mă răzgândeam. În propriul lui SMS, mă anunţase că avea invitaţi şi că puteam să trec oricând pe la el, iar eu alesesem să-1 vizitez la 21:30. Ajunsesem acolo după ce îmi schimbasem hainele de cinci ori şi muncisem o oră ca părul meu să arate ca şi când nu depusesem niciun efort ca să-l aranjez, iar Jesse îmi făcuse vesel cu mâna, din capătul celălalt al subsolului, facându-mi semn să aşez într-un colţ cutia pe care o ţineam în braţe, apoi schiţase un gest spre lada frigorifică, unde berile se legănau în gheaţa topită. Am luat o bere Natty Ice, dar nu am prea băut. O ţineam în mână în timp ce discutam cu unul dintre colegii de cameră ai lui Jesse despre faptul că există multiple axe temporale; el era de părere că axa în .care trăim noi este doar unul dintre exemplele universurilor paralele aproape infinite şi că, dacă voiam o dovadă în sprijinul acestei afirmaţii, o puteam găsi pe internet.

Dădusem aprobator din cap şi încercasem să maschez faptul că afirmaţiile lui mi se păreau ridicole, iar în tot acest timp îl privisem

pe Jesse cu coada ochiului. Siobhan numea fenomenul ăsta „radarul meu jessean", şi nu se înşela: ştiam întotdeauna unde se afla el într-o încăpere şi cât de aproape de mine era. Jesse fùsese sufletul petrecerii: dominase în meciurile de ping-pong, salutase invitaţii pe măsură ce aceştia coborâseră în subsol şi discutase aprins despre ultimul sezon al serialului *Urzeala tronurilor.* Din când în când, se uitase la mine, iar eu îi zâmbisem si apoi mă prefacusem interesată de conversaţia la care participam. Trebuia să demonstrez că mă descurcam cu prietenii lui, că nu eram doar sora mai mică a lui Mike.

Dar, după două ore, eram pregătită de plecare. Prietenii lui Jesse începuseră să-şi ia paltoanele şi căciulile, ploaia reîncepuse, iar Jesse păruse foarte ocupat cu o fată îmbrăcată în roşu, cu un decolteu în anchior, care stătea aproape de el, pe canapea. Părul ei negru se răsfirase, ascunzându-i vederii pe amândoi. Toaleta de la subsol era încuiată, aşa că urcasem în casa întunecată şi tăcută, cu excepţia luminiţelor albe ce împodobeau un pom de Crăciun aflat într-un colţ.

Când m-am întors la subsol, m-am oprit brusc pe treapta de jos. Auzeam vag zgomote de portiere trântite şi motorul unei maşini. Dar cel mai mult mi-a atras atenţia faptul că toţi invitaţii plecaseră, iar Jesse stătea pe canapea. Singur.

— Cât am lipsit? l-am întrebat.

In timp ce traversam încăperea pentru a-mi lua paltonul, Jesse mi-a zâmbit, fără să-şi ia ochii de la televizor, unde se difùza rezumatul unui buletin de ştiri sportive.

— Haide, haide! a murmurat el, aplecându-se. Hai...

Probabil că în clipa aia se întâmplase ceva în legătură cu vreun sport, deoarece a oftat şi s-a rezemat din nou de spătarul canapelei. A închis televizorul, apoi a aruncat telecomanda deoparte. Se auzea doar zgomotul ploii lovind în ferestre. Jesse s-a uitat la mine şi a zâmbit ca şi cum mă vedea pentru prima dată.

— Charlie, nu e nevoie să pleci — a spus, scheiţând un gest spre paltonul meu — pentru că sunt un ratat şi toţi ceilalţi prieteni m-

au părăsit.

Mi-am aruncat paltonul cât colo, de parcă ar fi luat foc, dar apoi mi-am regăsit stăpânirea de sine şi mi-am impus să mă îndrept încet spre canapea şi să mă aşez lângă Jesse de parcă nu ar fi fost mare scofală, ca si cum nici nu mă sinchiseam.

Jesse nu s-a mişcat de la locul lui, din mijlocul canapelei, aşa că, atunci când m-am aşezat, stăteam mai aproape de el ca niciodată, cu excepţia a două împrejurări de neuitat: la a paisprezecea aniversare a lui Mike, când rămăseserăm blocaţi împreună în ascensorul unui local unde se juca *laser ta£,* şi o memorabilă călătorie cu maşina, când aveam doisprezece ani şi ne întorceam din Hartfield, unde jucaserăm minigolf. Ne înghesuiserăm toţi în aceeaşi maşină. Cumva, ajunsesem pe bancheta din spate, lângă Jesse, iar Mike stătea de cealaltă parte a lui. Iar Jesse se tot răsucea ca să discute cu Mike, ceea ce însemna că se tot sprijinea de mine, iar piciorul lui gol se lipise de al meu. In acea călătorie de treizeci de minute, mă rugasem ca traficul să fie infernal, sau ca şoseaua să fie închisă temporar, sau să facem pană — orice, numai să mai prelungim totul. Prin urmare, atunci când m-am aşezat pe canapea, alături de el, eram deplin conştientă că această apropiere — voluntară, spre deosebire de proximitatea impusă de logistica unui autovehicul — era ceva cu totul nou.

Când m-am apropiat de canapea, braţul lui a stat întins pe partea de sus a spătarului şi l-a mişcat puţin când m-am aşezat lângă el. Ba chiar — şi asta mi-a făcut palmele să transpire — părea să-1 fi coborât cu câţiva centimetri, aducându-1 mai aproape de umerii mei.

— Vrei să ne uităm la ceva anume? m-a întrebat Jesse, aplecându-se să ia telecomanda din locul unde o azvârlise, adică pe partea mea de canapea.

Se aplecase, întinzându-se peste mine, iar braţul lui îl atinsese uşor pe al meu, provocând în capul meu o explozie de stele.

— Sigur, am îngăimat, sperând că tonul meu era liniştit şi degajat, nu ca şi cum mă zbăteam între exaltare şi nevoia de a

vomita.

[1] *Joc similar cu paintball-\A sau cu airsofi-\A, principala diferenţă fiind că echipamentul de laser tag este în general mai comod şi jocul e inofensiv, comparativ cu celelalte două, în care impactul cu bila poate produce vânătăi sau chiar răni.*

Jesse mirosea a balsam de rufe şi a bere, iar când a recuperat telecomanda, a ajuns şi mai aproape de mine.

— Poate vrei să vezi un film? m-a întrebat el, îndreptând telecomanda spre televizor, însă fără să-şi ia ochii de la mine.

Atunci mi-a picat fisa şi am priceput ce se întâmpla. Oi fi sărutat eu doar patru ţipi şi, în plus, se poate spune că, într-un fel, am avut un iubit în clasa a zecea: partenerul meu de la ora de chimie, Eddie Castillo. Deşi „relaţia" noastră durase numai trei săptămâni, nu eram naivă. Dintr-odată, am ştiut foarte clar de ce Jesse mă invitase să rămân aici, cu el, de ce stăteam aşezaţi unul lângă altul, pe canapea: nu era deloc vorba să vedem vreun film.

— Sigur, am repetat, impunându-mi să-1 privesc în continuare şi împotrivindu-mă nevoii imperioase de a sări de pe canapea şi de a da fùga la poşeta mea, pentru a-i trimite un SMS lui Siobhan.

Aş fi vrut să-i spun ce se petrecea şi să mă sfătuiască în legătură cu ce trebuia să fac.

Mi-am scos pantofii cu talpă joasă şi mi-am strecurat picioarele sub mine.

— Mi-ar plăcea să văd un film.

Jesse mi-a enumerat câteva opţiuni şi eu m-am prefăcut că-mi păsa ce film alegea, dar de fapt ştiam că nu faceam decât să ne învârtim în jurul cozii. Şi, cum era de aşteptat, filmul începuse de numai câteva minute — din câte înţelesesem, în zăpăceala mea, părea să fie despre un poliţist care face schimb de trupuri cu partenerul său, un câine poliţist —, când Jesse şi-a desprins privirea de la ecran şi s-a uitat în ochii mei.

— Bună! a zis şi un colţ al gurii i s-a ridicat într-un zâmbet.

— Bună!

De data asta, nu mi-am putut masca neliniştea din voce.

S-a întins şi mi-a petrecut o şuviţă de păr după ureche, apoi mi-a mângâiat bărbia cu degetul mare, şi-a înclinat capul şi s-a aplecat spre mine, închizând ochii.

Şi apoi m-a sărutat.

Din primul moment în care buzele noastre s-au atins, mi-a fost clar că Jesse ştia ce făcea. Nu erau săruturile sfioase, nesigure de care avusesem parte înainte şi mi se tăia răsuflarea fiindcă mă săruta pasional. Încercam să ţin pasul cu el, încercam să conştientizez că asta chiar se întâmpla. L-am sărutat şi eu, sperând că lipsa mea de experienţă în acest domeniu nu avea să fie vizibilă. Dar, chiar dacă era vizibilă, pe Jesse nu părea să-l deranjeze. Inima mi-o luase la galop şi aveam senzaţia că mă topeam încet, transformându-mă într-o baltă pe canapeaua uzată, tapiţată cu velur, a familiei Foster. Jesse s-a întrerupt o secundă şi m-a privit în ochi, iar eu am încercat să-mi recapăt suflul, să mă gândesc şi la altceva în afară de numele lui, repetat iar si iar în mintea mea.

— Deci..., a spus şi şi-a strecurat un braţ pe sub şoldurile mele, de unde, o secundă mai târziu, a pescuit telecomanda.

Mi-a zâmbit ca şi când am fi împărtăşit un secret şi a ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu cred că avem nevoie de televizor, nu?

I-am zâmbit şi eu.

— Probabil că nu.

Jesse a îndreptat telecomanda spre televizor exact în clipa când agentul de poliţie exclama: „Am mai auzit de expresia «viaţă de câine», dar asta-i de-a dreptul ridicol!".

Sunetul s-a întrerupt. Deodată, subsolul a devenit mai întunecos şi mai tăcut. Eram doar eu, Jesse şi ploaia ce răpăia în ferestre.

— Ei, atunci..., a zis Jesse.

A zâmbit şi şi-a aplecat capul, sărutându-mă pe gât. Am scos o exclamaţie şi m-am înfiorat, mulţumindu-i în gând lui

Siobhan că mă convinsese să nu mă îmbrac cu o bluză pe gât, aşa cum plănuisem. Înainte să apuc să mă dezmeticesc, m-a întins pe canapea, astfel încât capul meu se rezema de braţul canapelei. Jesse stătea deasupra mea.

A început să mă sărute din nou şi şi-a strecurat mâinile pe sub puloverul meu, iar eu am tras aer în piept.

— Ce-i? m-a întrebat Jesse, îndreptându-se de spate şi frecându-şi palmele. Am mâinile reci?

— Nu.

M-am ridicat puţin şi mi-am privit abdomenul gol şi puloverul, care mi se ridicase până în dreptul coastelor.

Jesse a început să-şi plimbe uşor degetele pe abdomenul meu, iar eu am simţit din nou că începeam să mă topesc. Înainte, când mă sărutasem cu vreun băiat, nu ajunsesem niciodată la etapa sărutului la orizontală.

— E OK aşa? m-a întrebat Jesse.

Ochii lui îi căutau pe ai mei. Mâinile lui îmi mângâiau mijlocul, policarele lui desenau lent cercuri pe pielea mea goală.

M-am uitat la el şi, după o secundă de ezitare, am dat afirmativ din cap. Nu se punea problema că aş fi vrut să se oprească; pur şi simplu totul se derula mult, mult mai rapid decât orice experimentasem vreodată. Abia după o săptămână de relaţie Eddie îşi luase inima în dinţi şi mă ţinuse de mână. Am inspirat adânc, în vreme ce Jesse îşi strecura iar mâinile pe sub puloverul meu. M-am pierdut în clipa asta, în senzaţia stârnită de degetele lui pe pielea mea şi în săruturile noastre, care deveneau din ce în ce mai înfocate. Mi-a tras puloverul peste cap şi l-a aruncat deoparte, iar mâinile lui s-au îndreptat direct spre sistemul de prindere al sutienului. Am încremenit, iar Jesse s-a îndepărtat puţin, încruntat.

— Eşti bine?

— Pur şi simplu...

Am aruncat o privire spre trepte. Deodată, mi-am dat seama că, în orice clipă, oricare din părinţii lui Jesse ar fi putut coborî aici.

Nu aş fi suportat ca soţii Foster — care mă ştiau de când aveam cinci ani — să mă vadă pe jumătate goală, pe canapeaua lor, sărutându-l pe fiul lor.

— Ăăă... Părinţii tăi sunt acasă?

— Dorm în casă, a răspuns Jesse cu aplomb, dar am văzut că şi ochii lui s-au îndreptat spre trepte.

M-am ridicat în capul oaselor, simţind că momentul începea să-şi piardă vraja. Ştiam că n-aş fi putut să-l mai sărut pe Jesse acum, când nu mă gândeam decât la faptul că părinţii lui ne puteau surprinde.

S-a aplecat spre mine, zâmbind.

— Ştiu unde putem merge.

A făcut semn cu capul spre uşă, iar eu mi-am ţinut respiraţia, sperând că nu avea să sugereze să ne continuăm „activitatea" în maşina lui. In schimb, a spus:

— Casa de oaspeţi.

Nu fusesem niciodată în casa lor de oaspeţi, dar auzisem de ea. Datorită ei câştigase Jesse întotdeauna, în clasele primare, la jocul de-a v-aţi ascunselea, până ce lui Mike i-a picat fisa. Am dat din cap, în semn de aprobare, iar Jesse mi-a întins mâna, ca să mă ajute să mă ridic. Am vrut să mă întind după puloverul meu, dar el deja şi-l scotea pe al lui. Mi l-a întins, iar eu l-am îmbrăcat, încercând să ascund faptul că inspiram cu nesaţ mirosul lui Jesse, care părea să emane din caşmirul moale, gri.

— N-o să-ţi fie frig? l-am întrebat, netezindu-mi părul electrizat.

Jesse rămăsese doar în jeanşi şi într-un tricou alb, iar în ultimele două nopţi temperatura scăzuse sub nivelul îngheţului.

— Mă descurc.

Mi-a întins mâna, ceea ce a făcut ca lumea să se clatine puţin, şi m-a condus la uşa care dădea în curtea din spate a familiei Foster. Dar când Jesse a deschis-o, am făcut un pas înapoi. Ploua mai tare, iar temperatura părea să fi scăzut şi mai mult; am început să tremur şi mi-am dat seama, puţin cam târziu, că-mi lăsasem pantofii lângă canapea.

— Eşti gata să fugim până acolo? m-a întrebat Jesse, strângându-mi mâna.

— Stai! i-am cerut, făcând un pas spre canapea. Să-mi iau pantofii.

— Nu-i nevoie.

M-a tras mai aproape de el. S-a aplecat să mă sărute şi, o secundă mai târziu, m-a luat în braţe.

— Te duc eu.

Am scos un sunet—o combinaţie între un ţipăt şi un hohot de râs — şi, înainte să mă dezmeticesc, Jesse a deschis uşa şi a început să mă ducă în braţe prin ploaie.

Mi-am încolăcit picioarele în jurul lui, iar el mă săruta în timp ce păşea. Jesse s-a oprit un moment, strângându-mă cu putere, şi ne-am sărutat în ploaie. Aproape că-i simţeam inima bătând lipită de a mea. Apoi Jesse mi-a petrecut picioarele peste braţul lui. Când devenise atât de puternic? Mă purta ca şi când aş fi fost uşoară ca o pană. A pornit în pas alergător spre casa de oaspeţi.

Era o versiune miniaturală a casei familiei Foster: un acoperiş ţuguiat, din lemn, şi panouri de sticlă care se întindeau pe toată lungimea casei, plus un balcon la al doilea etaj. Am crezut că Jesse voia să intre pe uşa principală, dar m-a purtat până la scara care ducea la al doilea etaj. M-a lăsat jos, pe prima treaptă, dar a facut-o încet şi mâinile lui au alunecat de-a lungul picioarelor mele, până la talie.

— Tu prima, m-a invitat şi l-am auzit clănţănind din dinţi.

Acum, când nu ne mai sărutam, începeam să simt cât de frig era. Tălpile îmi amorţiseră. Am urcat grăbită, cu Jesse în urma mea. M-a condus în celălalt capăt al balconului şi a deschis uşa.

Jesse nu a aprins lumina, iar eu am clipit, aşteptând ca ochii să mi se obişnuiască. Era o mansardă *open-space* — poate că bucătăria şi sufrageria se aflau la parter —, cu un pat mare în mijlocul camerei şi cu noptiere de-o parte şi de alta. Uşa de la baie era întredeschisă. Înainte să realizez implicaţiile situaţiei — să mă sărut cu el, pe un pat, un^zf adevărat, părea foarte diferit de

săruturile de pe canapea —Jesse a închis uşa în urma noastră si stătea din nou în fata mea. M-a sărutat si am simtit cât de > * > » reci îi erau buzele. Acum, dinţii îi clănţăneau de-a binelea.

A tras de tricou — care devenise aproape transparent din cauza ploii —, îndepărtându-1 de pielea lui, şi a sugerat:

— Poate c-ar trebui să scăpăm de hainele astea ude.

A ridicat sugestiv dintr-o sprânceană, iar eu am râs. Mi-am zis că nu era o idee proastă. Hainele mele erau leoarcă, grele. Din ele se scurgeau picături pe mocheta bej.

Jesse m-a privit şi şi-a scos tricoul. Am clipit. Abia mă abţineam să întind mâna şi să-i ating pieptul gol, să-mi plimb degetele peste muşchii proeminenţi ai abdomenului său. Chipul lui era întrebător: nu chiar o provocare, dar ceva destul de asemănător. Stăteam pironită în loc, cu părul ud, din care se scurgeau picuri de apă, îmbrăcată cu puloverul lui Jesse, conştientizând brusc implicaţiile a ceea ce se petrecea aici. Mă aflam într-o încăpere ocupată de un pat, împreună cu un băiat pe care îl iubisem toată viata — un student în al doilea an de facultate, experimentat, care cu siguranţă nu avea nevoie să-şi ia inima în dinţi timp de săptămâni întregi pentru a ţine de mână o fată. Mă sărutase. Mă purtase în braţe, prin ploaie. Ştiam că aş fi putut să plec de aici, fiindcă tot ce se întâmplase până în clipa asta depăşise cu mult fanteziile mele, şi să mă duc acasă fericită, având destule lucruri la care să mă gândesc luni în şir.

Sau puteam să rămân.

Îmi doream să nu fiu nevoită să hotărăsc chiar acum, să pot lua o pauză de gândire şi să mă întorc la el altă dată; eventual, săptămâna viitoare. Deodată, mi-am adus aminte de tipul cu care vorbisem ceva mai devreme şi la teoria lui despre universurile paralele. Poate că exista o altă versiune a acestei seri, una în care Jesse îmi făcuse cu mâna, stând pe canapea, iar eu mă dusesem acasă si visasem la el cu ochii deschişi, ca întotdeauna, fără să îndrăznesc să-mi imaginez că situaţia în care mă găseam acum ar fi posibilă. Ce mi-ar fi spus cealaltă Charlie în clipa asta, când

eram frământată de nehotărâre deoarece visul meu dintotdeauna se îndeplinea?

Mi-am spus că mă puteam răzgândi oricând, că ce se petrecea acum nu însemna nimic. Dar știam foarte bine că nu aveam să mă răzgândesc și că totuși ce se petrecea acum însemna ceva. Mi-am scos puloverul lui Jesse, trăgându-1 peste cap, el s-a uitat la mine cercetător, iar eu am încuviințat.

Jesse a găsit termostatul casei de oaspeți și l-a pornit, apoi ne-am vârât sub cuverturi, el ajutându-mă să-mi scot jeanșii și descotorosindu-se de ai lui. Amândoi râdeam în hohote descoperind cât de reci erau mâinile și picioarele noastre. Îmi lipisem o talpă de gamba lui, iar el țipase scurt, apoi își pusese palma pe clavicula mea, și fusese rândul meu să țip. Dar în curând, după ce am reînceput să ne sărutăm, iar mâinile mele îi explorau gâtul, pieptul, un picior, brusc nu ne-a mai fost atât de frig. Și nu ni se mai părea la fel de amuzant.

În timp ce totul se rezuma la buzele și mâinile lui Jesse, la punctul pe care îl găsisem pe partea lui stângă, în dreptul coastelor, care, odată atins, îl făcea să chicotească exact ca un băiețel, un gând mi s-a ivit în minte pe neașteptate: *chestia asta n-o să-i placă lui Mike.*

Dar, o secundă mai târziu, l-am alungat. Nu-mi păsa câtuși de puțin de ce ar fi crezut Mike. Consideram că renunțase la privilegiul de a avea păreri care contează. Prin faptul că nu venise acasă timp de un an, transmisese foarte clar mesajul că nu mai voia să facă parte din familia noastră. Cu toate că Jesse era cel mai bun prieten al lui Mike și știam că, într-un fel, întin- deam coarda prea mult, ceilalți frați ai mei făcuseră același lucru.

Mike si cu mine crescuserăm urmărind o adevărată teleno- velă numită *Hei, amicul tău / amica ta are pe cineva?,* în care Danny, Linnie și J.J. jucaseră roluri principale: toți se cuplaseră cu prietenii sau prietenele celorlalți frați, cu rezultate dezastruoase. Prin urmare, tăinuisem față de Mike pasiunea mea pentru Jesse și nici nu le spusesem celorlalți frați ai mei, nici măcar lui Linnie,

deoarece ştiam că, la un moment dat, secretul meu ar fi devenit prea valoros ca să mai fie păstrat. Toţi cinci schimbam secrete între noi de parcă ar fi fost cartonaşe cu jucători de baseball: era cea mai valoroasă monedă pe care o aveam la dispoziţie. Ştiam că secretul ăsta — eu, aproape goală, împreună cu cel mai bun prieten al lui Mike — ar fi fost unul important.

— Te simţi bine? m-a întrebat Jesse, întrerupându-se şi uitându-se la mine.

— Da, i-am răspuns imediat, încercând să mă concentrez asupra lui.

In clipa asta voiam să mă gândesc la orice altceva, în afară de *fratele* meu.

— Mă simt bine, l-am asigurat.

Jesse mi-a zâmbit şi m-a sărutat iar. Nu după mult timp, mi-a mângâiat părul, dându-l la o parte de pe fruntea mea, s-a uitat în ochii mei şi m-a întrebat:

— Eşti gata?

Am încuviinţat din cap. A întins o mână spre jeanşii lui aruncaţi pe podea şi şi-a scos portofelul din buzunarul de la spate al pantalonilor.

După o pauză, a mormăit:

— Rahat!

Nu ştiam ce era în neregulă, dar nici nu eram sigură dacă ar fi trebuit să întreb, fiindcă aşa era posibil să-mi dau de gol lipsa de experienţă în domeniu.

— Eşti... Ăăă...

Mi-am dat seama că habar nu aveam cum să închei propoziţia, aşa că am lăsat-o în aer. Jesse şi-a strecurat la loc picioarele sub cuverturi şi s-a proptit într-un cot, apoi a explicat:

— Am crezut că am un prezervativ în portofel. Eram aproape sigur că-l am. Dar...

— Nu-i acolo? am întrebat, iar Jesse a scuturat din cap.

Nu-mi dădeam seama dacă eram uşurată sau dezamăgită. Aveam impresia că le simţeam pe amândouă simultan. S-a auzit

un tunet în depărtare şi ploaia s-a înteţit.

—Aş putea să mă îmbrac şi să mă duc să cumpăr prezervative, a zis Jesse. Rahat! Maşina mea ar trebui împinsă. Bateria a murit aseară. Aş putea lua maşina ta...

Dar, în timp ce vorbea, părea tot mai puţin convins de propriile spuse. Amândoi simţeam acelaşi lucru: prilejul ni se strecura printre degete.

— Sau — am propus eu — poate s-o lăsăm pe altă dată? De exemplu, pe mâine.

Ideea începea să-mi placă. Aşa, aş fi avut suficient timp să vorbesc cu Siobhan, să-i ascult părerea, să gândesc limpede, departe de Jesse. Când eram în preajma lui, creierul meu părea să se prefacă în terci.

Jesse a oftat şi a clătinat din cap.

— Mâine plecăm la schi, a spus. Şi de acolo mă întorc direct la facultate.

— La Rutgers, nu? l-am întrebat, sperând că vorbisem nonşalant, nu ca şi cum îmi întipărisem informaţia în memorie încă din ziua în care Mike îmi spusese unde urma să înveţe Jesse; nu ca şi cum aş fi vizitat ocazional website-ul facultăţii, căutând poze cu studenţi care purtau suspect de multe haine cu emblema facultăţii, râzând împreună în bibliotecă sau în campus; nu ca şi cum l-aş fi căutat cu privirea pe Jesse în grupurile alea fericite, imaginându-mi-1 trecând pe lângă acele clădiri, pe lângă acele teancuri de cărţi.

— Mda, a zis, oferindu-mi un zâmbet iute, ca şi când l-aş fi surprins. Ai o memorie bună!

S-a întins pe spate şi m-a tras mai aproape de el, aşa încât stăteam culcată alături, cu capul pe pieptul lui. Braţul meu stâng era complet strivit de corpul lui, dar nu ştiam cum să-1 aşez; oricum, în clipa asta nu-mi folosea la mare lucru.

— Dar tu? m-a întrebat Jesse. Ştii la ce facultate o să înveţi?

Am scuturat uşor din cap, nevrând să-1 deplasez din poziţia lui. O parte dintre cererile mele de înscriere la facultăţi nici măcar nu

fuseseră expediate.

— încă nu.

El a râs. I-am *simţit* râsul ca pe un huruit răsunând în pieptul lui.

— Păi, unde vrei să studiezi?

M-am uitat la el. Numele facultăţilor pe care le luasem în calcul îmi defilau prin minte. Răspunsul sincer la întrebarea lui Jesse era că voiam să rămân aici şi că, dacă aş fi avut de ales, nu m-aş fi dus să studiez nicăieri.

— încă nu m-am hotărât, i-am spus, mişcându-mă mai aproape de el.

— Asta nu-i o problemă, m-a asigurat Jesse, mângâindu-mă pe creştet şi jucându-se cu părul meu.

Am închis ochii pentru o secundă, încercând să-mi întipăresc clipa asta în memorie, fiindcă aveam senzaţia că, odată întoarsă în camera mea, în casa mea, faptul că stătusem goală, în pat cu Jesse Foster, cu braţul lui cuprinzându-mi umerii, cu capul pe pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii avea să pară un vis îndepărtat. Nu voiam să mă gândesc nici când urma să-1 mai văd, dacă urma să-1 revăd, nici ce urma să se întâmple la anul, indiferent unde voi fi fost atunci. Nu voiam decât ca acest moment să dureze o veşnicie.

Am deschis ochii si m-am întins ca să-1 sărut din nou, el mi-a răspuns la sărut, m-a tras mai aproape de el şi ploaia a reînceput, mai tare ca înainte.

VINERI

CAPITOLUL 1

Niciodată să n-ai încredere într-o persoană cu nume de fruct

În ajunul nunţii surorii mele, m-am trezit brusc, de parcă un ceas deşteptător ar fi început să sune. Am privit înjur, cu inima bubuindu-mi în piept, şi am încercat să-mi dau seama ce anume mă trezise. Încă nu mă dezmeticisem complet din visul pe care

tocmai îl avusesem: Jesse Foster fusese acolo, la fel şi fratele meu, Danny. În vis mai fuseseră şi câteva detalii din *Schoolhouse Rock!,* desenul ăla animat vechi.

Dar, cu cât încercam să mă agăţ de vis, cu atât mi se părea mai îndepărtat. Am dat din umeri şi m-am întins iar în pat, căscând şi trăgându-mi plapuma mai sus de umeri. Aproape că adormisem din nou când mi-am dat seama că, de data asta, chiar suna o alarmă.

De jos, de la parter, se auzea un bip strident. Părea să fie sunetul sistemului de alarmă care monitoriza usa de la intrare si » > pe cea de la bucătărie. Activam sistemul de alarmă doar atunci când plecam în vacanţă, iar uneori nici măcar atunci. Se auzea tare inclusiv la etajul al treilea, deci probabil că la parter era asurzitor.

M-am întins după ochelarii mei aflaţi pe noptieră şi după mobilul de pe podea. Îl conectasem la priză aseară. Am deschis mesajele de grup. Creaserăm mai multe, fiecare având o altă combinaţie de membri ai familiei Grant. Din unul dintre grupuri faceam parte cu toţii, inclusiv fratele meu Mike, cu toate că grupul ăsta nu fusese folosit de peste un an şi jumătate. Am accesat grupul prin intermediul căruia comunicaserăm în ultimele zile: aici erau prezenţi toţi cei care se aflau acum în casă: mama, tata, sora mea, Linnie, şi logodnicul ei, Rodney.

Eu

De ce a pornit alarma?

Am aşteptat un moment, apoi am primit o serie de răspunsuri consecutive.

Mama

E ceva în neregulă cu panoul de comandă. O să înceteze repede.

Tata

De ce ai trimis mesaj? De ce n-ai coborât să verifici?

Dacă era un hoţ?

Linnie

A intrat un hoţ?

Tata

Nu.

Tata

Dar AR FI PUTUT intra.

Tata

Iar dacă am fi fost jefuiţi, nu cred că să ne trimiţi mesaj ar fi fost cea mai inspirată reacţie.

Rodney

'Neaţa, Charlie!

Tocmai mă pregăteam să răspund la mesaje, când alarma s-a oprit din senin şi camera mea a părut, brusc, mult prea tăcută.

Mama

S-a oprit

Eu

Aud. Adică n-o mai aud.

Mama

Cobori? Tata a făcut cafea şi Rodney s-a dus să cumpere gogoşi.

Linnie

Stai aşa. Charlie, de ce eşti aici? Şi-a schimbat Liceul Stanwich ora de începere a cursurilor?

Mama

Eu i-am zis să stea acasă.

Eu

Mama mi-a zis să stau acasă.

Linnie

De ce?

Eu

Ca să ajut cu nunta.

Linnie

Atunci, de ce nu iei tu gogoşi?

Rodney

Nu mă deranjează să mă duc eu după ele!

Eu

Cobor imediat.

Am lăsat telefonul să cadă pe plapumă şi m-am întins. Sora mea avea dreptate: într-o zi de vineri obişnuită, în clipa asta aş fi fost în pauza dintre ore, îndreptându-mă agale spre cursul de Istorie pentru Avansaţi. După ce facultăţile au început să accepte cereri de înscriere, toţi elevii de clasa a douăsprezecea din liceul meu — inclusiv eu — au devenit mult mai relaxaţi în privinţa punctualităţii la ore.

Aseară o sâcâisem pe mama, spunându-i că puteam fi de folos şi s-o ajut cu chestiuni de ultim moment, care se puteau ivi pe neaşteptate, înaintea repetiţiei pentru nuntă[1], programată pentru diseară, şi o asigurasem că azi nu aveam niciun eveniment important la şcoală. Nu era tocmai adevărat: eram redactorul-şef al ziarului liceului, *Pilgrim*[I II], şi în această după-amiază urma să aibă loc şedinţa de redacţie. De asemenea, trebuia să discutăm despre ediţia de final de an şcolar. Dar ştiam că redactorul meu de ştiri, Aii Rosen, putea să rezolve lucrurile în locul meu. In mod normal, nu aş fi lipsit niciodată de la o şedinţă de redacţie, însă toţi fraţii mei aveau să fie aici după-amiază şi nu voiam să-mi irosesc timpul pe care l-aş fi putut petrece împreună cu ei contrazicându-mă cu Zach Ellison despre lungimea recenziilor lui de film.

M-am dat jos din pat şi l-am făcut repede, netezind cuverturile şi aranjând pernele, apoi am privit prin cameră, verificând dacă putea fi considerată îndeajuns de ordonată, în caz că rudele sau domnişoarele de onoare ar fi ajuns din întâmplare aici, mai târziu.

Familia mea se mutase în casa noastră actuală înainte ca eu să mă nasc, aşa că, deşi Danny şi Linnie îşi aminteau (sau cel puţin pretindeau că-şi amintesc) perioada în care locuiseră în altă parte, pentru mine casa asta reprezentase dintotdeauna „acasă", iar aceasta fusese dintotdeauna camera mea. Era cel mai mic dintre dormitoarele de la etajul al treilea, unde se aflau cele patru camere

---

[I] Repetiția pentru nuntă este o tradiție răspândită în SUA. Se practică în ajunul evenimentului. Scopul acestei repetiții este ca mirii, domnișoarele și cavalerii de onoare să parcurgă etapele procesului nunții, pentru a se asigura că totul se va desfășura fără probleme. (N. red.)

[II] Pelerinul (în engl. în original).

pentru copii, dar pe mine dimensiunea lui nu mă deranja. Intr-o anumită zonă tavanul se înclina, alcătuind un ungher perfect pentru a-mi adăposti patul. In plus, aici nu trăgea mereu curentul, ca în camera lui Danny şi a lui J.J. Partea cea mai bună era că încăperea asta avea acces la camera lui Linnie printr-un dressing lung, comun — locul ideal atât pentru a şterpeli hainele surorii mele, cât şi pentru a petrece timp împreună, noi două, pregătindu-se să ieşim în oraş sau stând pe podeaua dressingului, vorbind şi râzând, cu hainele atârnând deasupra noastră.

Dormitorul meu era cât de cât ordonat. M-am apropiat de măsuţa mea de toaletă şi m-am aplecat pentru a mă privi în oglindă. Mi-am periat părul. La fel ca toţi fraţii mei, eram înaltă — un metru şi şaptezeci şi cinci de centimetri —, cu păr lung, şaten. Nasul meu era uşor strâmb, din cauza unui incident cu trambulina, petrecut când aveam şase ani. De asemenea, dintre noi, cei cinci fraţi, eram singura cu ochi căprui-deschis, ca şi cum, în cazul mezinei familiei, loteria genetică fusese împărţită în două. Am pieptănat capetele şuviţelor, strâmbându-mă. Părul meu era lung şi se încâlcea cât ai clipi. Dar mă obişnuisem cu lungimea asta şi, cu toate că ştiam că *ar trebui* să-l tund, ştiam totodată că, probabil, n-aveam s-o fac.

Mi-am pus un hanorac peste pijama. Ajunsesem la jumătatea drumului spre uşă, când am auzit mobilul meu bâzâind înăbuşit. M-am uitat înjur şi, după o clipă, mi-am dat seama că trăsesem, din greşeală, cuvertura peste el. L-am scos de acolo şi am zâmbit când am văzut că mă suna fratele meu preferat.

— Bună, Danny! l-am salutat, uitându-mă la ceas. E devreme la voi.

In glasul lui se strecurase un firicel de râs:

— Păi, unii dintre noi trebuie să zboare tocmai până în California.

— Ai fi putut să văi aseară, i-am reproşat eu.

Doar un weekend împreună cu fraţii mei nu mi se părea deloc îndeajuns, aşa că încercasem să-i conving pe toţi să vână acasă

marţi sau miercuri, astfel încât să petrecem împreună mai mult timp, înainte de sosirea rudelor şi a celorlalţi invitaţi. Dar numai Linnie şi Rodney ajunseseră acasă mai devreme. Atât Danny, cât şi JJ. erau nevoiţi să lucreze şi puteau să-şi ia liber doar vineri.

— Nu începe iar!

Fratele meu părea amuzat.

— Stai asa! i-am cerut, făcând ochii mari. De ce nu eşti în avion?

— *Din* avion te sun.

Mi l-am imaginat acolo, aşezat pe scaunul lui de la clasa întâi, cu o cafea alături.

— Să ştii că ai voie să dai telefoane din avion. Nu am decolat încă şi am vrut să văd ce faci. Cum merge treaba?

— Grozav! i-am răspuns imediat. E minunat să-i avem din nou cu noi pe Linnie şi Rodney.

— E în regulă cu nunta? Niciun dezastru de ultim moment?

— E bine. Clementine are grijă de toate.

— Mă bucur că banii mei sunt cheltuiţi cum trebuie.

— Să menţionezi asta si în discursul tău de nuntă, i-am zis.

Danny a râs.

— Poate c-o s-o menţionez.

Clementine Lucas era planificatoarea de nunţi a lui Linnie şi Rodney. Când anunţaseră data căsătoriei, Danny se oferise să plătească un organizator de nunţi, ca dar de logodnă. Se logodiseră cu doi ani în urmă, dar nu păruseră deosebit de dornici să stabilească data sau să-şi planifice nunta, iar noi spuneam mereu, în glumă, că aveau să se căsătorească în următorul deceniu, cândva. Tot ce ştiau viitorii miri era că voiau să se căsătorească la noi acasă. Fusese visul lui Linnie încă de când era mică.

De vreme ce Rodney era în anul al treilea la Facultatea de Drept şi studia pentru examenul de admitere în barou, iar Linnie îsi termina masteratul în conservarea si restaurarea monumen- > > telor istorice, nu era cel mai potrivit moment să ia parte la vreo nuntă în primăvara asta, şi cu atât mai puţin să şi-o planifice pe-a lor. Dar când părinţii mei ne-au spus că scoteau casa la vânzare,

pregătirile de nuntă au început să se precipite.

Am privit maldărul de cutii de carton pe care le împinsesem în uşa dulapului meu, ca şi cum aşa aş fi putut uita de motivul pentru care se aflau acolo. Trebuia să încep procesul de eliberare a camerei mele, deoarece casa noastră fusese cumpărată de către Lily şi Greg Pearson, care urmau să se mute, împreună cu cei trei copii ai lor, extrem de gălăgioşi, de îndată ce actul de vânzare-cumpărare avea să fie definitivat. Sperasem că nu aveau să apară cumpărători, că această casă avea să stea la vânzare luni la rând, dar când s-a vândut repede, nu am fost surprinsă. La urma urmei, cine nu ar vrea o casă care apăruse în cea mai iubită bandă desenată din America?

Aşa că, având în vedere situaţia, Clementine ne ajutase tare mult. Danny o găsise prin intermediul unei companii nou înfiinţate, numită Pland, în care firma de investiţii pentru care lucra plasase capital. Această companie avea contacte cu organizatori de nunţi din toată ţara şi îi selecţiona pe cei mai buni dintre ei. In afară de o neînţelegere privind culoarea şerveţelelor, relaţia cu Clementine decursese extraordinar.

— De-abia aştept să văd totul cu ochii mei, după-amiază, a declarat Danny.

— Tot la două ajungi?

— Aşa am de gând, a răspuns Danny, dregându-şi glasul. Când ne vedem, am o surpriză pentru tine.

Am zâmbit larg; bănuiam despre ce era vorba.

— Nu cumva îmi aduci o cafea Double-Double?

Danny a oftat.

— N-ar fi trebuit să te iau niciodată la In-N-Out[1] când ai venit să mă vizitezi.

— Deci răspunsul e nu?

— Răspunsul e „hamburgerii nu trebuie lăsaţi mai mult de şase ore fără a fi refrigeraţi”.

A urmat o mică pauză şi apoi a adăugat:

— Te-ai putea duce la In-N-Out oricât de des vrei, dacă te-ai

muta aici la anul.

Am zâmbit şi am aruncat o privire spre teancul din colţul biroului meu—dosarele lucioase, strălucitoare, care reprezentau confirmările mele de admitere la facultăţi. Trimisesem cereri la

opt universităţi şi mă acceptaseră trei: Northwestern, aproape de Chicago, College of the West — într-un orăşel din Los Angeles — şi Stanwich, universitatea din oraşul nostru, unde preda tatăl meu. Acum o săptămână, luasem decizia de a studia la Stanwich şi îi spusesem lui Danny despre hotărâre chiar

[1] In-N-Out Burger — lanţ de restaurante fast-food din SUA.

Înainte să le fi spus părinţilor mei. De atunci, tot încerca să mă convingă să vin la facultate aproape de el, pe Coasta de Vest.

— Cred că ar trebui să iei toate deciziile importante din viată luând în calcul lanţurile de restaurante fast-food, am zis eu, în glumă.

— Ştiam eu c-o să te dai pe brazdă.

Auzeam în fundal un anunţ care le comunica pasagerilor să-şi pună centurile de siguranţă şi să se asigure că toate compartimentele pentru bagaje erau închise.

— Trebuie să închid. Ne vedem curând, Chuck! a încheiat Danny conversaţia, folosind porecla pe care numai el avea voie să o folosească.

Totuşi nu-mi spusese care era surpriza.

— Aşteaptă! Danny…

Dar închisese. Mi-am lăsat telefonul pe comodă şi m-am dus la birou, am dat deoparte dosarul portocaliu, primit de la College of the West, şi l-am luat pe cel purpuriu, de la Northwestern.

Fusesem acceptată la Mediii, Facultatea de Jurnalism a Universităţii Northwestern. Facultatea asta era motivul pentru care depusesem cerere acolo. Consilierul meu de orientare academică crezuse că, de fapt, voiam să învăţ la aceeaşi facultate unde învăţa si Mike. Nu înţelesese că nu era un moft, ci o dorinţă. Am răsfoit broşura Mediii, privind fotografiile lucioase care înfăţişau studenţi în redacţia de ştiri, citind despre posibilele stagii la

principalele companii mass-media şi despre programul de studii jurnalistice în străinătate... Înainte să mă entuziasmez prea tare, am închis dosarul şi l-am luat pe cel de la Stanwich College. Mi-am trecut degetele peste imaginea felinarului, care făcea parte din logoul şcolii.

Northwestern încetase să mă atragă după ce ai mei îmi spuseseră că scoseseră casa la vânzare. Ideea de a pleca departe sunase mult mai bine atunci când avusesem o casă unde să mă întorc. Deodată, gândul de a-mi pierde atât casa, cât şi oraşul unde locuiam mă copleşise, iar eu începusem să iau din ce în ce mai mult în considerare să învăţ la Stanwich. Se putea spune că eu crescusem în campusul ăla şi îndrăgisem curtea interioară mărginită de pomi, vitraliile din unele săli de curs, bufetul unde se servea legendarul iaurt îngheţat. Începea să mi se pară cea mai bună alegere. Aş fi început o nouă etapă, dar rămânând totodată într-un mediu familiar. Pe deasupra, era o universitate grozavă şi ştiam că avea să fie o experienţă cu adevărat extraordinară.

Încă nu trimisesem Universităţii Stanwich confirmarea oficială si nici nu le comunicasem celorlalte două universităţi că > urma să studiez în altă parte, dar luasem o hotărâre. Cu toate că părinţii mei păruseră puţin surprinşi de alegerea mea, ştiam că aveau să se obişnuiască şi să fie bucuroşi primind prima factură pentru taxa de şcolarizare[III], fiindcă mă bucuram de o reducere, dat fiind că eram fiică de profesor.

Îndată ce nebunia cu nunta avea să se termine, plănuiam să mă gândesc serios la următorii paşi: să le comunic celor de la Northwestern şi de la College of the West că nu îndepliniseră cerinţele necesare pentru a fi aleşi, să aflu despre avansul care trebuia plătit şi despre actele necesare. Însă voiam să amân deciziile până după acest weekend. La urma urmei, chiar acum sora mea şi viitorul meu cumnat — şi, posibil, nişte gogoşi — mă

[III] In Statele Unite ale Americii, taxele de şcolarizare pentru studiile universitare sunt mari, iar in cazul anumitor şcoli (cum ar fi universităţile prestigioase), exorbitante. Din acest motiv, multi studenti contractează credite bancare pentru studii şi ajung să se confrunte cu probleme financiare pe termen lung, deoarece le este greu să înapoieze banii împrumutaţi. (N. red.)

aşteptau la parter.

Telefonul meu a sunat din nou şi am răspuns imediat, sperând că Danny îmi telefona iar, dar pe ecran am văzut

*& nuntO/^ cu/6ueâu*fotografia de contact a celei mai bune prietene a mele, Siobhan Ann Hogan-Russo.

— Bună, Shove-on[1]! am răspuns, dând telefonul pe *speaker.*

Aşa le spunea Siobhan oamenilor că se pronunţă numele ei, ceea ce însemna un număr mare de persoane care nu se aşteptau la un nume care conţine un *b* mut.

— A! a răspuns ea, părând surprinsă. N-am crezut c-ai să răspunzi. De ce nu eşti la ora de Istorie?

— Am pus-o pe mama să mă învoiască. Îmi iau liber azi, ca să ajut cu treburile legate de nuntă.

— Am crezut că se ocupă Mandarina[2] de toate.

Am clătinat din cap, cu toate că ea nu mă putea vedea.

— Ştii bine că o cheamă Clementine. Pur şi simplu ai prejudecăţi faţă de ea.

— Îmi cunoşti principiul, a zis Siobhan. Niciodată să n-ai încredere într-o persoană cu nume de fruct.

Am oftat; auzisem principiul ăsta de nenumărate ori şi intuiam că Siobhan îşi pregătea poanta:

— La urma urmei... s-ar putea să fie stricat.

— Ştiu că ţie ţi se pare amuzant, i-am spus, şi, după cum era de aşteptat, o auzeam pe Siobhan râzând. Dar nu e.

— Tata a fost de părere că e amuzant.

— Care din ei?

— Ted. Steve încearcă să facă rost de invitaţii la o cină pentru absolvenţii facultăţii, în seara asta.

Siobhan şi taţii ei se duseseră la Universitatea din Michigan încă de miercuri. Acolo urma prietena mea să înceapă facultatea,

[1] Poreclă bazată pe pronunţia asemănătoare a prenumelui de origine irlandeză Siobhan şi a verbului *shove,* urmat de prepoziţia *on (to shove* — a băga, a îmbrânci, a impinge).

[2] *Tangerine,* in original. Joc de cuvinte: în limba engleză,

Clementine — prenumele organizatoarei de nunţi — este atât un nume propriu, cât şi un substantiv („clementină"), iar *tangerine* se traduce prin „mandarină". (N. red.)

anul viitor. Spre deosebire de mine, ea ştiuse dintotdeauna la care universitate voia să studieze. Ambii ei taţi studiaseră acolo şi se întâlniseră câţiva ani mai târziu, la un eveniment organizat pentru foştii absolvenţi. In casa Hogan-Russo exista o fotografie — etalată ostentativ — în care se vedea o Siobhan nou-năs- cută, într-o salopetă inscripţionată cu numele Universităţii din Michigan, pozată cu o minge de fotbal în miniatură, galben cu albastru. Aparent, avusese loc o discuţie serioasă despre posibilitatea de a o boteza Siobhan Ann Arbor[IV] Hogan-Russo, pentru a-i spori şansele de a fi acceptată la Universitatea din Michigan. Dar, din fericire, nu fusese nevoie de măsura asta; aflase încă din decembrie că fusese acceptată anticipat.

— Cum e campusul?

— Uluitor!

Din glasul lui Siobhan a răzbătut un oftat de fericire.

— Stai! a exclamat prietena mea, revenind brusc la realitate, de parcă ieşea din norişorul ei de fericire legată de Universitatea din Michigan. De ce chiuleşti? Nu aveţi şedinţă de redacţie?

— Ba da, dar e în regulă. Aii se descurcă.

S-a lăsat liniştea, iar eu am adăugat iute:

— Oricum, vrea să fie redactor-sef anul viitor, asa că ar tre- bui să se obişnuiască.

Siobhan tot nu spunea nimic, dar îi vedeam perfect expresia, cu ochii minţii: braţele încrucişate la piept, o sprânceană ridicată.

—Jur că e-n regulă.

— Faci aceeaşi chestie de fiecare dată.

— Ba nu. Ce chestie?

— Când fraţii tăi vin în oraş, uiţi de orice altceva.

Am tras adânc aer în piept, pregătindu-mă să neg, dar apoi m-am hotărât să n-o fac. Era o luptă pe care Siobhan şi cu mine

---

[IV] **Oraș din statul american Michigan.**

& nuntă/„. ai/ âucăay

o duseserăm de multe ori în decursul anilor, iar de obicei ea o câştiga deoarece, sincer vorbind, nu se înşela.

— De data asta e altceva. Linnie se mărită.

— Se mărită?! a întrebat Siobhan, părând din cale-afară de şocată. Dar de ce nu mi-ai zzr nimic?!

— Sio!

— Nu, stai puţin! De fapt, mi-ai zis. Din trei în trei minute.

— O să fie extraordinar, i-am zis plină de convingere. Rochia lui Linnie este tare frumoasă. Am văzut fotografiile de la testele ei de coafură şi machiaj. Va arăta superb. Ai să vezi.

Siobhan venea la nuntă. O ştia pe Linnie dintotdeauna, la urma urmei. Urma să zboare din Michigan, mâine-dimineaţă, ceea ce-i lăsa la dispoziţie suficient timp să se pregătească înainte de ceremonie.

— A venit toată lumea? m-a întrebat. Circul e complet?

— Nu chiar. Linnie şi Rodney au venit joi seară. Danny ajunge azi, după-amiază, iar J.J...

Am tăcut o clipă şi am inspirat.

— Vom fi cu toţii, împreună.

Când am spus-o, un fel de căldură m-a cuprins pe dinăuntru, de parcă aş fi sorbit o gură mare de ciocolată caldă.

— Nu chiar toţi, a zis prietena mea.

— Ce vrei să spui?

— Mike, a precizat Siobhan. Mike nu va veni.

— De parcă l-ar vrea cineva pe-aici..., am mormăit.

— Păi... Linnie îl vrea acolo, a zis Siobhan, iar eu m-am apropiat de birou şi am început să îndrept teancurile de hârtii, mai mult ca să-mi ocup mâinile. Nu l-a invitat?

— Bineînţeles că l-a invitat, am răspuns iute, vrând să schimb subiectul. Dar nu vine si e mai bine asa. » — Bun, a zis Siobhan, dar eu mi-am dat seama că tot nu era de acord cu mine. In altă ordine de idei...

Tonul ei îmi dădea de înţeles că voia să se concentreze asupra

unei chestiuni care o interesa. Era acelaşi ton pe care îl folosea când aveam cinci ani şi ne jucam de-a Frumoasa şi Bestia, negociind cine avea să fie Belle şi cine se alegea cu rolul ceainicului.

— Cu ce-o să te îmbraci pentru *GMÆ*

M-am strâmbat. Echipa emisiunii *Good Morning America'* avea să apară în casa noastră peste două zile, pentru a ne intervieva pe toţi, deoarece benzile desenate create de mama — numite *Grant Central Station?* — ajungeau la final, după douăzeci şi cinci de ani de publicare. Şi, în pofida faptului că evenimentul se apropia cu repeziciune, încă nu mă hotărâsem ce să port la interviu.

Grant Central Station zugrăvea vieţile a cinci puşti, a doi părinţi şi a unui câine. Împreună, cei opt alcătuiau versiunea *fictivă* a familiei Grant, de vreme ce şi noi, cei din lumea reală, aveam acelaşi nume de familie. Această bandă desenată se publica, în episoade, în ziare din toată ţara şi din lume. Era vorba despre o familie numeroasă şi despre întâmplările cu care avea de-a face zi de zi: muncă, pasiuni amoroase, profesori răutăcioşi si rivalitate fraternă. Odată cu anii, banda evoluase de la poante şi ilustraţii caricaturale, devenind încet-încet mai serioasă. Umorul era mai incisiv, iar uneori mama elabora un singur fir narativ timp de mai multe săptămâni. In plus, spre deosebire de cele mai multe benzi desenate, în care personajele trăiau într-un soi de încremenire — Garfield detesta perpetuu zilele de luni şi îi plăcea lasagna; lui Charlie Brown îi era veşnic

[1] Emisiune matinală televizată, a cărei difuzare a început în 1975. Din 2012 până în prezent, este considerată cea mai vizionată emisiune matinală de televiziune din SUA.

[2] Autoarea face un joc de cuvinte bazat pe relativa omofonie dintre adjectivul *grand* şi numele de familie Grant. Grand Central Station este numele staţiei de plecare a unei celebre linii de cale ferată din Manhattan, New York, devenită destinaţie turistică, în parte datorită arhitecturii sale deosebite. (N. red.)

(ÿ-nuntO/... ca/6uc/uo

dor de fotbal; Jason, Paige şi Peter Fox rămăseseră în clasa a cincea, a noua şi, respectiv, a unsprezecea —, *Grant Central Station* se desfăşura în timp. Fraţii mei şi cu mine aveam fiecare un omolog în banda desenată a mamei, iar în ultimii douăzeci şi cinci de ani, omologii noştri ilustraseră evoluţia familiei Grant fictive, ţinând pasul cu noi, cei din lumea reală.

Faptul că existenţa benzii desenate se apropia de sfârşit venise la pachet cu nenumărate solicitări din partea mass-me- diei. Mama acordase interviuri prin telefon şi prin e-mail pentru câteva săptămâni şi călătorise la New York, pentru şedinţe foto şi interviuri înregistrate. Cele mai importante interviuri fuseseră programate cât mai aproape de ultima apariţie în ziare a benzii desenate, probabil aşa încât mama să poată spune cum se simţea cu acest prilej. Ziarele din toată ţara publicaseră retrospective *Grant Central Station,* iar Pearce, muzeul nostru local, dedicase o întreagă expoziţie muncii artistice a mamei. În seara aceasta urma să ne facem cu toţii apariţia la vernisaj, înainte de repetiţia pentru nuntă.

Dar cea mai importantă dintre aceste apariţii în mass-media era cea din *Good Morning America,* duminică dimineaţă: un interviu în direct, cu noi toţi, intitulat „Familia din spatele *Grant Central Station* .

Când Linnie şi Rodney hotărâseră data nunţii, mama stabilise ca data publicării ultimei benzi desenate să pice în weeken- dul cu nunta, astfel încât să fim toţi împreună. Echipa emisiunii *GMA* devenise mult mai interesată să facă un interviu cu noi când aflase că toată familia Grant avea să fie disponibilă. Linnie şi Rodney nu erau încântaţi de idee, iar J.J. comentase că, dacă aveau pretenţia să apărem la televiziunea naţională a doua zi după nuntă, exista posibilitatea să trebuiască să schimbe numele interviului în „Mahmureala Grant Central". Dar eu eram fericită că aveam să fim cu totii laolaltă si că. atunci când banda » » '

asta desenată, care ne definise vieţile, ajungea la final, aveam să trăim împreună acest moment.

Vrând să trag de timp, i-am răspuns lui Siobhan:

— Aăă... Cu haine.

— Charlie!

Dezaprobarea din glasul celei mai bune prietene a mele era palpabilă.

— Jackson Goodman Anne în casa ta, duminică! mi-a reamintit ea.

— Da, ştiu.

—*Jackson Goodman!* Şi tu nu ştii cu ce-o să *te îmbrac#*

Tonul lui Siobhan urcase la sfârşitul replicii. Ea şi taţii ei urmăreau *GoodMorningAmericaxmçrexsrâ.J.n* fiecare dimineaţă, înainte ca Siobhan să plece la şcoală, iar Jackson Goodman — prezentatorul emisiunii, bine îmbrăcat, cu zâmbet larg — era de departe preferatul ei. Când Siobhan aflase că avea să vină la noi acasă, mai că-şi pierduse minţile şi în secunda următoare se autoinvitase la filmare.

— Ai putea să mă ajuţi să-mi aleg o ţinută. Ce zici? i-am propus.

— S-a făcut! Şi tu o să mă prezinţi lui Jackson, bine?

— Sigur, i-am răspuns, cu toate că habar n-aveam cum urma să se desfasoare totul duminică.

Auzeam voci în fundal, în jurul lui Siobhan.

—Ar trebui să închid. Ceremonia pentru studenţii proaspăt acceptaţi de universitate o să-nceapă curând.

— Distracţie plăcută! Salutări victorioşilor!

— Salutări *învingătorilor^.* m-a corectat Siobhan, părând scandalizată. Chiar n-ai învăţat nimic de la mine?

[1] „The Victors" este imnul de luptă al Universităţii din Michigan şi a fost compus de un student al acestei universităţi, în 1898. Când echipa de fotbal a universităţii înscrie un gol, se cântă o versiune prescurtată a imnului.

nuntă/- cu/6uduo

— E clar că nu. Aăă..., atunci, hai, Wolverine[1]!

— *Wolverine?,* a precizat Siobhan, ridicând glasul. Nu e ca şi când Hugh Jackman ar fi mascota noastră.

— Înţeleg. Dacă ar fi fost, poate c-aş fi trimis o cerere de admitere la Michigan.

— Steve şi Ted încă sunt supăraţi că n-ai facut-o, să ştii.

— Spune-le să zică mersi că n-am depus cerere de admitere la Ohio State.

Am auzit exclamaţia indignată care răsuna ori de câte ori pomeneam de instituţia rivală a Universităţii din Michigan. Găseam mereu modalităţi de a aduce vorba despre Ohio State cât de des cu putinţă.

— O să pretind că n-ai spus asta, a zis Siobhan.

— Probabil că aşa e înţelept.

— Trebuie să închid. Felicit-o pe Linnie din partea mea!

— Sigur. Ne vedem mâine.

Am încheiat conversaţia. După un moment, am accesat fotografiile salvate în mobilul meu şi am început să caut printre ele. M-am oprit la pozele cu fraţii mei, încercând să găsesc una în care apăream toţi.

lată-mă pe mine, cu Linnie şi Rodney, aseară, alegând plăcinte la Captain Pizza; eu, Danny şi J.J. În faţa bradului de Crăciun: îi puneam coarne lui J.J. Linnie şi Rodney nu erau prezenţi fiindcă îşi petrecuseră vacanţa de Crăciun împreună cu părinţii lui Rodney, în Hawaii. In altă fotografie eram eu, J.J şi Linnie, de Ziua Recunoştinţei; atunci, Danny fusese nevoit să lucreze şi luase de urgenţă un avion spre Shanghai, încercând să salveze o afacere care era pe cale să se prăbuşească. Uite o

[1] Wolverine este un supererou fictiv care apare în revistele de benzi desenate publicate de Marvel Comics. Actorul australian Hugh Jackman a jucat rolul Wolverine în adaptările cinematografice ale acestor benzi.

[2] Jderii.” In acest caz, numele unei echipe sportive fictive.

poză în care apăream eu şi Danny, în septembrie. Stăteam afară, în faţa cafenelei Coffee Bean. Îmi făcuse o surpriză, trimiţân- du-mi un bilet de avion şi adresându-mi o invitaţie: „Vino să mă vizitezi în weekend!”. Iar eu zburasem până în California şi înapoi

în mai puţin de patruzeci şi opt de ore. Uite încă o poză făcută vara trecută: eu şi JJ. ne străduiam — fără să reuşim — să jucăm Cards Against Humanity[V] doar în doi.

Insă nu aveam nicio poză în care apăream toţi. Privând fotografiile, era evident că nu mai fuseserăm toţi laolaltă de ceva timp. Dar, în cele din urmă, în acest weekend situaţia avea să se schimbe. Timp de trei zile, fraţii mei aveau să fie acasă şi urma să fim din nou *împreună,* jucând cărţi şi pierzând vremea în bucătărie, pur şi simplu *fiind* împreună.

Petrecusem mult timp gândindu-mă la momentul reunirii noastre, iar acum momentul se apropia cu paşi repezi. Mai că aveam senzaţia pe care o simţeam atunci când eram toţi laolaltă. Era ca şi cum, în cele din urmă, lucrurile intraseră din nou pe făgaşul cel bun. Pe deasupra, în acest weekend urma să fim cu toţii în această casă, pentru ultima dată, aşa că totul avea să fie perfect. *Trebuia* să fie perfect.

Am pornit spre uşa camerei mele şi am ajuns la jumătatea scărilor spre bucătărie, când alarma s-a declanşat iar.

CAPITOLUL 2

Totul e în regulă!!

— Bună, puştoaico! a spus tata, zâmbitor, când am intrat în bucătărie.

Stătea aşezat pe un taburet, la insula din bucătărie. In mână ţinea o cană cu cafea, pe care a ridicat-o spre mine, schiţând un gest de salut.

— 'Neaţa! a mai zis el.

— Iar s-a declanşat alarma? am întrebat, examinând panoul montat lângă uşă.

Dar panoul era tăcut, iar toate luminiţele de pe consolă erau stinse. Alarma se oprise tot atât de abrupt pe cât se declanşase, iar până să ajung la parter, tăcuse din nou.

— Sora ta verifică sistemul, a zis mama, care se aşezase la masa lungă, de lemn, cu o cană de ceai în faţă.

[V] **Joc de societate pentru adulți.**

— A zis că poate unul dintre senzorii de la ferestre o declanşează.

Am dat din cap, apoi m-am săltat pe blatul de bucătărie şi am privit în jur. Bucătăria fusese dintotdeauna inima casei. Aici se aduna toată lumea şi tot aici căutam prima oară, când încercam să dau de urma fraţilor sau a părinţilor mei. Cu toate că era o încăpere mare — insula şi scaunele la un capăt, masa de bucătărie la celălalt, cu o zonă ca un vestiar ad-hoc lângă uşă, având cuiere pe perete şi o banchetă unde lumea putea să-şi scoată cizmele pline de zăpadă, care, inevitabil, sfârşeau dedesubtul ei —, bucătăria păruse dintotdeauna intimă. Mi i-am imaginat pe copiii oribili ai lui Lily şi Greg Pearson alergând pe aici, după ce casa avea să fie vândută, şi am simţit un gol în stomac.

— Te simţi bine, puştoaico? m-a întrebat tata.

S-a apropiat de mine şi a deschis dulapul de bucătărie.

Cu o lună în urmă, fusese plin până la refuz cu o mulţime de căni desperecheate şi cu veselă, pe care le adunaserăm în peste douăzeci si cinci de ani. Acum mai rămăseseră doar câteva, singurele supravieţuitoare ale curăţeniei de tip *vindem-casa* şi ale uriaşului târg de bunuri casnice organizat pe peluza din faţa casei. Pur şi simplu refuzasem să particip la acest târg. Iar când părinţii mei îşi dăduseră seama că plănuiam să fac comentarii despre ploşniţe şi false antichităţi de faţă cu potenţialii cumpărători, mă trimiseseră să-mi petrec weekendul cu Linnie şi cu Rodney, în Boston.

— Mă simt bine, am răspuns repede, cu un zâmbet.

Am schiţat un gest din cap spre cana pe care tocmai o scotea.

— E pentru mine?

— Evident, a răspuns tata, turnându-mi cafea şi adăugând exact atâta lapte cât îmi plăcea.

Apoi mi-a întins-o şi mi-a făcut cu ochiul.

Ca întotdeauna, tata arăta puţin şifonat, cu toate că probabil nu se trezise de mult. In pofida faptului că azi nu avea cursuri — era profesor universitar de botanică şi şeful catedrei de Ştiinţe Fizice,

adică se bucura de îndeajuns de multă trecere la Stanwich ca să nu mai aibă cursuri vinerea de peste un deceniu —, purta aceleaşi haine pe care le îmbrăca mereu în timpul săptămânii: pantaloni reiaţi şi o cămaşă, plus un pulover cu nasturi şi cu petice în coate. Îşi ţinea ochelarii pe creştet. Părul lui încărunţise.

— Ţi-e foame? m-a întrebat mama. Rodney ar trebui să se întoarcă în orice clipă, cu gogoşile.

*nu/ttOs... cu/6acàuî*şi strânsese în vârful capului părul blond şi cârlionţat, fixându-1 cu un creion. Purta hainele ei pentru desenat — un pulover supradimensionat şi pantaloni negri —, cu toate că, de şase săptămâni încoace, nu mai fusese nevoită să deseneze benzi noi. Exista un decalaj, altfel încât benzile să poată fi desenate cu tuş şi colorate. Aşa că, deşi ea ştia de câteva săptămâni cum avea să se termine *Grant Central Station,* niciunul dintre noi nu avea idee. Linnie chiar voia să ştie, dar eu voiam să citesc în ziar şi să aflu sfârşitul poveştii odată cu restul lumii.

— Nu senzorul de la fereastră e problema, a spus sora mea, intrând în bucătărie.

Mi-a zâmbit.

— Drăguţ din partea ta că ni te-ai alăturat!

I-am zâmbit si eu.

— M-am gândit c-ar fi cazul să-mi fac apariţia.

Sora mea a râs. A luat o cană şi a împins-o pe tejghea, spre tata, care a prins-o şi a turnat cafea în ea.

— Ajun de nuntă fericit! i-am urat, bătând din palme.

Când aveam şase ani şi Linnie, şaptesprezece, mi se părea că era cea mai frumoasă fată din lume. Iar acum, când eu aveam şaptesprezece, iar ea, douăzeci şi opt, încă mai credeam asta. Linnie semăna cel mai mult cu tata: moştenise părul lui negru şi cârlionţat, ochii albaştri şi, spre marea ei dezamăgire, urechile lui clăpăuge. La un metru şi şaptezeci de centimetri înălţime, era cu numai cinci centimetri mai scundă decât mine, dar faptul că moştenise silueta voluptuoasă a mamei, iar eu nu, însemna că, deşi îi şterpeleam hainele ori de câte ori aveam ocazia, majoritatea

rochiilor ei nu mi se potriveau.

— Nu cred că se obişnuieşte să urezi asta, a spus Linnie, a sorbit din cafeaua ei şi apoi a dat din cap către tata. Ai făcut cafea bună, tati!

— Mă străduiesc si eu.

*

S-a auzit soneria de la usa din fată, folosită doar de firmele de livrări şi de musafiri. Noi, cei ai casei, foloseam aproape mereu numai usa de la bucătărie.

— Cine-o fi? a întrebat mama, mijind ochii la ceasul de perete. Aveam impresia că musafirii o să ajungă abia după-amiază.

— Probabil e o livrare, a spus Linnie şi a dat să pornească spre uşă, însă eu am scuturat din cap şi am sărit de pe blat.

— Deschid eu, am anuntat, luându-mi cana si ieşind din bucătărie. Ar trebui să mă fac utilă!

L-am auzit pe tata râzând când uşa batantă s-a închis în urma mea. Am traversat holul de la intrare, sorbind din mers cafeaua. Jumătate de uşă era din sticlă şi am zărit pe cineva stând afară, cu spatele la mine. Am descuiat uşa şi am deschis-o larg, iar tipul care aştepta s-a răsucit spre mine.

— Salutare! a spus el zâmbind şi imediat am făcut un pas în spate.

Nu ştiu pe cine crezusem că aveam să văd, însă cu siguranţă nu mă aşteptasem la tipul ăsta: era foarte drăguţ şi părea să fie de vârsta mea.

Era înalt şi zvelt, iar de sub mâneca hanoracului verde, pe care îl purta cu jeanşi şi cu bocanci solizi, hidrofugi, se iţeau doi centimetri din încheietură. Intr-o mână ţinea o agendă verde, iar în cealaltă, un pahar de carton, pentru cafea, pe care era scris un nume ininteligibil. Avea păr şaten-închis, des, care îi cădea pe frunte. Îmi amintea de un actor dintr-un film pe care îl văzusem când eram mică, despre un vârcolac care juca baschet. Când şi-a întors uşor capul, nu m-am putut abţine să mă zgâiesc la profilul lui. Avea nasul câm, aproape pătrat în vârf, ca al lui Matt Damon

sau al lui Dick Tracy. Nu mai văzusem trăsătura asta decât la vedete de cinema sau la personaje din desene animate. •

— Bună! am răspuns, studiindu-mă pe furiş şi dorindu-mi ca hanoracul pe care mi-1 trăsesem peste pijama să nu fi fost

*(9-nu/ttOs... cu,6acàu*unul antic, de-al lui JJ., pe a cărui parte din faţă scria GO BIG OR GO GNOME. (Un pitic fioros era imprimat pe spate[1].) Pot să te ajut?

— Da, a răspuns tipul, zâmbind şi mai larg. Sunt de la Where There's A Will[2].

— Aha! am exclamat eu.

Pe urmă am făcut un pas înapoi şi am dat să închid uşa, întrebându-mă din ce sectă ciudată făcea parte. Nu avea înfăţişarea unei persoane care face parte dintr-o sectă ciudată. Probabil că nu ar prea fi avut succes, chiar dacă ar fi fost membru în aşa ceva.

— Bună observaţie! Iţi mulţumesc că ai trecut pe...

— Aşteaptă! a spus repede şi a întins un picior, pentru a mă împiedica să închid uşa. Scuze! Am vrut să spun că sunt de la Where There's A Will, firma de organizare de evenimente.

— Avem deja un organizator de evenimente, i-am spus hotărât, lovindu-i bocancul cu uşa, în încercarea de a-1 convinge să şi-1 retragă. Oricum, mersi!

— Da, pe Clementine Lucas, a spus tipul, ridicând glasul.

M-am oprit şi am deschis uşa puţin mai mult.

— De unde ştii?

— Firma Pland ne-a trimis să preluăm situaţia, mi-a răspuns. Probabil că unchiul meu n-a ajuns încă. Speram că v-a explicat.

Am deschis uşa larg şi l-am invitat:

— Intră!

In mod normal, m-aş fi simţit stânjenită de modul în care îl tratasem, dar acum nu aveam timp de jenă. Trebuia să desluşesc ce se petrecea, fiindcă nu prea suna bine. Tipul şi-a şters cu grijă

[1] In original, joc de cuvinte bazat pe rima substantivelor *home* („acasă") şi *gnome* („pitic"). Expresia tradiţională este *Go big or go*

home. (N. red.)

[2] In traducere, „Unde este voinţă”— prima parte a zicalei *Where there’s a will there’s a way* (Unde este voinţă, este şi putinţă). (N. red.)

bocancii pe covoraşul de la intrare şi a păşit înăuntru, iar eu am observat că numele „Where There’s A Will” era scris pe hanoracul lui, chiar deasupra inimii, iar literele fuseseră cusute cu fir auriu.

— Charlie! m-a strigat Linnie, din bucătărie. Cine e?

— Ăăă...

M-am uitat la el.

— Bill, a intervenit el. Bil Barnes.

Am încuviinţat, încercând să nu par surprinsă. Existau o tonă de-alde Will şi de-alde William în şcoala mea, ba chiar şi un tip pe nume Willem, care se enerva dacă nu-i pronunţai corect numele. Până acum nu mai cunoscusem niciun Bill de vârsta mea.

— Eu sunt Charlie.

Bill a dat aprobator din cap.

— Domnişoara de onoare, nu?

— *Ăăă...,* am îngăimat eu, întrebându-mă cum de era la curent cu informaţia asta şi ce anume se petrecea. Da. Dar...

— Charlie! a strigat Linnie din nou.

— A venit Bill! am strigat eu spre bucătărie, deşi ştiam că numele ăsta nu îi era familiar surorii mele.

I-am făcut semn să mă urmeze.

— Cine? a întrebat Linnie când am intrat pe uşa batantă.

— Nu te cunosc, a spus tata.

S-a încruntat, şi-a coborât ochelarii de pe creştet, i-a pus pe nas şi a mijit ochii spre Bill. S-a întors spre mama, cerând o confirmare.

— Eleanor, nu e unul de-ai noştri, nu?

— Sunt Bill Barnes, a zis Bill. Lucrez cu unchiul meu, Will Barnes, la o firmă de organizări de evenimente. Se cheamă Where There’s A Will. Firma Pland ne-a contactat aseară şi ne-a rugat să intervenim, fiindcă au avut... ăăă... probleme cu Clementine

Lucas.

(9-nuntă^ cu/bucAu— Poftim?! a făcut Linnie, i-ar mie mi s-a părut că a pălit. Cum adică *problemei*

Bill şi-a dres glasul şi a privit în jur, ca şi cum ar fi vrut ca altcineva să preia conducerea, şi mi-am amintit că se aştepta ca unchiul lui să fi ajuns deja aici.

— Hmm... Se pare că a încurcat evenimentele clienţilor, n-a răspuns la e-mailuri, a comis delapidare... nu a închiriat săli...

— Pardon?! a ţipat Linnie, ţintuindu-1 cu privirea. Ai spus *delapidare!*

— A fost arestată? a întrebat mama, ridicându-se în picioare şi apropiindu-se de sora mea, care părea gata să se prăbuşească.

— Ăăă... Păi..., a îngăimat Bill, dregându-şi glasul. Pland nu mi-a zis nimic despre asta, dar se pare că Clementine nu a mai luat legătura nici cu ei, nici cu oricare dintre clienţii lor, aşa că se suspectează că a fugit din oraş.

— Nu se poate! a spus Linnie, butonându-şi telefonul. Trebuie să fie o neînţelegere, pentru că aseară mi-a trimis un e-mail...

A căutat în meniul telefonului, apoi mi l-a întins.

— Vezi?

Am mijit ochii la ecran. E-mailul nu avea nimic în câmpul *subject* şi conţinea o singură propoziţie: *TOTUL E ÎN REGULAU*

— Nu ştiu ce să zic, am spus, uitându-mă la ea. De fapt, pare a fi semn rău.

— Aha, a făcut Linnie, privindu-şi lung mobilul. Am crezut că voia să mă liniştească.

— Păi, ce facem acum? a întrebat tata, încrucisându-si braţele la piept.

Am observat că vocea lui coborâse. Folosea tonul pe care îl scotea la înaintare când voia să-i bage în sperieţi pe studenţii de anul întâi.

— Eşti conştient că fata mea se căsătoreşte mâine? a plusat tata.

Linnie, care începuse să tasteze înnebunită pe mobil, a lăsat să-i scape un sunet care era o combinaţie între un supin şi un hohot

isteric de râs.

— Suntem conştienţi de asta, a răspuns repede Bill. Cei de la Pland sunt foarte supăraţi din cauza situaţiei şi ne-au angajat ca să preluăm proiectele lui Clementine. Vi se vor returna absolut toţi banii.

— Nu-mi pasă de asta, a spus Linnie, cu voce piţigăiată şi panicată. Îmi dau seama că nu e vina ta, dar nunta mea este programată pentru *mâinA* Şi e cam târziu să angajez un alt coordonator de nunţi.

— Înţeleg perfect, a spus iute Bill.

A făcut încă un pas în bucătărie, şi-a pus paharul pe insulă şi a deschis agenda.

— Iar unchiul meu vă poate explica mai detaliat. Ar trebui să sosească dintr-o clipă în alta. A întocmit un plan aseară şi cred că…

IIIIIIIininiIIininiIIIIIin! s-a declanşat din nou. Aici se auzea mult mai tare decât în camera mea.

— Aaaaah!

Viitorul meu cumnat tocmai intrase, se speriase de sunet şi scăpase cutia roz, cu produse de patiserie, care a căzut pe podea.

— Foietajul meu! s-a văitat tata, dând fùga la cutia cu gogoşi.

— De ce se întâmplă asta iar? a ţipat Linnie, acoperindu-şi urechile.

— E în regulă! am strigat şi m-am repezit la panou. Care-i codul de dezactivare?

— Doi'şpe trei ş'patru! a strigat mama, iar eu am tastat cifrele.

După o secundă, alarma a tăcut, iar Linnie şi-a îndepărtat, precaută, palmele de urechi.

— S-a oprit, am asigurat-o eu.

— Gogoşile n-au păţit nimic, a anunţat tata, părând incredibil de uşurat.

*

— Ce naiba se-ntâmplă? a întrebat Rodney, privind panoul sistemului de alarmă. De două ori într-o singură dimineaţă?

— De trei ori, l-am corectat.

M-am îndepărtat tiptil de panou, ca şi cum aş fi putut s-o declanşez iar. M-am întors spre Rodney:

— Mi-ai cumpărat o gogoaşă cu glazură de căpşuni?

Rodney şi-a potrivit ochelarii, care se strâmbaseră puţin.

— Sigur că da. Nu te ştiu de ieri, de azi.

Linnie îl cunoscuse pe Rodney Daniels în prima lor zi la Dartmouth. Fusese unul dintre primii oameni pe care îi întâlnise în campus. El cutreiera holurile singur, ducând coşul de rufe şi produsele pentru duş, încercând să dea de camera lui. Se întâlniseră din nou în aceeaşi seară, la o petrecere pentru studenţii de anul întâi, şi de atunci fuseseră împreună, cu excepţia celor cinci luni în care se despărţiseră, când aveau douăzeci şi trei de ani. Dar chiar şi atunci, când eu aveam doisprezece ani, am ştiut că despărţirea lor nu avea să dureze. Linnie şi Rodney se potriveau. Erau incredibil de asemănători, fuseseră compatibili de la bun început, cu toate că Linnie era albă şi locuise în aceeaşi casă din Connecticut aproape toată viaţa, iar Rodney era de culoare si fiu de militari si crescuse în baze militare din toată lumea.

Tatăl lui Rodney — general de aviaţie — şi mama lui, asistentă medicală în cadrul armatei, se stabiliseră, în cele din urmă, într-o bază militară din Hawaii, unde el urmase liceul. Deoarece călătoria din New Hampshire până la Honolulu şi înapoi dura mult şi era *foarte* scumpă, Rodney îşi petrecuse Ziua Recunoştinţei şi Crăciunul cu noi, în toţi cei patru ani de facultate. La întâlnirea cu consilierul meu de orientare academică, săptămâna trecută, consilierul mă întrebase ce părere aveam despre apariţia unui nou membru în familia noastră. Îmi luase un minut să înţeleg întrebarea, fiindcă de zece ani încoace Rodney *era* un membru al familiei noastre.

— Am primit mesajul tău, a spus Rodney.

A traversat bucătăria şi s-a apropiat de sora mea, cuprin- zând-o cu un braţ pe după umeri şi sărutând-o pe creştet. Avea un metru şi optzeci şi nouă de centimetri înălţime şi era cu aproape un cap

mai înalt decât Linnie. Îşi rădea capul şi se îmbrăca la fel de când avea optsprezece ani: jeanşi şi cămaşă apretată, călcată. Părinţii mei mereu îl dădeau drept exemplu atunci când încercau să-i convingă pe fraţii mei să se îmbrace mai degrabă ca nişte adulţi decât ca nişte elevi de gimnaziu, dar care au cârduri de credit.

— Nu l-am... prea înţeles, a adăugat Rodney.

— Ce vrei să spui?

Rodney şi-a scos mobilul, a mijit ochii la el şi a citit mesajul pe care i-1 trimisesem:

— „Unde eşti? Vino mai repede! Nefericita de Clementine a dispărut! La nalba, mai am puţin şi-o iau razna. RABAT!"

— Ce tâmpenie e şi *autocorrect-vâ.* ăsta! a mormăit Linnie, clătinând din cap.

— Clementine a *demisionaţi*

— Nici măcar n-a avut bunul-simt să demisioneze! Pur si > » simplu a delapidat o mulţime de bani şi a dispărut!

— *Poftim?!*

— Bună! Mă cheamă Bill! Lucrez pentru Where There's A Will.

Bill a intervenit voios, cu un zâmbet, si i-a întins o mână lui 9 9 i

Rodney. Era clar că nu interpretase corect atmosfera din încăpere.

—Ăăă... sigur, omule, cum spui tu! a zis Rodney, dând mâna cu el. Ai o atitudine pozitivă.

— Bill şi unchiul lui preiau proiectele lui Clementine, i-am explicat eu. Se vor ocupa ei de toate.

Cuvintele mele degajau mai multă încredere decât simţeam în realitate. M-am apropiat de cutia cu gogoşi, l-am dat pe tata deoparte cu un ghiont şi am luat gogoaşa mea cu glazură de căpşuni.

— Unde ţi-e costumul? l-a întrebat Linnie pe Rodney. Nu trebuia să-1 iei odată cu gogoşile?

Rodney s-a strâmbat.

— Nu era gata încă. Mi-au spus că pot să-1 iau mâine-dimi-

neaţă, la prima oră.

— Dar mâine e *nunta,* a zis Linnie cu voce tremurătoare, de parcă era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Toată lumea din bucătărie a schimbat priviri rapide, panicate. Parcă gândeam toţi acelaşi lucru: *nu lăsaţi mireasa să plângă.*

— O să mă duc eu să-1 iau, am spus imediat.

Am înşfăcat gogoaşa cu glazură de ciocolată şi cu bombonele deasupra — preferata lui Linnie — şi am pus-o pe o farfurie.

Părea că în clipa asta i-ar fi prins bine nişte carbohidraţi.

— II iau eu mâine, am asigurat-o. Nu trebuie să-ţi faci griji. Consideră treaba ca şi rezolvată.

— Dar..., a spus Linnie, privind în jur.

— Şi eu o să-i sun pe cei de la firma de sisteme de securitate, OK? a întrebat tata, cu voce liniştitoare. Ca să ne asigurăm că alarma nu se mai declanşează.

1

— Sunt sigură că Bill şi unchiul lui se vor ocupa de toate, a adăugat mama, aruncându-i o privire lui Bill.

— Da, a confirmat Bill, oferindu-i lui Linnie un zâmbet. Unchiul ar trebui să apară din clipă-n clipă.

— Ce zici? a întrebat-o Rodney, mulţumindu-mi din ochi şi luând farfuria cu gogoaşa surorii mele.

Linnie a dat aprobator din cap. Părea că începea să-şi vină în fire, însă, înainte să deschidă gura, a sunat telefonul fix.

Receptorul era mai aproape de mine, aşa că i l-am aruncat mamei, care l-a prins cu o mână.

— Pe bune! a zis ea, clătinând din cap. De ce nu răspundeţi la telefon?

A apăsat un buton, iar tonul ei agasat a devenit imediat mai politicos:

— Eleanor Grant la telefon.

A ascultat un moment, iar când a vorbit din nou, vocea ei era caldă, de parcă ar fi fost încântată să discute cu interlocutorul respectiv.

— Da! Aşteptaţi o clipă! Mă duc în biroul meu.

A pus convorbirea în aşteptare, apoi şi-a luat gogoaşa şi s-a dus în cealaltă parte a bucătăriei.

— Mă sună cei de la *Times,* ne-a informat ea, în drum spre uşa pe care Rodney o lăsase întredeschisă. Fiţi drăguţi şi nu încercaţi să folosiţi telefonul vreo douăzeci de minute, ca să nu fiu nevoită să vă dezmoştenesc.

A împins uşa. Biroul ei se afla în capătul celălalt al curţii din spate. II pusese la punct când banda ei desenată începuse să se bucure de succes, iar ea nu mai putea lucra pe masa din bucătărie.

— Cei de la *Times?* a repetat Bill, uitându-se încruntat în urma mamei. Adică... *New York Times?*

— Da, a răspuns Rodney, făcând un gest cu mâna spre cutia cu gogoşi. Nu vrei o gogoaşă?

— Mulţumesc! a spus Bill.

S-a apropiat de cutie. În continuare, părea confùz.

— Mă duc să văd ce are alarma, a spus tata, luându-şi cana şi pornind spre scări.

Mi-a ciufulit părul când a trecut pe lângă mine şi a strâns-o pe Linnie de braţ.

*Qnuntît... ca/6acùa*Am muşcat zdravăn din gogoaşă şi am sorbit lung din cafea, deşi nu eram convinsă că mai aveam nevoie de cofeină; ultimele » *

câteva minute fuseseră mai mult decât suficiente pentru a mă trezi de-a binelea.

— Bine, a zis Bill.

A lăsat deoparte gogoaşa glazurată şi şi-a luat agenda. Era verde, la fel ca hanoracul lui, şi sigla Where There's A Will fusese imprimată pe copertă. Dedesubt fusese scris GRANT-DA- NIELS şi, la simpla constatare a acestui fapt — dovada că Bill era organizat şi că avea să se asigure că această nuntă urma să se desfăşoare aşa cum trebuia —, am început să mă simt mai bine. Când îmi imaginasem acest weekend — noi toţi împreună, totul

mergând ca pe roate —, nu luasem în calcul o organizatoare de nunţi care delapidează fonduri şi apoi dispare.

— Deci se pare că totul e...

Uşa de la bucătărie s-a deschis cu zgomot şi toată lumea din încăpere a tresărit, inclusiv Bill.

— Măi, să fie! a exclamat J.J. din cadrul uşii, aruncându-ne fiecăruia o căutătură urâtă.

Apoi, simţind că nu era destul, a repetat:

— Măi, să fie!

Fratele meu mijlociu sosise.

CAPITOLUL 3

Acronimele nu sunt întotdeauna o idee bună. Pe scurt, ANSIOIB

— Salut, omule! l-a întâmpinat Rodney, cu un zâmbet. Bine ai venit acasă! Vrei o gogoaşă?

— Ţi-ar conveni, nu? s-a răstit J.J.

— Aăă... da...

J.J. a pufnit dispreţuitor. Dar, exact cum făcea încă de la doisprezece ani, când citise verbul „a pufni" pentru prima oară, pronunţa cuvântul „pufnesc", în loc să scoată sunetul respectiv, şi niciunul dintre noi nu reuşise să-1 convingă că, de fapt, nu era corect. A intrat cu paşi mari în bucătărie, lăsând să cadă pe podea diverse obiecte: geaca lui, un costum învelit într-o husă, o valiză.

— Poate ai impresia că o gogoaşă o să compenseze faptul că mati lăsat baltă.

A privit în jur şi, poate observând că nu mai avea ce să lase săi cadă, şi-a scos şapca inscripţionată cu numele Pirates şi a aruncat-o pe jos.

— Toţi m-aţi dezamăgit! Linnie, Rodney, Charlie...

Ne-a privit încruntat pe toţi, pe rând, dar a ezitat când a ajuns la Bill.

—Tu cine eşti?

— Salutare! a spus Bill, făcând un pas mai aproape. Mă cheamă...

& nantit., cu/ âtu^iuy

— Ştiţi *cât* am aşteptat în aeroport, crezând că un membru al familiei mele o să vină să mă ia? a continuat J.J. Mă uitam la toate maşinile care treceau şi niciuna nu venise pentru mine.

— Aăă..., a făcut Rodney. Ai *rugat* pe cineva să te ia de la aeroport?

— Sigur că da! a explodat J.J. Crezi c-aş fi...

A lăsat fraza în aer, iar din furioasă, expresia lui a devenit gânditoare.

— De fapt, stai să verific ceva, a spus J.J., scoţându-şi mobilul din buzunar. Ha! a exclamat, după o secundă. Ca să vezi! Aparent, e-mailul n-a fost trimis. A rămas în folderul „Ciorne". Ups!

A pus mobilul înapoi în buzunar.

— Salutare!

S-a apropiat de noi, zâmbitor.

— Cum merge treaba, familie?

El şi Rodney s-au îmbrăţişat bătându-se pe spate, apoi J.J. m-a strâns scurt de umăr.

— Bună! i-am spus, strângându-1 de umăr, la rândul meu. Mă bucur că eşti aici!

— Şi eu mă bucur să fiu aici, a zis el, apoi s-a dus la Linnie, cuprinzând-o într-o îmbrăţişare şi ridicând-o în aer.

A învârtit-o o dată şi apoi a lăsat-o pe podea.

— Cum te simţi? s-a interesat J.J. Fericită? Entuziasmată?

I-a aruncat o privire lui Rodney şi a întrebat teatral, cu glas scăzut:

— Te-ai răzgândit cumva? Ţi-ai pierdut curajul?

— Încetează! l-a apostrofat Linnie, clătinând din cap, cu toate că zâmbea. Bine ai venit acasă!

— Mulţumesc! a zis J.J., păşind peste costumul pe care îl lăsase pe podea şi săltându-se pe blat.

A întins mâna după cana mea cu cafea şi a sorbit. Pe urmă s-a strâmbat şi a împins-o cât colo.

— Dumnezeule! Cum poţi să bei aşa ceva, Charlie? E ca şi cum aş bea lapte cald.

— Alo! am exclamat, încercând zadarnic să par supărată. E cafeaua mea!

Locul meu preferat era bucătăria noastră, când se umplea cu toţi fraţii mei. In sfârşit, începeam să mă simt din nou acasă cu adevărat.

— Dar abia am ajuns! a protestat J.J., iar eu mi-am dat ochii peste cap.

Jameison Jeffrey Grant era cu opt ani mai în vârstă şi cu cincisprezece centimetri mai înalt decât mine, avea păr şaten-deschis, cârlionţat şi dezordonat, pe care învăţase să-1 îmblânzească abia cu câţiva ani în urmă, mulţumită unei pomezi suedeze pe care Linnie o găsise de cumpărat în Boston. Avea ochi căprui, ca Mike şi ca mama, şi sprâncene pe care Linnie le descrisese cândva drept sofisticate.

— Deci care-i treaba? a întrebat nou-sositul, cercetând cutia cu gogoşi. Danny a ajuns deja sau pot mânca eu ambele gogoşi cu glazură de sirop de arţar?

— A luat avionul de sase dimineaţa, din San Francisco, am răspuns, apropiindu-mă grăbită de cutie. Ajunge aici la două. *Nii* iei ambele gogoşi!

Am luat o gogoaşă cu glazură de sirop de arţar, am pus-o pe o farfurie şi apoi am acoperit-o cu o folie de plastic.

— Deci aşa! Programul *lui Danny* îl ştiţi, a comentat J.J., clătinând din cap. Pufnesc!

— De fapt, n-ai spus nimănui când aterizezi, a subliniat Rodney. Cum de-ai ajuns aici, până la urmă?

— Cu un taxi, a răspuns J.J., luând o gogoaşă şi făcând o scurtă pauză. Aoleu! De fapt, şoferul aşteaptă afară. Am intrat aici ca să iau bani gheaţă, să-1 plătesc.

— Aparatul lui de taxat e în funcţiune? am întrebat.

(^nuntOy.. aù6acùa— Mda, a răspuns JJ, muşcând din gogoaşă. Cine are bani gheaţă? Am doar nouă dolari, jumătate din ei sunt monede, iar jumătate dintre *monede* sunt canadiene.

— De ce canadiene? a întrebat Rodney, părând sincer curios.

— Le am de când am pariat cel mai recent pe echipa Blue Jays[1].

— Cum de reuşeşti să te descurci în viată? a întrebat retoric 1 » Linnie, ridicând exasperată braţele în aer. Cum Dumnezeu ţi-a acordat MIT[2] diploma de licenţă?

— Trebuie să mituieşti persoanele potrivite, i-a dat replica J.J., cu gura plină, facându-i cu ochiul.

Faptul că de ani întregi J.J. avea o slujbă destul de importantă, pe care o îndeplinea cu succes, fusese un şoc şi pentru mine. Adevărul era că, dintre toti fraţii mei, el avea succes în mod constant. Era analist cantitativ pentru echipa Pittsburgh Pirates[3]. Folosea date sabermetrice[4] pentru a ajuta la construirea celei mai puternice echipe Pirates cu putinţă, care ar fi câştigat cât mai multe meciuri posibil. Cel puţin aşa mi-a explicat. Oricum, tot n-am înţeles pe deplin, chiar şi după ce mi-a făcut cadou un exemplar din cartea *Moneyball,* de Crăciun. Nu ştiam decât că J.J. găsise o modalitate de a fi plătit combinând două dintre pasiunile sale: matematica şi baseballul.

— N-ai venit de la New York, nu? l-a întrebat Linnie.

J.J. a scuturat din cap.

— De la Hartfield-Putnam.

1 Echipă canadiană profesionistă de baseball.

2 Acronim pentru Massachusetts Institute of Technology, prestigioasă instituţie de învăţământ superior din Statele Unite. (N. red.)

3 Echipă nord-americană profesionistă de baseball.

4 Sabermetria reprezintă analiza empirică a baseballului, în special a statisticii baseballului, care măsoară activitatea din timpul jocului. Sabermetricienii strâng şi centralizează date relevante, pentru a răspunde unor întrebări specifice.

Hartfield-Putnam era un aeroport micuţ, aflat la douăzeci de minute distanţă de noi. Dacă J.J. nu ar fi ajuns acolo, ar fi aterizat pe unul dintre marile aeroporturi newyorkeze, toate la peste o oră depărtare de noi, ceea ce ar fi avut drept rezultat un cost al călătoriei cu taxiul mult mai mare.

Linnie şi-a dus imediat o mână la lobul urechii drepte, iar J.J. şi Rodney au imitat-o. Era gestul prin care semnalam că nu voiam să facem anumite chestii. II făceam cu toţii de atâta timp, încât nu-i mai ştiam originea.

— Pe bune? am întrebat, părând mai iritată decât eram în realitate.

Acesta era unul dintre miile de lucruri mărunte care se întâmplau numai când eram toţi împreună şi despre care nu îţi dai seama că-ţi lipsesc decât când dispar.

— Te prinzi cam greu, a zis J.J.

A sorbit iar din cafeaua mea, făcând aceeaşi mutră dezgustată şi lăsând-o la o parte.

Nu aveam bani gheaţă la mine — doar încă eram în pijama —, asa că am însfacat două bancnote de douăzeci de dolari din > borcanul în care ţineam mereu bani pentru lucruri precum *plăteşte-lpe tipul care aduce pizza,* sau *dă-i bacşiş curierului,* ori *cumpără toate cutiile de Thin Mints*[VI]*.* Am răsucit capacul borcanului, apoi am ieşit pe uşa bucătăriei. Soarele strălucea slab şi era puţin înnorat. Speram să se însenineze până mâine. Dincolo de terasa de lemn din spatele casei, curtea din spate era o vastă întindere verde, un dreptunghi aproape perfect, lipit de pădurea care înconjura casa noastră. Grădina tatălui meu împrejmuia porţiunea din faţă şi părţile laterale ale curţii, iar în centru exista un spaţiu mare, deschis, unde nu era plantat nimic. Acolo urma să fie amplasat cortul pentru nunta de mâine. Noi, copiii, insistaserăm să se construiască o piscină acolo, dar fără succes.

*(^nuntOy. cu>6acău*Primiserăm doar o plasă elastică, pe care o folosiserăm drept trambulină şi care despărţea sera tatei de biroul mamei.

Am traversat terasa, am coborât treptele din piatră, am trecut de intrarea laterală în garaj şi am ieşit pe alee. După cum era de aşteptat, acolo oprise o maşină neagră a firmei Taxi Stanwich.

Şoferul era atent la telefonul lui, aşa că am ciocănit în geamul

---

[VI] **Fursecuri subțiri, cu aromă de mentă, învelite în ciocolată.**

portierei. A tresărit, m-a cercetat şi apoi a coborât geamul.

— Bună! Scuze c-a trebuit să aştepţi! Poftim banii!

Am aruncat o privire la aparatul de taxat şi am văzut că indica treizeci şi cinci de dolari, i-am întins cele două bancnote de douăzeci, sperând că un bacşiş de cinci dolari era de ajuns.

— Mulţumesc! a zis el, luând banii şi apăsând pe un buton al aparatului de taxat, apoi a privit în spate, spre casă. M-aţi mai chemat si altădată aici? Parcă ştiu de undeva casa asta.

» Casa noastră fusese construită la începutul secolului XX. Prima oară, stilul fusese victorian, dar în timp, pe măsură ce se schimbaseră proprietarii, se „frankensteinizase" (devenise o *monstruozitate à la Frankenstein,* după cum ne corecta întotdeauna Danny): i se adăugaseră tot felul de anexe şi porţiuni suplimentare, care o transformaseră într-o clădire fără un stil arhitectonic bine definit. Dar tot era remarcabilă: avea trei etaje, ancadramente negre şi obloane verzi, o platformă îngrădită pe acoperiş şi o verandă mare, împodobită cu viţele dovlecilor toamna şi cu luminiţe sclipitoare de la Ziua Recunoştinţei până de Ziua Indrăgostiţilor.

Probabil că milioanele de cititori ai benzii desenate *Grant Central Station* cunoşteau această casă, de vreme ce membrii fictivei familii Grant locuiau într-una care îi semăna întru totul, până la culoarea obloanelor. Bănuiam că de aceea i se părea cunoscută şoferului de taxi.

—Mama creează benzi desenate, i-am spus, plină de mândrie. Poate că de acolo o ştii.

Imediat, am simţit că zâmbetul îmi piere, fiindcă mi-am dat seama că vorbisem folosind timpul prezent, deşi nu mai era corect.

Tipul s-a luminat la faţă şi a dat aprobator din cap.

— Aşa cred... E vorba de banda desenată despre *beagle-\A* ăla care mănâncă tot, nu?

Am încuviinţat. Câinele Waffles[VII] — un *beagle* — era, fără

[VII] „Gofre."

îndoială, vedeta principală a *Grant Central Station.* Mama îl introdusese în benzile ei desenate când aveam cinci ani si, un timp, produsele pe care figurau numele sau figura lui Waffles se vânduseră ca pâinea caldă. Era singurul personaj fără corespondent în viaţa reală. Niciodată nu avuseserăm animale de companie. Linnie era alergică la părul de pisică, iar mama pretindea că cinci copii provocau destul haos, deci nu era nevoie să mai adauge şi un câine în ecuaţie.

— Da.

— Grozav!

A dat din cap, apoi a ieşit în marşarier pe şosea. Taxiul era singura maşină din fundătura liniştită unde se găsea casa noastră.

Tocmai pornisem spre casă, când o străfulgerare roz mi-a atras atenţia şi m-am întors imediat cu faţa spre stradă. Sarah Stephens se plimba cu bicicleta, pe stradă, descriind zigzaguri încolo şi-ncoace. Chiar dacă avea doar doisprezece ani şi era elevă în clasa a Vll-a, stârnea în mine o furie mocnită ori de câte ori o vedeam.

In cea mai mare parte a acestui an, Sarah fusese fata care ne aducea ziarul. Dacă se întâmpla să plec de acasă devreme, când ea livra exemplarele din ziarul *Stanwich Sentinel,* îi făceam cu mâna, dar interacţiunile noastre se rezumau la atât. Insă în [F] *nantit., cu/âuc/uc'*

ultimele luni ceva se schimbase. Din motive necunoscute, nu ne mai aducea deloc ziarul. Nu mai primiserăm niciun exemplar, încă din februarie. Tata îi telefonase ca să se plângă, dar Sarah insistase că ne înşelam: ea îl *aducea* în fiecare zi. A avut loc o

Înfruntare în cadrul căreia părţile adverse insistaseră, pe lângă biroul de abonamente al ziarului *Sentinel,* că cealaltă tabără mintea. Tata a încercat să anuleze abonamentul, dar i s-a amintit că plătise anticipat pentru tot anul. Prin urmare, acum nu doar că nu mai primeam ziarul local, dar, pe deasupra, interacţiunile noastre cu şcolăriţa care locuia mai jos de noi deveniseră tensionate.

Firește că toate astea se oglindiseră în banda *Grant Central*

Station din ultimele luni. Apariţia personajului Sophie Silver, nesuferita care livra ziare, nu avusese darul să îmbunătăţească relaţia noastră cu Sarah, iar eu aveam senzaţia că făcea ture cu > ' bicicleta doar pentru a mă hărţui.

— Bună!

Sarah se învârtea în fata casei. Părea ameninţătoare. Ochii ei » se îngustaseră sub casca roz de protecţie.

— De ce nu eşti la scoală? m-am interesat eu. > — Stanwich Academy este în vacanţa de primăvară. Spune-i mamei tale să nu mă mai pună în benzile ei desenate tâmpite.

— Nu apari în ele, i-am spus eu, mecanic.

Aceasta era mantra familiei Grant: să nu spui nimănui că apărea în benzile desenate, chiar dacă credeai contrariul, chiar dacă acest contrariu era *evident.* Încă dinainte să aflu ce înseamnă un litigiu juridic, ştiam că niciodată nu ar trebui să creezi prilejul ca vreun litigiu să apară şi cunoşteam expresia „negarea responsabilităţii" încă dinainte de a începe să merg la grădiniţă.

— În plus, ultimul număr al benzii apare duminică.

— Aha!

Sarah a frânat şi a pus un picior pe asfalt.

— Păi... atunci, spune-i tatălui tău să nu se mai plângă de mine.

—începe să ne aduci iar ziarul—i-am spus, încrucişându-mi braţele la piept —, şi n-o să ne mai plângem de tine.

— V-am adus ziarul, a zis Sarah, ridicând tonul.

— Da, cum să nu! am comentat eu, privind teatral în jur, spre aleea noastră goală. Uau! Cum de nu l-am văzut?

— Mi se cere să livrez toate ziarele din zilele lucrătoare nu mai târziu de şase dimineaţa, iar ediţiile de weekend, până la opt. *Chiar* l-am adus azi-dimineaţă. Acum trei ore.

— Ei bine, nu l-am primit.

— Asta nu-i problema mea! a zis Sarah, pornind iar pe bicicletă. Eu mi-am făcut treaba.

— Dă-ne ziarul! am strigat spre spatele ei care se îndepărta, iar ea a ridicat o mână de pe ghidon şi mi-a adresat un gest deosebit

de nepoliticos.

Cassie, personajul meu din *Grant Central Station,* ar fi avut rapid răspunsul perfect pentru aşa ceva, dar eu pur şi simplu m-am întors cu spatele şi m-am îndreptat spre casă.

— Ia spune, îi zicea J.J. lui Bill, când am intrat în bucătărie. „Bill" e o poreclă? Nu e varianta prescurtată a lui Billiam, nu?

— *Billiam?* a venit întrebarea viitorului meu cumnat.

— E şi ăsta un nume, a răspuns J.J., luând o gură de cafea.

Se părea că, într-un final, făcuse rost de o cafea proprie.

— Nu prea cred.

— Ba da, a insistat J.J. E adevărat. Am făcut masteratul sub îndrumarea unui tip pe nume Billiam.

— Ba nu-i adevărat, l-a contrazis Linnie.

— Ba da, a zis J.J., iar eu am schimbat o privire cu Rodney.

Tipic pentru J.J.: se afunda din ce în ce mai tare, dar refuza cu îndârjire să dea înapoi.

— Vrei să-ţi dovedesc? s-a oferit J.J.

nunta,- cu,6uc/u£.

— Vreau, a răspuns Rodney.

— Şi eu, am adăugat.

— Bine! a strigat J.J. şi a coborât de pe scaun. Aşa o să fac!

A ieşit ca o furtună din bucătărie, într-o stare pe care tata ar fi numit-o „foc şi pară". S-a întors o secundă mai târziu, luân- du-şi cafeaua şi ieşind vijelios.

— Aăă... Bill e prescurtarea prenumelui William, a spus Bill cu întârziere, în mod clar neştiind dacă ar fi trebuit să răspundă la întrebare, dat fiind că persoana care i-o adresase plecase. Dar am fost botezat după unchiul meu, iar el e cunoscut drept William, asa că...

Şi-a dres glasul.

— Deci... am vorbit cu unchiul meu. A vrut să trec în revistă unele chestii împreună cu mirii, aşa încât, atunci când ajunge aici, să se poată apuca de treabă.

— Sună bine, a spus Linnie.

J.J. a intrat iar, după cum bănuiam că avea să facă. Işi lăsase gogoaşa pe blat.

— Deci — a zis Bill — lista invitărilor este bătută în cuie?

Rtmâne la o sută douăzeci?

*

Rodney a dat afirmativ din cap, iar Linnie a dat să-1 imite, apoi s-a oprit la jumătatea mişcării şi s-a răsucit pe călcâie, către J.J.

— Pe cine aduci la nuntă?

J.J. s-a înecat niţel cu gogoaşa.

— Cum adică, pe cine?

— Partenera ta, a răspuns Linnie, ridicând dintr-o sprânceană. În răspunsul tău la invitaţie, ai anunţat că aduci pe cineva. Şi se pare că amândoi aţi ales friptura.[1]

[1] La nunţile nord-americane se obişnuieşte să se ofere posibilitatea de a alege între mai multe variante ale unui anumit fel de mâncare, în funcţie de preferinţele invitărilor. (N. red.)

— A! a exclamat J.J., clipind des. Aşa... În privinţa asta... Când am răspuns la invitaţie — ceea ce s-a întâmplat cu luni în urmă, apropo —, eram sigur că voi avea o iubită serioasă înainte de nuntă. Existau multe domnişoare promiţătoare pe care le luasem în considerare. Dar apoi... ăăă...

— Plăteşte! a zis Linnie, întorcându-se spre Rodney.

— Mersi mult, J.J.! a comentat Rodney, în timp ce-şi căuta portofelul.

— Pentru ce? s-a încruntat J.J.

— Mda, chiar aşa! am spus, simţindu-mă uşor jignită că nu ştiam despre ce era vorba.

— Eram sigură că n-o să ai o parteneră la nuntă, fiindcă luni întregi n-ai pomenit despre nicio fată, l-a lămurit Linnie.

Rodney i-a întins o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Totuşi eu am crezut în tine, a zis Rodney, apoi a oftat. Chiar dacă nu mi-a folosit la nimic.

— Voi doi aţi pus pariu pe viitoarea mea potenţială iubire sau posibilă suferinţă sufletească? a întrebat J.J., facând-o pe

indignatul.

— Şi mie nu mi-ati zis? am intervenit eu.

— Pur şi simplu nu pot să cred cât de puţină *încredere* aveţi în mine, s-a bosumflat J.J., ridicând tonul. Nu mă aşteptam la aşa ceva din partea propriei mele surori!

Rodney s-a întors spre Bill, încercând să revină la subiectul initial:

— Deci ce ziceai despre lista invitărilor?

— Da, a răspuns Bill, deschizând agenda. Lista e...

— Stai puţin! l-a întrerupt J.J. şi a lovit în masă cu palma, ca şi când tocmai i-ar fi trecut o idee prin minte. Nu scria niciunde *(^-nu/itO/.. a&6iudiu*că e definitiv dacă aduc sau nu aduc pe cineva la nuntă. Nu scria nimic despre asta în STD[1].

O clipă, l-am privit cu toţii lung, iar eu am observat că Bill se uita la bocancii lui.

— *Poftim?!* a îngăimat Linnie, într-un sfârşit.

Fratele meu clătina din cap. In mod evident, era iritat că nu ţineam pasul cu el.

— Când tu şi Rodney mi-aţi dat STD-ul, a explicat J.J., nu exista nicio precizare scrisă, cu scopul de a preveni înţelegerea eronată a faptului că...

—Te referi la *Save the Daté?* La invitaţie? l-a întrebat Rodney, iar J.J. a încuviinţat. Omule, acronimele nu sunt întotdeauna o idee bună!

— Vreau să zic că, dacă ati fi menţionat în invitaţie că voi fi tras la răspundere pentru confirmarea mea...

— J.J., pur şi simplu recunoaşte că n-ai putut să faci rost de o parteneră, i-a cerut Linnie, clătinând din cap. Nu e mare lucru.

— Păi, n-ar trebui să spui cu certitudine că nu pot să fac rost de o parteneră. N-aş vrea să nu vă iasă socoteala cu invitaţii, din cauza mea.

— Nu-ţi face tu griji în privinţa numărului de invitaţi! i-am dat replica iute, bănuind încotro se îndrepta discuţia asta.

— Linnie, dă-i lui Rodney banii înapoi! i-a cerut J.J., cu emfază.

Voi găsi o parteneră.

—Până mâine? l-a întrebat Linie. Pentru o *nuntă?* Imposibil.

— Nu crezi că sunt în stare?

— Întocmai, a răspuns Linnie, scuturând din cap. Exact asta am spus, Jameison. Cuvânt cu cuvânt.

[1] In original, joc de cuvinte. STD este acronimul sintagmei *Sexually Transmitted Diseases* („boli cu transmitere sexuală"), dar poate reprezenta şi acronimul pentru *Save the Date* („invitaţie la nuntă"). (N. red.)

— Foarte bine! Accept provocarea, Linnie! a spus J.J, scoţându-şi mobilul din buzunar, cu un gest teatral. Voi aduce o parteneră la nunta voastră. O să vezi!

— Oameni buni..., am intervenit eu, încercând să-i domolesc elanul.

Nu era o idee bună ca J.J. să apară la nuntă cu o fată oarecare, pe care s-o anunţe cu o zi înainte de eveniment. In plus, aşa ceva cu siguranţă nu se potrivea cu planul meu pentru weekend.

— Haideţi să nu... — Bine, a acceptat Linnie, întrerupându-mă. Iar dacă nu reuşeşti — si ştiu că n-o să reuşeşti...

> > > > > — Ba *o să reuşesc...*

— ... va trebui să recunoşti public că ai greşit. Şi să-mi dai douăzeci de dolari.

— Oho! Bate palma! a spus J.J. şi i-a întins o mână lui Linnie, care i-a strâns-o. Sunteti martori, da?

— Martori, am răspuns eu şi Rodney, la unison. Dar nu cred c-o să câştigi, a adăugat viitorul meu cumnat.

— Nu crezi, hm? a întrebat J.J., arcuind o sprânceană. Vrei ca lucrurile să devină si mai interesante?

— Deja sunt destul de interesante, am comentat eu.

— Vreţi să plusaţi? Pariez cincizeci de dolari că pot.

— Deja am pus pariu pe douăzeci de dolari, a subliniat Rodney.

— Bine, mă bag, am zis eu.

Nu exista nicio modalitate imaginabilă ca fratele meu să-şi găsească o parteneră, aşa că sigur urma să obţin cincizeci de dolari

din povestea asta.

— la-ţi rămas-bun de la parale! mi-a zis J.J., ridicând din sprâncene.

S-a întors spre Bill.

— Billiam, vrei să pui şi tu pariu?

— Nu, am răspuns eu în numele lui. Ce ziceai, Bill?

— Aşa..., a răspuns Bill, deschizându-şi agenda şi părând uşurat să revină la treburile lui. Unchiul meu vrea să-i confirmaţi > > că ceilalţi nuntaşi vor fi aici înainte de ora şase, pentru repetiţie.

Linnie a încuviinţat şi a precizat:

— La Muzeul Pearce are loc o expoziţie dedicată benzii mamei mele. Vernisajul începe la patru, dar o să ne întoarcem acasă la timp pentru repetiţie.

— Am înţeles, a spus Bill. Dar toţi ceilalţi au confirmat că vin la şase? a întrebat, citind câteva nume de pe o bucată de hârtie: Max, Jennifer, încă o Jennifer, Priya, J.J., Danny, Charlie, Elizabeth, Marcus si Michael.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Pe Michael poţi să-1 tai de pe listă.

Linnie a oftat:

— Charlie!

M-am uitat la ea şi am luat încă o gogoaşă.

— N-o să vină.

Mike primise o invitaţie la nuntă. Linnie şi Mike fuseseră mereu apropiaţi, aşa cum eram eu şi Danny. Dar nu avea să vină. Eram de părere că Linnie îl invitase ca Mike să nu se simtă exclus, dar fără să se aştepte ca el să apară. Rodney îi propusese să fie cavaler de onoare. Ambele erau doar nişte gesturi politicoase.

Fraţii mei îl mai văzuseră pe Mike în cele optsprezece luni scurse de când nu mai venise acasă: când Danny avusese treburi în Chicago şi când J.J. venea în oraş, când echipa Pirates juca împotriva echipei Cubs. Iar Linnie şi Rodney îl vizitaseră pe Mike vara trecută. Dar nici eu şi nici părinţii mei nu-1 mai văzuserăm. O nuntă nu era cel mai potrivit moment pentru ceea ce ar fi fost,

mai mult ca sigur, o reuniune incredibil de jenantă. Aveam senzaţia că Mike era de aceeaşi părere.

— Nu ştiu ce să zic... Mike a răspuns afirmativ la invitaţie, a spus Linnie şi, cu toate că a ridicat din umeri, din vocea ei răzbătea speranţa. Nu cred c-ar fi confirmat dacă nu ar fi avut de gând să apară.

— Pe deasupra, a spus că aduce încă o persoană, a adăugat Rodney.

Apoi s-a uitat la J.J. şi a oftat:

— Deşi probabil că asta nu înseamnă mare lucru.

— Voi face rost de o parteneră, a insistat J.J., fluturându-şi telefonul spre noi. O să vedeţi...

— Nu va veni, am insistat eu.

Ori de câte ori îmi închipuisem acest weekend, Mike nu apăruse niciodată în fanteziile mele. Nici măcar o singură dată. Dacă ar fi apărut, simţeam că avea să fie scandal. Nu un scandal amuzant, plin de bârfe, ca atunci când speculaserăm cu toţii că fosta iubită a lui J.J. era membră a Bisericii Scientologice. Dacă Mike şi-ar fi făcut apariţia, ar fi stricat tot ce îmi imaginasem pentru acest weekend: o ultimă şi perfectă aventură a familiei Grant, alături de fraţii mei, în casa noastră. Vorbesc despre fraţii care doreau să fie prezenţi şi care nu încercaseră nici măcar o dată să se rupă de familia noastră.

— M-a surprins exprimarea lui — „încă o persoană", a zis Rodney. Probabil că Mike are drept iubită o colegă de facultate.

Apoi a adăugat, ridicând din umeri:

— Sau poate c-o fi revenit Corrine în peisaj.

Cortine fusese iubita din liceu a lui Mike şi, pe deasupra, un coşmar. E puţin spus că niciunul dintre noi nu o prea agrease.

— N-o să apară, am repetat iar, cu fermitate.

Chiar dacă Mike îi promisese lui Linnie că avea să vină, la fel de adevărat era că de Crăciunul trecut îi spusese tatei că urma să vină acasă, dar acest lucru nu se întâmplase. Deci, când Mike îşi dădea cuvântul, nu prea însemna mare lucru.

& nu/itO/.. a&ânc/wy

— *Tu vi* răspuns la invitaţie cu „încă o persoană”? m-a întrebat J.J., Jucând din sprâncene.

— Eu? am întrebat, tresărind. Nu. Pe cine să fi...

Imediat ce vorbele astea mi-au ieşit din gură, Jesse mi-a trecut fulgerător prin minte. Deodată, m-am revăzut cu el, în ploaie, râzând amândoi în timp ce mă ducea în braţe spre casa de oaspeţi, cu mâinile lui strecurându-se în sus, pe talia mea...

— Charlie?

Am privit înjur. Se uitau cu toţii la mine.

— Ce voiai să zici? m-a îndemnat Linnie.

— Mda, am continuat, dregându-mi vocea. Nu. N-am niciun partener.

— S-ar putea să nu fie prea târziu să găseşti unul, a intervenit J.J., care îşi butona telefonul.

Mobilul lui Bill a scos un sunet, anunţând un SMS, iar el l-a privit exact în clipa când cineva a sunat la uşă.

— A venit unchiul meu, a anunţat Bill. Totul va fi bine. Jur!

A zâmbit optimist. Şi atunci s-a declanşat alarma.

CAPITOLUL 4

Nu auzi?

Nu auzi tunetul?[VIII]

Will Barnes, directorul companiei Where There’s A Will, părea simpatic, foarte eficient şi nu arăta deloc aşa cum mă aşteptam să arate un organizator de nunţi. Era înalt şi cu o constituţie fizică asemănătoare cu a unui jucător de fotbal american, chiar mai mult decât fratele lui Rodney, Ellis, care fusese *cu adevărat* fundaş pentru echipa de fotbal a Aviaţiei Militare. Will a intrat în casa noastră emanând atât de multă încredere în sine — de parcă nu conta că fosta noastră organizatoare se făcuse nevăzută în ziua de dinaintea nunţii —, încât începeam să mă relaxez în prezenţa lui.

[VIII] **Versuri din refrenul melodiei *Down Under* (1981) a formaţiei australiene Men At Work: *Cant you hear, cant you hear the thunder? /You’d better run, you’d better take cover.* „Nu auzi? Nu auzi tunetul? / Ai face bine să fugi, să te adăpostești”. (N. red.)**

Se părea că acelaşi lucru era valabil şi pentru Linnie şi Rodney.

Fiind înclinată să cred că situaţia era pe mâini bune, voiam să mă folosesc de sosirea lui ca să fac duş, să-mi pun lentilele de contact şi să mă schimb, în cele din urmă, de pijamale. Plănuiam să-mi pun jeanşi şi — cu toate că nu era frig — puloverul de caşmir pe care îl îmbrăcasem în acea seară, acasă la Jesse. L-am scuturat si l-am adulmecat, vrând să verific dacă încă se mai simţea mirosul lui Jesse. Dar, fiindcă îl dusesem de cel puţin două ori la curăţătoria imPRESSive Cleaners, acum mirosea doar a soluţie de curăţare. L-am tras pe mine, mi-am răsucit părul proaspăt spălat într-un coc şi am ieşit din camera mea, cu gând să cobor iar cele două rânduri de trepte.

Cel de-al treilea nivel al casei, cunoscut drept „etajul copiilor", era sărăcăcios decorat, probabil din pricina faptului că nimeni nu-1 vedea, cu excepţia locatarilor. Cele patru dormitoare ale noastre — J.J. şi Danny aveau cea mai mare cameră şi o împărţiseră dintotdeauna — porneau dintr-un palier central. Pentru o vreme, aici obişnuiserăm să jucăm cu toţii paintball. Deveniserăm foarte pricepuţi la a ţinti ascunşi în spatele uşilor întredeschise, ca nişte lunetişti. Dacă priveai cu atenţie, pe pereţi încă se mai vedeau urmele şterse ale unor cercuri colorate.

Al doilea etaj avea ceva mai multe decoraţiuni: fotografii de familie pe pereţi şi o băncuţă care devenise, inevitabil, locul unde erau îngrămădiţi rucsaci şi alte chestii. De asemenea, tot acolo se găseau patru dormitoare care dădeau într-un palier central: dormitorul matrimonial al părinţilor mei, biroul tatei şi două camere de oaspeţi, pe care le botezaserăm Camera Albastră şi Camera Navă. Am coborât ultimul rând de trepte, îndrep- tându-mă spre holul de la intrare. Mi se părea o nebunie că, peste doar câteva ore, toate camerele aveau să fie pline de invitaţi.

Aproape că ajunsesem în hol, când am auzit voci vorbind pe un ton ridicat şi m-am oprit. Părinţii mei se certaseră mult la începutul anului; uneori intram în bucătărie şi ei tăceau brusc, ca şi cum ai mei contau pe faptul că surzisem temporar şi nu auzisem

nimic înainte de a deschide uşa. In casă plutea o tensiune palpabilă, aşa încât chiar şi cele mai neînsemnate schimburi de replici — despre *topping-wt'Ae.* pentru pizza pe care voiam să o comandam sau despre al cui rând era să cumpere lapte — căpătau o semnificaţie diferită. Pentru câteva luni, mă simţisem captivă într-unul din filmele alea străine unde totul e o metaforă. Nu le pomenisem fraţilor mei despre situaţia asta deoarece nu puteam defini ce anume era *în neregulă.* Pur şi simplu aveam senzaţia neliniştitoare că nu mergea ceva bine, iar asta era greu de demonstrat.

Dar totul se schimbase acum câteva luni, cu puţin timp înainte ca părinţii mei să-mi spună că scoseseră casa la vânzare. Pentru că de atunci încoace relaţia dintre părinţii mei părea mai bună, am dedus că se certaseră în legătură cu casa şi că, odată chestiunea tranşată, certurile încetaseră: iar acum certurile despre *topping-wc'Ae.* de pizza se rezumau, din nou, la discuţii precum *„pepperoni* contra cârnaţi". Nu voiam ca situaţia să se repete, şi cu atât mai puţin în weekendul nunţii lui Linnie.

— Fiindcă nu locuieşti doar tu pe strada asta, Don!

L-am auzit pe tata răstindu-se şi, uşurată, am coborât restul treptelor, câte două odată. Ştiam ce urma să văd.

După cum mă aşteptam, tata stătea în foaier, faţă-n faţă cu Don Perkins, vecinul care locuia cu două case mai încolo de noi, în josul străzii. Don avea şaizeci de ani şi locuia pe strada noastră de mai mult timp decât noi. Era băgăcios, îşi vâra mereu nasul în treburile noastre, ne telefona sau venea pe la noi atunci când i se părea că în casa noastră era prea mult zgomot. De asemenea, era membru al Asociaţiei Grădinarilor, la fel ca tata, iar în decursul anilor, între ei se născuse o rivalitate: Don încerca mereu să aibă o grădină mai frumoasă decât a tatei, pentru competiţia anuală a grădinarilor. Această rivalitate era în mare parte unilaterală, de vreme ce el nu câştigase niciodată, în timp ce tata câştigase de trei ori — de două ori, consecutiv — în ultimii doi ani. Rezultatul fusese că Don se transformase într-un vecin tot mai agasant, iar

plângerile lui sporiseră cu fiecare victorie de-a tatei. Don devenise, firește, personaj în benzile desenate ale mamei. S-a dovedit că omologul lui — Ron, vecinul fictiv al familiei Grant — avea si o latură bună, sub exteriorul țâfnos, un lucru care nu mă prea aşteptam să se aplice si în cazul lui Don cel real.

— 'Neata! am salutat.

— A! a exclamat Don şi a schițat o mişcare scurtă din cap, în chip de salut. Încă eşti aici?

— Aăă..., am îngăimat, aruncându-i tatei o privire.

— M-am gândit că poate i-ai trimis pe toți la facultate, dacă tot vinzi casa.

— La toamnă, Charlie începe cursurile la Stanwich, a răspuns tata, zâmbindu-mi.

Dar surâsul nu i se oglindea în privire.

— De ce, *Doamne iartă-mă,* ai studia acolo? a întrebat Don, clătinând din cap. Aha! Poate n-ai fost o elevă bună...

— Ştii că predau acolo, nu? l-a întrebat tata, pe un ton glacial.

— Condoleantele mele! i-a întors-o Don.

Chipul tatei s-a făcut stacojiu.

— Ia ascultă...

— După cum am mai spus, Jeffrey — l-a întrerupt Don, iar sprâncenele lui foarte stufoase s-au îmbinat într-o încruntare —, nu vreau să fiu deranjat weekendul ăsta. Deja s-au fâțâit pe-aici tot felul de oameni, alarma a tot urlat...

— Donald, sunt convins că-ti aminteşti că noi le-am trimis

• » scrisori despre nuntă tuturor vecinilor, cu luni bune în urmă. V-am anunțat pe toți c-o să aibă loc o nuntă şi v-am rugat să aveți răbdare şi să dați dovadă de amabilitate, pentru o singură noapte.

Don a pufnit şi a aruncat o privire prin uşa deschisă a bucătăriei, spre curtea noastră din spate. Imediat, tata a făcut un pas, vrând să se posteze în fața lui. Bănuise dintotdeauna că vizitele lui Don, făcute cu scopul de a se plânge despre diverse lucruri, erau doar un pretext ca să poată spiona ce se petrecea cu grădina tatei.

— Păi, a spus Don, cu un oftat țâfnos, sper să nu fie prea multă gălăgie mâine-seară. În orașul ăsta există legi care restricționează nivelul de zgomot, să știi!

Tata i-a răspuns pe un ton mai calm și mai plăcut, ceea ce era întotdeauna un semn rău:

— Da. Exact la fel cum există legi de amenajare a teritoriului, legi care ar fi trebuit să te împiedice să-ți construiești foișorul ăla. Dar unii dintre noi nu simt nevoia să aducă vorba de asemenea lucruri. Nu încă...

— Mda, în fine..., a mormăit Don, aruncându-i tatei o căutătură cruntă. Ține gălăgia la minimum și nu vom avea probleme.

— Charlie, mi s-a adresat tata, aruncându-mi o privire care transmitea fără echivoc că orice urma să-mi zică era mai mult decât o sugestie, ce-ar fi să-1 conduci pe Don afară? Pe ușa *din față*

— Sigur!

M-am apropiat iute de ușa din față și i-am făcut lui Don semn să mă urmeze. Tata se îndepărta cu pași apăsați.

— Ați avut probleme cu livrarea ziarului *Sentineli* l-am întrebat pe vecinul nostru, în timp ce-i deschideam ușa. Fata care livrează ziarele nu ni l-a adus.

Don a răspuns batjocoritor:

— Nu citesc *Sentinel.* Eu mă abonez la ziare *adevărate.*

— Bună, Maddie!

Când m-am răsucit, l-am văzut pe J.J. trecând prin holul de la intrare, cu telefonul la ureche.

— Mda, știu că a trecut ceva timp, a zis J.J. Dar nu te bucuri că te-am sunat? Cum adică? Nici măcar *un pici*

Am închis ușa de la intrare, apoi m-am dus în bucătărie. Linnie, Rodney, Will și Bill se adunaseră în jurul insulei. Am observat că Will purta un hanorac verde, identic cu al lui Bill, cu excepția faptului că sub numele WHERE THERE'S A WILL era scris WILL. Mie mi se părea că erau cam multi de-alde Will pentru un singur articol vestimentar.

— Păi, dacă mi-ai fi *spus* că era ziua ta, nu m-aş fi despărţit de tine! a zis J.J., urmându-mă în bucătărie. Maddie? Alo?

— Cum merge cu căutatul partenerei? l-a întrebat Linnie, ridicând dintr-o sprânceană.

— E exact cum li s-a întâmplat celor de la Mets[1], în ’86.

J.J. avea obiceiul de a reduce totul la baseball; pentru el, orice situaţie de viaţă îşi găsea o analogie în sportul ăsta.

— Chiar aşa? a întrebat Rodney.

— Nimeni nu-i luase în calcul, a răspuns J.J. Dar pe urmă…

— OK, a vorbit Will, cu o voce nu foarte sonoră, dar îndeajuns de autoritară încât am tăcut toţi. Am alcătuit o listă a furnizorilor cu care lucra Clementine şi i-am contactat pe toţi, ca să nu mai comunice cu ea. Încă încerc să iau legătura cu Party in the Stars…

— Ce-i asta? a întrebat J.J.

Will i-a aruncat o privire care transmitea clar că nu-i plăcea să fie întrerupt.

— Formaţia pentru nuntă.

In ultima perioadă, se vorbise chiar mult despre Party in the Stars. Linnie şi Rodney îi auziseră cântând la nunta unor prieteni de-ai lor şi formaţia asta fusese prima lor alegere, deşi părinţii mei le spuseseră că un DJ ar fi avut nevoie de mult mai puţin echipament şi nici nu i-ar fi trebuit o scenă.

— Să continuăm! a propus Will. Cortul ar trebui să fie montat după-amiază şi, odată montat, vom pune la punct instalaţia electrică si mobilierul…

S-a auzit un bâzâit puternic. Will a tăcut şi şi-a scos mobilul din suportul de la curea.

[1] Echipă nord-americană profesionistă de baseball. (N. red.)

— Will Barnes la telefon!

A ascultat încruntat.

— Înţeleg. Şi abia acum aţi aflat?

Expresia lui era din ce în ce mai iritată.

— Trimit pe cineva să vă ajute. Ar trebui să ajungă acolo în douăzeci de minute.

A încheiat apelul şi am observat că în timpul acestei conversaţii sora mea devenise, pe tăcute, tot mai stresată. Vestita venă de la tâmpla ei, cea în legătură cu care o tachinam mereu, începea să se umfle.

— Ce s-a întâmplat?

— Există o mică problemă la Inn, a răspuns Will, referin- du-se la repetiţia pentru nuntă, care fusese programată pentru diseară. Ceva legat de decoraţiuni. M-aş duce eu acolo, dar trebuie să-i supraveghez pe cei care montează cortul...

Când a vorbit Linnie, vocea ei era din ce în ce mai tremurătoare si mai ascuţită, cu fiecare cuvânt:

— Ştiam că aşa se va întâmpla. Organizatoarea noastră de nunţi dispare şi pe urmă totul începe...

— Mă duc eu! m-am oferit. O să rezolv.

Will a încuviinţat: — Perfect! Bill, vrei să te duci şi tu? Să-mi spui ce se întâmplă!

— Sigur, a răspuns Bill, apoi s-a uitat la mine: Dacă nu ai nimic împotrivă.

— Bineînţeles că nu.

l-am aruncat lui Linnie o privire care — speram eu — o asigura că aveam să mă ocup de toate.

— Sunt sigură că nu s-a întâmplat nimic grav, am adăugat. Dar, indiferent ce-o fi, ne descurcăm noi.

— Mulţumesc, Charlie!

Mi-am luat cheile si i-am făcut semn lui Bill:

— Să mergem!

De la casa noastră până la Inn era un drum de douăzeci de minute. În primele cincisprezece, fie eu, fie Bill am vorbit la telefon. Bill primea şi trimitea SMS-uri şi apeluri aproape non-stop. Se pare că el şi unchiul lui trebuiseră să facă unele modificări în programul lor, pentru a prelua nunta lui Linnie în ultimul minut, aşa că era nevoit să reprogrameze câteva întâlniri. Şi Siobhan mă sunase, vrând să ştie semnificaţia SMS-ului pe care i-1 trimisesem: *Teoria ta despre numele de fructe e corectă.* Am avut o

discuţie rapidă, pe *speaker.* Eram foarte conştientă că Bill îşi lăsase telefonul deoparte şi acum asculta zâmbind.

l-am zâmbit şi eu. În tăcerea care se lăsase între noi pentru prima dată de când porniserăm la drum, mi-am dat seama, dintr-odată, că împărţeam un mic spaţiu închis cu un tip pe care nu-1 cunoşteam *deloc.*

— Deci..., am început eu.

Mi-am spus că puteam să-1 tratez pe Bill ca şi când ar fi fost subiectul unui articol cu caracter biografic. Plănuiam să aflu elementele de bază ale activităţii lui.

Articolul s-ar fi putut numi „Nepotul organizatorului de nunţi", chiar dacă suna a titlu de comedie romantică proastă. Aveam de gând să elimin întrebarea „Cine?" din şirul celor cinci întrebări cruciale folosite de toţi ziariştii: „Cine?; Ce?; Unde?; Când?; De ce?". Aceste întrebări fuseseră etalate în redacţia de ştiri a Liceului Stanwich, pe o frescă înaltă de un metru.

—îţi place să lucrezi în domeniul organizării de evenimente?

Bill s-a uitat la mine zâmbind. Începeam să suspectez că aceasta era expresia lui obişnuită. Părea să aibă permanent un chip vesel.

— Îmi place. Mereu apare ceva diferit. Am lucrat pentru Where There's A Will tot liceul şi nu aveam cine ştie ce planuri pentru vacanţa de primăvară, aşa că, atunci când unchiul meu s-a oferit să-mi plătească zborul, dacă vin să-1 ajut săptămâna asta, am acceptat imediat.

Am dat aprobator din cap. Asta era latura care îmi plăcea cel mai mult la munca de jurnalist: să vorbesc cu oamenii, să pun cap la cap povestea lor, să ştiu când să intervin şi când să mă abţin, mulţumindu-mă să dau din cap şi sperând că îmi vor spune mai mult. Poate că asta era explicabil prin faptul că eram cea mai tânără membră a familiei mele si trebuia să ascult si să observ. Indiferent de motiv, întotdeauna îmi venise uşor să ascult.

— Unde înveţi?

— La Universitatea din Chicago. În... Chicago, a adăugat el, apoi

a izbucnit în râs. Probabil că se înţelege de la sine. Sunt în primul an de facultate.

Am tras aer în piept, pe cale să-i spun că fusesem acceptată la Northwestern, dar m-am oprit. De fapt, nu plănuiam să învăţ la Northwestern şi mi se părea ilogic să vorbesc despre facultatea la care *nu aveam să învăţ.*

— Ai învătat la Liceul Stanwich? l-am întrebat, cu toate că eram convinsă că răspunsul era negativ.

Deşi Liceul Stanwich era uriaş, majoritatea elevilor care învăţau acolo îmi erau cel puţin vag cunoscuţi. Siobhan şi cu mine ne puseserăm în cap să aflăm cine erau tipii drăguţi care studiau în liceul nostru. Şi, chiar dacă Bill nu era de calibrul lui Jesse Foster, cu siguranţă l-aş fi remarcat, dacă l-aş fi văzut în şcoala pe care o frecventam.

Bill a scuturat din cap.

— Sunt din Putnam, a răspuns, numind oraşul care se învecina cu Stanwich. Şi... uneori, din Albuquerque.

I-am aruncat o privire surprinsă, dar n-am apucat să-i pun următoarea întrebare, pentru că am văzut sigla localului Inn şi am semnalizat, vrând să intru pe aleea lungă şi întortocheată care ducea către clădirea principală.

— Cred că am mai fost aici, a zis Bill, mijind ochii şi aple- cându-se în fată. Nu-mi amintesc de ce. Poate la vreo aniversare de şaisprezece ani.[1]

Am încuviinţat:

— Probabil că da.

La Inn, luasem parte la diverse evenimente: nunţi, recepţii, petreceri de aniversare a zilei de naştere, petreceri de *bar mitzvah* şi de *bat mitzvaff* — care păruseră să-mi umple toate weekendurile, când eram în clasa a Vll-a —, ba chiar si la un bal al bobocilor, anul trecut, atunci când se spărsese o ţeavă în şcoală şi nu-1 putuserăm organiza acolo. Localul era un conac vechi, cu o remiză transformată într-un hotel, cu camere de oaspeţi la etaj, un restaurant şi o sală de bal la parter. Am parcat în faţa clădirii şi

am oprit motorul, coborând din maşină odată cu Bill.

— Charlie?

M-am întors şi am văzut un tip stând în faţa mea. Purta o şapcă de baseball, o bluză cu mâneci lungi, pe care fuseseră imprimate cuvintele AMENAJĂRI PEISAGISTICE STANWICH, şi jeanşi cu pete de murdărie pe genunchi. Părea să fie de vârsta fraţilor mei. Avea păr blond şi ochi verzi, iar după câteva secunde l-am recunoscut: era Oily Gillespie, fostul iubit al lui Linnie, pe vremea când ea fusese la liceu.

L-am salutat, facându-i cu mâna:

— Bună, Olly! [IX] [X]

Oily şi Linnie avuseseră o relaţie destul de serioasă în liceu: fuseseră împreună într-a unsprezecea şi într-a douăsprezecea, apoi în vara de dinaintea primului lor an de facultate. Ea se despărţise de el înainte de a pleca să studieze la Dartmouth. Din câte aflasem, când Linnie şi Rodney hotărâseră să alcătuiască un cuplu, lui Olly nu-i picase bine vestea că Linie îşi revenise repede după despărţirea lor. Nu-mi era clar ce se petrecuse în realitate, însă în benzile desenate ale mamei omologul lui Olly plecase spre Dartmouth cu maşina, în toiul nopţii, şi se postase sub geamul camerei de cămin al iubitei sale, cu un iPod şi o boxă portabilă, în încercarea de a o recuceri. Evident că manevra asta nu fùnctionase, iar eu nu l-am mai văzut pe Olly decât când Linnie s-a mutat înapoi acasă, după ce se despărţise de Rodney.

La câteva săptămâni după ce sora mea se mutase iar acasă, Olly Gillespie începuse să-şi facă apariţia: ba era pe aleea noastră, luând-o pe Linnie cu maşina, ba stătea cu noi în bucătărie, ba discuta cu tata despre fertilizatori, în curtea din spate. Olly nu plecase din Stanwich, iar după facultate începuse să lucreze la firma de peisagistică a tatălui său. Deşi nouă ne era clar că, în cele

---

[IX] **în cultura nord-americană există obiceiul de a sărbători împlinirea a şaisprezece ani de viaţă printr-o petrecere mai mult sau mai puţin fastuoasă, în funcţie de posibilităţile financiare ale fiecărei familii. (N. red.)**

[X] **In religia iudaică, *bat mitzvah* (pentru fete, sărbătorită începând cu vârsta de doisprezece ani) şi *bar mitzvah* (pentru băieţi, sărbătorită începând cu vârsta de treisprezece ani) sunt ceremonii religioase care au drept scop recunoaşterea adolescenţilor drept adulţi responsabili pentru asumarea şi respectarea legilor religioase. (N. red.)**

din urmă, Linnie şi Rodney aveau să se împace, Olly nu reuşise să-şi revină după despărţirea de Linnie. N-am aflat niciodată dacă fusese ceva între ei în perioada când ea şi Rodney erau despărţiri şi, îndată ce Linnie s-a împăcat cu Rodney, Olly a dispărut din nou.

— M-am gândit eu că tu eşti, a zis Olly. Ce cauţi aici?

S-a dus la camionul inscripţionat cu numele Amenajări Peisagistice Stanwich, parcat cu două maşini mai încolo de a mea, si a luat o suflantă de frunze. M-am întors ca să-i fac semn lui Bill, fiindcă voiam să le fac cunoştinţă, însă Bill vorbea iar la telefon şi se îndrepta spre treptele de la intrare.

— Trebuie să mă ocup de nişte chestii legate de nuntă. Linnie se mărită în weekend, asa că...

Imediat, m-am întrebat dacă fusesem lipsită de tact.

Oily a înşfăcat o greblă şi a dat din cap.

— Ştiu.

Mă pregăteam să-l întreb de unde ştia, dar apoi mi-am amintit că nu puteai urmări paginile lui Linnie, pe reţelele de socializare, fără să fii foarte conştient că urma să aibă loc o nuntă.

— Nu vreau să te reţin, mi-a zis Olly, zâmbind scurt. Pe curând!

M-a salutat cu o mişcare a capului şi s-a îndreptat spre partea din spate a clădirii.

I-am întors spatele şi m-am grăbit să ajung la treptele de la intrarea în local, unde mă aştepta Bill.

— Scuze! El e...

Am aruncat o privire în spate, dar nici urmă de Olly.

— ...doar un prieten de familie, mi-am continuat eu ideea.

La urma urmei, era destul de adevărat şi, în plus, nepotul organizatorului de nunţi nu avea nevoie să cunoască detaliile trecutului amoros al surorii mele.

Am urcat împreună treptele şi, când am intrat pe uşa pe care Bill a ţinut-o deschisă pentru mine, am privit în jur. Holul era exact cum mi-1 aminteam. Candelabre atârnau deasupra capetelor noastre, mobilă din lemn de culoare închisă si covoare cu

modele. In hol era un bar care devenea zonă de primire atunci când aveau loc evenimente. Linnie şi Rodney îl aleseseră pentru repetiţia pentru nuntă şi închiriaseră salonul privat al restaurantului. Am aruncat o privire de jur împrejur, întrebându-mă ce problemă se ivise şi cu cine trebuia să vorbim pentru a o rezolva. Bill s-a dus la biroul de la recepţie.

O femeie îmbrăcată într-un costum cu pantalon a ieşit din spatele biroului şi ne-a făcut semn să o urmăm în restaurant.

— Mă bucur că sunteţi aici, a zis ea, cu voce scăzută şi gravă, aşa cum se vorbeşte despre dezastre şi boli grave. Când ne-au fost livrate cutiile, mi s-a părut că era ceva în neregulă, dar pe ele fusese notat numele corect, aşa că s-a semnat de primire...

Am urmat-o, mergând prin restaurant. Era gol, cu excepţia câtorva ospătari care căscau, pregătind prânzul. Am ajuns în salonul privat. Angajata a deschis uşa şi a aprins lumina.

Imediat, a început să răsune o melodie care mi se părea vag cunoscută: era vorba despre un ţinut de la antipozi. Am făcut ochii mari şi am privit înjur, iar Bill, uluit, a făcut un pas în spate.

Figurine decupate din carton, în mărime naturală, reprezentând canguri, urşi koala, macropozi wallaby şi crocodili erau răspândite prin toată încăperea. O hartă a Australiei se întindea pe un perete întreg, din tavan atârnau fanioane cu drapelul australian, iar într-o parte am zărit o poză supradimensionată a fraţilor Hemsworth[1].

— Presupun că *nu* astea sunt decoraţiunile pentru repetiţia de nuntă, a zis ea, iar Bill si cu mine am scuturat amândoi din ' ' cap, fără să scoatem un cuvânt.

Femeia a oftat şi s-a dus să oprească muzica.

— Trebuiau să fie livrate fotografiile surorii mele şi ale lui Rodney, am spus, remarcând un şir de pungi de cadouri în culori aprinse, aliniate îngrijit.

— Totul trebuia să fie în nuanţa piersicii şi în gri! Am exclamat eu. Şi marsupialele... nu au ce căuta aici.

— Uite! a zis Bill. Chestia asta explică situaţia.

M-am întors si l-am văzut ridicând un banner. Pe el era

imprimat, cu litere de-o şchioapă, mesajul: SALTARE, CLAY! LA MULTI ANI PENTRU CEA DE-A NOUA ANIVERSARE, AMICE!

— Aha, am spus, dând din cap. Evident că s-a produs o încurcătură. Puştiul ăsta, Clay, probabil c-a primit decoraţiunile noastre din greşeală, asta-i tot.

[1] Fraţii Chris şi Liam Hemsworth, actori de origine australiană.

& nunta.. cu/ 6ucàu— E admirabil că un copil vrea pentru ziua lui de naştere o petrecere cu tematică australiană, a spus Bill, în timp ce rula bannerul. E super! Tematica celei de-a noua aniversări a zilei mele de naştere a fost „să mănânci cât de multă pizza cu putinţă, fără să vomiţi".

Femeia şi-a dres glasul.

— I-am comunicat lui William situaţia. Dar, ca să putem decora totul în timp util, angajaţii mei trebuie să primească decoraţiunile cu ceva timp înainte de eveniment.

— Corect! am aprobat eu, de parcă aşa aş fi putut născoci un plan pentru a afla ce se întâmplase cu decoraţiunile de nuntă. Vi le aducem noi, i-am promis, în mod nechibzuit.

— Absolut! a întărit Bill.

— Grozav! a zis ea, îndreptându-se spre uşă. Să ne anunţaţi când ne aduceţi materialele.

După ce angajata a plecat, m-am uitat la Bill, sperând că avea un alt plan decât cel la care mă gândisem eu şi care consta în a căuta pe Google, folosind cuvintele „local", „petrecere aniversară", „Clay", „nouă ani", „Australia".

— Deci — a spus Bill — bănuiesc că e o încurcătură de-a lui Clementine. Firma noastră a spus că are obiceiul de a încurca evenimentele între ele.

— Cred că ai dreptate, i-am zis, înjurând-o în gând pe Clementine.

— Ii sun pe cei de la Pland, a anunţat Bill, butonându-şi telefonul. Încerc să aflu unde are loc petrecerea asta aniversară. Şi-

Telefonul meu a bâzâit în buzunarul de la spate al pantalonilor

şi l-am scos, aşteptându-mă să văd pe ecran numele lui Linnie. Mai mult ca sigur voia să o pun la curent cu cele mai recente veşti despre decoraţiuni. Dar nu era Linnie. Pe ecranul meu scria MIKE TE SUNĂ.

Am ezitat; apoi, chiar înainte să se activeze căsuţa vocală, am răspuns. Nu-mi aminteam când vorbisem ultima dată cu Mike.

— Alo?

— Bună, Charlie!

M-am răsucit şi am făcut câţiva paşi spre uşă. Era mult prea ciudat să vorbesc cu fratele meu în timp ce silueta decupată din carton a unui cangur se holba la mine.

— Aăă... Bună!

— Scuze că te deranjez, a spus Mike.

Ca de obicei, vorbea încet, astfel încât trebuia să-ţi lipeşti telefonul de ureche pentru a-l auzi.

Linnie susţinea că stilul ăsta de a vorbi al lui Mike era o reacţie normală, dat fiind faptul că se născuse după J.J. — care avea o fire zgomotoasă —, dar eu ştiam că, în realitate, era o manevră subtilă de afirmare a superiorităţii.

— Care-i treaba? l-am întrebat.

Tonul meu nu sugera *hai să stăm la taclale,* ci mai degrabă avea sensul *ce vrei?*

— Poţi să vii să mă iei?

— Să *te iau?* m-am mirat, dând volumul telefonului la maximum şi lipindu-l şi mai mult de ureche.

— Da. Sunt la aeroport, a precizat Mike, iar eu am simţit că rămân fără aer. Am venit la nuntă.

CAPITOLUL 5

Fiul rătăcitor aşteaptă în zona de recuperare a bagajelor

Douăzeci de minute mai târziu, intram cu maşina în parcarea aeroportului Hartfield-Putnam. Bill mă asigurase că putea să rezolve singur situaţia apărută la Inn. II chemase pe un alt angajat al firmei Where There's A Will, ca să-l ajute să dea de capăt încurcăturii cu decoraţiunile.

Pe urmă a aruncat o privire către un alt banner, pe care stătea scrisă urarea HAPPY PERTH DAY[1]!, şi a adăugat:

— Dar, în caz că nu reuşim, oare ce părere au Linnie şi Rodney despre Australia? Le place mult?

Expresia mea probabil că trăda ce gândeam, căci imediat Bill a părut cuprins de spaimă.

— Glumeam, jur! Va fi bine. Poftim!

A apucat un obiect care semăna cu un salam împachetat şi mi l-a întins:

— Vrei o Marea Barieră de Vită[2]?

Cu sentimentul că lucrurile aveau să se rezolve, am plecat după ce am făcut schimb de numere de telefon cu Bill, astfel încât să mă poată suna de îndată ce avea veşti. Ii trimisesem lui

[1] In original, joc de cuvinte bazat pe relativa omofonie a substantivului comun *birth* („naştere") şi a substantivului propriu „Perth" (oraş australian).

[2] In original, joc de cuvinte bazat pe relativa omofonie a cuvintelor *reef* („recif") şi fee/-(„vită", „carne de vită").

Linnie un mesaj prin care o anunţam că, până la urmă, Mike a venit şi că mă duceam să-1 iau de la aeroport. Mi-a răspuns cu un şir de emoticoane: o faţă uimită, o alta confuză, apoi o mulţime de feţe zâmbitoare. Am pornit spre aeroport, nu prea grăbită. Ba chiar m-am oprit la Stubbs Coffee şi mi-am cumpărat un *latte* cu gheaţă. Ştiam că Mike era în zona de recuperare a bagajelor. Intr-un fel, nu-mi păsa că-1 făceam să aştepte. N-ar fi trebuit să aibă pretenţia ca lumea să se învârtă în jurul lui, iar eu să las totul baltă ca să-1 iau cu maşina.

Taxiul din fata mea a frânat brusc, cu toate că rula cu doar şase-şapte kilometri la oră. Am frânat şi eu. Clătinând iritată din cap, l-am depăşit, îndreptându-mă spre zona de recuperare a bagajelor, şi am parcat.

Am coborât din maşină şi am privit în jur, dar nici urmă de Mike. Treaba asta îl caracteriza întru totul pe fratele meu: îţi telefonează ca să-1 iei cu maşina de undeva, dar nu e acolo atunci când

soseşti.

Am sorbit din *latte,* apoi mi-am scos mobilul. Eram pe punctul de a-1 suna, când telefonul meu a vibrat, anunţând un mesaj din partea lui Siobhan.

Siobhan

Vrei ceva de la Zingerman?

Eu

DA!

O negresă, TE ROG!

Şi

Siobhan

Ce?

Eu

Mike e aici.

Siobhan

POFTIM?!

Eu

A venit la nuntă.

La nalba! Îţi vine să crezi?

Acum sunt la aeroport.

BLEAAAHHH

Siobhan

Uau!

Dar Linnie e fericită, nu?

Eu

Mda.

Mă rog...

Ştiam că prietena mea cea mai bună înţelegea cel mai bine cum mă simţeam. Am tras adânc aer în piept şi am început să tastez mai repede.

Eu

Va strica totul. O să fie aiurea.

O să dea peste cap tot weekendul.

N-ar fi trebuit să vină!

Ce rabat!
Rabat
RABAT
Mă dau bătută
Siobhan
Dar Lin I-a vrut aici.
Şi e nunta ei.
Sunt sigură că nu va strica nimic.
Doar vrea ca Linnie să fie fericită.
Eu
Cum să nu! Mike e Domnul Altruist.
Siobhan
Ghici ce!
Şi viitoarea mea colegă de cameră a venit aici. O s-o cunosc!
Eu
Cea care n-a folosit niciodată semnul exclamării?
Siobhan
Exact. Ea e.
Eu LOL
Să mă ţii la curent!
Siobhan
Fii drăguţă cu Mike.
Eu întotdeauna sunt drăguţă.
— Charlie?

Mi-am ridicat privirea din ecranul mobilului. Iată-l pe fratele meu stând în faţa mea, pentru prima dată după optsprezece luni.

Schimbul nostru de priviri a durat câteva secunde, dar mie mi se părea că secundele astea se prelungeau. Încercam să înlocuiesc imaginea lui Mike, din mintea mea, cu această variantă. Mike era cel mai scund dintre fraţii mei; avea doar doi centimetri şi jumătate în plus faţă de mine, păr şaten, cârlionţat şi ochi căprui. Era tuns mai scurt decât când îl văzusem ultima dată şi, spre deosebire de tricourile lălâi şi de pantalonii scurţi, în care îl vedeam veşnic, acum purta o cămaşă cu croială *slim* şi jeanşi închişi la culoare.

Era Mike, dar ceea ce aveam în faţă părea o versiune diferită, mai matură si mai cizelată.

L-am salutat şi apoi ne-am mişcat în acelaşi timp, îmbrăţişându-ne aşa cum ne era obiceiul: scurt, o singură bătaie de palmă pe spate, abia atingându-ne.

— Nu ştiam că eşti aici, a zis Mike, gesticulând spre zona de recuperare a bagajelor. Aşteptam înăuntru.

— Da, abia am ajuns.

Mike s-a uitat la paharul pentru cafea din mâna mea şi a ridicat din sprâncene, însă n-a spus nimic. Era singura persoană despre care ştiam că era capabilă să manifeste o atitudine enervantă, pasiv-agresivă fără să scoată un cuvânt.

— Hai să mergem, i-am propus, ocolind maşina şi dând să mă îndrept spre locul şoferului.

— A, e-n regulă. Pot să-mi iau singur bagajele, a bodogănit Mike.

•— Ai nevoie de ajutor?

— Nu. Mă descurc singur.

Încă o manevră în stilul lui Mike: mormăia o replică pe care voia s-o auzi, dar, dacă îl întrebai ce-a zis, bătea în retragere.

Mi-am dat ochii peste cap şi am urcam la volan, trântind portiera ceva mai tare decât ar fi fost necesar. O secundă mai târziu, Mike s-a aşezat pe locul din dreapta mea şi am pornit spre ieşire.

Conduceam în tăcere. Fratele meu stătea aplecat deasupra telefonului, cu ochii lipiţi de ecran. In timp ce mă concentram să ies din hăţişul de străzi care duceau spre aeroport, mi-am promis în sinea mea că nu aveam să-i permit lui Mike să ne dea weekendul peste cap. Pur şi simplu trebuia să depun mai multe eforturi şi să mă asigur că totul urma să decurgă perfect. Mike nu avea să ne strice cheful. Nu l-aş fi lăsat s-o facă.

— Poftim?

M-am uitat la el şi i-am răspuns:

— N-am spus nimic.

— Aha! a exclamat Mike, apoi s-a concentrat iar asupra mobilului.

Mă aflam în preajma fratelui meu de numai cinci minute, şi deja simţeam cum acea furie mocnită, pe care el o stârnea adesea în mine, începea să crească. Am decis să nu-i vorbesc dacă el nu mi se adresa. Nu eram nevoită să port eu povara conversaţiei — la urma urmei, nu mă văzuse de optsprezece luni, nemaivorbind de faptul că-i făceam o favoare. Dar, pe măsură ce ne apropiam de casă, tăcerea din maşină părea să se dilate, de parcă ar fi căpătat proprietăţi fizice.

Mike nu simţea deloc dorinţa să se pună la curent cu noutăţile din familia noastră, să mă întrebe ce mai fac sau măcar să poarte o conversaţie banală, dar politicoasă. Aşa fusese Mike dintotdeauna, chiar şi înainte de tot ce se întâmplase cu mama, în februarie, anul trecut. De când îl ştiam, se ţinuse la distantă, în afara familiei, ca şi cum doar ar fi venit în vizită pentru un timp şi nu ar fi făcut parte din familie. Mike nu se implica, Mike nu coopera, Mike strica cheflii tuturor atunci când noi, ceilalţi, ne simţeam bine. Ceilalţi fraţi ai mei observaseră feno- menul, dar, spre deosebire de mine, purtarea lui nu-i deranjase niciodată foarte mult. Când J.J. şi Linnie se mutaseră de acasă si rămăsesem doar cu ai mei si cu Mike, uneori avusesem

(9- ntifttO/.. cu/âac/uD

senzaţia că eu eram singura care se purta ca un puşti adevărat, în timp ce el stătea cocoşat deasupra mobilului, cu căştile în urechi, de parcă ar fi vrut să se afle în cu totul altă parte.

La jumătatea drumului spre casă, într-un sfârşit, Mike s-a dezlipit de telefon şi s-a uitat atent pe geam.

— De fapt, te rog s-o iei pe prima stradă la dreapta.

— Poftim? De ce?

M-am conformat.

— Nu pe aici, a oftat Mike. Următoarea stradă la stânga. Pe Juniper Hill.

— Păi, de ce nu spui aşa? am întrebat, în timp ce mă uitam în

jur după vreo alee privată, pentru a întoarce maşina.

In timp ce executam manevra, mi-am dat seama unde ne aflam: pe Bulevardul Grant.

Era o străduţă învecinată cu Stanwich Woods, un cartier rezidenţial împrejmuit, care avea un paznic postat într-o gheretă, la intrare. Nu fusesem niciodată acolo, dar cunoşteam bine Bulevardul Grant, din cauza fraţilor mei mai mari şi a regimului lor de teroare exercitat pe bulevardul ăsta. Mă refer la povestea cu indicatorul stradal.

— De ce ai vrut s-o iau pe Juniper Hill? l-am întrebat când am intrat pe o alee de acces.

— Fiindcă acolo o să stau.

— Cum adică? Nu stai acasă?

— Nu.

— Dar...

M-am mulţumit să-1 privesc. Mie mi se părea extraordinar că Mike nu avea să stea cu noi, însă părinţii mei nu aveau să-mi împărtăşească părerea.

— Ce-o să spună mama?

— Nefiind medium, habar n-am.

— Mike!

— Charlie, du-mă acolo şi gata! Deja sunt în întârziere, pentru că ţi-a luat o oră să ajungi la aeroport.

M-am înfuriat din senin.

— Păi, dacă ai fi spus că vii, cineva ar fi venit să te întâmpine.

— A, deci capăt o predică *à la* Charlie Grant? *Ce bine!*

— Ascultă...

Cineva mi-a ciocănit în geam şi amândoi am tresărit. Un poliţist îmi făcea semn să cobor geamul. M-am conformat imediat, încercând să-mi dau seama cu ce greşisem. L-am salutat, iar poliţistul — pe plăcuţa afişată pe uniforma lui scria RAMIREZ — s-a aplecat ca să privească în maşină. Părea să aibă în jur de patruzeci şi cinci de ani şi purta uniforma bleumarin a Politiei din Stanwich.

— Trebuie să mutaţi vehiculul, ne-anunţat el.

— Desigur, m-am învoit eu repede, încuviinţând din cap. Asa voi face.

— De ce?

Întrebarea venise din partea lui Mike, care se aplecase peste mine, adresându-i-se poliţistului Ramirez.

— Adică... am greşit cu ceva?

— Nu locuiţi aici, nu?

Mike şi cu mine am clătinat din cap.

— Atunci, trebuie să plecaţi. Sporim măsurile de securitate când guvernatorul vine la reşedinţa sa din Stanwich şi limităm accesul tuturor nerezidentilor.

Am privit spre intrarea în Stanwich Woods şi am observat că, pe lângă prezenţa unui SUV negru, ghereta portarului era flancată de două maşini ale Politiei din Stanwich. Alexander » Walker, concetăţean de-al nostru şi fost congresmen, obţinuse funcţia de guvernator în noiembrie, însă habar n-aveam că locuia aici.

— Nu faceam decât să întorc maşina, i-am zis. Plecăm imediat.

— Conduceţi cu grijă! ne-a sfătuit poliţistul Ramirez, bătând uşor cu palma în acoperişul maşinii.

S-a îndepărtat, rostind ceva într-o staţie de emisie-recepţie prinsă pe un umăr.

Am ieşit din nou pe şosea şi am avut grijă să opresc şi să semnalizez înainte de a pătrunde în trafic, în eventualitatea în care Poliţia din Stanwich era cu ochii pe mine.

Am virat pe Juniper Hill şi am urmat indicaţiile pe care mi le dădea Mike, nefiind foarte atentă încotro ne îndreptam. Încă simţeam cearta noastră întreruptă plutind între noi.Tacerea din maşină era mai încordată decât înainte.

— E mai bine să nu stau acasă, a spus Mike într-un final, după ce mi-a zis să conduc tot înainte.

Şi-a pus mobilul în suportul pentru pahar şi s-a răsucit spre mine.

— Vorbesc serios. Nu vreau să provoc o scenă sau s-o supăr pe

Linnie. Am vrut să vin la nunta ei.

Am tras aer în piept şi m-am pregătit să răspund, dar Mike a arătat cu degetul înainte.

— Chiar acolo, pe dreapta.

Am intrat pe aleea de acces. Intr-un târziu, când mi-am dat seama unde ne aflam, inima mea a început să o ia razna. Ultima dată când fusesem aici era întuneric şi ploua, dar tot ar fi trebuit să recunosc locul, astfel încât să mă pregătesc sufleteşte.

Ajunseserăm la casa lui Jesse Foster.

Iar el aştepta pe alee, drept în faţa mea.

CAPITOLUL 6

Inimioare în ochi toată -ziua

In *Grant Central Station,* ori de câte ori Cassie Grant se îndrăgostea de cineva — iubirile ei erau aproape întotdeauna înpărtăşite, spre deosebire de ce mi se întâmpla mie, în realitate —, ea plutea la câţiva centimetri deasupra solului, cu degetele de la picioare atingând covorul sau podeaua, iar în ochi şi în jurul capului ei pluteau inimioare, ca în desenele animate.

Insă, în timp ce stăteam acolo şi mă uitam la Jesse, simţeam tocmai opusul: parcă aş fi fost ancorată în pământ şi înţepenită în el, astfel încât să mă mişc, făcând câţiva paşi spre el, mi se părea o sarcină imposibilă.

Coborâsem din maşină odată cu Mike, dar când el s-a dus să-şi ia bagajele din portbagaj, eu pur şi simplu am rămas pironită lângă portiera şoferului, cu inima bubuind atât de tare, încât eram sigură că, deşi Jesse stătea la şapte metri depărtare, o auzea.

Ultima dată când îl văzusem, stătuse în aproape acelaşi loc de pe alee; eu fusesem în maşina mea, iar Jesse, lângă ea, în ploaie, aplecându-se prin geamul deschis, ca să mă sărute. Amândoi râdeam printre sărutări. El îmi cuprinsese bărbia în palmă, apropiindu-se.

— Bine, pa! Îmi spusese, deşi tocmai se aplecase să mă sărute din nou.

Fusese un sărut destul de lung.

— O să te uzi de tot, îi spusesem şi întinsesem o mână ca să-i şterg stropii din păr.

— Sunt doar câteva picături, răspunsese el, zâmbind.

Şiroaie de ploaie se scurgeau de pe maşina mea şi undeva, în depărtare, se auzise un tunet.

—Te las să pleci.

Dar mă mângâiase pe obraz cu degetul mare şi mă trăsese mai aproape.

— Bine.

Mă întinsesem să-1 sărut, încă uluită că faceam chestia asta, că-1 sărutam pe Jesse Foster, în ploaie.

— In regulă, spusese el, câteva minute mai târziu.

— Pa!

Zâmbisem, cu gura lipită de a lui. Continuam să ne sărutăm tot mai intens.

— Pa!

Îmi răspunsese la sărut.

— Pa!

— Bună! mi-a zis cineva în clipa asta.

Am clipit, dezmeticindu-mă şi silindu-mă să mă concentrez asupra lui Jesse din prezent, care zâmbea şi se apropia de mine.

Mi-am impus să respir lent şi rar.

— Bună! am reuşit să îngaim.

Mi-am dat la o parte părul de pe frunte. Nu ştiam ce să fac cu mâinile.

Din acea seară din vacanţa de Crăciun, purtasem în minte un milion de conversaţii cu Jesse. Dar acum, când îl aveam în fata ochilor, era ca si cum creierul meu fusese resetat si nu-mi » ' » > mai găseam cuvintele.

Jesse arăta la fel. Doar părul lui era ceva mai lung. Purta un pulover bleumarin şi jeanşi, iar când a ridicat o mână, ca să-şi treacă degetele prin păr, marginea puloverului i s-a ridicat o clipă, iar eu am zărit un şold şi un abdomen.

— Charlie! a exclamat Jesse şi a mai făcut un pas spre mine.

Vorbise pe un ton relaxat şi prietenos. Se uita ţintă la mine şi nu-şi ferea deloc privirea. Când ochii noştri s-au întâlnit, mi-am simţit bătăile inimii pulsând în locuri în care de regulă nu le conştientizam: în scobitura gâtului, în buricele degetelor, în urechi.

— N-am ştiut c-o să te văd azi. E ziua mea norocoasă.

— Ştiu, i-am spus, dar replica mea a sunat piţigăiat şi strangulat.

Mi-am dres glasul şi am încercat din nou:

— Ştiu.

Am ridicat dintr-un umăr, încercând să par nonşalantă, de parcă aşa vorbeam cu oricine şi nu doar cu un tip care mă văzuse goală. La acest gând — şi amintindu-mi cât de mult din corpul lui Jesse văzusem —, palmele au început să-mi transpire. Mi le-am şters repede de jeanşi şi le-am strecurat în buzunarele de la spate ale pantalonilor. Am aruncat o privire spre maşină, însă nu l-am văzut pe Mike. Probabil că-şi lua bagajele. Mă frapa — puţin cam târziu, e adevărat — faptul că habar n-aveam cum să mă comport de faţă cu Jesse. Ar fi trebuit să mă prefac că nimic nu se întâmplase între noi şi că totul era la fel ca întotdeauna?

— Mă bucur să te văd, a spus Jesse, venind mai aproape.

Tonul lui era în continuare relaxat. Dacă doar ati fi citit » transcrierea conversaţiei noastre, totul ar fi părut deschis, inocent. Însă ochii lui nu se dezlipeau de ai mei şi tot ce spunea avea un subînţeles. S-a uitat la îmbrăcămintea mea si a zâmbit

> mai larg.

— Drăguţ pulover!

— O! am exclamat, trăgându-1 de tiv. Aşa-i. Ar fi trebuit să ţi—1 înapoiez.

Jesse s-a tras mai aproape.

— Păstrează-1! Arată mult mai bine pe tine.

Simţeam că tot corpul mi se încălzea, ca şi cum soarele ar fi strălucit direct deasupra mea.

— Mulţumesc! Când ai...

— Iată—1! a spus Jesse, cu un zâmbet larg, când Mike s-a ivit de după maşină, cărându-şi valiza şi sacoul şi fulgerându-mă cu o privire iritată.

— Mersi de ajutor! mi-a şoptit fratele meu, în timp ce el şi Jesse şi-au strâns mâinile şi şi-au ciocnit umerii, în chip de salut.

— Scuze!

Dar nu regretam deloc.

— Când ai sosit acasă? l-a întrebat Mike pe Jesse.

Păşea spre casa familiei Foster, dându-mi de înţeles că voia să încheie conversaţia cu mine. Jesse a răspuns, dar nu s-a clintit din loc, iar ochii lui îi căutau pe ai mei din două în două secunde:

— Am venit aseară, cu maşina. Am hotărât că vineri nu era nevoie să mă duc la niciun curs.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Bănuiesc că şi tu ai gândit la fel?

— Cam da, am spus, însoţindu-mi vorbele cu o ridicare din umeri voit relaxată.

Mike s-a oprit, şi-a pipăit buzunarele, apoi a făcut stânga-mprejur şi s-a întors la maşină.

— Mi-am lăsat telefonul aici, a spus el, clătinând din cap.

In secunda în care Mike s-a întors cu spatele, Jesse a străbătut distanţa dintre noi, astfel încât acum era destul de aproape pentru a mă atinge. Am simţit că genunchii mi se înmuiau.

— Bună! a repetat el, de data asta doar pentru mine, cu voce joasă şi catifelată.

— Bună! i-am şoptit.

— M-am tot gândit la tine.

— A, da?

Deşi încercam să mă stăpânesc, am simţit că un zâmbet îşi croia drum spre suprafaţă.

— Im-hm!

A întins o mână si mi-a atins alene soldul, dedansându-mi o explozie de scântei în creier, apoi şi-a strecurat mâna sub tivul puloverului meu — de fapt, al lui — şi degetele lui au desenat un

model pe pielea mea. Pulsul meu s-a accelerat.

— Mă bucur, i-am spus, sperând că glasul nu-mi tremura.

Eram cât se poate de conştientă că Mike urma să se întoarcă din clipă în clipă şi că ar fi putut pune întrebări despre ce anume faceau sora şi prietenul lui cel mai bun.

Cu coada ochiului, l-am văzut ocolind maşina.

— Mike! l-am prevenit pe Jesse, care imediat a făcut un pas înapoi, lăsându-şi mâinile să cadă pe lângă corp.

— Ţi-ai găsit telefonul? s-a interesat Jesse.

Tonul lui s-a schimbat imediat, devenind mai jovial, mai „public", spre deosebire de cel pe care tocmai îmi vorbise şi care îmi era destinat doar mie.

Mike a dat din cap.

— Ne vedem la repetiţia pentru nuntă, mi-a zis şi a dat să plece.

— Ştii despre vernisajul de la Muzeul Pearce?

Mike s-a oprit şi s-a întors ca să se uite la mine, cu o expresie impenetrabilă.

— Da, a răspuns, apoi mi-a întors spatele şi a mers mai departe.

— Pa, Charlie! m-a salutat Jesse.

Tonul lui era uşor indiferent, la fel cum ar fi fost dacă nu am fi petrecut acea seară împreună, în casa de oaspeţi a familiei sale, de parcă eram sora mai mică a celui mai bun prieten, nimic mai mult.

— Ne vedem curând!

— Ne... vedem? am întrebat, dar Jesse s-a mulţumit să-mi zâmbească, s-a întins şi m-a mângâiat iute pe braţ, strângân- du-mi iute mâna.

Apoi s-a răsucit şi a alergat după Mike.

Am urcat în maşină. Mi se învârtea capul. Voiam să o sun pe Siobhan, dar fără ca Jesse sau Mike să mă vadă, mai ales fiindcă aveam senzaţia că nu aş fi fost capabilă să vorbesc cu prietena mea calm sau fără expresii faciale exagerate.

Aşadar, încercând să par indiferentă, ca şi când n-ar fi fost mare scofală, am ieşit în marşarier de pe alee şi apoi în stradă, atentă la

semafoare şi la indicatoarele de oprire, încercând să-mi fac ordine printre gândurile mele răvăşite. Abia când am ajuns la graniţa cu oraşul Hartfield mi-am dat seama că, de fapt, condusesem în direcţia greşită.

CAPITOLUL?

98% dintre statistici sunt inventate pe loc

O jumătate de oră mai târziu, am parcat pe aleea noastră şi am oprit motorul. N-am coborât din maşină. Am rămas acolo o clipă, retrăind fiecare moment al interacţiunii cu Jesse: cum se uitase la mine, cum îmi zâmbise. Faptul că se gândise la mine. Si că aveam să ne vedem în curând. Îmi doream să fi avut mai mult timp la dispoziţie şi să fi apucat să punem la punct un plan înainte de întoarcerea lui Mike.

Simţeam din nou, din plin, ceea ce simţisem în vacanţa aia de Crăciun, şi nu mă puteam împiedica să gândesc în perspectivă. De pildă, după weekendul ăsta, nu era obligatoriu ca relaţia dintre mine şi Jesse să se încheie. Aş fi putut să conduc până la Rutgers, să-1 vizitez. Nu era departe de Stanwich, iar la anul, de vreme ce urma să învăţ tot aici, ar fi fost uşor să-1 văd...

» ' O sunasem pe Siobhan şi îi lăsasem trei mesaje vocale incoerente, dar ea nu-mi răspunsese. Mi-am verificat telefonul în timp ce coboram din maşină. Tocmai închisesem portiera, când cineva din spatele meu a ţipat:

— Hei!

Am sărit cât colo si m-am răsucit, cu inima bătându-mi nebuneşte. Am văzut-o pe Sarah Stephens în capătul aleii noastre, cu un ziar în mână şi cu o expresie cruntă.

— Acum ce mai e? am bombănit.

Era ciudat să o văd fără casca ei roz: parcă i-ar fi lipsit ceva crucial.

— Ai văzut chestia asta, nu? m-a întrebat Sarah.

A fluturat ziarul spre mine, deschis la pagina cu banda desenată a mamei.

— Nu, i-am răspuns scurt, petrecându-mi poşeta pe umăr. Nouă

nu ne-ai adus ziarul.

— Uite! a spus, vârându-mi-l sub nas.

Imediat, am aruncat o privire în colţul din stânga sus, în secţiunea dedicată benzilor desenate, rezervată mamei de peste două decenii.

Ochii mei au poposit pe o bandă pe care mama o desenase în urmă cu şase săptămâni: toţi membrii fictivi ai familiei Grant se adunaseră la o cină în familie, întreruptă de fata cu ziarele — Sophie Silver —, care aruncase ziarul pe fereastra camerei de zi.

— Vrei să spui că fata asta nu-s eu?

Mi-am ridicat privirea. De obicei, mama se asigura că personajele ei nu semănau perfect cu omologii lor din realitate. Cumva, reuşea să le surprindă esenţa. Prin urmare, chiar dacă o persoană nu arăta câtuşi de puţin ca versiunea sa din benzile desenate, îţi dădeai seama cine era. Dar se părea că mama renunţase complet la această abordare în cazul lui Sarah. Versiunea desenată semăna leit cu echivalentul său din viaţa reală, până la ciucurii decorativi supradimensionaţi de la capătul codiţelor.

— Nu tu eşti în desene, i-am răspuns eu, automat.

— De data asta, n-o să scăpaţi atât de uşor, mi-a zis Sarah ameninţător, clătinând din cap. TVzz voi permite aşa ceva.

Am privit-o lung, întrebându-mă dacă nu cumva oamenii care se străduiau să cultive stima de sine în elevii de gimnaziu nu exagerau.

— Pa, Sarah! i-am spus şi am pornit spre casă, ducând mobilul la ureche. Bună! am zis, simulând o conversaţie. Ce mai faci?

— Ştiu că, de fapt, nu vorbeşti cu nimeni! a strigat Sarah după mine, cu dezgust în glas. Măcar străduieşte-te ceva mai mult când te prefaci.

— Im-hm, am făcut eu, continuând falsa conversaţie. Interesant...

Am împins uşa de la bucătărie şi am intrat.

Tata stătea aşezat la masa din bucătărie şi a sărit în picioare când m-a văzut.

— Te-ai întors! a strigat el, spre sufragerie. Oameni buni, Charlie s-a întors!

— Ei, ce primire drăguţă! i-am zis tatei, cu un zâmbet, şi m-am apropiat de frigider.

Am deschis uşa şi m-am zgâit. Cât fusesem plecată, cineva făcuse un drum la magazin. Parcă mă uitam la un perete alcătuit din mâncare. Am auzit vocea mamei:

— Te-ai întors.

Am închis uşa frigiderului şi am văzut-o păşind grăbită în bucătărie, părând neliniştită. A aruncat o privire înjur şi a întrebat:

— Unde-i fratele tău?

— Păi...

Am simţit un gol în stomac când am înţeles ce se petrecea şi de ce părinţii mei păreau atât de agitaţi.

Firește că, după ce-i trimisesem mesaj, Linnie îi anunţase despre sosirea lui Mike.

— Stiti... » — Mike! a strigat soră-mea, intrând în bucătărie.

Zâmbetul ei a pălit.

— Unde e Mike? a cerut Linnie să ştie. —Are nevoie de ajutor cu bagajele? s-a interesat J.J., intrând şi el în bucătărie.

— Ăăă... nu, am răspuns, conştientizând că ar fi trebuit să-i fi trimis lui Linnie un mesaj imediat pentru a-i spune că Mike nu venea acasă cu mine.

In mod normal, aşa aş fi procedat, însă faptul că-1 văzusem pe Jesse Foster parcă îmi anulase complet gândirea logică. M-am pregătit sufleteşte şi i-am anunţat:

— Mike n-o să stea aici.

Mă gândisem că era mai bine să scap de sarcina asta neplăcută, exact ca atunci când smulgi de pe piele, dintr-o singură mişcare, un plasture.

— Ba sigur c-o să stea aici, m-a contrazis JJ. Linnie a zis că vine la nuntă.

— Vine. Dar stă acasă la Jesse Foster. El... ăăă... mi-a spus să-1 duc acolo.

In bucătărie s-a lăsat o tăcere atât de apăsătoare, încât auzeam ticăitul ceasului de perete.

— Dar a spus c-o să vină la repetiţia pentru nuntă, am adăugat eu.

In secunda în care am rostit cuvintele astea, m-am întrebat dacă nu cumva tocmai atrăsesem atenţia asupra faptului că nu avea să fie prezent la vernisajul de la Muzeul Pearce. Îmi doream ca Danny să fi fost aici, ca să mă ajute cu chestia asta.

— Bună!

M-am uitat peste umăr şi l-am văzut pe Rodney în pragul uşii.

— E totul în regulă?

— Mike nu stă aici, i-a zis Linnie încet.

În spatele ochelarilor, sprâncenele lui Rodney s-au ridicat brusc.

— Aha! a făcut el.

— Mătuşa ta s-a instalat? l-a întrebat mama.

Aveam impresia că facea un mare efort pentru a-şi îndrepta atenţia către alt subiect.

— Se simte foarte bine, a răspuns Rodney. Acum se odihneşte după călătorie.

— Mătuşa ta? l-am întrebat.

— Mătuşa mea, Liz, mi-a explicat Rodney. Stă în Camera Albastră de oaspeţi. Am luat-o de la gară.

— Charlie, ţi-a explicat Michael de ce n-a venit acasă? m-a întrebat tata, cu glas scăzut.

— Păi... nu prea.

I-am aruncat o privire lui J.J. şi am constatat că expresia lui oglindea ce simţeam eu în clipa asta. Nu ne plăcea deloc când tata devenea serios şi tăcut, ca acum. Intr-un fel, era mult mai rău decât dacă pur şi simplu ar fi ţipat.

— Ei bine, mai vedem noi..., a spus tata, făcând un pas spre mine si întinzând mâna. Dă-mi cheile tale!

— Poftim? De ce?

— Fiindcă mi-ai blocat maşina, iar eu trebuie să plec.

— Unde te duci? l-a întrebat Linnie, schimbând o privire cu J.J.

— Să-1 aduc pe Michael, a răspuns tata, cu voce încordată.

A întins din nou mâna, iar eu am şovăit si m-am uitat la mama, care mi-a răspuns clătinând din cap.

— Tată, nu cred c-o să funcţioneze, a spus J.J.

— Nu se poate... Nu se poate doar să treacă pe acasă, ca şi cum ar fi un invitat din alt oraş, a zis tata, ridicând vocea. Nu e o cunoştinţă sau un văr de-al doilea. Fie face parte din familia asta, fie nu, dar nu poate să...

— Jeff, a intervenit mama, cu un tremur în glas. Mike s-a întors. Poate c-ar trebui să fim mulţumiţi cu atât.

» Tata a ezitat, cu mâna încă întinsă.

— Te rog! a insistat mama, ceva mai liniştită, iar după o secundă, mâna tatei a coborât.

— Nimeni nu a crezut c-o să vină la nuntă, am subliniat eu.

— Eu am crezut, a spus Linnie încet.

Am continuat:

— *Chiar* e o problemă atât de mare că nu stă aici? N-ar trebui să permitem ca treaba asta să ne afecteze weekendul. Chiar si asa, tot va fi extraordinar. Azi are loc evenimentul de la Pearce, » > ’ * iar Danny o să sosească în curând...

Nimeni nu părea convins, aşa că am încercat să găsesc repede o replică bună. Nu aveam de gând să-1 las pe Mike să ne strice weekendul, mai ales că nici măcar nu avea să stea aici.

— In plus, nu prea avem loc pentru el, am adăugat.

— Ar putea sta în camera mea, a sugerat J.J.

— Camera ta e şi a lui Danny, i-am întors-o. Cred că Danny vrea să stea acolo.

— Am vrut să spun c-am putea aduce un sac de dormit sau ceva asemănător. Cine stă în camera lui Mike?

— Domnişoarele de onoare, am răspuns eu şi Linnie, la unison.

Ce-i drept, camera avea să fie puţin neîncăpătoare pentru cele trei fete, dar Linnie hotărâse că era mult mai bine decât dacă ele ar fi cutreierat prin Inn. Când toate prietenele lui Linnie erau

laolaltă, te puteai aştepta la reclamaţii legate de zgomot şi de distrugerea bunurilor.

Tata a clătinat din cap şi a spus:

— Sper că fratele tău ştie că ne aşteptăm ca el să se poarte ca un membru al familiei şi că nu poate să...

Uşa de la bucătărie s-a deschis din nou, sistemul de alarmă a scos un singur bip, iar Will şi-a strecurat capul în încăpere şi a dat să spună ceva:

— Jeffrey...

Probabil că a remarcat expresiile noastre, fiindcă a făcut o pauză, după care a spus:

— Aăă... Sunteţi în regulă?

— Da, a răspuns tata abrupt. Ai nevoie de ceva?

— Voiam să-ţi dai acordul cu privire la amplasamentul cortului, a explicat Will, gesticulând spre curtea din spate. Linnie mi-a zis că ai anumite cerinţe cu privire la câteva plante de-ale tale...

— Aşa e, a spus tata. Vin imediat.

Will a dat aprobator din cap şi a ieşit în curte, închizând uşa în urma lui.

Tata a oftat si s-a uitat la sora mea.

— Cred că ştii că e ultima mea şansă de a câştiga concursul de grădinărit în casa asta.

— Cred că ştii că e singura dată când mă mărit, i-a întors-o Linnie.

J.J. şi-a dres glasul şi a intervenit:

— Din punct de vedere statistic, nu e adevărat.

— Nu cred că-i o idee bună să discutăm, în ajunul unei nunţi, despre statistici legate de căsătorii, a spus mama, fiilgerându-1 pe J.J. cu privirea.

— Nu cred că-i o idee bună să discutăm *vreodată* despre statistici, am adăugat eu.

Ani întregi, J.J. fusese convins că noi eram tot atât de interesaţi să-1 auzim vorbind despre statistici, pe cât de interesat era el să ne vorbească despre ele. Cu câţiva ani în urmă, înainte să-i

atragem atenţia s-o lase mai moale, gluma lui preferată era: „Ştiaţi că 98 la sută din statistici sunt inventate pe loc?”.

— Datele nu se schimbă în funcţie de ce zi este, a spus J.J. părând jignit de ideea asta. In plus, e adevărat că jumătate dintre căsnicii se încheie cu un divorţ.

— Păi, atunci, ce zici de mama si tata? l-am întrebat, făcând un gest spre părinţii noştri.

— Mama şi tata sunt o excepţie, a răspuns J.J., ridicând din umeri.

Tata s-a îndreptat spre uşă.

— Mă duc să-mi iau rămas-bun de la florile mele.

— Vin şi eu, a zis mama.

Tata i-a ţinut uşa deschisă şi, când au păşit afară, înainte ca uşa să se închidă în urma lor, l-am auzit pe tata întrebând-o:

— Te simţi bine?

Ii auzeam pe fraţii mei vorbind — din câte pricepusem, J.J. facea schimb de mesaje cu o fată pe care o cunoscuse online şi care voia să vină la nuntă, dar era posibil să aibă cazier —, însă era ca şi cum totul se petrecea sub apă sau în altă încăpere. Gândurile mele se îndreptau din nou spre Jesse, spre ce avea de gând să facă şi spre ce ar fi trebuit să fac *eu.* Dacă el aştepta să-1 contactez chiar acum şi i se părea ciudat că încă nu încercasem să iau legătura cu el? Oare ar fi trebuit să-i trimit un mesaj? Dar dacă Mike ar fi văzut mesajul meu şi ar fi început să pună întrebări? Poate c-ar trebui să-i scriu ceva inofensiv, cum ar fi: „Salut!”.

— Charlie!

M-am uitat în jur şi am constatat că toată lumea din bucătărie mă privea lung. Am clipit, încercând să mă concentrez şi să-mi iau gândul de la Jesse Foster.

— Ce ziceaţi?

— Te-am întrebat dacă ai veşti de la Bill, a spus Linnie. E totul OK la Inn?

— Billiam nu-şi face treaba? a întrebat J.J., ţâţâind dezaprobator. Nu m-aş mira. Mi s-a părut mie cam şmecher.

— Nu-1 cheamă Billiam, i-a atras atenţia Rodney.

J.J. a fluturat din mână — semn că, pentru el, numele corect al lui Bill era un detaliu minor.

— A, da, am spus, privind în jos, la telefonul meu. Păăăăi...

De fapt, nu mă mai gândisem deloc nici la Bill, nici la decoraţiuni.

— Cred că se descurcă de minune, am adăugat.

Speram că replica mea inspira mai multă încredere decât simţeam în clipa asta.

— Nu mi-a zis că ar avea probleme, am mai precizat.

— Hei! a strigat J.J., ridicându-şi mobilul în aer. Am primit mai multe informaţii. Tipa a fost arestată, dar de fapt nu a ajuns la închisoare. A fost doar o contravenţie în timpul sărbătorii de Mardi Gras, despre care vreau să aflu detalii.

— Fără infractori la nuntă! a zis Rodney.

I-am anunţat pe toţi:

— Vorbesc cu Bill chiar acum, să văd ce noutăţi are, şi...

Mobilul a vibrat, anunţând primirea unui mesaj.

Danny

Bună! Am ajuns.

Am simţit că-mi sare inima din piept. Fratele meu mai mare — persoana mea preferată — se întorsese.

— A ajuns Danny, i-am anunţat.

Simţeam că începeam să zâmbesc. M-am repezit spre uşa bucătăriei. N-am aşteptat niciun răspuns. Pur şi simplu am împins uşa şi am ieşit în fugă, am traversat veranda, am trecut de garaj şi, în sfârşit, am ajuns pe alee.

In spatele maşinii mele fusese parcat un SUV de lux, iar Danny tocmai cobora de la volan. Când m-a văzut, a zâmbit cu gura până la urechi.

— Salutare, Chuck!

— Bună!

M-am repezit la el şi Danny m-a înşfăcat într-o îmbrăţişare straşnică, ridicându-mă de la pământ. Deşi nu-1 mai văzusem de

două luni, nu se schimbase deloc: acelaşi păr negru care-i cădea pe frunte, acelaşi ten bronzat, de parcă ar fi locuit în California de Sud, nu în cea de Nord, aceleaşi încreţituri la colţurile ochilor albaştri. M-a lăsat jos şi mi-a zâmbit de sus — avea un metru şi nouăzeci şi doi de centimetri înălţime.

— Vino! i-am spus, trăgându-1 spre casă. Cum a fost zborul?

Avem o grămadă de chestii de discutat...

— Aşteaptă, Charlie! a spus Danny, râzând. De fapt... ar trebui...

— A, da! Corect! am exclamat, amintindu-mi discuţia noas- tră de mai adineauri. Unde-i surpriza? am întrebat, privind în jur. Mi-ai adus un Double-Double?

În secunda următoare, portiera din dreapta şoferului s-a deschis si din SUV a coborât o fată. Părea de vârsta lui Linnie.

Era înaltă şi blondă, purta pantofi cu tocuri de vreo zece centimetri si îmi zâmbea.

— Charlie, ţi-o prezint pe Brooke Abernathy, a spus Danny, apoi a tras aer în piept şi a adăugat: Iubita mea.

CAPITOLUL 8

Daţi zor, zor![1]

În secunda în care am păşit în bucătărie, alarma s-a declanşat iar.

— Care e codul de anulare? a strigat Rodney fugind spre panou, unde licăreau luminiţe roşii şi portocalii.

— Doi şpe trei ş'patru! am ţipat, iar Rodney a încuviinţat cu o mişcare a capului.

A tastat cifrele, dar pentru câteva secunde nu s-a întâmplat nimic. Apoi alarma s-a oprit brusc.

— Pe bune?! a strigat J.J., apoi a părut să-şi dea seama că nu mai era nevoie să ţipe. Asta e codul?

— Da, i-am răspuns. De ce?

— Iată mireasa! a spus Danny cu un surâs şi s-a apropiat de Linnie, apoi a îmbrăţişat-o şi a sărutat-o pe obraz. Pur şi simplu radiezi! Parcă asta trebuie să le spui mireselor, nu? Sau...

„străluceşti”?

— Măcar de-ar fi adevărat, a comentat ea, trăgându-i o palmă peste braţ.

— Jameison! a spus Danny, trecând mai departe.

[1] In original: *Double, double toil and trouble/ Fire burn, and cauldron bubble* — „Daţi zor, zor! Flăcări se întind, / Căldarea fierbe clocotind”. William Shakespeare, *Opere alese,* volumul II, *Macbeth,* actul IV, scena I, p. 78, traducere de Adolphe Stern, editat şi tipărit de Cultura Naţională Bucureşti, Bucureşti, 1922.

— Sheridan! a exclamat J J., zâmbindu-i lui Danny şi făcând un gest spre ţinuta lui. Cămaşă, pantaloni negri, sacou... Să înţeleg că ai zburat cu unul din avioanele alea care impun cod vestimentar?

— Poftim? a întrebat Danny, îndreptându-şi manşetele. Oamenii obişnuiau să se îmbrace elegant tot timpul, când luau avionul. E o artă uitată.

L-a îmbrăţişat pe J.J., apoi pe Rodney. In vreme ce Danny îi saluta pe toţi, i-am aruncat pe furiş o privire lui Brooke, care aştepta în cadrul uşii.

Lângă maşină, îmi făcusem doar o impresie fugară despre ea, aşa că am profitat de ocazie şi am cercetat-o. Era foarte drăguţă, la fel ca toate iubitele lui Danny, şi zveltă. Părul i se revărsa pe umeri, în bucle lejere. Purta o rochie fără mâneci, mulată, cu imprimeu floral, lungă până la genunchi, cu un puloveraş pe deasupra. Din cine ştie ce motiv, nu-şi vârâse braţele în mânecile puloverului; în schimb, îl purta pe umeri, de parcă i-ar fi fost frig acolo, dar prea cald la braţe. Era înaltă şi fără tocurile ei de zece centimetri, aşa că, încălţată cu pantofii ăştia, părea să fie aproape la fel de înaltă ca Danny. Privea prin bucătărie, cu un zâmbet întipărit pe buze. Avea pomeţi proe- minenţi şi ochi de un albastru-deschis, conturaţi cu tuş negru, prelungit în două codiţe trasate cu precizie. Când şi-a petrecut o şuviţă de păr după ureche, am observat că purta cercei simpli, cu diamante, şi că fiecare piatră părea mai mare decât diamantul inelului de logodnă al surorii

mele.

Linnie se uita când la Danny, când la Brooke, făcând ochii mari. Am văzut că JJ. şi Rodney se zgâiau la nou-venită, ca şi cum aşteptau să fie lămuriţi cine era această persoană.

— Nu ne faci cunoştinţă? » I

— Scuze! a exclamat Danny, cu un zâmbet strâmb. Am petrecut prea mult timp în avion. Ea e...

— Dă-mi voie să mă prezint singură! a zis Brooke, făcând un pas în faţă şi împreunându-şi mâinile în timp ce surâdea radios. Am auzit foarte multe despre fiecare dintre voi, aşa că pun pariu că pot să ghicesc. Linnie, Rodney — ne pronunţa numele răsucindu-se spre fiecare dintre noi, în sensul acelor de ceasornic —, J.J. şi Charlie.

— Te-ai descurcat bine, a zis Danny.

— Iar tu eşti...? a întrebat-o Linnie, după o pauză.

— Eu sunt Brooke, a răspuns ea râzând, ca şi cum ar fi trebuit să fie de la sine înţeles.

— Eşti asistenta lui Danny? a întrebat J.J. A promis că n-o să mai repete figura.

— Aşa e! Ai promis, a întărit Rodney.

In urmă cu doi ani, la festivitatea de absolvire a liceului, când Mike terminase clasa a XH-a, Danny fusese în toiul unei afaceri uriaşe, în care era implicată una dintre firmele începătoare pe care le fondase compania pentru care lucra. Mike îl asigurase că nu era nevoie să vină, dar Danny insistase şi îşi făcuse apariţia la festivitate însoţit de asistentul lui, un tip cu adevărat drăguţ, pe nume Vikram. Mama îl cazase pe Vikram în una dintre camerele de oaspeţi, însă nu îi prea convenise faptul că Danny îşi petrecuse tot weekendul lucrând şi că-şi târâse asistentul tocmai în celălalt capăt al ţării. Înainte ca Danny să plece, îl obligase să promită că nu avea să mai facă aşa ceva.

— Poftim?! a făcut Brooke.

Zâmbetul ei a pălit. S-a uitat lung la J.J., clipind des, şi a adăugat:

— Nu! Sunt iubita lui Danny.

Toţi fraţii mei au căscat gura la ea, iar eu m-am simţit consolată că aveau aceeaşi reacţie ca mine si uşurată că nu eram

» I » singura care nu ştia despre situaţia asta.

Sigur, nu era neobişnuit ca Danny să aibă o iubită. Şi în lumea benzilor desenate ale mamei, şi în ceea ce mi se povestise despre fratele meu, multe fete erau interesate de Danny încă de când el era în gimnaziu. Dar nu avusese niciodată intenţii serioase în privinţa vreuneia. De obicei, ieşea mereu cu câte o fată si se arăta întotdeauna încântat de ea. De fiecare dată, declara că era supergrozavă, superdeşteptă şi că de-abia aştepta să o cunoaştem. Dar apoi, când venea acasă, descopeream că se întâlnea cu altcineva şi că era la fel de entuziasmat în privinţa ei. Însă până acum niciodată nu le adusese la noi acasă, iar asta nu mă deranjase. De când se mutase în California, nu prea apucam să-1 văd pe Danny şi, sincer vorbind, mă bucurasem că nu eram nevoită să-1 împart cu nimeni.

— Danny..., a spus Brooke cu reproş, răsucindu-se spre el. Nu le-ai spus alor tăi...?

Propoziţia a rămas în aer o clipă. Apoi Linnie a intervenit repede:

— A, da! *Brooke!* a exclamat ea, pocnind din degete. Sigur! Fireşte că Danny ne-a povestit despre tine.

— Absolut, a confirmat Rodney, puţin cam prea iute.

— De multe ori, a zis şi J.J., încuviinţând din cap. De multe, multe ori.

Apoi, după o pauză, a adăugat:

— Dar nu anormal de des. Doar atât cât trebuie.

Brooke a dat aprobator din cap, dar am remarcat că zâmbetul ei părea puţin forţat.

— Mă bucur să vă cunosc! a declarat iubita lui Danny.

— Mă gândeam să stăm în Camera Albastră de oaspeţi, a zis Danny, scoţând din frigider o farfurie cu legume şi o doză de Cola. Nu cred că lui Brooke i-ar plăcea să împartă camera cu J.J.

M-am zgâit la fratele meu. De ce nu-mi picase fisa în secunda

în care apăruse Brooke? Danny nu şi-ar fi adus iubita tocmai din California doar ca să ne salute şi apoi să plece. Mi se părea că planurile mele pentru acest weekend — eu împreună cu fraţii mei, ocupându-ne de chestiuni legate de nuntă — se risipeau tot mai mult, asemenea unui miraj.

— Deci rămâi aici în weekend, a spus Linnie, zâmbindu-i cu iritare lui Brooke şi uitându-se urât la Danny. Vii şi tu la nuntă?

Capul lui Brooke s-a răsucit fulgerător spre Danny.

— Nu le-ai zis...

— Ţi-am spus că aduc o parteneră, a răspuns Danny, în timp ce Linnie şi Rodney clătinau din cap.

— Staţi aşa! E perfect! a spus J.J. Brooke poate ocupa locul pe care trebuia să-1 aibă partenera mea. Sper că-ţi place friptura, Brooke.

— Ce parteneră? a întrebat Danny.

— Bine zis! am comentat eu.

— Păi, dacă tot nu s-a modificat numărul invitărilor, puteţi renunţa la pariu? a întrebat J.J.

— Grozavă idee! am spus eu iute, fiindcă nu voiam ca fratele meu să invite o infractoare la nuntă. Renunţăm la pariu?

— Da, a spus J.J., arătând cu degetul spre mine şi Rodney. Renunţăm la pariu?

— Da, am răspuns toţi, la unison.

— Nu vreau să se înţeleagă că *nu aşfi putut* să fac rost de o parteneră, a adăugat J.J., iar eu am observat că, dincolo de bine cunoscuta lui bravadă, părea foarte uşurat. Dacă nu aduc pe cineva, o să mă pot concentra asupra distracţiei la nunta voastră.

— Deci! a exclamat Danny, rezemându-se de tejghea şi desfacând doza de suc.

Am observat că Brooke nu se miscase de la locul ei. Isi muta > > greutatea de pe un picior pe altul.

— Povestiţi-mi ce s-a mai întâmplat pe-aici, a cerut Danny.

— Păi — am răspuns eu, ridicând dintr-o sprânceană —, s-ar

putea să trebuiască să ceri o despăgubire pentru plata organizatoarei de nunti.

— Ce s-a întâmplat cu Clementine?

— A fugit din oraş, a zis Linnie.

— A delapidat, a adăugat J.J.

— *Poftim?* a strigat Danny. Glumiţi, nu?

— Nu, am răspuns, săltându-mă pe blatul de bucătărie. Am aflat azi-dimineată si...

» — Cine e Clementine?

M-am uitat iar la Brooke.

Mă simţeam iritată: aşteptasem cu nerăbdare, luni întregi, să fim iar toţi laolaltă, glumind şi vorbind. Şi planul meu fusese dat peste cap de tipa care stătea acum în bucătăria noastră, tipa care nu ar fi trebuit să se afle aici şi care nu făcea decât să ne stea în cale.

— E organizatoare de nunţi, am răspuns scurt, apoi m-am răsucit iar spre fraţii mei. Oameni buni, n-ar trebui să ţinem o Adunare Generală Grant în weekend?

— Parcă trebuia să fim prezenţi toţi cinci ca să putem ţine o AGG, a spus Danny, sorbind din sucul lui.

— Organizatoarea de nunţi a demisionat? a întrebat Brooke.

JJ. a întrerupt-o:

— *Suntem* prezenţi toţi cinci, a precizat el. Mike s-a întors. A venit la nuntă.

— Pe bune? s-a mirat Danny. Cum de s-a întâmplat una ca asta?

Apoi s-a uitat în jur, ca şi cum abia acum observa că Mike nu era în bucătărie.

— Stati asa! Unde-i Mike?

» — Stă acasă la Jesse Foster, a răspuns Rodney.

Sprâncenele lui Danny au ţâşnit în sus.

— Şi cum au reacţionat ai noştri?

— Nu prea bine, am răspuns simultan J.J. şi eu.

— Cred şi eu, a spus Danny, cu un hohot scurt. Mamă! Mai

ţineţi minte când...

> — Mike e aici? a întrebat Brooke senină.

Am privit-o cu toţii.

— Mă bucur c-o să-l cunosc. Nu eram sigură c-o să facem cunoştinţă. Danny mi-a spus că nu vine, fiindcă a fost...

A tăcut brusc, iar obrajii i s-au colorat în roz. Brooke şi-a continuat ideea, vorbind mai repede:

— Mi-a spus că Mike şi mama voastră...

— Mi s-a părut sau am auzit *iar* alarma? a întrebat tata, intrând în bucătărie.

Când l-a văzut pe Danny, s-a oprit, a zâmbit şi l-a cuprins într-o îmbrăţişare.

» — Primul nostru născut! Când ai sosit? Ai călătorit bine?

Probabil c-o observase pe Brooke, fiindcă a făcut un pas înapoi şi sprâncenele i s-au ridicat a mirare.

— Bună! a salutat-o el. Tu eşti Clementine? Te-ai răzgândit si te-ai întors la noi?

— Nu, a răspuns Brooke, pe un ton uşor ridicat. Eu sunt...

— Ea e iubita mea, a spus Danny lin, avertizându-l pe tata din ochi. O cheamă Brooke. Ţi-am povestit despre ea.

După o secundă, tata i s-a adresat lui Brooke, cu entuziasm cam exagerat:

— Bineînţeles, bineînţeles! Bine ai venit! Eu sunt Jeffrey Grant. Mă bucur să te cunosc! Danny ne-a spus că ai o afacere cu prăjituri vândute online.

— Poftim? a întrebat Brooke, încruntându-se si uitându-se la Danny. Eu... nu.

— Nu-i adevărat, a zis Danny uitându-se urât la tata, în încercarea de a-l reduce la tăcere.

— Ba nu! Aşa mi-ai spus, a insistat tata.

Nu observase căutătura lui Danny. Tata a luat câteva beţi- şoare de ţelină de pe platoul cu legume şi a continuat:

— De-a dreptul impresionat! Parcă era vorba de o aplicaţie care te ajută să primeşti prăjituri proaspete, la orice oră. Cum se numea

aplicaţia aia?

— Eu... nu ştiu, a spus Brooke.

— Nu despre Brooke e vorba, a spus el. Era vorba de... altcineva. Brooke e doctoriţă.

M-am uitat la ea, surprinsă. Poate din cauza faptului că doctoriţa mea era o femeie între două vârste, care purta mereu tenisi, nu eram obişnuită ca doctoriţele să fie atât de fermecătoare. Insă poate că în California lucrurile stăteau altfel.

— Foarte drăguţ! a lăudat-o tata. Bravo tie! Spre deosebire de copiii mei — nişte pierde-vară —, tu chiar faci ceva important.

— Hei! au protestat într-un glas Danny, J.J. şi Linnie.

Tata le-a aruncat un zâmbet ştrengăresc, apoi s-a întors către Danny.

— Dar cum *se chema* afacerea aia cu prăjituri? Întrebarea asta o să-mi stea pe creier.

— Crumby Sendee, a mormăit Danny după o clipă, iar tata a zâmbit larg.

— Asa-i! a chicotit el. Brooke, cât stai în oraş? Unde te-ai » ' cazat?

— Stăm aici, a răspuns Danny. Rămânem tot weekendul.

— Dar în weekendul ăsta o să fie nunta surorii tale, a spus tata, încruntându-se nedumerit.

— Întocmai, a îngăimat Danny, uitându-se rugător la mine.

Mi-era clar că voia să-1 ajut.

Tatăl nostru era unul dintre cei mai buni botanisti care » activau în domeniul lui, dar uneori îi pica fisa nemaipomenit de greu. Trăsătura asta se oglindea şi în personajul lui omolog din *Grant Central Station-,* Geoff, un profesor distrat, care pierdea mereu câte un obiect, găsit în cele din urmă de câinele Waffles.

— Vin amândoi la nuntă, l-am informat pe tata, silindu-mă să adopt un ton optimist şi voios. Nu-i grozav?

Tata s-a uitat la Linnie.

— Ştiai de chestia asta? — E în regulă, a răspuns Linnie, cu toate că părea să vorbească printre dinţi. Cu cât suntem mai multi,

cu atât va fi mai vesel, nu?

— Nu şi la o nuntă, a mormăit J.J.

— Păi, atunci, bine ai venit! a spus tata, zâmbindu-i lui Brooke. Suntem foarte fericiţi să te avem printre noi.

— Eu... ăăă..., a bâiguit Brooke, răsucindu-se pe călcâie şi strecurând o mână într-o sacoşă din hârtie pe care o lăsase jos, la picioarele ei.

Când s-a îndreptat de spate, ţinea în braţe o plantă hidoasă, care arăta ca şi cum cineva ar fi înfipt nişte beţe într-un ghiveci.

— V-am adus un cadou. Danny mi-a povestit foarte multe despre grădina voastră, aşa că m-am gândit...

I-a întins tatei planta.

— Asta nu e o ciocul-papagalului[1]? a întrebat el, bătându-se uşurel cu palma pe creştet, apoi coborându-şi ochelarii pe nas şi cercetând-o cu multă atentie. Serios? Cât de neobişnuit! Iti

> > » mulţumesc foarte mult!

— Se pare că durează ceva timp până înfloreşte. Dar, dacă o plantaţi acum, la anul, pe vremea asta, ar trebui să fie înflorită.

In bucătărie s-a lăsat tăcerea. Tata se uita la plantă.

— Ei bine, a spus el, dregându-şi glasul, e un gest frumos.

— Poţi s-o plantezi în noua ta grădină, nu? a întrebat J.J., pe un ton care se voia vesel.

[1] *Lotus berthelotii,* plantă originară din Insulele Canare, considerată extrem de rară în sălbăticie. Denumirea populară este „ciocul-papagalului".

— Sunt sigur că... oriunde o să ne mutăm, voi avea o grădină. Si sunt convins că va arăta minunat.

I-a aruncat o privire lui Danny, dar expresia aia ciudată din ochii tatei a dispărut înainte s-o pot descifra.

Părinţii mei încă nu cumpăraseră o altă casă; spuneau că voiau să aştepte până expira antecontractul. Dar nici eu nu-i întrebasem unde urma să ne mutăm sau cum avea să arate casa respectivă. In mare, ezitarea mea se explica prin speranţa că, dacă nu vorbeam despre faptul că urma să părăsim această casă, poate că

n-am mai fi fost nevoiţi să ne mutăm. Mi se părea că, dacă am fi vorbit despre mutare, despre organizare şi detalii precise, mutarea ar fi devenit dintr-odată reală, iar eu încă nu mă simţeam pregătită să fac faţă acestei realităţi. Eram conştientă că logica asta era ridicolă, infantilă, dar nu mă puteam abţine. Chiar dacă la nivel raţional ştiam că n-o puteam învinui pe ea, m-am trezit aruncându-i o căutătură cruntă lui Brooke, care stătea în celălalt capăt al bucătăriei. Ea adusese vorba despre un lucru la care nu voiam să mă gândesc în acest weekend.

— Trecând peste asta, a zis tata, punând ghiveciul pe blatul din bucătărie şi apropiindu-se de panoul alarmei, s-a declanşat din nou?

— Da, a răspuns J.J., clătinând din cap. E *musai* să vorbim despre codul pe care l-ai ales.

— Codul e doişpe, trei ş'patru, am spus. Ce mare scofală?

— Ia gândeşte-te, a spus J.J., şi o secundă mai târziu am înţeles la ce se referea.

— Codul e unu, doi, trei, patru? l-am întrebat pe tata, care a ridicat din umeri.

—Mama ta şi cu mine n-am aflat cum am putea să-1 schimbăm.

— Am auzit oare vocea lui Danny? a strigat mama, intrând şi îmbrăţişându-1 pe fratele meu mai mare. Cum a fost zborul?

— Bunicel, a răspuns Danny şi s-a ferit din calea ei, în timp ce ea încerca să-i aranjeze părul.

— Bună! a salutat-o mama pe Brooke, cu voce întrebătoare, pe urmă i-a aruncat o privire lui Danny. Credeam că ai promis că nu-ti mai iei asistenţii cu tine.

» Linnie, J.J. şi eu am vorbit toţi odată:

— Ea e *Brooke.*

— Iubita lui Danny, a completat Linnie.

— Am auzit o mulţime de lucruri despre ea! a adăugat J.J.

— Şi — s-a grăbit tata s-o informeze — ea nu vinde prăjituri pe internet.

— Danny ne-a vorbit despre ea, a zis Linnie.

— Sigur că da, a confirmat mama, după o mică pauză.

A făcut schimb de priviri cu tata, care a săltat exagerat de mult din umeri, vrând să transmită că habar n-avea ce se întâmpla aici. M-am bucurat că părinţii mei nu erau responsabili cu păstrarea secretelor de stat, fiindcă nu se pricepeau deloc la subtilităţi.

— Bine ai venit! i-a urat mama nou-venitei, cu un zâmbet care nu-i ascundea nedumerirea.

— V-am adus ceva, a spus Brooke, vârând mâna în sacoşă şi scoţând un coş cu săpunuri, învelit în celofan.

I l-a întins mamei.

— Vă mulţumesc pentru ospitalitate!

— Ospitalitatea... mea?

— Mă gândeam să stăm în Camera Albastră, a spus Danny, după care s-a apropiat de Brooke şi şi-a luat valiza.

— Brooke vine la nuntă, a anunţat-o Linnie pe mama, întâlnindu-i privirea.

Tonul surorii mele a rămas vioi când a adăugat:

— Nu-i grozav?

— Credeam că sunteţi la curent, a spus Brooke. Am crezut că...

K roşit şi i-a aruncat lui Danny o privire.

— E-n regulă, nu? a întrebat Danny. Doar avem camere în plus.

— Păi, nu şi în weekendul ăsta, a răspuns Rodney. Mătuşa mea, Liz, stă în Camera Albastră. Iar părinţii mei vor sta în Camera Navă...

— Plănuiserăm să-ţi repartizăm fostul tău dormitor, a zis mama. Dar credeam c-o să fii doar tu, stând cu J.J. Nu ne-am dat seama că...

A tăcut şi a aruncat o privire coşului cu săpunuri.

— Atunci, putem dormi în camera lui Mike, de vreme ce el s-a dus la Jesse, a propus Danny. Corect?

— Acolo stau domnişoarele de onoare, am spus eu, cu o grimasă.

— Poftim? Toate trei? a întrebat Danny, iar când sprâncenele lui s-au ridicat a mirare, Linnie a încuviinţat. Deci nu ne mai pasă

dacă arde casa din temelii?

— Au promis că se vor purta frumos.

— Dar biroul tatei? J.J. ar putea dormi acolo, iar noi am putea sta în camera mea...

— Acolo stă Max, a zis Linnie.

— *Max* stă aici?

— El e cavalerul de onoare şi, în plus, oficiază ceremonia, a explicat Linnie, pe un ton iritat.

— Şi cine ziceaţi că stă în Camera Navă? a întrebat Danny.

— Părinţii mei, i-a reamintit Rodney.

— Şi mătuşa ta nu se poate caza la Inn?

— *Nu!* aproape că a ţipat Rodney, iar toţi ochii din bucătărie au ţâşnit spre el.

Rodney s-a mai calmat puţin şi a explicat:

— Există un... fel de conflict în familie, între mătuşa mea Liz şi unchiul Jim. Nu-i o idee bună să fie prea aproape unul de celălalt. E cel mai bine să nu fie cazaţi la acelaşi hotel.

> — Ce conflict? a întrebat J.J.

— E de-a dreptul minunat! a comentat Danny cu sarcasm si a lăsat valiza să-i cadă din mână.

Îmi dădeam seama că începea să se simtă frustrat, iar ăsta era ultimul lucru pe care-1 doream. La urma urmei, planul era să ne distrăm cu totii în acest weekend.

— Puteţi sta în camera mea, am propus eu.

— Charlie! N-ar trebui să-ţi cedezi camera, a spus mama, clătinând din cap.

— E *in regulă.* Pe bune! O să stau în camera lui J.J. şi a lui Danny.

— Excelent! a spus Danny cu un zâmbet, părând dintr-o- dată mai relaxat. Chuck, eşti cea mai tare!

— Mă rog... Dacă eşti sigură..., s-a învoit mama.

Am dat din cap, iar Danny s-a întors spre mine şi a schiţat din buze, pe muteşte: *Mulţumesc!*

Î*mi eşti dator,* i-am zis eu, tot pe muteşte, iar el a râs.

— Mă duc să pregătesc camera, i-am anunţat pe toţi.

— Te ajut eu, s-a oferit Danny, urmându-mă pe scările din bucătărie.

— Ne întrecem până sus? l-am întrebat.

Danny a scuturat din cap.

— Nu. Nu suntem...

Dar am luat-o la fugă şi, după cum era de aşteptat, câteva secunde mai târziu, fratele meu alerga pe scări, alături de mine.

***

— Deci, am început eu, scuturând cearşaful. Nu ştiam că aduci o parteneră la nuntă.

— Mda, a spus Danny.

Şi-a dat ochii peste cap. Am întins împreună cearşaful peste saltea.

Am ridicat o sprânceană.

— E cumva o lipitoare de calibrul cinci?

Fratele meu a râs şi apoi şi-a dres glasul, ca şi când se străduia să fie mai serios.

— Nu. Brooke e minunată. E super.

Am potrivit marginea cearşafului sub saltea, apoi am întins cearşaful deasupra şi am tras cuvertura peste el, pe urmă am aruncat pernele pe pat. Le-am înfoiat puţin şi le-am netezit. Am decis că mai bine de atât nu se putea.

— E destul de bine? l-am întrebat, iar Danny a încuviinţat.

S-a aşezat pe scaunul meu rotativ de birou.

— Îmi pare rău c-am apărut cu ea pe neaşteptate. Chiar şi-aşa, tot o să petrecem timp împreună în weekend, doar tu şi cu mine. Bine?

Am rânjit.

— Bine.

— Cioc-cioc!

M-am întors şi am văzut-o pe Brooke în pragul uşii.

— Am venit să văd dacă pot fi de ajutor.

— Cred că am terminat, a spus Danny. Ar trebui să te relaxezi.

— Mi-ar plăcea să vă ajut.

— Ne descurcăm, i-am spus.

Aveam atât de puţin timp de petrecut cu fratele meu mai mare, încât nu simţeam nevoia ca Brooke să se amestece — şi, pe deasupra, tocmai în camera mea!

A răsunat un bâzâit, iar Danny şi-a scos mobilul din buzunar.

— Trebuie să răspund. Mă întorc imediat.

S-a îndreptat spre uşă.

A traversat palierul. Glasul lui se auzea tot mai slab, pe măsură ce cobora.

— Da, aici sunt. Explică-mi ce s-a întâmplat.

Am rămas singură cu această fată, pe care nu o cunoşteam deloc, privindu-ne. Tăcerea dintre noi părea să se dilate, iar mie mi-a trecut brusc prin minte că probabil camera mea i se părea caraghioasă şi copilărească: postere pe pereţi, fotografii cu mine şi cu Siobhan prinse în piuneze, pe un panou de plută, bijuterii aruncate la grămadă pe măsuţa de toaletă.

— Deci cum pot să te ajut? a întrebat Brooke senină, surâzându-mi.

— Pe bune, cred că nu mai avem nimic de făcut. Mai am de luat doar câteva lucruri.

Rochiile pe care le pregătisem pentru nuntă şi pentru repetiţie erau atârnate în dressingul comun, dar puteam să le iau intrând aici din camera lui Linnie. Aveam nevoie de câteva mărunţişuri ca s-o scot la capăt în weekend. Nu ştiam cât de liber aş fi putut intra camera mea, odată ce Danny şi Brooke se instalau acolo. Am luat o geantă şi m-am dus la dressing.

— Vreau să te ajut, dacă pot.

— Nu ai la ce să mă ajuţi, i-am spus, apoi m-am întrebat dacă replica mea sunase prea aspru. Pe bune. E o treabă pentru o singură persoană.

Am luat o pijama curată şi am aruncat în geantă câteva perechi de chiloţi şi câteva tricouri.

— Îmi pare tare rău că te-am scos din camera ta, a spus Brooke,

frângându-şi mâinile.

Unghiile ei erau lungi şi lăcuite impecabil, cu ojă într-o nuanţă închisă de roz.

— Nu-i nicio problemă.

— Pur şi simplu m-am gândit că... Adică n-am avut habar că voi nu...

A tăcut brusc. Ştiam că ar fi trebuit să spun ceva, să mint, aşa cum făcuseră Linnie şi J.J., prefacându-mă că ştiam cine era Brooke. Şi era limpede că voia să-i spun că nu mă deranja deloc că mă mutasem din propria cameră. Dar nu aveam de gând să fac asa ceva.

S-a lăsat o tăcere stânjenitoare. Priveam în jur,întrebându-mă ce altceva îmi trebuia pentru weekend, astfel încât să ies de aici cât mai repede.

— Astea sunt de la colegiul tău?

Brooke stătea lângă biroul meu, uitându-se la dosarul albastru, trimis de Universitatea Stanwich.

— Da. Dar nu...

Nu-mi plăcea deloc faptul că umbla cu lucrurile mele.

Brooke deja luase teancul de dosare viu colorate, lucioase şi le răsfoia.

— College of the West este o şcoală grozavă, a zis ea, oprin- du-se la dosarul portocaliu. A fost cât pe ce să învăţ acolo.

— A, da?

Am încercat să-mi înăbuş interesul, dar curiozitatea m-a învins.

— Unde ai studiat?

— La USC, mi-a răspuns, frunzărind dosarul purpuriu, primit de la Northwestern. Am făcut Facultatea de Medicină acolo. Ai fost admisă la Northwestern? m-a întrebat Brooke, părând surprinsă.

— Da.

Simţeam că începeam să devin defensivă. Fata asta nici măcar nu mă cunoştea; de ce era uimită că fusesem acceptată de mai multe universităţi?

— De ce întrebi?

— Fără motiv, a spus Brooke iute, lăsând dosarul pe birou, lartă-mă! Pur şi simplu... Când Danny mi-a zis că o să rămâi aici şi că o să înveţi la facultatea din partea locului, am presupus că...

Şi-a lăsat fraza neterminată, dar aproape că ghiceam cuvintele nerostite: *Am crezut că nu aveai alte opţiuni.*

— Nu este *facultatea din partea locului,* am ripostat.

Îmi auzeam tonul urcând.

— Este o şcoală de arte liberale, foarte respectată, care, din întâmplare, e în acest oraş.

— Aşa e, m-a aprobat Brooke rapid. N-am vrut...

— Nu toată lumea trebuie să plece la facultate în alt oraş. E perfect în regulă să rămâi aproape de casă.

— Absolut, a spus ea, dând din cap puţin cam prea îndârjit.

S-a uitat la dosarele de pe birou, apoi la mine.

— Aşa... Bănuiesc că nu mai ai nevoie de astea, nu?

— Lasă-le acolo!

Nu-mi plăcea deloc expresia ei, care sugera că înţelesese despre mine ceva ce eu însămi nu înţelegeam.

— Mai trebuie să anunţ celelalte facultăţi că am ales să învăţ în Stanwich.

A aranjat dosarele într-un teanc ordonat, pe birou, apoi s-a răsucit spre mine.

— Nu mă-ndoiesc că şi Universitatea din Stanwich este o şcoală grozavă, a zis Brooke, cu o notă de voioşie falsă.

— Da, am spus eu tăios, deschizând sertarul de sus al comodei şi căutând colierul pe care voiam să-l port în seara asta.

Ultimele minute îmi confirmaseră, dincolo de orice îndoială, că nu voiam nici să mă întorc în camera mea, nici să am de-a face cu Brooke dacă nu era cu adevărat nevoie s-o fac.

— Dumnezeule! a exclamat ea.

Când m-am răsucit, am văzut că ţinea în mână fotografia pe care o păstram pe noptieră şi care fusese publicată în ziar: eu împreună cu Danny, când el avea optsprezece ani, iar eu şase. In poză, amândoi ne rezemam de vechiul lui Volvo ponosit, purtând

ochelari de soare, cu braţele încrucişate la piept.

— E cea mai tare fotografie! a exclamat Brooke. Aţi facut-o când Danny a câştigat concursul ăla, nu?

— Da.

Mă luptam cu pornirea de a-i smulge din mână fotografia înrămată.

— Mi-a povestit, a completat Brooke, privind poza. Nu mi-a venit să cred. Cine ar fi crezut?

— Da...

Informaţia asta apăruse în majoritatea articolelor scrise despre Danny, deci nu era un secret. Dar, chiar şi aşa, tot nu o plăceam pe fata asta, care vorbea despre una dintre amintirile mele preferate ca şi când ar fi fost de faţă.

Se întâmplase în vara când Danny absolvise liceul, iar firma Coca-Cola organizase un concurs cu capace de sticle: dacă găseai capacul norocos, şi puteai să câştigi până la un sfert de milion de dolari. Danny intuise ce scria pe capacul câştigător şi, de asemenea, descoperise că, înclinând sticla de suc la un anumit unghi, întrezărea suficient de mult dintr-o literă încât putea stabili dacă respectivul capac era câştigător. Şi, de vreme ce aveam şase ani şi planurile mele pentru acea vacanţă de vară nu fuseseră bătute în cuie, călătorisem în maşina lui, pe locul din dreapta şoferului, străbătând o zonă ce cuprindea trei state. Intraserăm împreună în fiecare supermarket, în fiecare magazin CVS şi magazin de cartier. Danny se plimbase printre raioane, înclinând sticlele de Cola şi cumpărând dulciuri pe care le împărţeam între noi. In august, găsise capacul câştigător — cel care valora două sute cincizeci de mii de dolari — pe o sticlă de Cola Zero, dar aş fi fost tot atât de fericită şi dacă nu ar fi găsit-o, dacă am fi fost doar eu şi fratele meu, călătorind cu maşina prin New Jersey, cu geamurile coborâte şi cu radioul pornit, în timp ce soarele apunea în spatele nostru. Danny îmi dăduse douăzeci de mii de dolari din câştigul lui, spre şocul fraţilor mei mai mari, care erau de părere că o şcolăriţă de clasa întâi nu avea nevoie de atâtia bani. Părinţii

mei i-au luat si i-au investit imediat în > » > numele meu. Danny folosise restul banilor pentru a înfiinţa o mică afacere în camera lui de cămin, la Universitatea Princeton. Firește, mama îşi investise partea în banda ei desenată. Iar în anul următor, Coca-Cola schimbase regulile concursului, astfel încât sub capacul sticlelor se vedea numai un cod.

— Ce poveste extraordinară! a spus Brooke, lăsând fotografia la loc si zâmbind afectuos.

In cele din urmă, mi-am găsit colierul şi l-am aruncat în geantă.

— Gata, am terminat, i-am zis eu, îndreptându-mă spre uşă.

— Minunat! Mulţumesc mult, Charlie!

— Im-hm, am mormăit eu, ieşind din cameră.

Resentimentele mele dădeau în clocot, cu toate că mă oferisem să le cedez camera mea. Când am privit în urmă şi am văzut-o pe Brooke luându-şi valiza şi aşezând-o la capătul patului meu, petrecându-şi şuviţele lungi pe după urechi, m-am enervat. Nu m-ar fi deranjat dacă doar Danny ar fi stat în camera mea, dar această fată strica totul.

M-am îndreptat spre camera lui J.J. şi a lui Danny şi am bătut la usa întredeschisă.

Fiindcă nu am auzit niciun răspuns, am intrat. Ochii mei s-au adaptat la obscuritate: întotdeauna uitam că dormitorul fraţilor mei nu era la fel de luminos ca al meu. Interiorul semăna destul de mult cu cel de pe vremea când fuseseră liceeni. Numărul obiectelor se mai împuţinase, dar ornamentele erau toate la locul lor: trofeele lui Danny, plachetele lui J.J., scaunul din colţ, în formă de mănuşă de baseball supradimensionată. Pereţii erau acoperiri cu postere vechi de decenii, înfăţişând actriţe în bikini, care acum aveau website-uri de gastronomie şi de *lifestyle.*

In partea din spate a camerei, tot peretele era acoperit cu indicatoare stradale pe care scria „Bulevardul Grant" şi care, odată, fuseseră montate pe stâlpi, chiar pe bulevardul cu pricina.

Uneori uitam cât de multe indicatoare colecţionaseră fraţii mei: » unele fuseseră luate cu tot cu plăcuţe, altele aveau doar literele,

iar câteva, numai porţiuni de cuvinte. De pildă, indicatorul BULEVARDUL RANT ocupa un loc de onoare, în partea de sus a peretelui.

Mie nu-mi era foarte clară distincţia dintre ce se întâmplase în realitate cu saga Bulevardului Grant, ce se întâmplase în benzile desenate şi ce anume se transformase într-o legendă de familie. Insă toată lumea se pusese de acord cu privire la modul în care începuse tărăşenia. Când Danny era în clasa a unsprezecea, Linnie — într-a zecea şi J.J. era încă în clasa a opta, indicatorul pe care scria „Bulevardul Grant" începuse să dispară cu regularitate. După ce dispăruse pentru a treia oară, lumea — de pildă, cei care locuiau pe Bulevardul Grant şi poliţia — a început să fie vigilentă.

Părinţii mei negaseră că ştiau ce se întâmpla, dar eu îmi aminteam limpede — chiar dacă pe atunci avusesem doar cinci ani — că, intrând în camera fraţilor mei, văzusem indicatoarele stradale furate. Linnie avusese şi ea unul, rezemat de oglinda din camera ei. Nu eram singura familie Grant din Stanwich, aşa că în mod sigur n-am fi intrat în colimator, dacă mama n-ar fi început să introducă acest indicator în benzile ei desenate.

Ori de câte ori subiectul indicatoarelor era menţionat în serile când toată familia stătea pe veranda din spate, după cină, ori când ne strângeam cu toţii în sufragerie, ocupaţi cu lectura şi cu jocuri de societate, toată lumea arunca vina pe mama. „Nu eu le-am *furaf,* sublinia ea, iar Danny, J.J. şi Mike se simţeau ofensaţi la auzul cuvântului „furat".

Insă, la câteva săptămâni după ce au apărut în ziare primele articole despre indicatoarele stradale dispărute, o poveste similară a început să se deruleze în oraşul Stanwich imaginar, din *Grant Central Station'.* Donny şi Lindsay împărtăşeau un secret, A J. a aflat şi el, în cele din urmă, şi apoi, într-o vineri, Cassie a deschis uşa camerei lui Donny şi a văzut indicatoarele stradale furate.

Bineînţeles că aventurile adolescenţilor din familia Grant — » cea imaginară — nu au trecut neobservate de către rezidenţii

adevăratului oraş Stanwich. Deodată, ne-am trezit cu poliţia la uşă şi reporterii au fost chemaţi; la început, doar cei de la *Sentinel,* dar apoi totul a început să capete amploare la nivel naţional: o bandă desenată avea potenţialul de a duce la rezolvarea unui caz din viaţa reală, un caz de furt al unor indicatoare stradale. Mama se apărase spunându-ne că introdusese povestea cu indicatoarele în banda ei desenată pentru a le da fraţilor mei o lecţie, dar întotdeauna am crezut că era mai mult decât atât: probabil mama îşi dăduse seama că, astfel, *Grant Central Station* să se bucure de foarte multă publicitate.

Întreaga poveste a sfârşit în instanţă, când un judecător a hotărât că o bandă desenată despre o familie fictivă nu constituia un temei suficient pentru emiterea unui mandat de percheziţie. Părinţii mei, alarmaţi că situaţia degenerase — cred că descoperiseră cât de serioase puteau fi pedepsele pentru furtul unor bunuri publice —, i-au pus punct în mod discret. Fraţii mei nu au fost niciodată nevoiti să-si recunoască vinovăţia, dar, ca printr-o coincidenţă, în acea vară toţi au petrecut o lună făcând muncă în folosul comunităţii. Părinţii mei au făcut o donaţie , » *f*

generoasă în contul Departamentului pentru Lucrări Publice din Stanwich şi s-a montat un nou indicator, *mult* mai sus decât cele normale. Şi aşa s-a încheiat acest episod, cel puţin pentru familia Grant din lumea reală.

Totuşi, pentru banda desenată, povestea cu indicatoarele a reprezentat un punct de cotitură. Poate datorită publicităţii sporite — sau, mai probabil, poate că efectul ăsta se acumulase de-a lungul anilor —, colecţia care reunea benzile cu subiectul dispariţiei indicatoarelor, colecţie intitulată *Dă-mi un semn*[XI]*,* a fost primul bestseller al mamei şi avea să fie sursa popularităţii benzilor sale desenate. Dar pe atunci nu ştiusem acest lucru.

M-am apropiat de peretele acoperit de indicatoare, vrând să privesc mai de aproape. Exact atunci, uşa s-a deschis violent şi am

---

[XI] **Joc de cuvinte. în engleză, substantivul *sign* are atât sensul „indicator stradal", cât şi sensul „semn din partea divinităţii". (N. red.)**

sărit la o parte, evitând la mustață să fiu lovită de fratele meu mijlociu, care se năpustise înăuntru.

— Ce cauți aici? m-a întrebat.

— Aici stau. Iti amintești?

» — Aha! Trebuie să coborâm. Mama vrea ca toată lumea să fie în sufragerie peste cinci minute.

— De ce?

Fratele meu a răspuns, făcând ochii mari:

— Fiindcă a venit echipa de la *Good Morning America.*

CAPITOLUL 9

Mâncare și aranjamente

— „Bine ați venit la «Familia din spatele benzii desenate *Grant Central Station»'.* Sunt Jackson Goodman", a spus Kevin, tipul cu luminile.

Se așezase într-un fotoliu, cu fața la cele două canapele din sufragerie.

M-am îndreptat de spate și m-am uitat la Kevin, care îi ținea locul lui Jackson în timpul repetiției pentru interviu. Danny stătea cocoțat pe brațul canapelei, lângă mine, J.J. se așezase la capătul celălalt, iar perna — menită să-1 reprezinte pe Mike — era la mijloc. Linnie și Rodney stăteau pe cealaltă canapea, lângă părinții noștri. Toți zâmbeau ușor forțat. Am aruncat o privire spre partea din spate a sufrageriei, unde se găsea echipa *GMA,* apoi m-am uitat rapid în altă parte. Deja fusesem admonestată pentru că mă uitasem la semnele de pe podea, care marcau unde urmau să fie plasate camerele de luat vederi, și nu la falsul Jackson, care ne pregătea pentru intendu.

Deși nu era pe bune — în fața mea se găsea doar tipul responsabil cu luminile, care citea replicile de pe cartonașe, iar camerele de filmat nu erau pornite —, tot trebuia să mă străduiesc din răsputeri să nu mă zgâiesc la tot ce se petrecea în jurul nostru și să-mi stăpânesc entuziasmul. Cu toate că nu eram o fană împătimită a emisiunii, ca Siobhan, era vorba de *Good Morning America.* Echipa *GMA* se afla în casa noastră, vrând să discute

despre familia noastră şi despre banda desenată a mamei. Dacă nunta lui Linnie nu ar fi fost programată în weekendul ăsta şi dacă Jesse Foster nu ar fi reapărut pe neaşteptate în viaţa mea, acest interviu ar fi fost cel mai palpitant lucru care mi se întâmpla de mult, mult timp.

Mi se părea puţin suprarealist să-i văd aici. Echipa de filmare avea cinci membri: Kevin, Jill — producătoarea emisiunii —, asistenta ei, Laura, şi doi ţipi care nu ne fuseseră prezentaţi şi care ţineau exponometrele în aer, priveau în ocularele aparatelor de fotografiat şi clătinau din cap unul spre celălalt.

Hotărâseră că interviul urma să aibă loc aici şi începuseră să marcheze locurile unde urmau să fie postate camerele de filmat, mutaseră ghivecele cu plante şi mesele, ne aranjaseră pe canapele. Ba chiar mutaseră cu grijă şi macheta pentru care Linnie şi Rodney se certau de săptămâni. Macheta ilustra aranjamentul meselor şi scaunele invitărilor, cu bucăţele de hârtie lipite de fiecare scaun miniatural, indicând numele fiecărui invitat. Se părea că acest element al organizării nunţii consuma cel mai mult timp şi cea mai mare cantitate de energie.

Echipa emisiunii *GMA* venise ca să trecem în revistă întrebările pe care Jackson avea să ni le adreseze şi să se asigure că totul era pus la punct, aşa încât duminică dimineaţă întreaga echipă să poată veni irosind cât mai puţin timp cu logistica. Jill ne spusese, foarte încrezătoare, că totul nu avea să dureze mai mult de douăzeci de minute, dar deja trecuseră patruzeci.

Kevin şi-a dres glasul şi a citit de pe un cartonaş:

— „Mă aflu în casa din Connecticut a desenatoarei Eleanor Grant, unde ea şi familia sa locuiesc de peste două decenii. Suntem aici pentru a discuta despre foarte populara bandă desenată intitulată *Grant Central Station,* care în această dimineaţă a ajuns la final, şi pentru a-i cunoaşte pe oamenii din spatele familiei voastre desenate preferate.”

Ne-am răsucit cu toţii spre mama. După o clipă, şi-a dat seama că era în centrul atenţiei si a tresărit.

) — Da, eu.

Si-a dres vocea. — Bine ati venit în casa noastră! le-a urat mama, sunând incredibil de artificial. Suntem foarte bucuroşi să vă avem drept oaspeţi.

— „Eleanor, de douăzeci de ani desenezi o versiune a familiei voastre", a citit Kevin, de pe cartonaş. „Care a fost partea ta preferată din această călătorie?"

Mama a tras aer în piept, apoi s-a întors spre Jill.

— îmi pare rău! a zis mama, iar membrii echipei au gemut de exasperare. Nu vreau să mă repet, dar dialogul n-ar putea fi mai natural?

— Eleanor! a spus Jill cu un zâmbet crispat, apropiindu-se de noi.

Situaţia asta se repetase de cel puţin două ori: mama nu se gândise că toate întrebările aveau să fie prestabilite, dar pe mine nu mă uimea că Jackson Goodman nu era cel mai priceput la improvizări. Da, era foarte chipeş, dar niciodată nu-mi păruse a fi deosebit de inteligent.

— Asta nu e un interviu agresiv. E vorba de o discuţie de trei minute, cu Jackson Goodman, în casa ta, pentru a marca finalul benzii desenate. Sunt sigură că poţi... Jeff, unde te duci?

M-am întors şi l-am văzut pe tata îndreptându-se spre uşa din spate. Inşii cu cortul lucrau, iar tata părea convins că, în loc să bată ţăruşi cu ciocanele si să ridice cortul, oamenii ăştia plănuiseră, în secret, să-i distrugă toate plantele. Încă de când ne adunaserăm aici, încerca să se strecoare afară din sufragerie şi să-i supravegheze.

— Eu? a întrebat tata, privind în jur. Aăă... Vreau să verific că maniacii ăia nu-mi strică florile. Dacă tot ne-am întrerupt...

— *Nu* ne-am întrerupt, a spus Jill, ridicând uşor tonul.

— De fapt — a adăugat unul din membrii echipei, făcând un pas în faţă —, chiar trebuie să ne întrerupem, fiindcă e prea multă umbră la capătul canapelei.

A arătat spre canapeaua pe care se aşezase Linnie.

— Cred că trebuie să o mutăm.

— Intre timp, eu o să arunc o privire afară, a spus tata, ducându-se glonţ spre curtea din spate.

—Jeff, lasă-i să-şi facă treaba! i-a strigat mama.

Când nu a primit nici un răspuns, a clătinat din cap şi s-a dus după el.

Noi, ceilalţi, am fost goniţi spre uşă, iar membrii echipei au început să ne mute din nou mobila.

— Vrei să facem schimb de locuri? m-a întrebat J.J. Cred că mă filmează din partea mea proastă.

— Ai şi o parte bună? l-a întrebat Rodney.

— Da, cea stângă, a răspuns J.J., ca şi cum ar fi trebuit să ştim chestia asta.

Şi-a întors faţa într-o parte, apoi în cealaltă.

— Nu se vede?

Am făcut schimb de priviri cu Danny şi am tras aer în piept, vrând să-i răspund, însă în clipa următoare am auzit ţăcănit de tocuri pe podeaua din lemn masiv şi, când m-am întors, am văzut că Brooke tocmai intra, cu un zâmbet jenat.

— Scuze!

S-a apropiat de noi şi s-a oprit lângă Danny, care i-a zâmbit scurt.

— Am avut treabă. Mi-am redistribuit pacienţii şi le-am comunicat celor de la cabinet să nu mă pună de serviciu în weekend, dar...

S-a uitat în jur, la echipa care se contrazicea cu privire la poziţia canapelei.

— Încă repetaţi? Am crezut că trebuia să fi terminat până acum, a zis Brooke.

— Şi noi credeam la fel! a bombănit J.J.

— Linnea, cum pot să te ajut cu pregătirile pentru mâine? s-a interesat Brooke, surâzând.

— Spune-mi Linnie, i-a răspuns sora mea. E foarte drăguţ din partea ta! Pur şi simplu distrează-te, atâta tot.

— Să ştii că aş ajuta cu plăcere, a spus Brooke, păşind mai aproape. Am fost domnişoară de onoare de opt ori, aşa că le-am cam văzut pe toate.

— De opt ori? s-a minunat Linnie, amuzată.

— Aşa se întâmplă când faci parte dintr-o organizaţie studenţească de fete, a explicat Brooke, râzând.

Tata a strigat din celălalt capăt al sufrageriei:

— Linnie, am o idee! De ce să punem cortul în *mijlocul* curţii? Ce-ar fi să-1 mutăm în fundul curţii si să cruţăm căltu- » » » » naşii mei? Nu ţi se pare o soluţie grozavă?

— Nu, a răspuns Linnie, clătinând din cap. Am mai vorbit despre asta...

Tata a dispărut iar afară.

— *Tată!* a strigat sora mea, dar el nu s-a întors. Mă întorc imediat, ne-a anunţat Linnie, deja pornind spre uşa din spate.

A ocolit cu îndemânare echipa emisiunii *GMA,* care mutase canapelele în mijlocul camerei şi acum le dădea târcoale, cu exponometrele în mâini.

— Nunţile sunt întotdeauna haotice.

Brooke îmi zâmbea de parcă mă înţelegea, de parcă am fi fost prietene.

— Îmi amintesc că, la căsătoria fratelui meu, cele două zile de dinaintea nunţii au fost un haos. Jur că tot ce ar fi putut să nu meargă n-a mers. Dar, până la urmă, totul a ieşit cum trebuia.

*(9-nu/itA... cw6acâu*Am dat din cap. Ştiam că ar fi trebuit să-i răspund, să fac conversaţie. La urma urmei, nu ştiam nimic despre fata asta. S-ar fi cuvenit s-o întreb câţi fraţi avea, unde se desfaşurase acea nuntă haotică sau ce ramură a medicinei practica. Aş fi putut trata situaţia asta ca pe un articol de profil pentru ziarul *The Pilgrim'.* „Brooke trăncănitoarea! Iubita despre care nimeni nu ştia că există spune tot". Dar n-am facut-o. Mă uitam în podea şi mi-am încrucişat braţele la piept. In timp ce tăcerea dintre noi se adâncea, conştientizam tot mai mult că mă purtam urât, dar şi că nu aveam de gând să fac nimic ca să

remediez situaţia.

Cineva a sunat la uşă şi am profitat de ocazie ca să plec.

— Deschid eu! am spus iute, îndreptându-mă spre holul de la intrare.

Când am ajuns la uşă, m-am uitat înapoi pentru o secundă şi am văzut-o pe Brooke stând singură, pe canapea, cu un zâmbet forţat, părând puţin pierdută. Am deschis uşa şi am surâs: sosise Max Duncan, cel mai bun prieten al lui Rodney, cavalerul lui de onoare şi oficiantul cununiei.

— Bună, Max!

Arăta la fel ca atunci când îl văzusem ultima dată, la petrecerea de logodnă a lui Rodney şi Linnie. Fusese coleg de cameră cu Rodney, în primul an de facultate, şi el le făcuse cunoştinţă lui Rodney şi Linnie, la petrecerea organizată cu ocazia începerii anului universitar. Era scund şi îndesat, cu o barbă incredibil de stufoasă; nu eram sigură dacă-i văzusem vreodată jumătatea inferioară a feţei. Fusese hirotonit online, dobândind dreptul de a oficia ceremonia. După părerea mea, îşi intrase puţin cam prea mult în rol, semnându-şi e-mailurile de pe grupul domnişoarelor şi al cavalerilor de onoare cu titulatura „reverendul Duncan". La picioare avea o valiză şi în braţe ţinea un sac mare, din pânză.

— Bună, Charlie! Totu-i în regulă?

— Sigur, am răspuns repede, apoi m-am întrebat dacă Rodney îl anunţase despre incidentul cu organizatoarea noastră de nunţi. De ce întrebi?

— Am văzut o dubiţă de televiziune pe aleea voastră, a răspuns el.

A intrat, iar eu am închis usa în urma lui.

— Sunt cei de la *Good Morning America,* i-am explicat. Ne intervievează duminică, aşa că au venit să facă pregătiri.

— Oho! a exclamat el, lungindu-şi gâtul spre sufragerie. Grozav!

— Cum ai călătorit?

— Nu prea rău, a răspuns Max, cu un zâmbet leneş.

Max nu se mişca repede niciodată şi nici nu părea să se supere.

Sincer vorbind, părea mereu drogat, iar Rodney mă asigurase că observaţia asta nu era nefondată.

— Mi s-a părut că-1 aud pe cavalerul de onoare, a zis Rodney, facându-şi apariţia în holul de la intrare.

S-a întins să-1 îmbrăţişeze pe Max, dar acesta şi-a strâns mai tare sacul în braţe şi a făcut un pas într-o parte.

— Bună, omule! a zis nou-venitul, zâmbindu-i lui Rodney. Ce mai faci?

— Bine, a răspuns Rodney, privind sacul pe care Max îl strângea la piept. Ăăă... pot să te ajut cu bagajele?

— Nu! a ţipat Max, apoi şi-a dres glasul. Adică... mă descurc. O să... mă ocup eu de el.

Eu şi Rodney am schimbat o privire. *Aia e ascunzătoarea •pentru marijuana?* am schiţat eu din buze spre viitorul meu cumnat, iar el şi-a dat ochii peste cap, apoi mi-a făcut semn că da.

— Toată lumea s-a strâns acolo, a zis Rodney, înclinând capul în direcţia camerei de zi. Vrei să-i saluţi?

— Aăă..., a făcut Max, mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt. De fapt, vreau să-mi las lucrurile undeva, dacă se poate. Să mă instalez.

— Sigur, a spus Rodney. Dar să aeriseşti de data asta, bine?

— Nu, a bolborosit Max. Nu asta... asta nu e...

— Max o să stea în biroul tatei, am zis, iar Rodney a dat aprobator din cap şi a luat valiza de la picioarele lui Max.

— Hai să te instalezi, a propus Rodney, apoi a pornit spre scările din fată.

Max venea în urma lui, strângând în continuare sacul la piept.

Tocmai se făcuseră nevăzuţi pe scări, când un trosnet a răsunat din sufragerie, urmat de tăcere. M-am repezit într-acolo şi am căscat ochii cât cepele. Macheta cu aranjarea invitărilor zăcea pe jos, scăunelele şi măsuţele miniaturale se împrăştiaseră pe podea, majoritatea zdrobite. J.J. şi Kevin, tipul cu luminile, ţineau fiecare de câte un capăt al canapelei noastre şi aveau expresii vinovate.

J.J. a lăsat jos capătul lui de canapea, facându-1 pe Kevin să

se împleticească.

— Nu-i nicio problemă, nu? Doar nu-i mare scofală..., a zis fratele meu.

Uşa din spate s-a trântit şi, un moment mai târziu, Linnie a intrat repede în sufragerie, urmată de părinţii noştri.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat ea. Am auzit...

A tăcut brusc când a văzut macheta pe podea.

— Ce s-a *întâmplat?*

A intervenit Jill, care părea din ce în ce mai încordată:

— Poate să cureţe cineva aici şi să luăm totul de la început? Ar fi bine să fim gata în următoarele cinci minute.

— Ba *nu* ar fi bine, a ripostat Linnie, ridicându-şi privirea de la bucăţile machetei. Schema cu aranjarea musafirilor la mese e distrusă!

Vorbise cu glas piţigăiat şi tremurat, aşa cum se întâmpla întotdeauna atunci când era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— O să fie bine, a asigurat-o mama, pe urmă a îngenuncheat lângă Linnie şi a ajutat-o să strângă bucăţelele machetei. Sunt sigură că numerele meselor sunt notate pe cartonaşele care indică locurile la mese. Nu?

— Nu, a răspuns Linnie şi mi-am dat seama că soră-mea era în pragul unei crize de nervi. *Clementine* ar fi trebuit să se ocupe de cartonaşele cu locurile la mese. Macheta asta era singura care detalia aranjarea invitărilor la mese!

— Poate Clementine a făcut cartonaşele si i le-a dat lui > Will, i-am spus, deşi mă cam îndoiam.

Eram convinsă că o persoană care îşi neglijează clienţii şi fuge cu banii lor nu se sinchiseşte să completeze cartonaşe cu locurile la mese.

— II sun pe Will şi..., am spus.

Am văzut că ratasem un apel şi primisem un SMS de la Siobhan.

Siobhan

OMG! JESSE! Trebuie să discutăm.

Sună-mă IMEDIAT Trebuie să vorbim!

Mi-am spus c-o s-o sun mai târziu. Derulam prin meniul telefonului, căutând numărul lui Bill.

— Trebuie să găsim o soluţie, a zis Linnie. Dacă Clementine n-a făcut cartonaşele cu locurile, toată munca s-a dus pe apa sâmbetei.

— Am fotografiat macheta.

Vorbise Brooke. Tocmai ea, dintre toţi oamenii! I-a întins lui Linnie mobilul ei şi a făcut un pas în faţă.

— Serios? a întrebat-o J.J.

— Da, a răspuns Brooke, iar obrajii ei s-au îmbujorat uşor, îmi pare rău dacă pare ciudat. Sora mea urmează să se căsătorească şi m-am gândit că faza cu macheta e o idee genială...

— Se căsătoreşte? a întrebat-o Danny. De când?

— De acum patru luni. Am mai vorbit despre asta.

— Aha... Sigur.

— Sper să te ajute, a zis Brooke.

— Iţi mulţumesc! a spus sora mea, părând recunoscătoare şi mult mai calmă. Iţi mulţumesc tare mult! Mamă, poţi să mă ajuţi?

Simţind că pe moment criza fusese rezolvată, am dat să-mi pun telefonul înapoi în buzunar, când l-am simţit vibrând, anunţând un mesaj. Îmi scria Jesse.

Jesse

Bună! M-am bucurat că te-am văzut azi!

Mă gândesc la tine.

Am privât lung cuvintele pe care le scrisese, încercând să nu zâmbesc. Inima îmi bătea nebuneşte. Am ieşit repede în holul de la intrare. Aveam nevoie de puţină intimitate ca să-i răspund la mesaj.

Eu

Şi eu.

Ne vedem curând?

O secundă mai târziu, am primit răspuns:

Jesse

Normal.

Am zâmbit şi am mers mai departe, întrebându-mă dacă ar fi trebuit să-i răspund — de exemplu, să-i cer lămuriri —, dar m-am oprit când mi-am dat seama că eram pe punctul de a surprinde o conversaţie între Rodney şi mătuşa lui, Liz. Făcusem cunoştinţă cu ea înainte ca noi toţi să ne înghesuim în sufragerie. Liz chiar semăna cu mama lui Rodney şi păruse tare dulce, sporovăind cu Linnie despre planurile de nuntă.

— Cum *adică* vine si unchiul tău? s-a răstit Liz, si mi-am dat seama că drăgălaşa doamnă vârstnică pe care o cunoscusem dispăruse.

Această mătuşă Liz avea o privire aspră, oţelită şi părea enervată.

— Păi, a spus Rodney, privind agitat în jur, ca şi când spera să-i sară cineva în ajutor. V-am invitat pe amândoi la nuntă. Dar veţi sta departe unul de celălalt şi...

M-am îndepărtat în vârful degetelor. Mi-am dat seama că era vorba despre conflictul de care pomenise mai devreme. Am deschis uşa de la intrare, gândindu-mă că, dacă aveam nevoie de intimitate, afară se număra printre puţinele locuri în care puteam să am parte de ea. Dar apoi i-am văzut pe părinţii lui Rodney — generalul Daniels şi doamna Daniels — apro- piindu-se de casa noastră, pe alee.

— Rodney!

Le-am zâmbit soţilor Daniels si le-am făcut cu mâna.

I *f*

— Au sosit părinţii tăi! mi-am anunţat cumnatul.

Doamna Daniels mi-a făcut şi ea cu mâna, iar generalul m-a salutat din cap. Ii întâlnisem pe membrii familiei lui Rodney doar de câteva ori: fratele lui mai mare si sora sa îsi urmaseră » părinţii în ceea ce privea cariera militară. Sora lui facea parte din JAG Corps[1], iar fratele lui era în Forţele Aeriene şi fusese trimis în Japonia, ceea ce însemna că nu putea participa la

[1] *The Judge Advocate Generals Corps* (JAG Corps) — corpul general al judecătorilor şi avocaţilor militari, ramură a Armatei

nord-americane care se ocupă de justiţia militară.

nuntă. Chiar dacă nu ştiai că tatăl lui Rodney era general cu trei stele, în prezenţa lui ţi-ai fi dat seama imediat. Chiar şi eu mă trezeam luând poziţie de drepţi în preajma lui.

— Charlotte! m-a salutat el.

A trecut pragul, strângându-mi mâna scurt şi ferm.

Generalul dădea mâna cu toată lumea. Dacă se simţea deosebit de emoţionat, exista posibilitatea să te bată pe umăr.

— Bună, draga mea! a zis doamna Daniels, sărutându-mă pe obraz.

M-a mângâiat pe păr şi mi-a îndreptat mânecile puloverului.

I-am zâmbit mecanic.

— Pot să vă ajut cu bagajele? Cum aţi călătorit?

— Sunt perfect capabil să mă descurc cu bagajele, dar îţi mulţumesc că te-ai oferit să ne ajuţi, a spus generalul. Au fost ceva turbulenţe deasupra Marilor Prerii. Au durat vreo douăzeci de minute. Nu-i asa, Rose?

— Cam aşa ceva, a răspuns ea, dând aprobator din cap.

Am închis uşa în urma lor. Şi-au salutat fiul cu o strângere de mână şi, respectiv, cu o îmbrăţişare.

— Bună, Liz! a strigat mama lui Rodney, zâmbindu-i surorii sale şi dând s-o îmbrăţişeze, dar Liz s-a mulţumit să arate spre Rodney şi s-o întrebe:

— Ştiai că *Jimmy* e bine-venit la nunta asta?

— Păi..., a început doamna Daniels.

— Toată lumea să-şi ocupe locurile, vă rog! a strigat Jill, din sufragerie. Trebuie să terminăm cu treaba asta.

— Ce se petrece? s-a interesat generalul.

— *Good Morning America,* am răspuns. E doar o repetiţie.

Doamna Daniels arăta mai nedumerită ca oricând şi tocmai mă pregăteam să-i explic, când telefonul meu a început să sune. L-am scos din buzunar şi am văzut că apelul era de la Bill. Am răspuns imediat, dându-mi seama, puţin cam târziu, că nu-1 sunasem ca să-1 întreb cum mergea treaba la Inn. Dar poate că-mi telefona

doar ca să mă asigure că totul era în regulă, că totul se rezolvase şi că nu mai erau probleme.

— Bună, Bill!

M-am îndepărtat puţin de familia Daniels.

— Bună, Charlie!

Bill părea fără suflu şi destul de stresat, aşa că speranţele mele că totul era în regulă s-au năruit imediat.

— Aăă... poţi să tăi să mă ajuţi? Cred că avem... o problemă.

CAPITOLUL 10

Mai bine fugi, Mai bine te adăposteşti

— Te înşeli, i-am spus lui Bill.

— Nu cred.

— Nu ar trebui să fie acolo.

— Cine zice asta?

— Eu. E un loc nepotrivit pentru un urs koala, am spus, foarte încrezătoare, ca şi cum aş fi fost expertă în plasarea marsupialelor.

Aveam senzaţia că în ultimele douăzeci de minute devenisem expertă.

Ne aflam în sala pentru petreceri de la Indoor Xtreme, locul pentru sporturi extreme care se deschisese când eu eram în gimnaziu. Pentru un timp, când fùsesem în clasa a Vl-a, fùsese *cel mai tare* loc în care să-ţi organizezi petrecerea pentru ziua de naştere: aveau un teren de *paintball,* o rampă pentru patine cu rotile şi o sală de escaladă. Sala pentru petreceri era locul unde se împărţise pizza şi tort la toate aniversările la care luasem parte, şi se pare că nici în ultimii ani situaţia nu se schimbase. După cum aflase Bill, aici era locul unde avea să se desfăşoare petrecerea celei de-a noua aniversări a zilei de naştere a lui Clay.

[1] în original, „You better run, you better take cover" — versuri din melodia *Down Under,* a trupei australiene Men at Work. Expresia *down under* desemnează Australia sau Noua Zeelandă.

Imediat ce am terminat repetiţia cu echipa *GMA,* am mers cu maşina la Indoor Xtreme. In pofida faptului că Bill mă pregătise sufleteşte, nu mi-am dat seama de dimensiunea dezastrului până

nu am păşit în sala asta de petreceri şi am văzut cât de tare încurcase Clementine lucrurile. In încăperea în nuanţe de portocaliu şi verde fosforescent, cu slogane precum .Atitudine Xtremă"desenate în grafitti pe pereţi, se găseau ornamentele pentru nunta lui Linnie şi a lui Rodney: fotografii supradimensionate care îi înfăţişau în decursul anilor, panglici în nuanţe de gri şi de roz-piersică delicat, o carte poştală supradimensionată, pe care invitaţii urmau să scrie urări de bine pentru cuplu. Decoraţiunile arătau cât se poate de nepotrivit în acest decor, şi le demontaserăm cât de repede posibil. Tocmai ne pregăteam să plecăm, când fata care părea să fie responsabilă cu petrecerile în acest loc ne-a spus, fără să-şi ridice privirea din ecranul mobilului, că puteam lăsa aici ornamentele pentru petrecerea lui Clay, dar că politica firmei Indoor Xtreme stipula că, pentru fiecare petrecere, aranja decoraţiunile o singură dată, aşa că ornamentele pentru aniversarea zilei de naştere, pe care Bill le adusese de la Inn, aveau să rămână azvârlite claie peste grămadă, asa cum le lăsaserăm.

Deşi era vina lui Clementine, mi s-a părut nedrept ca puştiul să-şi găsească ornamentele pentru petrecere făcute grămadă. Prin urmare, Bill şi cu mine începuserăm să decorăm sala pentru petreceri şi nu ajunseserăm foarte departe, când am început să ne contrazicem cu privire la aşezarea animalului antipodal.

— Eu sunt de părere că arată bine, a spus Bill, îndreptând silueta din carton a ursului koala, pe care o aşezase lângă uşă. Pare că-i întâmpină pe toţi cei care intră.

Am scuturat din cap.

— Va fi strivit. Când copiii o să se îmbulzească la pizza şi suc, el va fi prima victimă. Crede-mă!

Bill mi-a zâmbit.

— Eşti sigură că nu repetăm cearta pentru cangurul wallaby?

— Am avut dreptate atunci, i-am atras eu atenţia, apoi am luat cangurul şi l-am mutat, astfel încât acum păzea pungile de cadouri, pe care le aranjaserăm în şiruri ordonate. Nimeni în afară

de tine n-o să înţeleagă aluzia.

Bill insistase să lipim cangurii wallaby pe uşă, astfel încât invitaţii să-i vadă la plecare.

— E un walla-/»[1], îmi tot repeta el. Te-ai prins?

— Ai fost vreodată la vreo petrecere aici? l-am întrebat, modificând poziţia figurinei koala. Aş fi crezut că eşti familiarizat cu îmbulzeala la pizza.

Bill a zâmbit şi a scuturat din cap.

— A existat un loc ca ăsta în Putnam, când eram mic, asa că

* * » ne sărbătoream zilele de naştere acolo.

— Şi zici că ai locuit şi în Albuquerque, nu?

— Ce memorie bună ai!

Am ridicat din umeri.

— Lucrez pentru ziarul şcolii. M-am obişnuit să ţin minte amănunte.

—Jurnalismul e specializarea ta principală?

— De fapt, acum termin clasa a Xll-a, i-am răspuns, înclinând încă o dată figurina ursuleţului koala. Dar anul viitor...

Spontan, o imagine a redacţiei de ştiri de la Northwestern, cu dotări de ultimă oră, mi-a fulgerat prin minte, dar am alungat-o.

— O să studiez la universitatea din Stanwich.

— O!

Sprâncenele i s-au ridicat a mirare. O secundă mai târziu, mi-a zâmbit şi a continuat să răsucească serpentinele imprimate

' In original, joc de cuvinte bazat pe omofonia silabei „-by” şi a cuvântului Gpa”)-

cu steagul Australiei. Parcă ar fi fost pe punctul de a spune ceva, dar a tăcut. E uimitor cât de repede afli chestiile astea atunci când stai împreună cu o altă persoană, într-o încăpere plină cu nimicuri australiene.

— Poftim?

— Nimic, a răspuns el iute, coborând de pe scară şi mu- tând-o câţiva metri mai încolo. J.J. mi-a spus că o să înveţi la Northwestern.

Mi-am dat ochii peste cap, dorindu-mi ca J.J. să nu se mai amestece în treburile mele.

— Păi, nu mă duc acolo. Am fost acceptată la Northwestern, dar voi studia aici.

— Am înţeles.

Bill a încuviinţat din cap.

— Ce păcat! Dacă ai merge la facultate în Chicago, am ieşi împreună uneori şi ai putea să-mi mai ţii nişte lecţii despre urşii koala.

I-am zâmbit.

— Crezi că am terminat aici?

Am privit în jur. Totul arăta ca şi cum Australia se revărsase în încăpere. Oriîncotro te uitai, vedeai fotografii cu animale din Australia şi fotografii ale principalelor puncte de reper australiene. Cine ştie de ce lui Clay îi plăcea atât de mult ţara asta? Era limpede că o adora şi nu ar fi fost dezamăgit văzând ornamentele pentru ziua lui de naştere.

— Da.

Bill a pus scara deoparte şi am început să adunăm ornamentele pentru nuntă, încărcându-le cu grijă într-o uriaşă geantă din pânză, imprimată cu numele Where There's A Will.

— Charlie, îţi mulţumesc foarte mult că m-ai ajutat, a zis Bill. N-as fi reuşit fără tine.

» — Şi, chiar dacă ai fi reuşit, ai fi pus anapoda *toate* marsupialele.

Am ridicat cele două fotografii supradimensionate care nu încăpuseră în geantă.

Bill a râs şi a ieşit pe uşă, în urma mea. Când am traversat etajul principal al localului Indoor Xtreme, am văzut cât de mult se schimbaseră lucrurile de când ajunseserăm acolo. Când sosiserăm, locul fùsese aproape pustiu, dar acum muzica tehno bubuia, câţiva puşti goneau pe rampa pentru patinaj, iar la terenul de *paintball* era coadă. Mâinile îmi erau ocupate şi nu puteam să verific ceasul, dar mi-am dat seama că orele de şcoală se

terminaseră, ceea ce însemna că trebuia să mă grăbesc, dacă voiam să ajung acasă şi să fiu gata la timp pentru evenimentul de la Pearce.

— Va trebui să ajung acasă înainte de plecarea la muzeu. Poţi să duci astea la Inn?

— Nicio problemă.

Cu toate că ducea mult mai multe decât mine, a reuşit să-mi ţină uşa deschisă. Abia păşisem afară, când mi-a sunat mobilul. Brusc, mi-am amintit că nu luasem legătura cu Siobhan, după ce îmi scrisese că voia să vorbim. Dar nu Siobhan mă suna. Poza surorii mele, asociată cu numărul ei de telefon, a apărut pe ecran. Am răspuns.

— Bună, Lin!

— Unde eşti? m-a întrebat ea cu glas piţigăiat, care-i trăda încordarea.

— Aăă..., în drum spre casă, i-am răspuns, schimbând priviri cu Bill şi sperând că nu se mai întâmplase vreun alt pocinog în privinţa distribuirii la mese a invitaţilor. Totul e în regulă cu ornamentele pentru repetiţia de nuntă!

— Lasă ornamentele! s-a răstit Linnie, iar eu nu am reacţionat, deşi bănuiam că *nu* i-ar fi convenit dacă repetiţia ei pentru nuntă ar fi avut tematică australiană. Ştiai despre chestia asta?

— Despre ce?

Prin telefon, am auzit-o pe Linnie inspirând adânc, de parcă încerca să se calmeze.

— Despre *câine.*

CAPITOLUL 11

Faliment

Eu şi câinele de rasă *beagle* aflat în holul nostru de la intrare ne zgâiam unul la celălalt. Apoi m-am uitat la Danny, care stătea lângă mine, şi la sora mea, care se plimba de colo colo în faţa uşii, cu braţele încrucişate la piept.

— Nu-mi miroase-a bine.

Câinele părea doar puţin mai mare decât un pui: faţa lui avea

încă rotunjimea molatecă a căţeilor, iar lăbuţele lui păreau puţin supradimensionate. Era cafeniu, cu pete albe şi negre şi cu urechi lungi, care se legănau şi păreau prea mari pentru capul lui. Nasul lui umed şi negru zvâcnea în vreme ce căţelul privea în jur, parcă încercând să priceapă unde aterizase.

— *Crezi?* a întrebat Linnie, apoi a strănutat.

Mă pusese la curent cu situaţia în timp ce conduceam spre casă. Fusese lăsat la noi acasă de către un voluntar de la un adăpost pentru animale dintr-un oraş din apropiere. Echipa emisiunii *GMA* venise cu ideea să avem un *beagle* cu noi, în chip de Waffles, în timpul interviului. Animalul era disponibil pentru adopţie, iar siteul *GMA* şi burtiera din timpul transmisiei urmau să ofere detalii pentru cei care doreau să-1 adopte. Ba chiar îl botezaseră Waffles, pentru a-i atrage pe fanii înrăiţi ai benzii desenate *GCS.* Jill lămurise acest aspect împreună cu mama, cu câteva luni în urmă, dar mama uitase să ne spună. Pe mine nu mă deranja să avem un *beagle* la interviu şi chiar mă bucura gândul că, astfel, s-ar fi putut găsi un cămin pentru el. Dar nu înţelegeam de ce fùsese adus aici încă de vineri, când interviul avea loc abia duminică.

— Dar ce caută aici?

— Asta am întrebat şi eu, a răspuns Linnie. Am aflat că adăpostul nu este deschis duminica, iar sâmbăta e ziua lor cea mai aglomerată, aşa că au decis să-1 aducă mai devreme.

— Dar...

M-am uitat la căţel. Nu părea să se comporte ca un câine obişnuit. Nu zburda, nu dădea din coadă si nici nu cerşea mâncare. Pur şi simplu stătea pe loc, ţintuindu-mă cu privirea. Nu mi se părea un comportament de câine normal.

— Acum avem câine?

— Se pare că da.

— L-ai putea considera drept obiectul tău împrumutat[1], am sugerat eu.

Fratele meu a început să surâdă, însă pe urmă şi-a dres glasul şi a afişat o expresie mai serioasă.

— Măcar pare să fie deprins cu curăţenia, a spus Danny, aplecându-se să-l mângâie.

Câinele l-a privit pe Danny cu o expresie ofensată, de parcă i-ar fi fost invadat spaţiul personal.

— Asta-mi mai lipsea, pe lângă povestea cu cortul! s-a plâns Linnie, trecându-şi degetele prin păr.

— Ce poveste?

— Clementine a comandat un model greşit de cort, m-a lămurit Danny. Dar s-a ocupat Will de asta, aşa că mâine vom primi altul.

[1] Una dintre cele mai cunoscute tradiţii legate de nunţi în Occident. Aceasta îşi are originea în Marea Britanie, în epoca victoriană, şi susţine că în ziua căsătoriei mireasa trebuie să poarte ceva vechi, ceva nou, ceva albastru şi ceva împrumutat. (N. red.)

— Super! am spus, încercând să-mi menţin optimismul de dragul surorii mele, dar înjurând-o în gând pe Clementine. Will poate să rezolve totul mâine. În plus, aşa, scad şansele ca tata să-l saboteze.

Linnie mi-a oferit un surâs minuscul tocmai în secunda când alarma a scos un singur sunet prelung: *biiiiiiiiiip!* Nu era la fel de zgomotos ca dimineaţă, dar era destul de sonor încât mi-am acoperit urechile. Câinele a sărit în picioare şi a dat buzna în bucătărie, strecurându-se printre uşile batante.

— Doamne! Ce alarmă tâmpită! a exclamat Linnie.

— în rest, cum merge? m-am interesat, întorcându-mă spre fratele meu.

— Vrei să spui, în afară de câine şi de cort? a întrebat Danny râzând. Merge bine.

Mobilul a început să-mi vibreze în buzunar. Mă suna redactorul de ştiri al ziarului şcolii.

— Bună, Aii! am salutat-o eu.

— Unde eşti? a sâsâit ea, cu voce scăzută.

— Ţi-am spus că nu reuşesc să vin la şedinţa de redacţie, i-am zis, dar o secundă mai târziu am simtit un nod în stomac.

Doar îi *trimùesem* un mesaj, ca s-o anunţ. Sau nu?

— Ba nu, nu mi-ai spus. Te aşteptăm de o jumătate de oră!

— îmi pare rău, i-am spus, foarte conştientă că Danny stătea la câţiva metri de mine şi putea să audă fiecare cuvânt. Poţi să conduci tu şedinţa, nu? Adică, dacă vrei să fii redactor-sef anul viitor...

— Dar... pur şi simplu ai uitat? m-a întrebat Aii.

Acum părea mai mult nedumerită decât furioasă.

— Soră-mea se căsătoreşte şi trebuie să mă ocup de nişte chestii de familie, i-am răspuns, îndepărtându-mă puţin de fratele meu. Sunt convinsă c-o să te descurci. O să discutăm luni despre numărul de sfârşit de an şcolar.

A urmat o pauză lungă, apoi Ali a vorbit din nou:

— Sigur, mă descurc eu.

Mi-o imaginam dându-şi ochii peste cap în timp ce închidea telefonul.

Mi-am strecurat mobilul în buzunar, m-am răsucit şi l-am văzut pe fratele meu ţintuindu-mă cu privarea, cu braţele încrucişate la piept.

— Ce-i?

— Nimic, a răspuns el, dar tonul lui îmi transmitea, fără echivoc, că se întâmplase *ceva.* Mă gândesc şi eu...

Biiiiiiiiiip! Sunetul răsuna dinspre bucătărie, iar de data asta nu s-a oprit. Danny s-a repezit spre bucătărie, iar eu l-am urmat îndeaproape. Dar, dintr-odată, s-a oprit în prag.

In încăpere erau prea multi oameni.

Tata şi J.J. stăteau lângă uşă, aplecaţi deasupra panoului alarmei, care continua să emită zgomotul ăsta enervant. Linnie stătea lângă insula din bucătărie, cu Max. Doamna Daniels şi mătuşa Liz se aşezaseră la un capăt al mesei, iar generalul, la celălalt. Purta pe nas o pereche de ochelari de citit şi completa, metodic, cartonaşele cu numele invitatilor. Nu-mi dădeam seama dacă sunetul alarmei îl deranja, fiindcă el continua să scrie, netulburat. Nu i-am văzut pe mama şi pe Rodney — un lucru bun, de vreme ce bucătăria era plină până la refuz.

— Ce-ai făcut? a ţipat Linnie la J.J., acoperindu-şi urechile cu mâinile.

— Nimic! i-a ţipat şi J.J. Încerc să o repar.

A privit panoul pentru o secundă, apoi l-a pocnit în lateral. Sunetul a încetat imediat, beculeţele montate pe panou s-au stins, dar încă se auzea un *iiiiiiiiii.*

Am privit în jur şi am văzut căţelul sub masa de bucătărie, cu capul dat pe spate şi urlând încetişor. Scotea un sunet care nu semăna întru totul cu cel al alarmei, ci mai degrabă se armoniza cu acesta.

— Câinele scoate zgomotul ăsta? a întrebat Linnie.

După ce s-a apropiat de căţel, a strănutat de trei ori.

Poate pentru că Linnie era mai aproape de el sau poate datorită strănuturilor, Waffles a încetat să urle si s-a retras sub masa din bucătărie, la picioarele doamnei Daniels, învârtindu-se de două ori şi apoi lungindu-se pe podea. Cu botul pe labe, privea prin bucătărie, ca şi cum nu ştia ce să creadă despre acest loc şi nu avea de gând să ne scape din ochi.

— Bună treabă! l-a lăudat tata pe J.J.

— Dar o să chemăm pe cineva s-o repare, da? a întrebat Linnie. Sper că, dacă faza se repetă, nu vă bazaţi ca J.J. să lovească panoul în toiul nunţii!

— Compania care se ocupă de sistemul de securitate a promis că avea să trimită pe cineva mâine-dimineaţă, la prima oră, a asigurat-o tata. Va fi reparată înainte de nuntă.

Linnie a aprobat din cap, apoi a strănutat iar, de trei ori.

— Credeam că eşti alergică doar la pisici, a spus Danny, ducându-se la frigider şi luând o doză de Cola. Acum ai alergie si la câini?

— Eşti alergică la pisici? a întrebat Max, iar Linnie a dat afirmativ din cap.

— Dar n-am avut niciodată probleme cu câinii, a precizat ea. Luna trecută m-am ocupat de câinele unui prieten, cât el a lipsit, şi a fost în regulă.

— Poate că răceşti, a sugerat J.J., iar tata s-a uitat urât la el.

— *Ba nu* răcesc! a spus Linnie, aruncându-i o căutătură cruntă.

— Bineînţeles că nu, a întărit Danny, plesnindu-1 pe J.J. peste ceafa. Sunt convins că e doar... o alergie de sezon.

— Asa-i! am intervenit eu. Probabil că e doar din cauza polenului.

— Mâine vei fi bine.

Usa s-a deschis si Brooke a intrat în bucătărie.

» — Danny? a strigat ea, privând în jur.

Işi schimbase ţinuta de dimineaţă, iar acum purta o rochie crem, cu mâneci din dantelă. Işi strânsese părul într-un coc şi se încălţase cu o altă pereche de pantofi cu tocuri de zece centimetri, de data asta roz-deschis. Fratele meu i-a făcut semn, iar ea a dat să se apropie de el, dar s-a oprit când a zărit câinele.

— Ia uitaţi-vă ce *căţeluş drăguţ*\ s-a entuziasmat prietena lui Danny, piţigăindu-şi glasul şi luminându-se la faţă. E aşa de frumos! Salut, amice! a spus Brooke, aplecându-se spre el. Eşti tare scump!

Câinele s-a uitat solemn la Brooke, iar apoi a început să dea uşor din coadă. Până acum, nu mai văzusem un câine care să aibă o expresie impenetrabilă.

— Al cui e câinele? a întrebat Brooke, scărpinându-1 după urechi.

— L-am împrumutat pentru weekendul ăsta, a răspuns J.J.

— Poftim?

— Bun!

Vorbise mama, care tocmai cobora treptele scării din bucătărie. Purta costumul ei negru, cu pantalon, pe care îl îmbrăca întotdeauna când participa la evenimente sau prezentări.

— Trebuie să plecăm spre muzeu în zece minute, aşa că...

S-a oprit şi a privât în jur.

— De ce nu e nimeni gata? a întrebat mama ridicând braţele în aer, în semn de exasperare.

— Eu sunt gata, a spus J.J., scuturându-şi câteva firimituri de

pe tricou.

Mama doar l-a privit.

— Ba nu eşti gata, l-a contrazis ea. Du-te sus şi schimbă-te! Si tu la fel, Charlie!

— Aveam de gând s-o fac, am protestat eu.

— Atunci, fa-o, te rog! mi-a cerut ea, clătinând din cap.

M-am uitat la ceasul din bucătărie şi mi-am dat seama că, intr-adevăr, trebuia să mă grăbesc. Aproape că ajunsesem în holul de la intrare, când s-a auzit un ciocănit insistent la uşă.

Am deschis-o şi l-am văzut pe Don, cu braţele încrucişate la piept, roşu la faţă.

— Trebuie să vorbesc cu mama sau cu tatăl tău, a bolborosit Don. E *inacceptabil.*

—Ăăă, ce s-a mai întâmplat? *Tată!* am strigat spre bucătărie. Poţi să vii încoace?

— Sunt pensionar, a continuat Don, clătinând dezaprobator din cap. Am nevoie de linişte. Şi...

— A doua vizită într-o singură zi, a spus tata, venind lângă mine. Ce drăguţ din partea ta! Ai nevoie de ceva, Don?

— Da, a răspuns vecinul nostru, încercând să intre în hol. Mai uşor cu gălăgia, altfel vă reclam la poliţie! Camioane vin şi pleacă întruna, un câine latră, alarma voastră se declanşează...

M-am retras tiptil, mai mult decât bucuroasă că mă sustrăgeam de la această conversaţie, pentru că, de fiecare dată când tata şi Don rămâneau între patru ochi, situaţia degenera iute într-un schimb de insulte despre begonii. M-am răsucit repede şi am urcat scara, câte două trepte odată.

După ce m-am îmbrăcat cu o rochie şi m-am machiat rapid, am constatat că toţi cei care mergeau la muzeu — Linnie, Rodney, părinţii mei, Danny, Brooke şi J.J. — mă aşteptau pe alee. Mama îi invitase şi pe restul celor care se instalaseră la noi să ne însoţească la Muzeul Pearce, dar toti se hotărâseră să rămână acasă, pentru a se odihni după călătorie (soţii Daniels), pentru a-i întâmpina pe cei care urmau să rână (mătuşa Liz), sau ca să-şi

vină în fire şi să aibă o stare de spirit mai puţin... distrată (Max).

— In sfârşit! a exclamat mama când m-a văzut grăbindu-mă să mă alătur grupului, desculţă şi ducând în mână pantofii mei cu tocuri.

M-am scuzat, netezindu-mi părul şi sperând că arăta cât de cât prezentabil.

Nu mă pricepeam deloc să-mi aranjez părul şi nici să mă mâchiez, asa că mă simţeam deosebit de uşurată că mâine aveau ' > » să vină la noi acasă un machieur profesionist şi un coafor, ca să facă aceste lucruri în locul meu.

— Cred că ne descurcăm cu două maşini, a spus mama. Danny, ce-ar fi să-i iei tu pe Brooke, pe Charlie şi pe J.J., iar Linnie şi Rodney să meargă cu mine şi cu tatăl vostru?

Tocmai porniserăm spre cele două maşini, când un taxi a oprit pe aleea noastră. Am crezut că una dintre domnişoarele de onoare sosise mai devreme, dar apoi portiera taxiului s-a deschis si din maşină a coborât unchiul meu Stu — fratele mai mic al » tatei, pe care cu toţii căzuserăm de acord să-1 numim Cel Mai Zgârcit Bărbat In Viaţă.

— Salutare, familie Grant! a strigat el, fluturând din mână. Ce drăguţ că aţi strâns un comitet de întâmpinare pentru mine!

I-am privit pe furiş pe ai mei, care păreau la fel de nedumeriţi ca mine. Stu nu fusese invitat la nuntă şi nu ar fi trebuit să vină la repetiţia pentru nuntă. Mama îi invitase pe oaspeţii care nu erau din oraş să vină la noi acasă, în seara asta, să mănânce pizza în timpul repetiţiei, dar mai erau câteva ore bune până atunci.

Stu şi-a săltat valiza din taxi, apoi s-a apropiat de noi, zâmbind larg. Arăta ca o versiune mai bondoacă a tatei: era mai scund şi mai rotofei, cu mai puţin păr. Relaţia lor era cam încordată din cauza faptului că Stu intrase în faliment personal

de două ori în ultimii zece ani, iar tata fusese cel care îl scosese din impas.

— Mă bucur să vă văd pe toţi! a declarat Stu.

L-a cuprins pe tata într-o îmbrăţişare, a sărutat-o pe mama pe

obraz, apoi l-a ciufulit afectuos pe J.J. A observat-o pe Brooke si i-a întins mâna.

— Salutare! Sunt Stuart Grant, unchiul acestei minunate viitoare mirese. Şi tu eşti aici pentru nuntă?

Şoferul a coborât din maşină si am constatat că era acelaşi » » » > taximetrist de mai devreme, cel care îmi spusese că recunoscuse casa noastră din benzile desenate.

— Domnule, nu aţi plătit cursa, i-a atras atenţia lui Stu.

— Ah! a exclamat unchiul meu, încuviinţând din cap, apoi şi-a pipăit buzunarele.

S-a întors spre tata:

— Poţi să te ocupi tu, Jeff? Tocmai am rămas fără bani gheaţă.

— Acceptăm şi plata cu cârdul, domnule! i-a spus şoferul, dar unchiul meu s-a făcut că nu-1 aude.

— Mulţumesc, frate-meu! a zis Stu, înghiontindu-1 prietenește pe tata în umăr.

— Stai puţin! a protestat tata, clătinând din cap.

— Noi credeam că mai întâi te duci la Inn, a intervenit mama, cu ochii la valiza lui.

Zâmbetul ei era fortat.

Mama nu-1 simpatizase niciodată, iar sentimentele ei negative se accentuaseră când Stuart invitase nişte străini oarecare, cu care obişnuia să joace golf, să participe la petrecerea de nuntă a părinţilor mei, fără să-i anunţe.

— Plata e treizeci si cinci de dolari, a oftat şoferul.

— Rezolvă fratele meu, i-a transmis Stu, bătându-1 pe tata pe spate. Aşa că mă duc să mă instalez, OK?

— Să te instalezi? l-a întrebat tata, cu voce gâtuită. De ce...? Ce vrei să spui?

— Accept bani gheaţă, a ridicat vocea şoferul, vorbind peste noi. Şi cârduri... O dată, un tip mi-a plătit cu un cec...

— Vreau să spun exact ce-ai auzit! Să mă instalez! a răspuns Stu. Am venit la nunta nepoatei mele.

— N-am vrut să iau cecul, a continuat şoferul de taxi, clă- ţinând

din cap. Dar ce era să fac? Şi a funcţionat, în cele din urmă. Banca nu mi l-a refuzat. Deci acum primesc şi cecuri...

— Dar..., a îngăimat Linnie, uitându-se la mama. Am crezut c-o să te cazezi la Inn.

— LaInn?

Unchiul meu a făcut un gest de lehamite.

— De ce să cheltui bani aiurea, ca ei să mă taxeze pentru halatele de baie?

—Te taxează pentru ele doar dacă le iei cu tine, a subliniat J.J.

Dar unchiul meu a continuat nestingherit:

— M-am gândit să dorm la voi. Ştii că nu-s mofturos. Stau oriunde.

— Pot să accept şi o combinaţie de bani gheaţă şi bani de pe cârdul de credit, a continuat şoferul, părând din ce în ce mai exasperat.

— Mă ocup eu, a zis Danny, vârând mâna în buzunar şi scoţând din portofel câteva bancnote, pe care i le-a întins şoferului.

De îndată ce taximetristul şi-a primit banii, a pornit iute pe alee, ca şi cum nu voia să mai stea aici nicio clipă în plus.

— Trebuie să mergem la un vernisaj, i-a explicat mama unchiului, uitându-se din nou la ceas. Dar...

— Mă ocup eu de Stu, s-a oferit Rodney. Şi apoi ne întâlnim la muzeu. Ce părere aveţi?

— Mulţumesc, fiule! a spus tata, surâzându-i lui Rodney. Iţi suntem recunoscători.

(^-nunta>~. a&6acàu— Ce vernisaj? a întrebat unchiul meu, ridicând dintr-o sprânceană. E din alea cu băutură la discreţie?

— Nu! au răspuns simultan mama, tata şi Linnie.

— Are loc la un muzeu de artă, i-am explicat şi, instantaneu, unchiul meu şi-a pierdut interesul.

— Atunci, vă las să vă vedeţi de treabă, a zis Stu, bătându-1 pe Rodney pe spate. Ia-o înainte!

Am privât cum Rodney şi Stu se îndreptau spre casă şi, când au intrat, mama s-a răsucit spre noi, răsuflând adânc:

— In regulă. Să mergem!

CAPITOLUL 12

Familia-pe care n-aţi avut-o niciodată

— Zâmbiţi cu totii... si rămâneţi asa..

, , » » Mi-am prelungit zâmbetul, cu toate că începeau să mă doară fălcile. Fotoreporterul de la *Stanwich Sentinel* ne fotografia. Mama stătea la mijloc, între noi, ţinând placheta pe care o primise atunci când guvernatorul îi conferise, în cadrul ceremoniei de azi, titlul „Cetăţeană de Onoare a Statului Connecticut", declarând că mama merita o recunoaştere pe măsura reuşitelor sale. Stăteam în picioare, în holul principal al Muzeului Pearce, în faţa fântânii arteziene din marmură, şi încercam să nu clipesc prea mult. Aparatul de fotografiat ţăcănea.

Vizitasem Muzeul Pearce toată viaţa: în excursii organizate de şcoală sau la expoziţii speciale şi cursuri de artă pentru copii. Muzeul cuprindea în cea mai mare parte colecţiile lui Mary Anne Pearce şi reflecta gusturile ei foarte eclectice. Îmi plăcuse dintotdeauna cât de variate erau operele de artă pe care le adăpostea: alături de o tapiserie cu un inorog puteai găsi o pânză de-a lui Andy Warhol, aflată lângă o lucrare de-a Karei Walker. Muzeul extinsese colecţia inclusiv după moartea lui Ann Pearce, dar acum se concentra mai mult asupra expoziţiilor. Mă obişnuisem să văd bannere care anunţau expoziţii, când treceam cu maşina pe lângă muzeu, dar azi fusese emoţionant să urc treptele din marmură albă şi să văd bannerul imens care atârna deasupra mea, fluturat de vânt: RETROSPECTIVA ELEANOR GRANT 25 DE ANI DE BENZI DESENATE.

Ceremonia fusese minunată. Guvernatorul Walker o prezentase pe mama, mulţumindu-i că pusese oraşul Stanwich pe harta lumii, sau cel puţin în rubrica umoristică — gluma asta suna ca şi cum vreun angajat o scrisese anume pentru el. Chiar şi aşa, replica lui a stârnit hohote de râs politicoase. Apoi mama se ridicase si îsi susţinuse discursul, mulţumind sindicatului, echipei sale şi tuturor cititorilor care urmăriseră de-a lungul anilor aventurile

fictivei familii Grant. Apoi ne mulţumise nouă, familiei, pentru că-i slujisem drept sursă de inspiraţie şi, de asemenea, pentru că-i îngăduiserăm să-şi ia anumite libertăţi cu vieţile noastre. A adăugat că, pentru ea, era foarte important faptul că familia îi stătea alături azi. Ochii mei au poposit pe locul gol de lângă mine.

Un şir de scaune fusese rezervat pentru noi. Exista un scaun în plus, rămas neocupat. Ştiam că mama îl pusese deoparte, în speranţa că Mike avea să apară. Eu nu avusesem niciun fel de aşteptări în privinţa asta, dar, în ciuda acestui fapt, să văd locul neocupat de lângă mine mă deranja mai mult decât îmi închipuisem. Intr-un final, m-am întors cu spatele la locul gol, înclinându-mă astfel încât să nu se afle în câmpul meu vizual periferic.

In muzeu se strânseseră multi oameni. Toate locurile se ocupaseră cât timp se susţinuseră discursuri şi, în vreme ce noi zâmbeam, lăsându-ne fotografiaţi, oamenii se învârteau la celălalt capăt al holului, unde fuseseră instalate un bar şi un espres- sor. Ospătarii umblau de colo colo, ducând tăvi cu produse de patiserie şi prăjituri cu lămâie. Expoziţia urma să se deschidă în mod oficial după încheierea recepţiei. Din locul unde eram, zăream galeria în care fusese organizată expoziţia, cu o panglică întinsă la intrare.

— Şi asta-i ultima poză..., a spus fotograful, iar eu mi-am îndreptat din nou atenţia spre el. Am terminat.

A luat aparatul de fotografiat şi a mijit ochii în ocular.

— Acum vreau o fotografie doar cu Eleanor şi cu domnul guvernator Walker, a anunţat fotograful.

Ne-am îndepărtat cu toţii puţin, iar guvernatorul a păşit în faţă, zâmbindu-i mamei. Am observat că garda lui de corp, care până acum se amestecase de minune în mulţime, s-a apropiat.

Danny i s-a alăturat lui Brooke, care stătea de una singură lângă espressor. J.J., Linnie, Rodney şi eu ne-am îndepărtat de fântâna arteziană.

— Aţi văzut-o pe fata cu prăjiturile cu lămâie? a întrebat J.J. Am zărit-o de vreo douăzeci de ori când ni se făceau fotografii, şi

acum s-a evaporat.

I-am văzut pe mama şi pe guvernator dând mâna.

— Totul a mers bine, nu? am întrebat-o pe sora mea.

— Am sperat că Mike o să apară, a zis Linnie cu voce scăzută, de parcă ar fi fost îngrijorată că se trăgea cu urechea la conversaţia noastră. Nu mă aşteptam să vină, dar...

— De ce ar face Mike ceva pentru altcineva? am întrebat eu retoric, pe un ton uşor tăios. De ce s-ar gândi la altcineva în afară de propria persoană?

— Charlie..., m-a dojenit Rodney, clătinând din cap.

— Totuşi a venit la nuntă, a subliniat J.J.

L-am căutat din ochi pe Danny, sperând să-mi ia partea, dar încă vorbea cu Brooke. Fotografii! schimba poziţia mamei şi pe cea a guvernatorului, de data asta aducându-1 şi pe tata în cadru. Am observat că Andie Walker, fiica guvernatorului, se apropia de noi.

Nu o cunoşteam pe Andie foarte bine; când ea fusese într-a XII-a, eu fusesem elevă în clasa a X-a. După ce tatăl ei câştigase alegerile, în noiembrie, luasem legătura cu ea şi îi propusesem

(ÿ-nunM/... cu/ 6ucâto

să-mi acorde un interviu pentru ziarul *Pilgrim.* Acceptase, iar articolul pe care îl scrisesem despre ea — intitulat „Walker arată ce poate" — şi despre relaţia cu tatăl ei, viaţa la Yale, iubitul ei, care scria romane fantasy, fusese preluat de câteva canale mass-media naţionale, ceea ce pentru mine fusese o mare reuşită a anului trecut.

I-am zâmbit şi am salutat-o cu o mişcare a capului, în timp ce trecea pe lângă mine. Mi-a zâmbit şi ea, apoi s-a oprit, înclinând capul într-o parte.

— Bună! m-a salutat Andie. Tu eşti Charlotte, nu? Fata care lucra la ziar.

— Aşa-i, i-am răspuns, încercând să nu par prea încântată că-si amintise de mine.

Copiii politicienilor probabil că sunt deprinşi să ţină minte o mulţime de nume.

— Mă bucur să te revăd, a spus ea, apoi i-a observat pe cei trei oameni care asistau la schimbul nostru de replici. Bună! Sunt Andie Walker.

A gesticulat spre ochelaristul drăguţ care o însoţea.

— Ele iubitul meu, Clark McCallister.

Atât Rodney, cât şi J.J. au lăsat să le scape un sunet bizar, ca si cum s-ar fi înecat. Eram nedumerită.

— Hei, vă simţiţi bine? ' » — Tu eşti..., a bâiguit Rodney, cu ochii mari. Tu eşti scriitorul C.B. McCallister?

Clark a zâmbit.

— Da.

J.J. s-a apropiat de el şi l-a tras deoparte. Aparent, nu observase — ori poate nu-i păsa — că tânărul Clark încă o ţinea pe Andie de mână.

— Trebuie neapărat să ştiu despre sfârşitul cărţii *Tărâmul.* Mai urmează una, da? Sper că n-ai de gând să ne laşi în suspans.

— Următoarea carte o să apară peste o lună, i-a zis Clark, iar Andie i-a adresat un mic zâmbet plin de mândrie. Probabil că acum o să fie o serie de cinci cărţi, nu doar o trilogie. Şi promit că toate întrebările voastre vor primi răspunsuri.

Rodney li s-a alăturat şi a intervenit:

— N-am priceput foarte bine trecutul lui Ward. A fost malefic de la început?

Andie s-a răsucit din nou spre mine, scuturând din cap.

— S-ar putea să dureze.

— Îmi pare tare rău, s-a scuzat Linnie, aruncând o privire spre cei trei, care se îndepărtaseră şi mai mult.

Părea că J.J. şi Rodney îl încolţiseră pe Clark, asaltându-1 cu întrebări. J.J. gesticula amplu.

Andie a dat din mână şi a explicat:

— Se întâmplă de multe ori. Turneul de promovare a cărţii lui a fost o nebunie.

Andie vorbea cu degajarea unei persoane care se pricepe la conversaţii de complezenţă cu oameni pe care nu îi cunoaşte prea

bine.

— La ce facultate mergi anul viitor? s-a interesat ea.

— Aici, i-am răspuns, apoi am scuturat din cap. Adică la Stanwich.

— Grozav! a comentat Andie, dând aprobator din cap. Acolo a învăţat Clark. După un an, s-a transferat la Yale. Chiar i-a plăcut la Stanwich.

Am încuviinţat. Vrând să evit ca tăcerea dintre noi să devină apăsătoare, am făcut un gest spre sora mea:

— Linnie se căsătoreşte mâine.

— Felicitări! i-a urat Andie, pe urmă s-a corectat: De fapt, cred că asta i se zice mirelui. Atunci... casă de piatră?

— Oricare din ele, a spus Linnie surâzând, dar zâmbetul i-a pălit când s-a uitat la ceasul ei de mână. Avem o tonă de lucruri de făcut. Sper s-o ştergem de aici în curând.

— Nu rămâneţi să vedeţi expoziţia?

Eram perfect conştientă de programul nostru încărcat, însă îmi imaginasem că noi toţi aveam să admirăm benzile desenate ale mamei şi arta care zugrăvea familia noastră, parcurgând împreună sălile expoziţiei.

— Pot să vin aici altă dată — a răspuns Linnie —, eventual *nu* în ziua de dinaintea nuntii mele.

— De fapt, nici noi nu putem rămâne, a spus Andie.

S-a uitat la tatăl ei. Guvernatorul dădea mâna cu părinţii mei; probabil că şedinţa foto ajunsese, în cele din urmă, la final.

— Ştiu că tata trebuie să ajungă la un eveniment legat de o strângere de fonduri, mi-a explicat ea.

L-a tras pe Clark de mână.

— Regret că vă întrerup, dar trebuie să plecăm.

Clark i-a zis:

— Tu vrei doar să-1 vezi pe Duke, aşa-i?

— Nu mi-am mai văzut câinele de două luni! a răspuns ea. Si să-1 văd online nu e acelaşi lucru.

J — Iubeşte câinele ăla mai mult decât mă iubeşte pe mine, li

s-a plâns Clark lui J.J. şi lui Rodney.

— Cumva te aşteptai să te contrazic? l-a întrebat Andie, iar Clark a râs.

Guvernatorul s-a apropiat de grupul nostru.

— Salutare! a zis el, zâmbind larg.

Am recunoscut zâmbetul ăsta: îl văzusem pe coperta revistei *Newsweek,* când tatăl lui Andie câştigase alegerile.

— Probabil că voi sunteţi restul familiei Grant. Ne-am holbat toţi la el câteva clipe, apoi Linnie s-a dezmeticit:

— Domnule, vă mulţumim foarte mult că ati venit!

[7] » 1

— A fost plăcerea mea.

Apoi guvernatorul Walker a coborât puţin glasul, conspirativ:

— De fapt, sunt un *mare* fan al benzilor desenate ale mamei tale. Le citesc în fiecare dimineaţă, imediat după ştirile din politică.

— E adevărat, a confirmat Andie, apoi şi-a întrebat tatăl: Ai terminat? Putem pleca?

— Ii e dor de câinele ei, s-a scuzat guvernatorul, râzând. Din nefericire, trebuie să plec. Am un program pe care trebuie să-1 respect. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc. La revedere!

Ne-a adresat un zâmbet de politician, pe urmă, însoţit de Andie şi de Clark, s-a îndreptat către ieşire. Guvernatorul râdea la o replică de-a fiicei sale. Gărzile de corp păşeau în urma lor.

— Hei!

Danny stătea lângă mine. A schiţat un gest spre galeria unde se afla expoziţia.

— Ţi-ar plăcea un tur privat?

M-am uitat spre galerie, la panglica încă întinsă în faţa intrării.

— Avem voie?

Danny a zâmbit.

— Hai cu mine!

A pornit prin holul din marmură, îndreptându-se spre sălile de expoziţie.

— Fii atentă! a zis el cu glas scăzut, în timp ce treceam pe lângă

un paznic al muzeului, mai interesat de telefonul lui decât să fie atent la nepreţuitele opere de artă din jur.

— Ce-ţi spun eu mereu despre fiirişat? a întrebat fratele meu.

— „Incruntă-te şi mergi iute."

— întocmai!

Am iuţit amândoi pasul şi, cu un aer autoritar, Danny s-a dus glonţ spre panglică şi a ridicat-o, lăsându-mă să trec pe dedesubt, apoi m-a urmat.

Am făcut câţiva paşi prin galerie, aşteptând ca ochii să mi se obişnuiască: aici era puţin mai întuneric decât în holul scăldat de soare. Spoturile fuseseră poziţionate la anumite intervale şi îşi proiectau strălucirea asupra lucrărilor de grafică. Danny o luase înainte, spre zona unde începea expoziţia, iar eu m-am grăbit să-1 ajung din urmă.

— Uite! mi-a spus Danny încet.

M-am întors spre peretele din faţă şi am rămas fără aer.

Pe tot peretele trona o imagine uriaşă a familiei Grant. Era cea mai cunoscută imagine a familiei fictive: slujea drept antet al benzii desenate încă de când fraţii mei mai mari erau adolescenţi, iar eu aveam şase ani. Era un portret de familie haotic: personajul meu aproape că se răsturna peste braţul lui Donny; Lindsay îl înghiontea pe A.J., iar Mark îi dădea pe ascuns prăjiturele lui Waffles. Geoff, personajul inspirat de tatăl meu, era singurul care nu părea să remarce haosul din jur şi zâmbea larg către un aparat de fotografiat imaginar.

Pe plăcuţa care însoţea imaginea se putea citi următorul mesaj: FACEŢI CUNOŞTINŢĂ CU FAMILIA GRANT! FAMILIA PE CARE N-ATI AVUT-O NICIODATĂ.

— Uau! am exclamat, privind în jur.

Pe perete, un pasaj trecea în revistă istoria benzii desenate *GCS:* de când mama lucrase ca bibliotecară şi începuse să deseneze omuleţi pentru a-i distra pe Danny şi Linnie, când erau foarte mici. Pe urmă, în decursul anilor, banda ei câştigase tot mai multă popularitate, câştigând cititori pe tot globul.

Am înaintat prin galerie, privind în jur, încercând să asimilez tot, deşi ştiam că nu era posibil după doar o vizionare. Totul era copleşitor: pe toţi pereţii îmi vedeam familia. La prima vedere, expoziţia prezenta totul în ordine cronologică, începând cu primele schiţe ale mamei, primele ei desene şi apoi, evoluţia benzii desenate de-a lungul anilor, răspândită printre alte exponate, care prezentau popularitatea din ce în ce mai mare a *GCS:* articole apărute în reviste, menţiunile din cultura pop, instantaneele din timpul monologurilor prezentatorilor de emisiuni, tricourile inscripţionate, cutiile pentru gustări, căţeii Waffles din pluş, secvenţe din desenele animate *Grant Central Station,* care avuseseră o viată foarte scurtă si fuseseră difuzate numai în Canada.

> In vreme ce mă uitam înjur, la variantele finale ale benzilor, aşezate alături de schiţele iniţiale făcute de mama, la personaje care nu se prea bucuraseră de succes, la coperta revistei *Time,* pe care apăruse familia Grant fictivă, pentru prima dată în ziua asta am simţit că puteam să respir în voie.

Mă simţeam asa deoarece, admirând aceste benzi desenate, parcă eram acasă. Pe pereţii acestei galerii se afla cea mai bună parte din noi. Pentru mine, banda cu cele patru chenare şi cu versiunile noastre născocite de mama era cea mai familiară imagine din lume. Parcă aş fi fost din nou în bucătăria noastră, când fraţii mei încă locuiau toti la noi acasă, cu tot haosul, râsetele şi agitaţia care făcuseră întotdeauna parte din viaţa noastră, atunci când fuseserăm cu toţii împreună.

Siobhan mă întrebase odată dacă mi se părea ciudat să văd evenimente care mi se întâmplaseră cu adevărat transpuse în ficţiune şi prezentate străinilor, ca să se amuze în timp ce mâncau cereale cu lapte. Dar Cassie Grant era un personaj pe care milioane de cititori îl cunoscuseră înainte ca eu să învăţ să vorbesc, când nici nu înţelegeam ce e o bandă desenată de ziar. Poate pentru că o ştiam pe Cassie dintotdeauna, nu mi se păruse niciodată straniu.

Când am cotit, am văzut un grup de benzi desenate acoperind

un perete întreg: Donny, Lindsay şi A.J. cățărați pe un stâlp pe care fusese montat un indicator stradal. Donny ţinea o şurubelniță între dinţi, iar A.J. Încerca — şi eşua lamentabil — să stea de şase. Pe perete, deasupra unor pasaje care explicau

*G-nuntOj... cu/6acàa*aceste benzi, fuseseră scrise cuvintele: UN INDICATOR AL SCHIMBĂRII.

— Hopa! a exclamat Danny, cu ochii la benzile care înfăţişau cele mai importante momente ale poveştii cu indicatoarele, care se derulase aproape două luni la rând.

— Nu ştiam c-o să le expună şi pe astea, a spus el, puţin agitat.

Am zâmbit şi l-am asigurat:

— Sunt convinsă că până acum termenul de prescripţie a expirat.

Alături de benzile desenate erau expuse atât articole publicate în *Sentinel,* care relatau cu sufletul la gură atât audierile şi procedurile judiciare legate de furtul indicatoarelor, cât şi recenziile favorabile extrase din *Time, Newsweek* şi *The Times.* Danny deja se îndepărta, iar eu m-am grăbit să-1 prind din urmă.

— A creat banda asta când a avut probleme cu nasul tatei, a zis Danny şi mi-a arătat o bandă desenată publicată când fusesem la gimnaziu.

Cassie Grant avea un păr mult mai frumos decât al meu.

M-am uitat mai îndeaproape şi am râs. După cum mă aşteptam, nasul tatălui meu era complet disproporţionat faţă de restul corpului. Danny a ridicat din umeri şi a străbătut galeria, trecând prin dreptul unei imagini surprinse la decernarea Premiilor Eisner[1]: mama zâmbea în timp ce Mort Walker îi înmâna un premiu, iar Bill Amend privea scena.

— Cred că era supărată pe tata şi de-asta l-a desenat cu nasul ăla, mi-a spus Danny.

— Nu ar fi făcut asa ceva!

Danny a ridicat dintr-o sprânceană.

— De ce crezi că l-a desenat pe Donny având permanentul ăla nasol, când eram la facultate?

[1] Premiile Eisner sunt acordate pentru realizări deosebite ale creatorilor nord-americani de benzi desenate.

— Ce-ai făcut să meriţi asa ceva?

> — Iţi spun când o să mai creşti.

— Danny!

— Sst! Suntem într-un muzeu.

Ne-am oprit în faţa unui perete plin de benzi desenate care păreau să ilustreze perioada în care eu terminasem şcoala primară, iar Danny şi Linnie absolviseră facultatea.

— Frate! am exclamat, arătând spre cele cinci benzi desenate înrămate, grupate laolaltă. Mai ţii minte casa de pe malul lacului?

Benzile erau rezultatul muncii de o lună a mamei. Pentru ele, luase drept model vacanţa noastră petrecută în Catskills. Făceau parte din colecţia *Du-te să sări în lac,* unul dintre best- sellerurile ei. Fuseseră extrase din patru cotidiane şi dintr-un ziar duminical. Privindu-le, parcă auzeam ţârâitul cicadelor, parcă vedeam licuricii şi nuanţele roz-portocalii ale apusurilor de soare.

— Ce excursie minunată a fost!

— Glumeşti? a zis Danny, scuturând din cap. A fost cea mai nasoală excursie.

— Ba nu.

M-am uitat din nou la desene: Cassie şi Mark prindeau licurici în lumina apusului; Donny şi A.J. se întreceau cu caiacele, pe lac; toţi stăteau pe o bancă, admirând jocurile de artificii de 4 Iulie.

— A fost superdistractiv, am adăugat eu.

— *Ei* s-au distrat, a spus Danny, făcând un gest spre familia Grant bidimensională. Noi nu ne-am distrat. Nu exagerez deloc când zic că a plouat tot timpul. In plus, din tavanul camerei mele curgea apă. In luna aia, J.J. a hotărât că vrea să fie vegetarian, iar Linnie era furioasă că Rodney nu putuse veni cu noi şi l-a sunat încontinuu în Hawaii, de pe telefonul fix, fiindcă acolo

(9-nuntO'. .. cu/ âcaduo

reţeaua de telefonie mobilă era inexistentă, asa că factura a fost de nouă sute de dolari.

Brusc, au început să-mi revină amintiri din vacanţa aia, luând locul celor despre care, cu doar câteva minute în urmă, aş fi putut jura că fuseseră adevărate. Camera pe care o împărţisem cu Linnie fusese mică şi mirosise a mucegai.Tata se încăpăţânase să stea afară, cu toate că ploua, aşa că se alesese cu o răceală zdravănă şi fusese nevoit să stea în pat aproape toată excursia. Mike era alergic — n-am reuşit să descoperim la ce anume — şi strănutase două săptămâni încontinuu.

— Aveau un singur film, am spus încetişor.

Celelalte amintiri despre excursie începeau să se estompeze. Mi-am dat seama că vechile amintiri nu-mi aparţinuseră niciodată. Nu fuseseră adevărate, ci doar tus si hârtie, iar eu le stre- curasem în viaţa mea reală; o istorie revizionistă, pe care o acceptasem fără s-o pun la îndoială.

— Chiar asa? l-am întrebat, uitându-mă la el.

A izbucnit în râs.

— Da! DVD-playerul era stricat şi n-am putut vedea niciun film adus de noi. A trebuit să ne uităm la *Academia de poliţie 4* o săptămână.

Am râs şi eu, apoi mi-am dus o mână la gură: hohotele noastre răsunau tare în galeria tăcută. Cum de uitasem? De vreme ce fusese singurul film disponibil, iar noi fuseserăm nevoiţi să rămânem înăuntru din pricina ploii, îl văzuserăm de mai multe ori decât ar fi cazul să vadă cineva filmele din seria *Academia de poliţie.* Şi mi-am adus aminte că era atât de prost, încât, după câteva vizionări, devenise din nou bun, iar apoi ni se păruse de-a dreptul profund.

Danny mergea înainte prin galerie, iar eu încă zâmbeam când l-am prins din urmă. Dar când am văzut ce ne aştepta în

faţă, am simţit că-mi piere zâmbetul. I-am aruncat o privire furişă fratelui meu si am văzut că si el observase.

V » Oricine altcineva ar fi crezut că era doar o altă mostră din creaţia mamei mele. Nu ai fi ghicit că această mână de benzi desenate erau mai mult decât o altă păţanie de-a familiei Grant.

Nu ţi-ai fi dat seama că ele avuseseră un mare impact şi că din cauza lor Mike nu mai trecuse pe acasă de optsprezece luni.

Citind benzile astea, pe care le ştiam pe de rost, nu m-am putut împiedica să constat diferenţa dintre evenimentul descris de mama şi cel petrecut cu adevărat. In realitate, nu începuse asa cum scrisese în varianta ei, unde ea lua deciziile.

Totul începuse la miezul nopţii, cu nişte fursecuri.

— Sunt gata?

M-am aplecat şi am aruncat o privire în cuptor, apoi m-am îndreptat de spate şi m-am răsucit spre Siobhan.

— Aproape.

— Excelent!

Siobhan a zâmbit şi s-a săltat pe blatul de bucătărie. Era trecut de miezul nopţii, foarte devreme, într-o dimineaţă de duminică din ianuarie. Siobhan rămăsese la mine peste noapte. Ne uitaserăm la filme şi sporovăiserăm, iar când ne trecuse prin cap că era cazul să mergem la culcare, amândouă hotărâserăm că voiam o gustare.

Coborâserăm tiptil la parter, încercând să nu-i trezim nici pe părinţii mei, nici pe J.J., care venise să-şi petreacă weekendul acasă. Şi Mike era aici, dat fiind că, pentru studenţi, vacanţa de iarnă încă nu se terminase, iar el învăţa la Northwestern. Mi se părea teribil de nedrept, fiindcă eu începusem şcoala încă din 2 ianuarie. Eram sigură că nu trebuia să-mi fac griji că l-am fi putut trezi pe Mike. Ieşise ceva mai devreme şi încă nu se întorsese.

— După miros, parcă ar fi gata, a zis Siobhan, aşezându-se mai bine pe blatul de bucătărie.

Intr-adevăr, toată bucătăria mirosea a fursecuri proaspăt coapte. Tocmai verificam temporizatorul în momentul în care uşa de la bucătărie s-a deschis larg şi J.J. a păşit înăuntru, îmbrăcat în pijamaua lui cu monogramă.

— Am simţit miros de fursecuri, a anunţat el, privind înjur.

I s-au luminat ochii când a văzut cuptorul.

— *Super!* a exclamat J.J., apropiindu-se.

— Ba nu, l-am contrazis eu, tăindu-i calea. Nu sunt gata.

— După miros, parcă ar fi gata, a insistat el.

— Exact asta am spus şi eu, a intervenit Siobhan.

— Charlie?

Tata apăruse în pragul uşii. Mijea ochii la mine, pipăindu-şi creştetul şi coborându-şi ochelarii pe nas.

— Ce se-ntâmplă aici?

— Coacem fursecuri, i-am răspuns, aruncând o privire la ceas şi începând să mă simt vinovată. Te-am trezit?

— Nu coptul m-a trezit, a răspuns el.

A căscat şi şi-a legat cordonul halatului cadrilat, pe care îl avea de o veşnicie.

— Cineva a coborât în fugă scările din faţa dormitorului nostru.

Am arătat cu degetul spre J.J., iar tata a oftat:

— Cum se face că *încă* mă trezeşti la miezul nopţii?

— Ar trebui să te bucuri, i-a zis J.J. Alţi copii se mută de acasă şi nu se mai întorc niciodată. Nu eşti bucuros că stăm prin preajmă?

— In secunda asta, nu, a mormăit tata, frecându-se la ochi.

— Ce se-ntâmplă?

M-am răsucit spre uşa bucătăriei şi am văzut-o pe mama. Era înfăşurată în halatul ei roz, pufos, pe care Danny i-1 cumpărase de Crăciun, anul trecut.

—Jeff?

—J.J. m-a trezit, a răspuns tata, arătând spre fratele meu.

— Charlie cocea fursecuri şi mirosul m-a trezit, s-a apărat el, gesticulând spre mine.

Mama s-a mulţumit să clatine din cap.

— Cred că fursecurile sunt gata, a anunţat ea, exact când temporizatorul cuptorului a ţiuit.

— Cât de cool! a exclamat Siobhan, făcând ochii mari. Cum ati reuşit să vă dati seama?

» » Mama i-a făcut cu ochiul, fără să-i răspundă, iar eu m-am dus să scot tava din cuptor.

Asa s-a făcut că, zece minute mai târziu, stăteam cu totii la

masa din bucătărie, în pijamale, cu fursecuri fierbinți în față.

— Mă simt de parcă aș trăi în benzile dumneavoastră desenate, a spus Siobhan în timp ce rupea o bucățică din fursecul ei. Așa ceva categoric s-ar putea întâmpla în desene.

Mama a surâs.

Deodată, usa de la bucătărie s-a trântit. Am tresărit si am privit într-acolo. Mike stătea în prag, absolut gol, cu excepția unui covoraș de mașină pe care îl ținea lipit de mijloc, în dreptul taliei.

— Ăăă..., a făcut Mike, căscând ochii neverosimil de mult.

Se holba la noi, strângând covoraşul cu ambele mâini.

— Ce... De ce sunteți treji la ora asta?

— Bună, Mike! l-a salutat Siobhan, facându-i fericită cu mâna, fără să încerce să ascundă făptui că îl cântărea din ochi.

Mike a observat si a rosit. » — Bună, Siobhan! a mormăit.

S-a strecurat spre casa scărilor, încercând să se mişte cât mai iute posibil, dar fără să se expună prea mult.

— Ce...? a întrebat J.J., apoi a început să râdă tare. Ce *faci?*

— Nimic! a țipat Mike, pe urmă a zbughit-o spre scări.

Toți am izbucnit în râs. — Fiule! i-a strigat tata. Pune nişte haine pe tine şi apoi coboară, să ne explici!

— Avem fursecuri! am strigat eu în urma lui, apoi m-am întors spre Siobhan, care chicotea. Dumnezeule!

— Şi tocmai acum nu am telefonul la mine, ca să-i fac poze, a bombănit J.J., clătinând dezamăgit din cap. Iți *dai seama* ce instantanee pentru şantaj aş fi obținut?

— Crezi c-o să întoarcă? a întrebat mama. Sau o să iasă pe uşa din față, pe furiş, şi nu se va mai întoarce niciodată?

— Aş zice că şansele s-o şteargă sunt destul de mari, a răspuns tata.

Mi-am luat mobilul şi am apelat-o video pe Linnie.

A răspuns. A mijit ochii în ecran, buimacă.

— Ce s-a-ntâmplat? E trecut de miezul nopții.

— Mda, a spus J.J., aplecându-se spre ecran. Sunteți tineri! De ce nu vă zbânțuiți în club în clipa asta?

Fața lui Rodney a apărut lângă a lui Linnie. Părea la fel de somnoros și de buimac. Fără ochelari, părea că-i lipsea ceva.

— Poftim? De ce zice J.J. să ne zbânțuim în club?

— Habar n-am, i-a răspuns Linnie. Charlie, de ce ai sunat?

— Mike tocmai a defilat nud prin bucătărie, purtând numai un covoraș de mașină, am spus eu, plină de veselie.

— *Poftim?!*

— Chiar era nevoie ca soră-ta să afle despre asta? m-a dojenit mama.

— *Toată lumea e* trează? s-a minunat Linnie, iar eu am rotit mobilul în aer.

— Da, a răspuns tata. Drăguțe pijamale, Rodney!

— Mulțumesc! a mormăit Rodney, punându-și ochelarii.

— Aha! a exclamat J.J. S-a întors!

L-am văzut pe Mike în dreptul scaunelor de bucătărie, îmbrăcat cu pantaloni și bluză de trening, încă roșu la față.

— Am atâtea întrebări să-ți pun! a zis mama, clătinând din cap. Sper că purtai haine când ai plecat!

— Chiar trebuie să intrăm în amănunte? s-a milogit Mike, aruncându-i tatei o privire disperată.

— Da, am răspuns cu toții — chiar și Linnie.

— Ce se petrece acolo? a întrebat ea.

— De ce vorbim cu Linnie? a cerut Mike să știe.

— Am apelat-o video, i-am explicat, iar el a închis ochii o secundă.

— De ce nu l-ați sunat și pe Danny? Barem să afle toată familia!

— Ce idee bună! am exclamat eu.

Am privit în jur.

— Aveți careva un alt telefon? — Nu-i nevoie, a spus tata, lăsându-se pe spate în scaun. Sunt sigur că-l vom pune la curent mai târziu. Michael, vrei să… ne luminezi?

Mike părea că ar fi preferat să facă orice altceva.

— Bine. Deci, ăăă… Eram acasă la Cortine…

J.J. și cu mine am oftat adânc.

— Ce-ar fi să nu facem asta acum? a întrebat Mike.

— Păi, mie mi se pare drăguţ când un cuplu rămâne împreună din liceu şi până la facultate, a spus mama, deşi ştiam sigur că credea exact opusul. Asta dovedeşte că-şi sunt devotaţi.

— Aşa! Ziceai că erai acasă la Cortine..., l-a îndemnat J.J. să povestească, muşcând din fursecul lui. Continuă!

— In fine... Deci eram... ne petreceam timpul împreună.

A urmat o pauză lungă, după care cu toţii ne-am dat seama ce voia să spună.

&nuntd/... cu/6uda&

— Doamne! am exclamat eu, scuturând din cap.

— Chiar nu simt nevoia să aud asta, a spus tata.

— Mă rog..., s-a bâlbâit Mike, facându-se din ce în ce mai roşu la fată, ca si când s-ar fi metamorfozat într-o cărămidă. Părinţii lui Cortine sunt foarte severi, asa că, atunci când au venit acasă mai devreme, eu am cam... am sărit pe fereastră.

— Gol, a precizat Siobhan, iar Mike a lăsat ochii în podea, de parcă spera ca aceasta să-1 înghită.

— Iar Cortine mi-a aruncat telefonul, cheile şi hainele pe geam, a turuit Mike, foarte dornic să termine de povestit cât mai repede. Am prins cheile şi telefonul. Dar hainele au rămas... agăţate într-un copac.

Mama a fornăit, iar când m-am uitat la ea, am observat că îi tremura bărbia, de parcă se străduia din răsputeri să nu râdă.

— Michael, eşti adult şi poţi să faci propriile alegeri. Dar tot nu suntem de acord cu treaba asta.

S-a uitat la tata, iar el a aprobat-o cu un gest al capului. Era evident că încerca să-si retină un zâmbet.

— Da, a confirmat el, apoi şi-a dres glasul. N-ar trebui... tu n-ar trebui să...

— N-ar trebui să sari pe fereastră dezbrăcat, a completat Linnie, apoi a chicotit.

— Nu e amuzant! a protestat Mike.

Am început să râd.

— Dumnezeule! am exclamat. Ce... ce-ai făcut în drum spre casă? Ai condus gol? Dacă te-ar fi tras poliţia pe dreapta?

— Ia un fursec! l-a îmbiat Siobhan, întinzându-i platoul.

— Da, ia un fursec! a întărit J.J. II meriţi.

— Mulţumesc! a spus Mike, aşezându-se lângă J.J. Dacă n-am mai aduce niciodată vorba despre asta, aş fi tare bucuros, a declarat el, întinzând mâna să ia un fursec.

— Şi... hainele tale încă sunt în copac? a întrebat Linnie, chicotind.

Mike a dat din cap.

— Si încălţămintea mea... Probabil Cortine va încerca s-o » recupereze, dimineaţă.

Am pufnit în râs din nou. Am luat un fursec, l-am rupt în două şi i-am întins cealaltă jumătate lui Siobhan.

— Pe bune! a adăugat Mike, răsucindu-se spre mama. Să nu pui chestia asta în banda desenată!

Mama a şovăit. Parcă i-aş fi putut citi gândurile pe chip: deja schiţa în minte chenarele benzii desenate si liniile de contur. * — Vorbesc serios! a insistat Mike, fără urmă de zâmbet. Părinţii lui Cortine sunt foarte severi.

— Bravo lor! a mormăit tata.

— Ar lua-o razna dac-ar şti că am fost acolo în timp ce erau plecaţi, a completat Mike. Mamă, îmi promiţi?

— Mama n-o să facă din asta o bandă desenată, l-a asigurat Linnie, căscând. Ei, a fost amuzant, dar acum e cazul să vă spunem noapte bună!

— Noapte bună! am răspuns toţi în cor şi, o secundă mai târziu, Linnie a încheiat apelul.

— Vă rog, aşa-i că n-o să-i spuneţi lui Danny? a întrebat Mike, plin de speranţă.

— Ha! a exclamat J.J.

— Cred că va fi greu să păstrăm secretul, a spus tata, clătinând din cap. Vom şti doar noi, cei din familie.

Siobhan şi-a dres glasul.

— Si Siobhan.

Mike s-a ridicat de pe scaun şi s-a îndreptat spre scări.

— Mă duc la culcare şi o să încerc să uit că s-a întâmplat chestia asta. Noapte bună!

— Nu uita să pui covoraşul la loc în maşină! i-a spus tata.

(Anunţă.. cu/6udu£/

— Şi să-1 cureţi mai întâi! a strigat J.J., ceea ce mi-a stârnit un nou hohot de râs.

Crezusem că toată tărăşenia avea să se încheie asa. Mike s-a dus la Evanston, pentru că începea semestrul universitar de iarnă, J.J. s-a întors la Pittsburgh şi eu am devenit iar singurul dintre copii care rămăsese acasă. După vreo şapte săptămâni, în februarie, Mike a sunat tocmai când plecam de la şcoală, jonglând cu trei genţi din pânză şi un teanc de cărţi, blestemând faptul că parcarea celor din clasa a noua era mult mai departe decât cea a elevilor de-a douăsprezecea.

— Bună! i-am spus, proptindu-mi mobilul între umăr şi bărbie. Care-i treaba?

— Ai văzut banda desenată de azi? m-a întrebat Mike, cu glas sugrumat.

M-am oprit în loc.

— Nu. Ce-i cu ea?

Mama tocmai terminase o bandă desenată despre o ceartă dintre Lindsay şi Lawrence (omologul imaginar al lui Rodney) şi vecinii lor. Habar n-aveam că o începuse pe următoarea. Mama avea tendinţa de a alterna firele narative.

— Citeste-o!

Glasul lui Mike era foarte serios, aşa că am lăsat gentile jos, l-am pus pe *speaker* şi am accesat pe mobil site-ul ziarului *Sentinel.* Cu privirea înceţoşată de frig, am citit-o. Chenarele alternau: pe de-o parte, mă înfăţişau pe mine petrecând seara acasă, uitându-mă la televizor, alături de Waffles şi de un castron cu popcorn; pe de altă parte, alter-egoul lui Mark, venit acasă de la facultate, se

pregătea cu grijă să iasă şi era înfăţişat apărând la uşa iubitei sale, Alice. Alice era îndrăgită de fani, iar mama o introdusese în benzile desenate aproximativ atunci când Mike începuse o relaţie cu Cortine. Dar, cu toate că la nivel fizic Alice semăna cu Cortine, era diametral opusă ca

personalitate. Alice era dulce, drăguţă şi se înţelegea grozav cu familia Grant. Se părea că mama crease versiunea de iubită pe care şi-o dorea pentru Mike.

— Aşa, am spus eu citind-o a doua şi apoi a treia oară, întrebându-mă dacă îmi scăpase ceva. Ce-i cu asta? l-am întrebat, apucând iar gentile şi îndreptându-mă spre maşină.

Era mult prea frig ca să mai pierd vremea pe acolo.

— A scris despre ce s-a întâmplat.

— Te referi la povestea cu covoraşul de maşină? Ar putea fi despre orice altceva.

— Pun pariu pe douăzeci de dolari, a spus Mike, cu glas spart şi furios. Şi asta, după ce mi-a promis...

— Hai să nu tragem concluzii pripite, am sugerat eu, urcând în maşină. Să vedem ce-o să se întâmple în viitoarele benzi.

— Mamă! Ii ţii partea. Sunt absolut şocat.

— Mike...

Dar n-am apucat să mai spun nimic, fiindcă mi-a închis.

Îmi doream ca Mike să se înşele. Îmi doream ca mama să nu fi făcut aşa ceva. Dar Mike intuise corect de la bun început, iar povestea din benzile desenate începuse să se deruleze aproape întocmai asa cum ne-o descrisese Mike în ianuarie, culminând cu fuga lui — sau, mai curând, a lui Mark — prin bucătărie, aproape gol puşcă. (In varianta mamei, el dăduse buzna peste întrunirea clubului de lectură.)

In seara în care acel fir narativ a luat sfârsit, Mike a sunat când goleam maşina de spălat vase. Tata a răspuns şi l-a pus pe *speaker* — aşa făcea întotdeauna când oricare dintre fraţii mei suna acasă, astfel încât să putem vorbi toţi.

— Mike sunt, a spus fratele meu, iar mama a ridicat privirea din

ziarul pe care îl citea, la masa din bucătărie.

— Bună, fiule! a spus tata. Ce mai...

(9-nuntxt... ax/6ncâu— Ea e acolo? a întrebat Mike, cu voce tremurătoare, asa cum i se întâmpla atunci când era foarte supărat, dar încerca să n-o arate. Mama e acolo?

— Sunt aici, a răspuns mama, ridicându-se de la masă. Eşti bine?

Mike a lăsat să-i scape un hohot scurt de râs.

— Aăă, nu, *mamă,* nu sunt bine. Cum ai putut să-mi faci una ca asta?!

— Despre ce e vorba? a întrebat tata.

— Banda desenată, am spus încet.

— Mda, banda, a repetat Mike la telefon.

Vocea lui creştea în intensitate si tremura din ce în ce mai tare.

1 I

— Mamă, te-am rugat să n-o pui în benzile desenate. Ţi-am zis foarte clar...

— Ce să pună? a întrebat tata încruntat, punându-şi ochelarii şi începând să răsfoiască ziarul.

— Faza cu covoraşul de maşină, am murmurat. Si cu... nuditatea.

— Scumpule, nu e mare scofală, a zis mama, aplecându-se spre difuzorul telefonului. Când le-am povestit celor din sindicat, le-a plăcut la nebunie. Şi mai ştii cât de amuzant ni s-a părut tuturor? Până şi tu ai râs...

— De ceva *intim*\ s-a răstit Mike. De ceva despre care nu am vrut să se afle în afara familiei. De ce ţi-e atât de greu să înţelegi? Măcar realizezi că e vorba de viaţa mea şi că ea nu există doar ca să te inspire pe tine?

— Mike, calmează-te! i-a spus mama, schimbând priviri cu tata.

— Să mă calmez? Tocmai mi-ai distrus viata cu benzile tale desenate!

— Nu prea cred.

— A, da? Ia ghiceşte ce s-a întâmplat! Părinţii Corrinei citesc

banda ta stupidă. Şi şi-au dat seama ce s-a întâmplat. Iar ea a dat de bucluc şi tocmai ne-am despărţit din cauza asta.

Glasul lui Mike s-a frânt rostind ultimul cuvânt.

Eu şi tata ne-am privit. Nu o plăceam pe Corrine — niciunul dintre noi nu o plăcea —, dar asta nu însemna că voiam să se întâmple aşa ceva.

— Of, scumpule!

Mama a pălit şi a dus o mână la gură.

— Eu nu am...

A tras aer în piept.

— Ce-ar fi să-i sun pe soţii Nelson şi să le explic?

Mi-a aruncat o privire, iar pe chipul ei se citea că regreta sincer, de parcă până acum nu-şi dăduse seama de consecinţe.

— Mda, a spus Mike, cu vocea mustind de sarcasm. Exact asta îmi lipseşte. Să dregi busuiocul, când tu ai stârnit totul de la bun început!

— Michael, a spus tata, punând ziarul pe masă. Ştiu că eşti supărat, dar nu se poate să-i vorbeşti aşa mamei tale.

— Bine, a zis scurt Mike. Atunci n-o să mai vorbesc!

Si, o secundă mai târziu, telefonul a amutit.

Am privit lung peretele din faţa mea, încremenită în loc. Danny deja ajunsese în următoarea galerie. S-ar fi putut crede că deznodământul acestui incident, asa cum fusese înfatisat în lumea fictivă din *Grant Central Station,* era conform cu realitatea. Dar nu era; nimic nu se încheiase la fel de fericit precum în cele patru chenare alb-negre ale benzii desenate.

Mike nu mai vorbea cu mama, dar ea era convinsă că supărarea avea să-i treacă. Asta se petrecea aproximativ când cea mai recentă colecţie a ei urma să fie publicată, iar un reporter de la *USA Today* ne contactase pe toţi, pentru un viitor articol, intitulat „Cum e să creşti în familia Grant". Îi trimisesem reporterului un e-mail cu câteva fraze ale mele, după ce le pusesem la punct împreună cu mama, şi nu mă mai gândisem la articol până când îl văzusem publicat în secţiunea de artă a ziarului *USA Today.*

Mike profitase de ocazia discuţiei cu reporterul unui ziar naţional şi povestise tot ce avea pe suflet. Declarase că detesta faptul că mama ne punea vieţile sub lupă pentru a-i distra pe nişte străini. Declarase că avusese întotdeauna senzaţia că era > obligat să se încadreze în tiparul fiului perfect al unei familii perfecte, când de fapt realitatea era mult mai complexă. Spusese că detesta să fie un membru al familiei Grant.

Auzisem cearta dintre Mike şi părinţii mei în seara publicării articolului. Mă aşezasem pe treptele bucătăriei, ferită de privirile alor mei, ca să pot trage cu urechea. Tata încercase să-i ofere lui Mike o portiţă de ieşire, sugerând că poate reporterul îi citase greşit declaraţia. Dar când a devenit clar că Mike chiar asta declarase pentru acel articol, că fiecare cuvânt fusese adevărat, cearta lor degenerase. Chiar dacă nu auzeam cuvintele lui Mike, judecând după ţipetele tatei şi după plânsul mamei, era clar că fratele meu nu facea mare lucru pentru a remedia situaţia şi că, de fapt, turna gaz pe foc.

Eram cu toţii supăraţi pe Mike — eu, chiar mai mult decât ceilalţi fraţi ai mei. Chiar dacă înţelegem cu toţii de ce era nervos, faptul că le vorbise celor de la *USA Today* despre cât de mult îşi detesta familia fusese prea mult pentru noi.

Dar îmi închipuisem că, în cele din urmă, apele aveau să se liniştească. Crezusem că în curând aveam să trecem peste acest incident sau să ne prefacem că trecuserăm peste el, şi apoi avea să fie ca şi cum nici nu s-ar fi întâmplat. Dar, cu toate că Linnie încercase să-i împace, mama refuzase să-şi ceară scuze, la fel şi Mike, aşa că nu-şi mai vorbeau. Şi apoi, în următoarea vacanţă de vară, Mike rămăsese în campus. A pretins că plănuia să participe la cursurile de vară, că deja se înregistrase la cămin şi că voia să rămână acolo. Iar când a sosit toamna, i-a scris tatei, într-un e-mail lapidar, că de acum înainte avea să-şi plătească singur studiile, că se înscrisese în programul de muncă organizat de universitate şi că, în plus, contractase împrumuturi bancare. Când Danny a încercat să-i explice, în mesajele de grup, cât de

greu poate fi să restitui un împrumut pentru finalizarea studiilor, Mike a răspuns că nu voia niciun ban care ar fi provenit de la *Grant Central Station.* Parcă s-ar fi aflat într-un război rece cu părinţii mei. Iar războiul a escaladat atunci când nu a venit acasă nici de Ziua Recunoştinţei, nici de Crăciun.

Şi, cu cât stătea mai mult departe de casă, cu atât mai greu îmi era să înţeleg cum avea să se rezolve această situaţie. Era ca şi cum distanţa dintre el şi părinţii mei — mai ales dintre el şi mama — părea să crească tot mai mult, astfel încât era ca un abis care nu putea fi străbătut; iar cele două părţi erau atât de îndepărtate, încât nu se mai puteau zări şi, în cele din urmă, chiar uitau că cealaltă parte exista.

Acum, Danny se îndrepta spre capătul expoziţiei, iar eu m-am grăbit să-l ajung din urmă. Intre timp, am întrezărit din nou holul şi pe Brooke, care stătea de cealaltă parte a panglicii, lungindu-şi gâtul, încercând să se dumirească încotro se dusese Danny.

Ştiam că aş fi putut s-o strig, să-i fac cu mâna sau pur şi simplu să-i arăt unde se afla fratele meu. In schimb, am făcut stânga-mprejur şi m-am dus să mă alătur lui Danny, fără să privesc înapoi. Doar nu era o dorinţă prea mare să am parte de o scurtă perioadă alături de fratele meu, într-o expoziţie plină cu lucrările artistice ale mamei. Brooke n-avea să păţească nimic dacă mai stătea singură câteva minute. Danny mi-a surâs când am ajuns lângă el, la capătul expoziţiei. Pe perete fusese lăsat un loc gol, rezervat ultimei benzi desenate — urma să fie pusă acolo după publicarea ei, duminică.

Danny a făcut un semn cu capul spre perete, unde se găsea un portret de familie actualizat, în care apăream toţi. Era o trimitere la antetul benzii desenate şi la portretul de la începutul expoziţiei. Acesta ne înfăţişa aşa cum eram acum, dar în aceleaşi poziţii. Danny mi-a cuprins umerii cu braţul şi a gesticulat amplu, arătându-mi expoziţia.

— Uită-te la toate astea! a zis el încetişor, clătinând din cap. E impresionant, nu?

M-am rezemat de el, sprijinindu-mi capul de braţul lui. M-am uitat la tot ce făcuse mama noastră, cu bune, cu rele. Priveam această lume căreia îi dăduse viată doar cu hârtie si tus.

1 11

— Da, am confirmat eu. Chiar e impresionant.

CAPITOLUL 13

Un însoţitor f

— Deci ce părere ai? a întrebat J.J., legănându-se pe călcâie. Te simţi pregătită?

— Hm!

Am aruncat o privare în holul localului Inn, pentru a mă sigura că Linnie şi Rodney nu ne puteau auzi.

— Nu prea, i-am răspuns eu.

Ca să mă exprim eufemistic, repetiţia nu decursese conform planului. Când ne întorseserăm de la Pearce, descoperiserăm că în casă era mult mai aglomerat decât la plecare. Toţi oaspeţii din afara oraşului si oamenii care aveau să vină la ceremonia de > nuntă, însă nu şi la petrecerea de după ceremonie, începuseră să se adune în casa noastră, umplând bucătăria şi sufrageria. Până şi terasa era ocupată. Mama comandase enorm de multe pizze şi le pusese una peste alta, pe blatul de bucătărie, spunându-le tuturor să se servească singuri. Lui Waffles nu păruse să-i convină deloc aglomeraţia, aşa că evadase pe palier, cu urechile lipite de cap. Aproape că m-am împiedicat de el când am dat să urc scările, iar el mi-a aruncat o privare incredibil de oropsită, ca şi cum şi-ar fi deplâns soarta vitregă — ceea ce mi se părea puţin exagerat, de vreme ce, cu numai câteva ore în urmă, fusese într-un adăpost pentru animale.

Deoarece cortul încă nu fusese montat, Will încercase să desfăşoare repetiţia în mijlocul curţii din spate, care era goală, cu excepţia ţăruşilor pentru cort, deja fixaţi în pământ. Fuseserăm sfatuiţi să-i ocolim, ca să nu ne împiedicăm de ei.

Dar după câteva minute a devenit evident că repetiţia nu mergea ca pe roate. Max tot încerca să încheie ceremonia cât mai repede,

însă Linnie şi Rodney îşi scriseseră jurămintele de nuntă şi voiau să le rostească pentru prima dată în ziua cununiei lor. În plus, repetiţia trebuia să se desfăşoare încă o dată, mâine, pentru că lipseau jumătate dintre participanţii scontaţi. Trei dintre domnişoarele de onoare întârziaseră: una era într-o cursă

aeriană care suferise o întârziere, a doua era blocată în trafic, iar a treia se rătăcise, călătorind în maşina „celui mai prost şofer de Uber din toate timpurile", aşa cum îl caracterizase. În sfârşit, le-am spus că urma să ne întâlnim la Inn pentru repetiţia de nuntă. Dar, şi mai important decât întârzierea domnişoarelor de onoare... Mike nu era prezent.

Primisem un mesaj de la el în timp ce mă îmbrăcam cu rochia pentru repetiţia de nuntă: era bleumarin, cu decolteu şi cu poale largi, încreţite.

Mike

Bună nu reuşesc să ajung la repetiţie ne vedem la cină

Citindu-1, m-a cuprins un val de iritare. Mike nu doar că spălase putina, dar se şi aştepta ca eu să fiu cea care-i anunţa pe toţi că el nu avea să vină.Trimisesem mesajul lui pe grup, ca să-1 vadă şi ceilalţi fraţi ai mei, iar când am coborât la parter, am descoperit că Linnie părea mai degrabă resemnată decât furioasă.

— La urma urmei, domnişoarele de onoare încă n-au apărut, a zis ea, ridicând din umeri. Iar vărul lui Rodney, Marcus, o să întârzie, aşa că nu-i *chiar aşa mare* scofală că Mike nu poate să ajungă.

Însă eu simţeam că era mare scofală. Dacă fratele meu ar fi fost aici, atunci măcar am fi avut o necunoscută în minus pentru a doua zi. După câteva încercări, Will a renunţat la repetiţie şi a sugerat să trecem mai departe, la cină. Mama s-a asigurat că toti invitaţii care rămâneau acasă aveau să fie hrăniţi; mătuşa Liz a promis să se asigure că totul mergea ca pe roate şi, la nevoie, să mai comande pizza Apoi am pornit cu toţii spre Inn.

Dat fiind că ajunseserăm destul de devreme, separeul din restaurant, pe care îl rezervaserăm, încă nu era aranjat. I-am

trimis un mesaj lui Bill, care m-a asigurat că totul era pe calea cea bună în privinţa ornamentelor. Cât timp aşteptam, am stat cu totii în hol.

l-am văzut pe Linnie şi pe Rodney la bar, împreună cu viitorii socri, cu sora mai mare a lui Rodney, Elizabeth, şi cu soţul acesteia. După ce m-am asigurat că nu ne puteau auzi, m-am întors spre J.J. şi i-am spus:

— Sper ca totul să meargă bine mâine.

— O să iasă grozav, a spus cineva, înghiontindu-mă cu şoldul.

M-am răsucit pe călcâie şi imediat m-au învăluit un nor de parfum şi o aromă de gumă de mestecat. M-au îmbrăţişat două dintre domnişoarele de onoare: Jenny K. şi Priya. Când s-au desprins din îmbrăţişare, am văzut-o pe Jenny W. stând ceva mai la o parte. Mi-a zâmbit.

In total, eram cinci domnişoare de onoare — printre care eu şi Elizabeth. Nici nu intra în discuţie ca Jenny şi Priya să nu participe la nunta lui Linnie. Doar erau cele mai bune prietene încă din facultate.

Abia am reuşit să le salut, fiindcă imediat au început să vorbească peste mine.

— Arăţi grozav! a zis Priya, trecându-şi mâinile prin părul meu, trăgându-mi-1 în faţă, peste umeri, apoi împingându-1 la loc. Jen, nu-i aşa că arată grozav?

— Da, a fost de acord cealaltă, cu un zâmbet.

N-am înţeles niciodată cum de cele trei fete ştiau mereu >

J

cine i se adresa cui, deşi două dintre ele aveau acelaşi prenume. Oamenii le încurcau câteodată pe cele două Jenny. Pentru mine diferenţa dintre ele era clară, de vreme ce Jenny Kang era mai înaltă şi mai voluptuoasă, iar Jenny Wellerstein era minionă şi avea şolduri înguste. Priya Koorse era undeva între cele două, atât ca înălţime, cât şi ca temperament.

Ajunsesem să le cunosc bine în ultimii zece ani. Uneori veneau la noi acasă, de sărbători, împreună cu Rodney, sau îşi făceau

apariţia cu Linnie, în câte un weekend, călătorind de la Hanover cu maşina şi spunând că nu mai suportau să stea nicio clipă în New Hampshire.

— Te-ai tuns? m-a întrebat Jenny W. Îmi place la nebunie!

— Nu…

— Îmi plăcea mai mult când era mai lung, a declarat Jenny K.

Aşa se întâmpla de obicei: erau în stare să se contrazică despre te miri ce, cu Priya şi cu Linnie pe post de mediatoare.

— Veniţi de acasă de la noi? le-am întrebat, privind înjur şi nevăzând nicio valiză. V-aţi instalat?

— Da, a răspuns Priya, apoi şi-a dat ochii peste cap. Dar Jenny îşi face griji că, având colege de cameră, n-o să poată agăţa ţipi.

Eram pe punctul de a întreba despre care dintre ele vorbea. Jenny W. a zâmbit şi şi-a netezit puloverul.

— Ce să zic? a spus ea, facându-mi cu ochiul. Întotdeauna am avut noroc la nunţi… dacă mă-înţelegeţi…

— Mereu te-nţelegem, i-a întors-o Jenny K., ironică. După cum ţi-am spus, la nunta asta n-o să găseşti pe nimeni cu care să te cuplezi.

— Eu sunt de altă părere, a intervenit J.J., zâmbindu-le cu gura până la urechi.

— Bună, J.J.! l-a salutat Jenny K. Nu te-am observat.

— Pariez că voi, doamnelor, v-ati bucura de atentia unui bărbat mai tânăr. Mă rog, tu ieşi din discuţie, i-a spus el Priyei, care se logodise anul trecut. Dar aceste doamne sigur ar putea fi interesate.

Tonul lui cobora tot mai mult, cu fiecare silabă, până când vocea i-a devenit baritonală. Jenny K. a râs, dar Jenny W. părea curioasă.

— Vrea cineva să se plimbe cu trenul J.J.? a întrebat fratele meu.

— Bine, gata! Opreşte-te! l-am înghiontit eu pe J.J.

Mi-a răspuns tot cu un ghiont.

— Cine vrea ceva de băut? a întrebat Priya, păşind spre bar.

Eram gata s-o rog să-mi aducă o Cola Light, când telefonul mi-a bâzâit în buzunar.

Siobhan

Bună! Două situaţii au loc simultan.

Trebuie să vorbesc cu tine mâine.

În plus

VIITOAREA MEA COLEGĂ DE CAMERĂ E

GROAZNICĂ!

SUNĂ-MĂ!

Tocmai începusem să răspund la mesaj. Danny s-a apropiat de noi, ducând o băutură în fiecare mână.

— Salut! a zis Danny, aplecându-se să sărute obrajii domnişoarelor de onoare. Deodată, mi s-a părut că e mai palpitant aici. Ce mai fac cele două Jenny?

Mi-a întins o băutură.

— Poftim!

— E pentru mine? l-am întrebat.

*&nant&... ca/6ucàa*Mi-am blocat tastatura mobilului si l-am lăsat să cadă în poşetă. Aveam să-i scriu lui Siobhan mai târziu. Am sorbit din paharul meu şi am zâmbit. Nu-mi plăcea Cola Cherry adevărată, dar, ori de câte ori mă aflam în vreun bar, comandam o Cola Light cu sirop de rodii şi cu cireşe confiate.

— Normal, a răspuns Danny. Ştiu ce bei. Nu m-am născut ieri.

— Mulţumesc!

1

— De ce *mie* nu mi-ai adus nimic de băut? a întrebat J.J., bosumflat.

Jenny K. i s-a adresat lui Danny, încrucişându-şi braţele la piept:

— Carevasăzică, Sheridan, am auzit că i-ai făcut o surpriză lui Linnie si ai adus cu tine o iubită.

— Am crezut că am confirmat prezenţa mea la nuntă, s-a apărat Danny, zâmbindu-i sfios. Memoria mă cam lasă, şi nici măcar n-am împlinit treizeci de ani.

— Şi unde ţi-e iubita? s-a interesat Jenny W., privind înjur.

— E pe aici pe undeva, a răspuns Danny, cu un gest vag, în timp ce sorbea din berea lui. Sunt sigur că socializează. Mike nu a sosit încă?

— Nu, i-am răspuns, scuturând din cap.

Mă înclinasem în aşa fel încât să am vedere asupra uşii de la intrarea în Inn şi stătusem cu ochii pe ea. Prin urmare, n-am fost pe faţă atunci când Jenny W. mi-a şterpelit băutura.

— Hei! am certat-o eu.

A sorbit din pahar, s-a strâmbat şi mi l-a dat înapoi.

— Bleah! Ce-i asta?

— Cola Light cu cireşe, i-am răspuns, încercând să nu râd de expresia ei. la-ţi altă băutură, dacă nu-ţi place a mea!

— Să ştii că asta am de gând să fac, m-a asigurat ea.

Priya s-a întors ţinând în mână un pahar cu şampanie. Părea tulburată şi arunca priviri pe furiş, înspre bar.

— Am stat de vorbă cu unchiul vostru, ne-a spus ea. Cred că încerca să mă convingă să investesc într-un fel de schemă piramidală.

— Unchiul nostru?

M-am uitat spre bar şi l-am văzut pe Stu aşezat pe un scaun înalt, gesticulând amplu, în timp ce sora lui Rodney se îndepărta încetişor de el, de-a-ndărătelea.

— Unchiul Stu e aici? a întrebat J.J., lungindu-şi gâtul pentru a privi. Ca lumea!

— Nu e ca lumea, l-am contrazis. Ar fi trebuit să vină doar participanţii la repetiţie.

Mi-am scos mobilul şi i-am trimis un mesaj lui Bill, anunţându-l că avea să fie o persoană în plus la cină, iar el mi-a răspuns imediat cu o feţişoară zâmbitoare şi cu un emoticon cu degetul mare ridicat, semn că totul era OK.

— Ştii bine că nu se poate abţine când e vorba de o cină gratis, a zis Danny.

— Se pare că ţi-ar prinde bine ceva de băut, i-a zis J.J. lui Jenny

W., cu un glas pe care probabil îl considera fermecător.

Jenny a ridicat dintr-o sprânceană.

— J.J., pot să-mi iau şi singură de băut.

— Ei, atunci, vrei să-mi faci *mie* cinste cu o băutură? l-a întrebat râzând cealaltă Jenny.

Fratele meu mijlociu a făcut doi paşi în direcţia barului, cu Jenny K. şi cu Priya, iar când fetele s-au îndepărtat îndeajuns de mult, J.J. s-a răsucit spre noi şi ne-a întrebat:

— Credeţi că am o sansă cu ea?

» 1

— Nu! am răspuns eu şi Danny într-un glas.

— Eu cred că am şanse, a insistat J.J., netezindu-şi părul şi ferindu-se din calea lui Danny, care încerca să-1 ciufulească.

(Anunţa... cu,6uc/u&

— Bună, iubi! a zis Danny.

Am ridicat privirea şi l-am văzut pe fratele meu facându-i cu mâna lui Brooke, care s-a apropiat de noi cu un zâmbet crispat.

—lată-te!

— Te-am căutat, a spus Brooke.

— Aici am fost, i-a răspuns Danny, luând-o de mână şi sărutându-i-o. Stăteam de vorbă...

Danny s-a întrerupt brusc, cu ochii la uşă, şi m-am răsucit într-acolo.

Mi s-a tăiat respiraţia şi am simţit cum degetele mi s-au încleştat pe paharul aburit. Mike apăruse în prag, în costum şi cravată. Dar nu la el mă zgâiam, ci la Jesse Foster, care stătea lângă el.

Am înghiţit în sec, încercând să-mi păstrez calmul. Mike a traversat holul, cu Jesse alături. Jesse purta un sacou bleumarin şi o cămaşă descheiată la gât. Il mai văzusem îmbrăcat elegant şi altă dată. El şi Mike se fotografiaseră, în ziua balului de absolvire a liceului, împreună cu partenerele lor, la noi acasă. Atunci, costumul lui semănase cu cele care se închiriază pentru o seară. Acum Jesse era atât de chipeş, încât mintea mea parcă se blocase.

— Ai observat că unchiul Stu ne dă peste cap repetiţia pentru

nuntă? a întrebat Linnie, exasperată, când ea şi Rodney au venit lângă noi. La ce vă holbaţi cu toţii?

— A sosit Mike, i-a răspuns J.J., dând din cap spre uşă.

Linnie a sorbit din paharul ei cu vin, a mijit ochii spre celălalt capăt al încăperii şi a întrebat retoric:

— Ce caută Jesse Foster aici?

— N-am ştiut c-o să vină, am răspuns eu cam prea tare, intrând imediat în defensivă. De unde să fi ştiut? Doar eu si

> > Jesse nu vorbim.

— Nu pe tine te-am întrebat, a zis Linnie, puţin surprisă.

— Şi pentru mine e o noutate, am adăugat eu.

Acum, toată lumea se uita lung la mine. Am luat o gură din băutura mea, apoi m-am înecat şi am început să tuşesc, aşa că J.J. m-a plesnit zdravăn pe spate.

— Mike chiar a confirmat că vine cu un însoţitor, a spus Rodney, sorbind din paharul lui.

Pur şi simplu ne holbam cu toţii la cei doi nou-veniţi, fără a ne sinchisi să ne disimulăm interesul.

— Dar dacă..., a început Rodney şi apoi i-a aruncat o privire lui Linnie. Dacă Mike şi Jesse sunt *împreună* în adevăratul sens al cuvântului?

— Poate că i-a tăiat Corrine cheful de fete, a zis J.J. Nu m-ar surprinde.

— Mike e gay? a întrebat Brooke, încruntându-se. Cine e Corrine?

—Jesse sigur e heterosexual, am spus, dându-mi seama prea târziu că păream puţin cam prea sigură pe spusele mele. Adică... probabil că e heterosexual. Nu ştiu. Poate că nu e. Cine ştie? Sexualitatea e o chestie... ăăă... complexă.

Am mai luat o gură de Cola, iar când am ridicat ochii, am văzut-o pe Linnie cercetându-mă ca şi când tocmai descoperise mai mult decât as fi vrut eu să afle.

— Acu-i acu'! a zis încet J.J. şi am priceput îndată la ce se referea.

Ai mei se apropiau de Mike şi de Jesse. Mama îl ţinea strâns pe tata de braţ şi amândoi păreau emoţionaţi.

Nu ştiu la ce mă aşteptam: să înceapă o ceartă, poate, sau ca Mike să refuze să discute cu părinţii mei. Dar nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Mike a dat mâna cu tata, s-a aplecat şi a sărutat-o pe mama pe obraz, le-a zâmbit amândurora şi apoi mai că l-a împins pe Jesse spre ei, s-a răsucit şi a pornit spre noi. Fusese genul de interacţiune pe care părinţii mei ar fi putut s-o aibă cu unul dintre verii mei de gradul al doilea, dar *nu* cu fiul lor, pe care nu-1 mai văzuseră de un an şi jumătate. Părinţii mei stăteau de vorbă cu Jesse, dar continuau să arunce priviri spre Mike, ca şi când ar fi încercat să înţeleagă ceea ce tocmai se întâmplase.

— Nu sunteţi *deloc* subtili, a spus Mike apropiindu-se de noi cu mâinile în buzunare.

—Bună! l-a salutat Linnie, zâmbindu-i larg şi cuprinzându-1 într-o îmbrăţişare.

» *

Danny i-a urmat exemplul.

— Ai venit! Mă bucur tare mult să te văd!

— Şi eu! a răspuns Mike, surâzându-i lui Linnie. Felicitări! Arăţi minunat!

— Michael! a exclamat J J., înşfacându-1 pe Mike şi săltân- du-1 de la pământ. Ce părere aveţi? ne-a întrebat, uitându-se la Danny şi la Rodney. Vreţi să vedeţi o repriză de „Mike cade"?

— Nu! am spus iute.

J.J. şi Danny făcuseră figura „Mike cade" de multe ori, când Mike era în clasele primare. Ei erau mult, mult mai mari decât el. Adevărat, mişcarea cu pricina îşi ilustra perfect numele: Danny obişnuia să-1 ia în braţe pe Mike, să strige „Mike cade!" şi să-1 arunce în sus, iar J.J. se repezea şi îl prindea chiar înainte să atingă podeaua. Toate astea funcţionaseră de minune când Mike avusese şase ani. Insă, pe măsură ce toţi creşteau, uneori J.J. uita să-1 prindă şi cei trei începuseră să se rănească jucând acest mic joc — uneori, chiar toţi deodată.

— Mă bucur să te văd! i-a spus Rodney şi l-a îmbrăţişat la rândul lui, după ce J.J. l-a lăsat jos. Eu şi Linnie suntem foarte bucuroşi că ai venit!

— N-aş fi lipsit pentru nimic în lume, i-a spus Mike lui Rodney.

Eram cât pe ce să-i trântesc o replică sarcastică despre faptul că lipsise şi de Crăciun, şi de Ziua Recunoştinţei, dar m-am abţinut.

— Bună, Charlie! mi-a zis Mike.

L-am salutat scurt din cap.

— Bună!

— Salutare, toată lumea!

Am tresărit şi m-am răsucit pe călcâie. Jesse Foster stătea chiar în spatele meu, aplecându-se uşor peste umărul meu. Mi-a atins ceafa atât de iute, încât nici n-am apucat să mă dezmeticesc. Pe urmă s-a dus să stea lângă Mike.

— Bună, Jesse! i-a răspuns Linnie, îmbrăţişându-1 scurt. A trecut ceva timp de când nu ne-am mai văzut.

— Ştiu, a spus el, zâmbindu-i politicos.

Apoi s-a uitat la mine, mi-a zâmbit şi a schiţat din buze: *Bună.*

Inima îmi bătea nebuneşte şi nu m-am putut abţine să mă zgâiesc la Jesse, la părul lui pieptănat pe spate, la batista împăturită, aşezată în buzunarul sacoului, la mâinile lui...

— Iar ea e Brooke Abernathy, iubita mea, a intervenit Danny, iar eu am revenit dintr-odată cu picioarele pe pământ.

— A! Mă bucur să te cunosc! a exclamat Mike, uitându-se când la Brooke, când Danny.

Pe chipul lui se citea surprinderea.

— Şi eu! a spus Brooke, zâmbind crispat.

— Iar el este prietenul meu, Jesse Foster, a spus Mike, gesticulând spre Jesse, care i-a aruncat un zâmbet lui Brooke şi a dat mâna cu ea.

— Deci *Jesse* e însoţitorul tău la nuntă? l-a întrebat Rodney, uitându-se la cei doi. Nu că n-ar fi bine-venit...

— M-am gândit că mi-ar prinde bine puţin sprijin moral în

weekendul ăsta, a explicat Mike, aruncând o privire spre părinţii mei, care discutau cu soţii Daniels.

— Iar mie mereu îmi face plăcere să mă întâlnesc cu membrii familiei Grant, a adăugat Jesse.

Tonul lui era degajat, însă ochii lui îi căutau întruna pe ai mei, iar eu m-am trezit incapabilă să-mi feresc privirea. Acum, că era aici, bineînţeles că pricepeam de ce îmi spusese că aveam să ne vedem în curând; crezuse că Mike mă anunţase că avea să-l aducă la nuntă.

— A trecut cam mult de când nu ne-am mai văzut, a adăugat Jesse.

— Aşa-i, am încuviinţat eu, oferindu-i ceea ce speram să fie un zâmbet normal de bun-venit.

Am observat că Linnie se uita stăruitor când la mine, când la Jesse.

— Ce părere aveţi? i-a abordat Danny, luându-i pe după gât pe nou-veniţi. Facem o oprire scurtă la bar?

— Vin cu voi, a anunţat J.J.

— Lin, ne însoţeşti? a spus Rodney.

— Nu, mersi, a răspuns Linnie. Trebuie să vorbesc puţin cu soră-mea.

— Ce...? am dat să spun, dar soră-mea deja mă apucase de mână şi mă trăgea după ea, pe hol.

Când m-am uitat în spate, am văzut că Brooke rămăsese singură. Îmi părea rău pentru ea, dar o clipă mai târziu empatia mea s-a transformat în iritare. De ce stătea de una singură? Li s-ar fi putut alătura lui Danny şi celorlalţi, la bar. Doar nu avea nevoie de invitaţie.

Linnie m-a târât prin holul de la intrare şi apoi pe culoar, încă mai vedeam restul încăperii: Danny era la bar, luând două pahare cu băutură de la barman. Apoi a făcut câţiva paşi şi i-a întins unul lui Mike, care a sorbit imediat din el.

— Deci..., a început Linnie, privindu-mă întrebător.

— Ce s-a întâmplat?

S-a uitat lung la mine.

—*Jesse.* Care-i treaba cu voi doi?

Mi-a trecut prin cap să mă prefac că nu ştiam despre ce vorbea, dar eram convinsă că aşa aş fi devenit şi mai suspectă.

— Nu-i nicio treabă cu noi, am negat eu, scuturând din cap. Vreau să spun... nu în momentul de faţă. Noi... ăăă... ne-am cuplat în vacanţa de Crăciun.

Linnie a rămas cu gura căscată, iar eu m-am grăbit să adaug:

— Nu ne-am culcat împreună.

Mi-am zis că nu era nevoie ca Linnie să ştie că fuseserăm cât pe ce să facem sex.

— Adică v-aţi cuplat la beţie sau ceva asemănător?

— Nu chiar...

Am inspirat adânc, dorindu-mi să-i fi spus lui Linnie toate astea cu mai mult timp în urmă, să fi vorbit cu ea din primul moment în care, uitându-mă la Jesse, simţisem că obrajii îmi luau foc şi că nu mai ştiam ce să fac cu mâinile şi cu picioarele când eram în preajma lui. Sora mea ar fi trebuit să afle despre Jesse de la bun început.

— Nu ştiu, i-am zis, fiindcă într-adevăr nu ştiam cum să-i explic.

Mi se părea că, în secunda în care încerci să-i explici unui om de ce iubeşti pe cineva, farmecul acestui sentiment e ştirbit, ca atunci când fixezi cu un bold un fluture, într-un insectar. Nu reuşeşti niciodată să zugrăveşti sentimentul aşa cum trebuie. Pe urmă mi-a trecut prin minte că metafora mea cu fluturele nu era tocmai utilă pentru o persoană care urma să explice mâine de ce iubeşte pe cineva, în faţa unei adunări de o sută de oameni.

C^nuntâ/-. ca/6ucàa— El e doar Jesse.

— Ştiu că e Jesse, mi-a spus Linnie. Vreau numai să ştiu când a devenit «ce/Jesse...

Am ridicat dintr-un umăr, cu ochii la tapet: avea un model cu fotografii alb-negre, din vremea când Inn nu era câtuşi de puţin un han[1], ci doar casa unei familii, iar în aceste încăperi locuiseră oameni.

— A început ca o mică pasiune, am continuat cu glas şovăielnic, încercând să găsesc cuvintele potrivite şi conştientizând că, până acum, niciodată nu mai fusesem nevoită să explic chestia asta. Mă refer la genul ăla de pasiune pe care o simţi când eşti puşti şi ştii că între voi doi n-o să se întâmple nimic, niciodată. Dar apoi…

Mi-am adus aminte de seara acelei petreceri organizate acasă la Jesse, mi-am adus aminte că totul îmi păruse fantastic şi predestinat, ca un şir de piese de domino cărora li se imprimă un impuls şi apoi cad într-o ordine perfectă.

— Atunci, de Crăciun, a fost ca şi cum Jesse mă vedea cu adevărat, pentru prima oară.

— Im-hm…

Aproape că intuiam ce voia sora mea să spună. Era vizibil că se abţinea.

— El pur şi simplu…

Am dat să explic, apoi am oftat când mi-am dat seama că, şi dacă aş fi putut să transpun în cuvinte tot ce simţeam, Linnie tot nu ar fi înţeles pe de-a-ntregul.

In liceu, sora mea avusese aproape permanent câte un iubit şi, pe deasupra, îşi găsise sufletul pereche la trei luni după absolvirea clasei a douăsprezecea. Nu ştia cum e să priveşti lung şi să tânjeşti, întotdeauna cu doi paşi în urma persoanei iubite, întotdeauna rămânând deoparte. Nu ştia cum e să stai alături de

[1] *Inn* se traduce prin „han”. (N. red.)

cineva şi să ştii că omul acela nici nu te bagă în seamă; să te gândeşti la persoana respectivă de o mie de ori mai mult decât s-a gândit acea persoană la tine; să ştii că eşti doar un alt chip din mulţime, privind, în timp ce persoana iubită se află pe scenă. Şi apoi, pe neaşteptate, lumina reflectorului să cadă asupra ta. Să fii brusc vizibil, să fii văzut; nu doar unul dintre cei din fundal, care nu primesc niciodată replici. Să te afli deodată în centrul atenţiei, când dintotdeauna te-ai mulţumit să asisti de pe margine. Linnie nu ştia ce *senzaţie* ai atunci când în sfârşit se întâmplă ceea ce ţi-ai dorit atât de mult, iar momentul miraculos îţi cade în poală

exact când te aştepţi mai puţin, asemenea unui dar pe care te temi să-1 despachetezi.

Am ridicat privirea şi am văzut-o pe Linnie privindu-mă răbdătoare. Mi-am dat seama că avea să aştepte până îmi găseam cuvintele.

— A fost ca si cum cel mai frumos vis al meu s-a adeverit. Mi-aş fi dorit să pot călători înapoi în timp şi să-i spun lui Charlie cea de doisprezece ani că aşa ceva chiar avea să se întâmple, că există o lume în care aşa ceva *se poate* întâmpla.

— Vasăzică te-ai sărutat cu Jesse. Cum a fost?

In secunda a doua, Linnie s-a cutremurat:

— In primul rând, bleah! Nu-mi vine să cred că vorbesc cu tine despre asta. Jesse e un ţânc.

— E mai mare decât mine, am subliniat eu.

— *Tu* eşti un tânc. » — Mersi, Lin!

— Şi totuşi..., a adăugat soră-mea, privindu-mă în ochi. Cum a fost?

Am avut un flashback al acelei seri: inima mea bătând nebuneşte, săruturile care îmi înmuiau genunchii şi pe care nu mi le puteam aminti fără să roşesc şi să-mi pierd de tot şirul gândurilor.

— Uluitor.

(J-nantO/... cu/6acâu— Şi acum ce urmează?

Am aruncat o privire în hol şi l-am văzut pe Jesse stând lângă Mike, la bar, râzând la o replică de-a lui J.J.

— Nu ştiu, i-am răspuns.

Dar, de fapt, ştiam. Mă gândeam la cum mă privise atunci când îl adusesem pe Mike acasă la Jesse, la felul în care îşi strecurase mâinile pe sub bluza mea, pentru a-mi atinge pielea goală, la atingerea lui aproape imperceptibilă de adineauri, pe ceafa mea.

— Mi-a trimis un SMS cum că ne vom vedea în curând, dar asta a fost înainte să ştiu că avea să vină aici.

— Dar tu ce ai vrea să se întâmple?

Am privit-o lung. Răspunsul la întrebarea ei era cât se poate de evident! M-am gândit la Jesse, la seara petrecută în casa lui de

oaspeţi. M-am gândit la anii de dinainte, la toţi anii în care el fusese *Jesse Foster,* veşnic inaccesibil.

Linnie probabil că-mi citise gândurile, fiindcă a încuviinţat din cap.

— Ce păcat! Am impresia că Bill te place.

— Bill? am întrebat, clipind nedumerită, apoi am clătinat din cap. Nu...

— Nu ţi se pare drăguţ?

— Ba sigur că e drăguţ, am aprobat-o, fiindcă era adevărat. Dar Bill nu e *Jesse.*

Linnie mi-a zâmbit.

—Du-te şi S-ţi de cap! *'üsprotejează-te!* a adăugat, cu seriozitate.

M-am strâmbat.

— Linnie, ce scârbos!

— Ţi-ai epilat picioarele?

— Lin!

— Asta vrea să însemne „nu”?

— Înseamnă că nu e treaba ta!

— Ascultă, eu sunt cea care te-a învăţat cum să te epilezi, aşa că fii respectuoasă!

A dat să se întoarcă în hol, dar am apucat-o de braţ şi am rugat-o:

— Nu-i spune lui Mike!

— Fireşte că n-o să-i spun. Dar poate că tu ar trebui să-i zici.

— Eu?

— Dacă vrei ca tu şi Jesse să fiţi un cuplu, a adăugat Linnie, arcuindu-şi sprâncenele.

Am vrut să-i răspund, însă chiar în clipa asta Will a ieşit din restaurant şi s-a oprit în prag.

— Putină atentie! a cerut el, cu voce tare. Urmati-mă, vă rog! Repetiţia pentru nuntă o să înceapă din dipă-n clipă.

CAPITOLUL 14

In cinstea fericitului cuplu

— Şi vă dorim toată fericirea din lume! a încheiat Priya, ridicând

paharul.

Cele trei fete stăteau pe locurile lor şi îşi susţineau discursul comun.

— Da, a încuviinţat Jenny W., ridicând şi ea paharul. Vă iubim pe amândoi şi vă urăm să aveţi un viitor frumos!

— Dar, Rodney — a intervenit Jenny K., încruntându-se —, dacă o faci pe Linnie să sufere...

— Dacă faci absolut orice de genul ăsta..., a adăugat Priya, cu voce gravă.

—Te vom găsi, şi n-o să-ţi fie bine!

Pentru o secundă, toate domnişoarele de onoare s-au uitat urât la Rodney. El s-a foit stânjenit pe scaun, cu un zâmbet nesigur. Nu părea convins că fetele glumeau.

Insă apoi Priya a surâs şi a ridicat din nou paharul, iar cele două Jenny i-au urmat exemplul.

— In cinstea fericitului cuplu!

Am zâmbit şi am ridicat şi eu paharul, apoi l-am pus pe masă şi am mai luat o gură de prăjitură cu ciocolată. Până acum, repetiţia se desfaşurase minunat, dacă nu puneam la socoteală discursul domnişoarelor de onoare. Eram douăzeci si unul de oameni, aşezaţi cu toţii la o masă lungă: Linnie şi Rodney, părinţii lui Rodney şi părinţii mei, Max, Brooke, fraţii mei, Jesse, sora lui Rodney şi soţul ei, eu, vărul Marcus şi soţia lui, domnişoarele de onoare si unchiul Stu. Bill făcuse o treabă » ,

grozavă cu ornamentele. Totul era aranjat minunat şi nu se zărea niciun urs koala prin preajmă.

În timp ce se servea mâncarea, Rodney şi Linnie le-au urat bun-venit tuturor, le-au mulţumit că erau alături de ei cu această ocazie şi au vorbit despre cât de importanţi erau oaspeţii pentru ei. Ochii lui Linnie se umpluseră de lacrimi doar o singură dată, în cea mai mare parte, se stăpânise, ceea ce era un semn bun pentru evenimentul de a doua zi.

Rodney şi Linnie distribuiseră toasturile în aşa fel încât unii oameni să le ţină la repetiţia pentru nuntă, iar alţii la nuntă. În

toastul ei, mama declarase că simţise că Rodney crescuse alături de Linnie si că îl considerase ca un fiu cu mult înainte să-i devină ginere în mod oficial. Rodney se emoţionase şi fusese nevoit să-şi dreagă glasul zgomotos ca să-i poată mulţumi mamei.

Lucrurile începuseră s-o ia razna când unchiul Stu a hotărât să ţină şi el un toast, care de fapt s-a transformat într-un discurs de promovare a unor suplimente alimentare. Tatăl lui Rodney compensase cumva lucrurile cu propriul discurs: vorbise despre mândria pe care o simţea pentru Rodney şi despre faptul că tranziţiile importante — precum căsătoria — sunt întotdeauna o provocare, dar necesare, dacă vrei să ai o viaţă împlinită. Când generalul şi-a încheiat toastul, cei mai multi clipeau des, ca să-şi stăpânească lacrimile.

Discursul domnişoarelor de onoare debutase sentimental: Jenny K., în calitate de primă domnişoară de onoare, însufleţise atmosfera cu o anecdotă despre cum se împrietenise cu Linnie. Dar când celelalte domnişoare de onoare i s-au alăturat, toastul s-a transformat într-o litanie de istorisiri despre vremea când Linnie era la facultate, istorisiri pe care eram convinsă că rudele noastre nu simţeau nevoia să le audă. Iar acum toastul se încheia cu o ameninţare nu tocmai subtilă.

Am lăsat furculiţa pe masă şi am aruncat o privire spre locul unde era aşezat Jesse. El se uita în farfurie, iar eu mi-am ferit privirea înainte să devină evident că mă zgâiam. Încă nu avuseserăm ocazia de a sta de vorbă între patru ochi. Din când în când, mă uitam în direcţia lui şi descopeream că şi el se uita la mine. Să fiu atât de aproape de Jesse, în aceeaşi încăpere cu el, dar să nu-i pot vorbi era un chin, pentru că simţeam nevoia să aflu foarte multe lucruri: când îmi scrisese că avea să mă vadă diseară, la *asta* se referise ori chiar urma să rămânem singuri pentru un timp? Îmi trecuse prin minte să-i trimit un mesaj, însă nici în ruptul capului n-aş fi vrut ca Mike să vadă numărul meu de telefon apărând pe ecranul mobilului prietenului său şi să înceapă să pună întrebări.

Nu eram absolut sigură că Mike ar fi observat dacă l-aş fi sunat pe Jesse. Mike zâmbea şi bătea din palme atunci când toată lumea zâmbea şi aplauda, iar în restul timpului se concentra asupra băuturii pe care Danny i-o dăduse. În mod curios, nu părea să fi băut mult din ea.

Chelneriţa noastră ne-a adus din nou cafea. Am rugat-o să-mi mai toarne puţin şi am mai luat o îmbucătură de prăjitură. M-am uitat în jur şi, spre surprinderea mea, l-am văzut pe Bill aşteptând la uşa din spate a sălii. Îl văzusem agitându-se alături de unchiul lui înainte de începerea cinei şi îmi închipuisem că, odată lucrurile puse în mişcare, Bill avea să plece. Privirile ni s-au încrucişat si i-am zâmbit. Am vrut să-i fac cu mâna, dar mi-am dat seama că încă ţineam furculiţa între degete. Am lăsat-o iute jos, apoi am verificat dacă nu îmi murdărisem rochia cu ciocolată.

— Bun! E rândul meu.

Vorbise J.J. Şi-a dres glasul şi a ridicat mobilul în dreptul ochilor.

— Sper că nu vă deranjează. Mi-am notat în telefon ideile pentru toast. Nu scriu mesaje, să ştiţi!

S-au auzit râsete răzleţe, iar fratele meu le-a zâmbit larg invitărilor.

— Aş vrea să încep prin a vă împărtăşi o poveste despre draga mea soră mai mare, Linnea. Cred că o ştie.

Linnie a gemut şi şi-a ascuns faţa în mâini, iar J.J. a dat afirmativ din cap.

— O ştie! Când ea avea zece ani, iar eu şapte, mă convinsese că...

Bubuitul înfundat al unei melodii electronice a invadat brusc încăperea, iar J.J. şi-a privit încruntat telefonul.

— Hopa! Pe mine mă sună.

A mijit ochii la ecran, apoi s-a luminat la faţă.

— Minunat!

A răspuns şi a pus apelul pe *speaker.*

— Alo?

Linnie şi Rodney schimbau priviri, iar mama îl săgeta cu privirea pe J.J., încercând să-1 pună la punct. Din câte se părea, mama uitase cu cine avea de-a face.

— Aăă... alo? a spus interlocutorul lui J.J.

Era o voce masculină, şovăielnică.

— JJ?

— Da, eu sunt, a răspuns fratele meu. Iţi mulţumesc că m-ai sunat înapoi.

— Sigur, nicio problemă, a spus celălalt, fără să pară bucuros că discuta cu fratele meu. Care-i treaba, omule? E totul în regulă?

— Da. Am o întrebare pentru tine. Cum ziceai că te cheamă?

—J.J., ştii cum mă cheamă, a spus tipul, coborând glasul. Tu m-ai sunat primul.

— Ştiu cum te cheamă. Pur şi simplu am vrut să verific ceva, îmi spui, te rog, numele tău *întreg?*

Mi-am încrucişat privirea cu a lui Danny, aflat cu două scaune mai încolo. A clătinat din cap, a ridicat din umeri şi, simultan, a dat ochii peste cap. Am înţeles perfect combinaţia asta de gesturi: *N-am nici cea mai vagă idee ce vrea să facă. Dar, pe bune, ne-am putea aştepta la altceva?*

— Aăă..., a bâiguit necunoscutul. Mă cheamă Billiam. Billiam Kirby.

— Billiam! a exclamat J.J. triumfător, ridicând telefonul deasupra capului. Nu v-am *spus* eu? Vedeţi c-am avut dreptate?

Cei mai multi dintre invitaţi îl priveau lung, inexpresiv. Tata i-a adresat lui J.J. gestul ăla echivalent cu „încetează!": degetele întinse, mişcate scurt, orizontal, în dreptul gâtului.

— Nu se poate, a murmurat Rodney, întinzând mâna după portofel.

— Fir-ar să fie! a exclamat Danny oftând şi aruncându-şi şervetul pe masă. Îi datorez două'ş'cinci de dolari.

— Eu am făcut pariu pe cincizeci, a spus Rodney.

M-am întors şi l-am văzut pe Bill stând în continuare în partea din spate a încăperii. Mi-a surprins privirea şi a clătinat din cap,

cu un surâs.

— Repetă puţin mai tare, dacă nu te superi! l-a rugat J.J., dând volumul mai tare. Clar şi răspicat, astfel încât să te audă toată lumea. Te-am pus pe *speaker.*

— Cum? a făcut Bill, luat prin surprindere. Aăă... unde eşti?

— La repetiţia pentru nuntă a surorii mele.

— Poftim?!

— Uite! i-a spus J.J., îndreptând ecranul mobilului spre masă, mişcându-1 în stânga şi-n dreapta. Salutaţi-1, oameni buni!

— Bună! au murmurat câţiva invitaţi, fără tragere de inimă.

— Stai puţin! a spus Billiam. Nu pricep nimic. Ce se petrece?

— Am vrut să-ti confirmi numele, atâta tot. Si a funcţionat de minune, fiindcă am o mulţime de martori.

—JJ., pe bune! De asta m-ai sunat? Ai zis că e o urgenţă!

Din vocea lui Billiam se simţea că nu-i venea să-si creadă

> » urechilor.

— Asta era urgenţa, a răspuns J.J. Aveai de făcut ceva mai important?

— Ştii că acum lucrez la Pentagon, nu? l-a întrebat Billiam, pe un ton glacial.

— Bravo ţie! i-a întors-o J.J. Păi, mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă. Să-mi zici dacă vrei vreodată bilete la meciurile echipei Pirates.

Billiam a dat să spună ceva exact în secunda când J.J. i-a închis.

A lăsat mobilul pe masă şi a ridicat paharul.

— In cinstea fericitului cuplu!

***

O oră mai târziu, repetiţia pentru nuntă depăşise ora de încheiere menţionată pe invitaţii, dar nimeni nu părea să se grăbească să plece. Petrecerea se mutase în hol, spre consternarea recepţionerului, care ne arunca priviri nefericite. Marcus, vărul lui Rodney, plecase, urmat de sora şi cumnatul lui. Unchiul Stu dispăruse când chelnerul apăruse cu nota de plată, dar, în afară

de aceştia doi, toată lumea rămăsese la Inn.

Imediat după cină, am observat că mama şi Mike stăteau deoparte, vorbind. Mama se înroşise la faţă, aşa cum făcea când era supărată, iar Mike îşi încrucişase braţele la piept şi privea în podea. Fusesem prinsă într-o conversaţie cu doamna Daniels, iar după aceea nu-i mai văzusem nici pe Mike, nici pe Jesse. Nu eram sigură dacă Mike plecase, dar gândul că Jesse ar pleca fără să-mi spună niciun cuvânt mi-a făcut stomacul să se strângă ghem şi îmi verificam telefonul mult mai des decât ar fi fost cazul.

— Unde este mireasa? a întrebat Priya, flancată de cele două Jenny. Sunteţi gata?

— Gata pentru ce? m-am interesat eu.

— Te scoatem în oraş, i-a zis Priya lui Linnie, trăgând-o de pe scaunul de bar.

Jenny K. şi-a petrecut braţul pe după umerii surorii mele.

— Gata! S-a votat! Trebuie să petrecem împreună ultima ta noapte de dinaintea nunţii.

— Stai puţin! a intervenit Rodney.

— Nu!

Jenny K. a făcut un pas în faţa surorii mele, aţinându-i lui Rodney calea.

— Ai să fii căsătorit cu ea tot restul vieţii. Are dreptul la o ultimă seară între fete, cu noi.

— Fetelor, o să mai ieşim împreună şi după ce mă căsătoresc.

— Dar nu va fi *la fel,* a precizat Priya.

Rodney s-a dat bătut şi şi-a dat acordul. A luat mâna lui Linnie într-a lui şi i-a sărutat-o, apoi i-a dat de grijă:

— Să te distrezi! Dar nu prea mult!

Încerca să fie ferm, dar nu-i prea reuşea.

— Ne vedem acasă, da?

— Da! i-a strigat Linnie în timp ce prietenele ei o scoteau pe uşă afară, râzând.

— Rodney! l-a strigat J.J. Cumnate! Vino să ni te alături la bar!

Rodney a zâmbit şi s-a conformat.

— Bună!

Bill apăruse lângă mine. Purta o cravată gri şi o cămaşă albă, puţin şifonată, cu mânecile suflecate. Îşi slăbise nodul cravatei, iar frizura lui semăna cu a actorilor din filmele anilor ’80. L-ai fi putut confunda cu un invitat la repetiţie, dacă n-ar fi avut o tabletă într-o mână, un telefon mobil în cealaltă şi un pix vârât după ureche.

— Bună! i-am răspuns eu, cu un surâs. Credeam c-ai plecat.

Spre surprinderea mea, eram bucuroasă să-1 văd.

— Să plec înainte de încheierea unui eveniment? s-a indignat el, scuturând din cap. Niciodată!

— In cazul ăsta, mulţumesc!

— Da’ ştiu că aveţi discursuri antrenante! Mi-a plăcut cel cu Billiam.

Am izbucnit în râs.

— M-am gândit eu că s-ar putea să-ţi placă! Ornamentele arată grozav.

— Mersi! mi-a spus Bill, trăgându-se de nodul cravatei. Mi-a fost ceva mai uşor fără oameni care să-mi spună că n-am aşezat decoraţiunile cum trebuie...

Am râs.

— Dar ar fi fost mult mai distractiv dacă ai fi fost aici, a completat el. Tu... ăăă... Arăţi foarte bine!

— Mulţumesc! am exclamat, netezindu-mi rochia.

— N-ai pentru ce!

Mi-a zâmbit. Privirile ni s-au întâlnit şi, după un timp, mi-am dat seama că mă zgâiam la el.

— Si tu arăţi bine.

» Bill părea încântat de compliment. Şi-a privit ţinuta.

— Chiar? Mulţumesc! A trebuit să mă schimb în maşina » , mea. Nu e prea şifonată cămaşa?

— Arată bine, l-am asigurat. De ce te schimbi în maşină?

— Păi, mama s-a mutat din Putnam când am început să merg la şcoală. De atunci, stau acasă la unchiul meu. El locuieşte la o oră de mers cu maşina de aici, asa că am hainele la mine, pentru

că ştiam că, înainte de eveniment, n-o să am destul timp să mă întorc acolo si să mă schimb.

— N-am ştiut că a fi asistentul unui organizator de nunţi e atât de solicitant.

— Nici nu-ţi închipui! mi-a zis Bill cu seriozitate prefăcută, facându-mă să râd.

— Charlie!

M-am răsucit să văd cine mă strigase — era J.J., care-mi facea semn să vin la bar, acolo unde se aşezaseră el, Danny şi Rodney. Acum barul era pustiu. Poate că barmanul ieşise din tură sau poate că se săturase de fraţii mei. Ambele variante păreau la fel de plauzibile.

— Vad că a venit si tânărul Billiam! Vino să stai cu noi! Am aruncat o privire spre Bill, care zâmbea larg, ca de obicei. Aparent, încă nu i se urâse de familia mea. In vreme ce ne apropiam de bar, am simţit că mă rodeau pantofii; trebuia să scap de ei curând, dacă nu voiam ca mâine să mă pomenesc cu băşici.

Danny şi-a luat sacoul de pe scaunul de lângă el, iar eu m-am aşezat.

— Mulţumesc!

Mi-am netezit poalele rochiei şi mi-am încrucişat picioarele, lăsând pantofii să-mi atârne în vârful degetelor de la picioare. Imediat, am început să mă simt mai bine.

— Unde e Brooke? m-am interesat eu.

Intr-un final, observasem că nu era prezentă.

— O sună pe sora ei, a zis Danny.

Rodney s-a uitat la ceas şi s-a încruntat.

— Nu e cam târziu pentru telefoane?

— Soră-sa e în California, a explicat Danny.

Rodney a dat din cap.

— Atunci, nu e chiar atât de târziu.

— Dar Mike unde e? am întrebat.

Holul se golea rapid. Invitaţii îşi luau hainele şi poşetele şi se îndreptau spre uşi.

Şi unde-i Jesse? am adăugat în gând.

Danny a ridicat din umeri a nepăsare, dar părea puţin îngrijorat de absenţa lui Mike.

— Nu l-am văzut de ceva timp. O fi plecat devreme.

Am încuviinţat din cap. Încercam să nu las dezamăgirea să mi se citească pe chip.

— S-a simţit bine toată lumea la repetiţia pentru nuntă? a întrebat Bill, privindu-ne pe toţi.

— Da, dar nu mulţumită lui J.J., a răspuns Rodney.

— Adică?

— Tu ce mai cauţi aici? l-a întrebat Danny pe Bill. Dacă evenimentul s-a încheiat, nu s-au încheiat si îndatoririle tale

* » oficiale?

— Mă asigur că se face ordine aşa cum trebuie, a răspuns el.

Are vreunul din voi nevoie să-1 duc acasă cu maşina?

J.J. a clătinat din cap şi a comentat:

— Slujba ta pare epuizantă, tinere Billiam.

— Mă descurc, a spus Bill. Nu-i nevoie să-mi spuneţi Billiam. Bill e de-ajuns. Bill Barnes.

— E un nume bun, a zis J.J., arătând spre Bill. Un nume de supererou.

Rodney a ridicat din sprâncene, mirat.

— De ce de supererou?

— Datorită fazei cu litera dublă.

— Aliteraţia, am explicat eu.

Danny mi-a zâmbit şi m-a lăudat:

— Charlie ştie cum stă treaba. Apoi s-a întors spre J.J.

— Tot nu pricep de ce e un nume de supererou.

— Toţi au literele alea duble, a răspuns J.J., gesticulând exuberant.

— Vreau motive concrete, a cerut fratele meu cel mai mare.

— Aşa-i, a întărit Rodney. Nu poţi să susţii un lucru fără dovezi.

— Rodney e avocat, i-a explicat J.J. lui Bill.

— Nu încă, a spus Rodney, scuturând din cap. Mai am de luat

examenul de admitere în barou.

— Încă aştept să aud exemple, a zis Danny, sorbind din paharul aproape gol.

— Bine! a spus J.J., izbind cu palma în tejgheaua barului. Ce părere ai de...

A tăcut un moment, concentrându-se.

— Peter Parker! Sue Storm! Bruce Banner!

— Uau! a exclamat Bill, ridicând din sprâncene. Până acum nu mi-am dat seama. Există doi supereroi care au prenumele Bruce?

— Cine-i al doilea? am întrebat.

— Bruce Wayne, au răspuns într-un glas Danny, J.J. şi Rodney.

— Bruce Wayne e o excepţie, a zis J.J. Toţi ceilalţi au literele alea duble.

— Aliteraţie, am repetat eu, iar Danny a zâmbit.

— Reed Richards, a continuat J.J., numărând pe degete. Wade Wilson, Stephen Strange, Bucky Barnes, Lex Luthor, Lois Lane...

— De fapt, Lois nu e supereroină, i-a atras atenţia Bill.

— Billiam, nu ne ajuţi! s-a răstit J.J.

— Ce părere ai despre... nu ştiu..., a intervenit Danny. Diana Prince,Tony Stark, Steve Rogers, Barbara Gordon, Clark Kent...

— Numele ăsta chiar pare să aibă o aliteraţie, am subliniat eu.

— Archie Andrews, a completat Rodney, aparent ţinându-i partea lui J.J.. Jughead Jones...

— Stai aşa! De unde şi până unde e *Archie* supererou? a întrebat Danny.

Scandalizată, am exclamat:

— Hei, stai puţin!

Danny şi-a dat ochii peste cap.

— Scuze! Am uitat că adori banda asta desenată.

— J.J. e de vână, am spus.

Danny a murmurat:

— J.J. e de vină pentru o mulţime de lucruri.

J.J. avusese o colecţie impresionantă de benzi desenate despre Archie, iar când începuse clasa a opta, declarase că era prea mare

ca să mai citească aşa ceva, deci mi le pasase mie. Îmi plăcuseră mult. Mă cam amorezasem de Reggie[1], fapt despre care nu spusesem nimănui, cu excepţia lui Linnie.

— Mai există şi Beetle Bailey…, a continuat Rodney.

Danny a ridicat braţele în aer, cu un gest exasperat:

— Vasăzică acum am trecut la benzi desenate de ziare?

—Tu crezi că Superman n-a fost niciodată o bandă desenată de ziar? l-a provocat Rodney.

— Eu cred că majoritatea numelor de supereroi au literele alea duble, a spus J.J., încăpăţânat.

Tableta lui Bill a scos un sunet, iar el s-a uitat la ecran.

— Ar trebui să plec, a anunţat el. Trebuie să fac nişte verificări de ultimă oră cu unchiul meu.

Am dat aprobator din cap, mulţumindu-le în gând celor de la firma Pland că ni-i trimiseseră pe Bill şi pe Will. Nici măcar nu voiam să-mi imaginez cum ar fi putut arăta situaţia dacă n-ar fi fost ei aici.

— Mâine-dimineaţă, la prima oră, voi fi acasă la voi, să dau o mână de ajutor, astfel încât totul să fie gata pentru ziua cea mare.

— Minunat! a zis Rodney, ridicându-se şi întinzându-i o mână lui Bill. Îţi mulţumim pentru tot! Îţi suntem recunoscători pentru ajutor.

Bill a încuviinţat din cap şi ne-a făcut cu mâna înainte de a ieşi pe uşa din faţă a localului Inn.

[1] R^e^gg*^e^ Mantie, personaj de benzi desenate. Are o relaţie ambivalenţă cu Archie Andrews. (N. red.)

M-am întors spre fraţii mei, gata să continui conversaţia, când am simţit că îmi bâzâia poşeta. Imediat, am coborât de pe scaun. Eram aproape convinsă că mă suna Siobhan, ca să-mi amintească de faptul că ar fi trebuit să-i telefonez. Sincronizarea era perfectă, deoarece lucrurile se liniştiseră, aşa că acum puteam discuta în linişte.

— Ies să răspund, i-am anunţat pe băieţi, apoi am traversat grăbită holul.

Mi-am scos din mers mobilul şi a fost cât pe ce să-l scap când am văzut că mă suna Jesse. I-am răspuns:

— Bună!

Le-am aruncat o privire fraţilor mei şi viitorului meu cumnat; încă stăteau la bar, discutând despre supereroi, şi nu-mi dădeau atentie.

— Bună! a spus el degajat. Unde eşti?

Simplul sunet al vocii lui a fost de ajuns pentru a-mi da senzaţia că măruntaiele mi se lichefîau încet.

— Sunt încă la Inn.

In timp ce vorbeam, am conştientizat că era prima dată când Jesse şi eu vorbeam la telefon — cu excepţia cazurilor când îl suna pe Mike, pe telefonul nostru fix de acasă, când eu eram în şcoala primară şi în primele clase de gimnaziu, înainte ca noi să primim propriile telefoane mobile. Chiar şi atunci, partea mea de conversaţie se rezumase la replica *Sigur, aşteaptă o clipă. II chem imediat.*

— Vbiam să ştiu *unde anume* eşti în clădire, a continuat Jesse, cu un fir de râs în glas, iar eu mi-am dat seama că rămăsese la Inn.

Si voia să ne întâlnim.

— Aha!

M-am răsucit pe călcâie, încercând să găsesc un mod de a descrie cât mai bine locul în care mă aflam.

— Sunt cumva într-o parte, în lateral, în holul principal, lângă recepţie. Şi...

O mână m-a prins de talie, facându-mă să tresar speriată, apoi m-am răsucit şi l-am văzut pe Jesse, cu telefonul la ureche, zâmbindu-mi cu jumătate de gură.

— Salut, frumoaso!

— Salut!

I-am zâmbit cu gura până la urechi, apoi am încercat să-mi mai temperez puţin entuziasmul. Am apăsat tasta de încheiere a apelului.

— Nu v-am văzut nici pe tine, nici pe Mike. Am crezut că aţi plecat.

— Să plec fără să vorbesc cu tine? m-a întrebat Jesse, păşind mai aproape şi zâmbindu-mi relaxat. Nici gând!

S-a uitat în jur.

— Nu ştiu unde s-a dus Mike. L-am văzut vorbind cu tatăl tău, mai adineauri. Mi s-a părut că purtau o conversaţie aprinsă, şi m-am gândit că ar fi bine să-i acord puţină intimitate.

— Aha! am exclamat, privând în jur, ca şi cum Mike ar fi putut să-şi facă apariţia pe neaşteptate.

Nu era a bună. Dacă Mike se certase cu tata, atunci se certase cu ambii noştri părinţi, într-un interval de timp foarte scurt, ceea ce însemna că Mike facea exact ceea ce bănuisem că avea să facă: semăna zâzanie la nunta lui Linnie. Frustrarea pe care mi-o provoca el dădea iar în clocot.

— Deci..., a zis Jesse, apropiindu-se şi mai mult de mine. Vrei să mergem în altă parte?

Am dat să-i răspund, dar apoi i-am observat, în partea opusă a holului, pe părinţii mei şi pe Rodney. Stăteau toţi trei într-un separeu cu fotolii, vorbind şi râzând.

Jesse i-a observat şi el şi s-a îndepărtat puţin de mine, facându-mi un mic semn din cap, spre dreapta. Am privât înjur,

& fUl/ltCl/.. a&6ucàu;isigurându-mă că nimeni nu se uita la noi, şi am pornit amândoi pe coridor — eu, cu câţiva paşi în urma lui. Jesse a intrat într-o încăpere pe care nu o mai observasem până acum. Am intrat şi eu. A închis usa în urma mea.

— Uau! am exclamat eu. De unde ştii de locul ăsta?

Era o cameră de recreere, cu o masă de biliard în centru. Tacuri stăteau înşirate de-a lungul unui perete şi o serie de ţinte pentru *darts* fuseseră etalate de-a lungul altuia. Am văzut canapele din piele în nuanţa whisky-ului şi într-un colţ am descoperit un cărucior de bar bine dotat cu alcool.

— Am fost la o *mulţime* de petreceri de *bar* şi *bat mitzvah* aici, a venit răspunsul lui Jesse.

— Şi eu la fel. Iţi aminteşti de petrecerea lui Ariel Franken? A avut ca tematică Hollywoodul începutului de secol XX.

Jesse şi cu mine nu prea obişnuiam să participăm, simultan, la aceleaşi evenimente sociale, însă mi le aminteam în cele mai mici detalii pe toate la care se nimerise să fie şi el.

Jesse s-a încruntat, de parcă încerca să-şi aducă aminte.

— Cred că am fost la petrecerea aia...

— Ai fost, am confirmat eu imediat. Tu, eu si Mike am ajuns împreună în cabina foto. Nu-ţi aminteşti? Tu erai...

— Uau! a exclamat Jesse. Ai o memorie foarte bună.

Am zâmbit. Nu voiam să-i spun că, atunci când venea vorba de el, aveam o memorie perfectă.

— Îmi amintesc că tu....

— Charlie! m-a întrerupt Jesse, apropiindu-se. Nu-i nevoie să vorbim despre chestii din copilărie.

— Ai dreptate.

Brusc, am conştientizat diferenţa de vârstă dintre noi.

La urma urmei, el era la *facultate.* De ce încercam să vorbesc despre lucruri care se întâmplaseră cu ani în urmă? Dar amintirea asta răsărise în mintea mea şi era atât de vie, încât nu-mi venea să

cred că el nu-şi amintea. Purtase o cravată neagră, cu dungi, şi la un moment dat dansaserăm împreună. Era una dintre amintirile despre Jesse pe care le întorceam pe toate părţile în minte, iar şi iar, atât de des, încât muchiile lor se neteziseră, asemenea unor bucăţi de sticlă aruncate în mare. Dansaserăm în grup pentru o vreme, iar pe urmă, într-un moment care mie mi se păruse perfect, el întinsese un braţ, mă luase de mână şi mă rotise de două ori, înainte să-mi dea drumul, lăsându-mă ameţită.

— La urma urmei, avem lucruri mai importante despre care să vorbim.

Replica lui m-a readus cu picioarele pe pământ. Jesse a păşit mai aproape.

Dar n-a mai spus nimic altceva. Mi-a cuprins obrajii în palme,

s-a aplecat şi m-a sărutat.

Şi, uite-aşa, era ca şi cum ne-am fi întors în timp şi am fi continuat totul, cu foarte multă uşurinţă, exact din punctul în care rămăseserăm. In ultimele luni, mă întrebasem uneori dacă memoria mă înşela, dacă timpul scurs şi faptul că derulasem de prea multe ori în minte evenimentele din acea seară de iarnă îmi întunecaseră amintirile. Îmi spusesem că poate Jesse nu săruta chiar atât de bine, că poate imaginaţia mea o luase razna.

Dar un sărut a fost de ajuns ca să-mi dau seama că nu reţinusem greşit. Ba chiar senzaţia era mult mai plăcută decât îmi aminteam eu. Imediat, am găsit un ritm comun. In câteva secunde, am rămas fără suflu. Inima mi se zbătea în piept, iar degetele mele se încurcaseră în părul lui Jesse.

M-a condus de-a-ndărătelea spre o canapea, apoi m-a întins pe ea.

— Ţi-am mai zis — a spus el printre săruturi — cât de plăcut a fost să te revăd?

Am râs şi i-am răspuns cu un sărut. Palma lui îmi mângâia spatele.

A răsunat un bip.

Sunetul provenea de la telefonul lui, iar Jesse s-a oprit un moment, pe urmă s-a aplecat iar spre mine. Zgomotul s-a repetat de patru ori, în succesiune rapidă.

— II închid, a spus Jesse.

A scos telefonul din buzunar. S-a uitat la ecran şi apoi s-a încruntat.

— E totul în regulă?

—Tu să-mi spui, mi-a zis el, întinzându-mi telefonul. Toate mesajele sunt de la Mike.

Pe măsură ce le citeam, simţeam cum ochii mei se căscau de uimire.

Mike

Hei, unde ai dispărut?

Mă ascund în hol, încerc să-i evit pe ai mei

Scandal în familie — nimic nou

Maică-mea crede că ăsta e un moment potrivit să vbim dspr toate

În toiul repetiţiei de nuntă

Şi tata e supărat pe mine

Ar fi ţipat la mine dacă ai fi fost şi tu

ŞtiuSigur

Ei cred că dacă eu sunt t aici vreau să dis despre toatătreaba asta în finnneeeeee

Unde ai dispărut? Dă-mi mesaj dă-mi mesaj

ft

OCJÔOÔÔOÔÔÔOÛCJÔÔ

dă-mi mesaj

I-am înapoiat mobilul.

— Pare beat.

Jesse a dat din cap.

— Asta cred şi eu. Pot să recunosc un mesaj trimis de Mike la beţie.

— Dar...

Încercam să-mi dau seama cum de se îmbătase. Văzusem când Danny îi adusese un pahar de la bar, dar apoi avusesem impresia că Mike sorbise pe îndelete din băutură, toată seara. Doar dacă... Brusc, mi-am dat seama că paharul îi fusese umplut iar şi iar de către ospătari, iar asta însemna că era posibil să fi consumat patru sau cinci băuturi. Nici în ruptul capului nu voiam ca Mike, îmbărbătat de alcool, să le spună părinţilor mei ce credea cu adevărat despre ei.

— Ar trebui să-1 căutăm, am propus eu.

Jesse a dat aprobator din cap.

— Rezolvăm noi cu Mike, m-a asigurat Jesse, luându-mă de mână şi stârnindu-mi fiori în tot trupul. Iar după aia...

Am aşteptat să-şi termine fraza, dar după un moment mi-am dat seama ce anume insinua. Pentru o secundă, un titlu imaginar de ziar mi-a fulgerat prin minte: „Virginei naive îi pică fisa foarte

greu”.

Ne-am întors în hol şi am văzut că fraţii mei, Rodney şi Bill nu mai erau la bar. Nu-i zăream nicăieri.

— A spus că e în hol…

Am tăcut brusc când l-am văzut pe Mike lângă intrarea în restaurant, clătinându-se pe picioare de parcă ar fi stat într-o barcă invizibilă. Se încrunta privindu-şi mobilul, pe care îl împungea cu un deget. Probabil că asta explica greşelile din mesajele lui.

I l-am arătat lui Jesse.

— Iisuse! a exclamat el, clătinând din cap. Parcă s-ar repeta faza de la balul de absolvire.

— Ce s-a întâmplat la balul de absolvire?

— Iţi povestesc altă dată, a spus Jesse, aruncându-mi un zâmbet.

Ajunseserăm la jumătatea distanţei spre Mike, când el şi-a ridicat privirea din telefon şi a mijit ochii la noi.

— Jesse! a strigat el, gesticulând şi aruncându-şi mobilul în aer, din greşeală. Ups! Unde e… Aţi văzut cumva…

— L-am luat eu, i-am spus încetişor, aplecându-mă să-i ridic telefonul.

— Ai primit mesajele mele? a întrebat Mike. Tocmai ţi le-am trimis. Hai să-ţi arăt chestiuţa aia… cu ora…

Şi-a privit mâinile goale, apoi s-a bătut peste buzunarele costumului şi a scuturat din cap.

— Nu ştiu unde… Cred că mi-am pierdut mobilul.

— Poftim.

Când i-am întins telefonul, Mike s-a înseninat, apoi s-a încruntat la mine.

— De ce mi-ai luat telefonul, Charlie?! De ce-mi iei mereu lucrurile?

— Ăăă…, am îngăimat eu, încercând să-mi amintesc ultima dată când îl văzusem în halul ăsta.

Aveam senzaţia că, la fel ca mine, Mike nu petrecea la fel de

mult precum fraţii noştri mai mari, dar ştiam că îşi facea şi el de cap din când în când.

— Amice, *cât* ai băut? l-a întrebat Jesse, aparent renunţând la ideea de a încerca să-1 convingă pe Mike să se aşeze.

In schimb, s-a mulţumit să-1 sprijine.

— Nu mult, a răspuns Mike, împungându-şi din nou mobilul cu degetul. Cam tot atât cât beau de obicei. La fel la fel.

— Ai mâncat ceva mai întâi? l-a întrebat Jesse.

Mike a clătinat încet din cap, o dată la stânga, apoi o singură dată la dreapta.

— Nu crezi că poate ar fi trebuit să mănânci ceva înainte să bei?

— Aaaaaha! a spus Mike, încercând să pocnească din degete, dar renunţând după câteva încercări şi mulţumindu-se să arate spre Jesse, cu un deget. Ştii, chiar are sens ce spui. Nu m-am gândit la asta. N-am făcut calculele. N-am adunat cifrele.

— Cred c-ar trebui să-1 luăm de aici, am propus eu, iar Jesse a dat aprobator din cap.

— Bună idee! a zis Mike, cam prea tare. Conduc eu.

S-a bătut din nou peste buzunare şi s-a autocontrazis:

— Ba nu, n-o să conduc.

— Nu, am spus apăsat, sperând că Jesse îşi ţinea cheile maşinii departe de fratele meu. N-o să conduci.

— II duc la mine acasă, a anunţat Jesse, deşi nu părea încântat de perspectivă. Şi apoi..., a adăugat el, oftând. Probabil c-ar trebui să stau cu ochii pe el toată noaptea.

Ştiam foarte bine ce însemna asta: ceea ce începuserăm amândoi în camera cu canapele nu avea să continue în seara asta, fiindcă Mike se îmbătase criţă.

Am încercat să găsesc alte soluţii, vreun mod de a evita să ne încheiem seara astfel. Dar n-am putut găsi nicio altă cale şi, în cele din urmă, am încuviinţat:

— E o idee bună.

Jesse şi cu mine ne-am uitat unul la altul şi a fost ca şi cum între noi ar fi avut loc o conversaţie tăcută. Citeam regretul şi

dezamăgirea pe chipul lui Jesse. Şi eu simţeam acelaşi lucru.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Mike, cu voce tare, privin- du-ne. Care-i treaba?

— Nu-i nicio treabă, i-am răspuns. Hai să mergem!

Aveam senzaţia că ar fi fost bine să-l scoatem de aici cât mai repede.

Am reuşit să-1 ducem pe Mike la intrarea din spate, care era mai aproape de locul unde îşi parcase Jesse maşina. S-a dovedit că alegerea noastră a fost bună, de vreme ce Mike părea tot mai beat, cu fiecare pas pe care îl facea spre berlina lui Jesse. L-am călăuzit pe Mike şi am reuşit să-1 facem să urce pe locul din dreapta şoferului. S-a lăsat moale, lăţindu-se pe scaun şi închizând ochii.

— Hei! mi-a spus Jesse.

A aruncat o privire spre maşină, apoi m-a luat de mână şi m-a tras câţiva paşi mai departe. Acum ne aflam lângă următoarea maşină, unul dintre acele SUV-uri atât de lungi, încât ar trebui să fie numite, pe bună dreptate, autobuze.

— Hei! i-am zis şi eu, aruncând priviri îngrijorate spre maşina lui.

Ochii lui Mike erau în continuare închişi.

— Îmi pare rău, a spus Jesse, clătinând din cap. Nu aşa mi-am imaginat c-o să decurgă seara asta.

Am zâmbit.

— Nici eu.

A dat să se aplece spre mine şi, cu toate că ardeam de nerăbdare să-1 sărut, nu m-am putut abţine să arunc iar o privire spre maşină.

J

— Dacă ne vede Mike?

Jesse a clătinat din cap.

— E beat mort. N-o să ne vadă.

Am încuviinţat, cu toate că aş fi vrut să spună că nu avea importanţă, că nu-1 deranja dacă Mike sau oricine altcineva ne

vedea, pentru că Jesse mă plăcea şi nu-i păsa dacă s-ar fi aflat. S-a aplecat şi m-a sărutat scurt, dar, spre deosebire de săruturile de mai adineauri, simţeam că totul era contracronometru. Nu aveam la dispoziţie suficient timp pentru a savura momentul.

— OK, a spus Jesse.

S-a desprins de mine şi a făcut un pas înapoi, cu chipul plin de regret.

— Ar trebui să mă întorc la fratele tău, pe care, apropo, aş vrea să-1 omor.

— Mda.

Realitatea, mult mai puţin distractivă decât sărutatul cu Jesse, îşi impunea încă o dată prezenţa nedorită.

— Deci...

Şi-a petrecut un braţ în jurul taliei mele şi m-a tras spre el.

— Ne vedem mâine, la petrecerea de nuntă?

Am dat aprobator din cap şi am surâs. Jesse avea să fie la nuntă mâine. Aveam întreaga petrecere la dispoziţie şi speram din toată inima că de data asta urma să dansăm împreună mai mult de câteva secunde. Şi apoi, după petrecere...

— S-a făcut! i-am spus.

Jesse s-a aplecat să mă mai sărute o dată şi, când ne-am desprins unul de celălalt, m-am uitat la maşina lui. Ochii lui Mike păreau în continuare închişi şi fratele meu încă se rezema de geam, dar aş fi putut jura că, pentru o secundă, se uitase la noi.

CAPITOLUL 15

Niciodată să nu pariezi împotriva firmei Anderson General Life Insurance

Când am ajuns acasă, era trecut de miezul nopţii. După ce mă întorsesem în Inn, constatasem că toată lumea plecase. Nu le-am luat în nume de rău faptul că nimeni nu îşi dăduse seama că încă eram la Inn; veniserăm aici înghesuiţi în maşini şi probabil că fiecare presupusese că mă întorceam acasă în maşina altcuiva.

Eram gata să apelez la o aplicaţie de folosire în comun a maşinilor, când am observat că în fata localului staţiona o ma- şină

a firmei Stanwich Taxi, iar după ce m-am asigurat că şoferul era de serviciu şi nu doar trăgea un pui de somn, am urcat în taxi. Când i-am spus unde să mă ducă, s-a înfiorat vizibil si mi-am dat seama că era acelaşi taximetrist care îi adusese > acasă pe J.J. şi pe unchiul Stu. Prin urmare, am înţeles de ce nu era încântat: având în vedere experienţa lui cu cei doi, era limpede că ne considera o familie de escroci.

Când am ajuns acasă, crezusem că avea să fie linişte şi întuneric. Era târziu, în definitiv, şi ne aştepta o zi încărcată. Dar, în timp ce păşeam pe aleea de acces, am văzut lumină la ferestrele din fată.

Am vrut să intru prin bucătărie. Păşeam desculţă, cu pantofii într-o mână. Am deschis usa încet, centimetru cu centimetru, până am fost sigură că alarma nu avea să se declanşeze şi să trezească toată casa.

Am închis încetişor uşa şi, când m-am răsucit, am văzut că în bucătărie era aglomeraţie: J.J. şi Rodney stăteau aşezaţi la insulă, cu o bere în faţă, Linnie se săltase pe blatul de bucătărie, iar Danny şi Brooke stăteau la masă. Waffles se cuibărise în poala lui Brooke, care îl scărpina după urechi. Pe blat am văzut o cutie de pizza, cu o felie singuratică şi resturi de crustă. Am contemplat imaginea o clipă. Aş fi vrut să păstrez în amintire acest moment pentru totdeauna. Asta — în afară de Brooke şi de câine—îmi imaginasem atunci când visasem la acest weekend.

Noi toţi, din nou împreună. In sfârşit.

— Bună! am salutat, intrând şi lăsându-mi pantofii să cadă în fata scărilor din bucătărie. Am crezut că toată lumea s-a dus la culcare.

— Ha! a făcut J.J., fluturând din mână, şi a sorbit din berea lui. Noaptea de-abia a început.

— Ba nu, l-a contrazis Rodney, după ce şi-a suflecat mâneca si s-a uitat la ceas.

— De ce te-ai întors? am întrebat-o pe Linnie, îndreptân- du-mă spre frigider. Credeam că ieşi cu fetele.

— Am ieşit, a zis soră-mea. Jenny K. a cunoscut un tip şi am decis s-o ştergem ca să aibă puţină intimitate. Şi când m-am întors aici, Priya şi-a dat seama că era epuizată...

— Priya a fost înţeleaptă, a spus Rodney, căscând. Ar trebui să mergem şi noi la culcare.

— Da, a fost Linnie de acord, coborând de pe blatul de bucătărie.

— Staţi puţin! am zis repede. Încă nu putem merge la culcare!

— Chuck, e cam târziu, a spus Danny.

— Dar... abia ne-am strâns cu totii aici.

Ştiam că nu era adevărat, dar mie aşa mi se părea. Eram, în sfârsit, alături de fraţii mei, în bucătăria noastră, fără alarme care se declanşau, fără crize legate de corturi şi fără invitaţi care veneau şi plecau. Intr-adevăr, îşi făcuseră apariţia o iubită neaşteptată şi un *beagle.* Aveam senzaţia că, dacă ne-am fi dus la culcare, am fi ratat o ocazie importantă. De câte ori s-ar mai fi ivit şansa de a fi împreună, în această bucătărie? Aveam sentimentul că asemenea prilejuri aveau să fie rare, iar la gândul ăsta am intrat în panică.

— Trebuie să facem ceva amuzant, să sărbătorim ultima noapte în care Linnie şi Rodney nu sunt căsătoriţi.

— Ce anume? a întrebat Linnie.

Mă chinuiam să găsesc o idee. Nu se punea problema să jucăm jocuri de societate sau să ne uităm la vreun film. Trebuia să fie ceva mai mult decât atât. Ceva grandios.

— Ceva ce-am putea face toţi împreună, am spus eu, trăgând de timp, în speranţa că avea să-mi vină vreo idee.

— Şi cu Brooke, a adăugat J.J.

— Nu-i nicio problemă, a zis Brooke, aruncându-i o privire lui Danny. Nu-i obligatoriu ca eu... Orice-ar fi, puteţi...

— Hai, pe bune! a spus Danny, luând-o de mână şi strângându-i-o puţin. Nu ne strica cheful!

— Azz vi-1 stric, a răspuns Brooke tăios.

Toţi am simţit nevoia să ne uităm în altă parte.

— Gata, am găsit! am exclamat.

Nu mai facuserăm chestia asta de un car de vreme, dar cândva

fusese o tradiţie a familiei Grant, ceva ce făceam de fiecare 4 Iulie, ba chiar şi de Crăciun, dacă nu ningea; iar câteodată, chiar şi dacă ningea.

— Aveţi chef să jucăm PMS?

— Ce-i asta? a întrebat Brooke.

— Pe bune? s-a mirat J.J. N-am mai jucat PMS de ani buni.

— Exact! am strigat eu, sărind în sus de bucurie. Tocmai de-aia e perfect. Putem reînvia o veche tradiţie înainte să fim nevoiti să ne luăm rămas-bun de la casă.

— Eu mă bag numai dacă J.J. recunoaşte că eu sunt cel mai tare la jocul ăsta, a zis Danny, cu un zâmbet.

— Ultima dată când am jucat, te-am bătut.

— Nu s-a întâmplat cu cinci ani în urmă? a întrebat Rodney.

— Şi ce dacă? au răspuns J.J. şi Danny, într-un glas.

— Linnie, vrei să joci? am întrebat-o.

Ea era mireasa. In definitiv, dacă voia să se ducă la culcare, probabil că n-am mai fi jucat deloc.

— Mi se pare o idee grozavă să jucăm PMS la miezul nopţii, în noaptea din ajunul căsătoriei mele.

Mi-a zâmbit.

— Hai să jucăm!

— Staţi! a intervenit Brooke, venind grăbită în urma lui Danny. De fapt, ce-o să facem?

— Ne jucăm de-a „pune mâna pe steag", dar în stilul familiei Grant, i-a răspuns J.J. rânjind.

S-a uitat la ea şi a clătinat din cap.

— Nu vrei să te schimbi? Charlie, dă-i puloverul meu cu gnomul!

— De ce? a vrut Brooke să ştie. Ce joc e ăsta?

— N-ai jucat deloc „pune mâna pe steag"? s-a mirat Danny. N-ai fost niciodată în tabără?

— Nu, a răspuns Brooke.

— Cu siguranţă o să vrei să te schimbi, i-a zis J.J. când am ajuns în curtea din spate, acolo unde mâine avea să fie ridicat cortul. Am câteva haine în plus, dacă-ţi trebuie.

— Mulţumesc, a spus Brooke, dar...

— Hei! a strigat J.J. spre casă. De ce nu veniţi?

— Sst! l-a ţistuit Danny imediat.

Mai erau încă nouă persoane şi un câine în casă — plus unchiul Stu, în biroul mamei —, şi probabil că toţi dormeau. Când ne-am învoit să jucăm, Rodney a pus condiţia să o facem în linişte, astfel încât să nu trezim pe nimeni. Curtea din spatele casei era destul de departe de dormitoare, aşa încât n-am fi deranjat pe nimeni.

Jocul devenise o tradiţie de familie după ce Danny petrecuse o vară într-o tabără, când avea opt ani. El ne făcuse cunoştinţă cu jocul ăsta şi, deşi mai practicaserăm şi altele în decursul anilor — un timp, ne jucaserăm de-a v-aţi ascunselea, în pofida faptului că niciodată nu aveam destule lanterne[XII] —, preferam PMS de fiecare dată când aveam posibilitatea să ne jucăm afară. In timp, născociserăm un set de reguli care transformaseră varianta tradiţională a jocului, facându-1 să fie unic. Dar cu câţiva ani în urmă încetaserăm să-1 jucăm şi nu realizasem cât de tare îmi lipsise decât când am ieşit, în fiigă, în curtea din spate, în lumina lunii, simţind aerul rece al nopţii pe faţă. Părul meu flutura în timp ce alergam să-i ajung din urmă pe oamenii dragi din viata mea.

După ce căzuserăm cu toţii de acord să jucăm, J.J. strigase „Pauză!" şi ţâşniserăm în sus pe scări, ca să ne schimbăm de hainele purtate în timpul repetiţiei pentru nuntă. Din experienţa anilor trecuţi, ştiam că, atunci când jucam PMS, exista o şansă foarte mare să te murdăreşti, mai ales fiindcă J.J. nu se dădea în lături de la a ne face vânt în noroi, dacă astfel putea să pună mâna pe steag, iar eu nu doream deloc să-mi distrug rochia.

Hainele pe care le luasem din camera mea, pentru weekend, nu erau potrivite pentru un astfel de joc. Dat fiind că Brooke şi Danny rămăseseră în bucătărie, m-am gândit că aveam câteva secunde ca să mă furişez în camera mea si să mă schimb, înainte ca ei să ajungă acolo.

[XII] In original, *manhunt* — o variantă a jocului de-a v-aţi ascunselea, răspândită în SUA. Acest joc este practicat pe întuneric, folosindu-se lanterne. (N. red.)

Am deschis uşa camerei mele şi am păşit înăuntru, puţin surprinsă de faptul că, după doar câteva ore, aveam senzaţia că eram într-o cameră în care trebuia să cer acordul pentru a intra si că, fiind aici, era ca si cum as fi intrat în mod clandestin. Costumul lui Danny, pregătit pentru ziua de mâine, era agăţat în dulapul meu, şi alături de el atârnau trei rochii. Oare de câte ori plănuia Brooke să se schimbe la nuntă? Pe măsuţa mea de toaletă am văzut o trusă de machiaj profesională, un ondulator, o placă de îndreptat părul şi trei perii. M-am zgâit la ele, puţin uimită că Brooke cărase toate astea cu ea tocmai din California. Când am auzit paşi urcând treptele, spre etajul al treilea, mi-am zis că trebuia să mă grăbesc. Mi-am înşfăcat hainele, apoi am ieşit grăbită pe uşă.

Danny aprinsese luminile din exterior şi apoi stătuserăm cu toţii în linişte, în bucătărie, cu urechile ciulite după zgomote care ar fi dat de înţeles că cineva se trezise, vrând să verificăm dacă lumina de afară deranja. Cum nu am auzit nimic, am decis că aveam undă verde şi ne-am dus în curtea din spate. Ii aşteptam pe Linnie şi pe Rodney, care aduceau steagurile. Purtam tenişi, pantaloni de trening şi un tricou, plus un hanorac. J.J. şi Danny se schimbaseră amândoi în jeanşi şi bluze cu mâneci lungi. Brooke încă purta rochia ei din timpul repetiţiei pentru nuntă, dar renunţase la pantofii cu tocuri şi stătea desculţă, pe peluză. Avea o expresie temătoare şi privea în jur, cu braţele încrucişate la piept.

— O să fie amuzant, i-a zis Danny, zâmbind. Întotdeauna ne distrăm cu jocul ăsta.

— Pur şi simplu nu înţeleg regulile! s-a răstit Brooke, părând enervată şi obosită. Şi, dacă nimeni n-are de gând să-mi explice...

— E simplu, a asigurat-o J.J.

A arătat spre o latură a peluzei, apoi spre cealaltă şi a explicat:

— Avem două baze. Ne împărţim în echipe, iar scopul e să luăm steagul celeilalte echipe şi să-1 aducem la baza noastră, fără a fi prinşi.

— Când eşti prins — am adăugat eu —, celălalt trebuie să te

atingă *uşor.* Nu trebuie să te răstoarne, să te împingă în noroi sau să te ridice...

— Bine, bine! a zis J.J. cu voce tare, întrerupându-mă. Dacă eşti prins, trebuie să mergi la închisoarea echipei adverse.

— Închisoare? a întrebat Brooke.

Se uita când la J.J., când la Danny, încă încruntată. Nu prea părea lămurită.

Am încuviinţat.

— Da. Folosim trambulina — am arătat spre ea — şi uşa serei. Dacă eşti prinsă, trebuie să mergi la închisoare şi nu poţi ieşi de acolo decât dacă unul dintre coechipierii tăi te alege pentru o evadare.

— Sau dacă ei pun mâna pe steag, a precizat Danny, pocnind din degete. Parcă am hotărât că asta era o modalitate de a te elibera din închisoare, nu?

— Da, a răspuns J.J., dând aprobator din cap. Dar, dacă nu reuşesc să ajungă la baza lor cu tot cu steag, atunci trebuie să te întorci la închisoare.

— Dar nu uitati de al saselea amendament[1]!

» Vorbise Rodney; m-am întors şi l-am văzut alergând spre noi, îmbrăcat în jeanşi şi cu un hanorac verde şi foarte vechi, inscripţionat cu numele Dartmouth.

[1] Conform Constituţiei Statelor Unite ale Americii, al şaselea amendament le garantează cetăţenilor acuzaţi dreptul la un proces public, dreptul de a beneficia de un avocat şi de un juriu imparţial, dreptul de a cunoaşte identitatea acuzatorilor şi natura acuzaţiilor care li se aduc şi a probelor împotriva lor. (N. red.)

— Rodney a adăugat regula cu amendamentul, a precizai Danny. Doar nu degeaba se pregăteşte să devină avocat.

— A fost o completare inspirată! a spus Rodney, zâmbind cu gura până la urechi. Deci, dacă eşti în închisoare, poţi să strigi „al şaselea amendament", şi atunci ţi se îngăduie să prezinţi motivul pentru care ar trebui să fii eliberat. Dacă minimum o persoană din echipa adversă este de acord, poţi ieşi din închisoare.

— Chestia asta funcţionează mereu numai în cazul lui Rodney, a spus J.J.

— Poftim? a întrebat Rodney, ridicând din umeri. Cred în dreptul fiecăruia de a se reprezenta singur în faţa instanţei. Este amendamentul meu preferat.

— Ai un amendament preferat? s-a mirat J.J.

— Tu *nu aît*

— Ai înţeles regulile? a întrebat-o Danny pe Brooke.

— Aăă...

S-a uitat la noi toţi, apoi privirea ei s-a îndreptat din nou spre curte.

— Nu sunt sigură...

— Am adus steagurile! a anunţat Linnie. Erau foarte prăfuite. Când am jucat ultima dată?

— A trecut ceva timp de-atunci, i-am răspuns.

Linnie le-a scuturat.

Unul era un steag triunghiular, frumos, confecţionat de mână, pe care scria GRANT. Mama crease o bandă desenată în care noi jucam PMS, iar un cititor i-1 dăruise la o convenţie Comic-Con, acum câţiva ani. Celălalt steag era, de fapt, un prosopel alb pe care scria ANDERSON GENERAL LIFE INSURANCE, cu litere albastre, care se decoloraseră aproape de tot. Acest prosop era unul dintre numeroasele mistere ale casei, fiindcă părinţii mei nu încheiaseră o asigurare de viaţă la compania Anderson General Life Insurance şi erau nedumeriţi cum de un prosop promotional de-al acestei firme ajunsese în casa noastră. Chiar şi aşa, fusese dintotdeauna celălalt steag al jocului, în special pentru că avea o bridă în partea de sus, astfel încât puteai să-1 potriveşti în vârful unui băţ.

Era unul dintre numeroasele obiecte care deveniseră absolut de neînlocuit, pur şi simplu pentru că îl folosiserăm la jocul ăsta de când mă ştiam. Ascunsesem ambele steaguri în debaraua cu jocuri, când fusese organizată vânzarea obiectelor de prisos. Eram îngrozită că, în timp ce mă aflam acasă la Linnie şi Rodney, părinţii mei le-ar fi găsit şi le-ar fi vândut unor oameni care nu le-ar fi

înţeles importanţa. Prosopul Anderson General Life Insurance nu avea nicio valoare reală, însă era de nepreţuit. Şi unde aveam să mai jucăm PMS?

— Vrei să te schimbi, Brooke? a întrebat-o Linnie, uitân- du-se la rochia ei albă. Pot să-ţi împrumut ceva.

— Cred că tura asta n-o să joc, a răspuns Brooke, dând să se retragă.

— Ei, haide! s-a rugat Danny. Iubito, va fi amuzant.

— Dar...

Brooke şi-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Am crezut că vrei să participi, a zis Danny.

— Bine, a cedat Brooke. Joc şi eu.

— Super! s-a bucurat Danny. Iţi fac un rezumat al regulilor: Linnie va arunca steagurile în aer, pentru ca echipele să le prindă, iar tu trebuie să alergi spre unul dintre ele, în funcţie de echipa din care vrei să faci parte: fie echipa Grant, fie echipa Anderson General Life Insurance. Apoi echipele duc steagurile fiecare în terenul său, iar când toată lumea e pe poziţii, începem.

— Dar, dacă eşti în zona neutră când începe jocul, atunci te poate revendica oricine şi va trebui să devii membru al acelei echipe, i-am explicat eu.

— Numai dacă nu eşti atins din nou, a adăugat Rodney, înainte să intri la închisoare. Atunci, poţi să alegi din care echipă vrei să faci parte, dar după aia nu mai ai dreptul să-ţi schimbi alegerea.

— Dar..., a îngăimat Brooke, privind înjur de parcă spera să primească alte explicaţii şi detalii. Dar nu...

— O să înveţi din mers, i-am spus.

Eram tentată să-i sugerez să stea deoparte prima tură şi să asiste, dar m-am abţinut.

J.J. a dat aprobator din cap, bătând-o uşurel pe spate, liniştitor.

— O să te prinzi tu.

— Gata? a întrebat Linnie, uitându-se la noi, apoi a zâmbit. Start!

A aruncat steagurile în aer. Am luat-o la fugă spre partea

Anderson General Life Insurance, în mare deoarece ştiam că J.J. avea o slăbiciune pentru steagul Grant. După cum era de aşteptat, am avut dreptate: J.J. şi Linnie au fugit spre steagul Grant, în timp ce Danny şi Rodney s-au îndreptat spre celălalt, iar Brooke a rămas pe loc, privind în jur cu o expresie din ce în ce mai nefericită.

— Ura! a exclamat Danny, ridicând o mână.

Eu şi Rodney am bătut palma cu el.

— Bine, copii! O să-i facem praf!

— Eu..., a zis Brooke, îndreptându-se tiptil spre casă. Cred că o să...

— Iubi, doar nu ştergi putina *acum,* i-a spus Danny, care începea să se enerveze. Echipele vor fi inegale! Poţi să faci parte din echipa lui Linnie.

—Da, vino în echipa noastră! a invitat-o Linnie,zâmbindu-i. E cea mai bună. În plus, dacă cineva se răneşte, o să avem un medic în echipă!

— Nu-ţi face griji! O să te iau cu binişorul, a asigurat-o Danny, facându-i cu ochiul.

— Şi aveţi grijă la ţăruşii pentru cort! ne-a reamintit Rodney.

Danny a găsit un băţ. După o scurtă discuţie, am înfipt steagul la câţiva metri distanţă de intrarea în seră, care avea să ne servească drept închisoare.

— Crezi că J.J. o să-şi agaţe iar steagul într-un pom? Mai ştii când a procedat aşa un an întreg?

— începem într-un minut! a anunţat Linnie.

Am ridicat degetele mari, în semn de aprobare, iar apoi membrii echipei Anderson General Life Insurance s-au întors unii către ceilalţi.

— Eu voi fi temnicerul, a spus Rodney imediat, ridicând mâna. Invoc dreptul mirelui.

— Bine, s-a învoit Danny, zâmbind cu gura până la urechi. Toată lumea e pregătită?

— începem! a anunţat Linnie, iar când m-am răsucit am văzut

că ideea lor era complet diferită de a noastră — steagul lor fusese pus cât de departe posibil de închisoare (trambulina). Trei... doi... unu... puneţi mâna pe steag!

Toată lumea a rupt-o la fugă. Am pornit ţintă spre teritoriul inamic, apoi am ţâşnit spre stânga, pentru a-1 evita pe J.J., care se îndrepta spre mine. Strategia lui consta mereu în a încerca să trimită cât mai multi adversari la închisoare, aşa încât steagul să fie mai uşor de furat. Danny alerga în direcţia opusă şi se părea că Linnie juca în apărare, nu în atac, fiindcă nu se mişca spre teritoriul nostru. Brooke nu se clintea. Ne privea pierdută.

— L-am luat! a strigat Danny când a smuls din pământ băţul cu steagul Grant.

Apoi s-a răsucit şi a rupt-o la fugă spre baza noastră, cu tot cu steag. Dar în clipa următoare, J.J. a renunţat la încercarea de a mă ţine la distanţă de Danny, şi în schimb s-a repezit spre el.

— Danny! În stânga ta! l-am avertizat eu.

Am virat la stânga, pentru a o evita pe Linnie, care avansa spre mine.

S-a întors în direcţia mea, dar prea târziu. J.J. l-a atins.

— Cară-te de aici! i-a spus J.J., arătându-i trambulina.

— S-a terminat jocul? a întrebat Brooke, plină de speranţă.

— Nu, i-a răspuns Linnie, oprindu-se şi întorcându-se spre ea, iar eu am profitat de momentul ei de neatenţie şi am alergat, cât mă ţineau puterile, spre trambulină.

Danny m-a văzut şi a întins braţul cât de mult putea, continuând să ţină un picior pe baza de metal (aşa cum stipulau regulile, de ani de zile). L-am plesnit peste mână, iar el mi-a zâmbit.

— Mersi, Chuck!

— Iţi păzesc eu spatele! i-am strigat.

Deja alerga în direcţia opusă, spre baza noastră, încercând să-1 intercepteze pe J.J., care se îndrepta în viteză spre steag.

M-am răsucit în jurul propriei axe, pregătită să înşfac steagul Grant, dar am văzut că Linnie stătea chiar în fata mea.

* — Ai ieşit, mi-a zis ea, bătându-mă cu palma pe umăr şi arătându-mi trambulina. Eu sunt temnicerul, i-a explicat Linnie lui Brooke.

Iubita lui Danny se îndepărtase puţin de baza lor, dar tot nu facea nicio încercare să ne ia steagul — care pentru moment era nepăzit, căci Danny alerga după J.J., iar Rodney încerca să-l bage la închisoare.

— Nu-şi dă seama c-ar putea să-l ia? s-a mirat Linnie, clătinând din cap.

— Evadare din închisoare!

Privind în direcţia strigătului, l-am văzut pe Rodney gonind spre mine. M-a bătut pe umăr, apoi s-a răsucit pe un picior şi s-a îndepărtat.

— Mulţumesc! i-am strigat, fugind în urma lui Rodney.

Am hotărât să rămân un timp la baza noastră, să mă regrupez, poate chiar să joc în apărare. Totuşi, exact acum, J.J. a început să alerge în direcţia noastră, fluturând steagul Anderson General Life Insurance.

— Nu! a ţipat Rodney, fugind după el.

J.J. a făcut stânga-mprejur şi a schimbat direcţia; acum alerga spre Brooke.

Aruncând priviri în urma ei, Brooke a pornit în fugă, dar a nimerit într-un ţăruş. S-a împiedicat de el, încurcându-se în propriile picioare, a dat vajnic din braţe, încercând să rămână la verticală, dar pe urmă a căzut la pământ, izbindu-se cu putere.

— Dumnezeule! a ţipat Brooke.

A încercat să se ridice, dar s-a dezechilibrat si a căzut iar.

J.J., care nu observase nimic, a sprintât spre baza echipei sale şi a trântit steagul Anderson General Life Insurance de pământ, apoi a ridicat braţele, victorios.

— Luaţi de-aici! a strigat fratele meu.

S-a răsucit înspre noi, vrând să se fălească, şi s-a încruntat nedumerit când a observat că nimeni nu mai alerga.

— Ce se întâmplă?

— Iubito, te simţi bine? a întrebat Danny, fugind spre Brooke.

I-a întins o mână, dar ea s-a ridicat singură. S-a uitat în jos, examinându-şi rochia, şi a constatat că, într-o parte, pe rochia ei se întindea o pată imensă de pământ şi iarbă.

— Nu, nu mă simt bine! a explodat ea, cu voce spartă.

Nu prea vedeam bine, dar sigur avea lacrimi în ochi.

— Nici măcar n-am vrut să joc jocul ăsta tâmpit! De ce m-ai obligat?

— Nu te-am obligat, i-a răspuns Danny, părând uimit. Am crezut c-o să fie amuzant.

— Amuzant pentru *tine*\ a ţipat Brooke, cu vocea din ce în ce mai piţigăiată şi mai disperată. Te-ai întrebat dacă ar fi amuzant şi pentru mine? Normal că nu. Azi nu te-ai gândit deloc la cum mă simt eu!

— Nu-i adevărat, a contrazis-o Danny, făcând un pas mai aproape de ea.

— Ce caut eu aici? a întrebat Brooke, încrucisându-si bra- ţele la piept. De ce m-ai rugat să vin cu tine, dacă de fapt nu mă vrei aici?

— Iubito, a spus Danny, privind când la Brooke, când la noi. Hai să nu facem o scenă.

— Nu fac *nimic,* a spus ea.

L-a mai ţintuit cu privirea o clipă, aşteptând ca el să spună ceva. Apoi s-a răsucit pe călcâie şi a traversat peluza, intrând în casă. Uşa s-a trântit. Din fericire, alarma nu s-a declanşat.

Linnie s-a uitat la Danny.

— Nu crezi c-ar trebui să...?

A lăsat fraza să atârne în aer, pe un ton întrebător. Danny s-a uitat spre casă, strângând din dinţi. A scuturat din cap.

— Hai să jucăm!

— Pe bune? l-a întrebat Rodney.

L-am văzut schimbând priviri cu Linnie.

— Să ştii că nu e nicio problemă. Putem să ne oprim...

— Nu-i nevoie, a zis Danny.

Mi s-a părut că facea mari eforturi să pară din nou voios. S-a dus spre locul unde J.J. lăsase să cadă steagul Anderson.

— Insă ultima mişcare nu se pune la socoteală, J.J. Cred c-ar trebui s-o luăm de la capăt.

— Hei! a protestat J.J., fugind după el.

M-am uitat spre casă. Brooke era, în mod clar, dezgustată de noi toţi. Nu voiam să ne oprim din joc, dar m-am gândit că poate unul dintre noi ar fi trebuit să se ducă să-i vorbească.

— Chuck! m-a strigat Danny, alergând spre baza noastră, cu steagul Anderson pe umăr. Joci?

— Da, i-am răspuns imediat.

Apoi am fùgit după fratele meu.

O oră mai târziu, ne-am adunat în bucătărie. Majoritatea dintre noi păreau dărâmaţi. Jocul devenise din ce în ce mai murdar, atât la propriu, cât şi la figurat. Linnie deschisese braţele, pentru ca Rodney să o îmbrăţişeze, dar apoi, când el se apropiase de ea, îl atinsese pe umăr; Danny se prefăcuse că-şi sucise glezna, ca să-1 scoată pe J.J. din joc; iar Rodney refuzase să acorde orice iertare de pedeapsa cu închisoarea. Am căzut cu toţii de acord că era un record. După ce am continuat jocul, am câştigat primul tur (Linnie şi J.J. se plânseseră că noi ne bucuram de un avantaj nedrept, de vreme ce ei aveau un jucător în minus). Ei au câştigat al doilea tur, dar am reuşit să obţinem o victorie în a treia rundă, fiindcă Rodney alergase mai repede ca niciodată, pentru a aduce steagul Grant la baza noastră, în timp ce Linnie, blocată în închisoarea noastră, slobozise un şir de înjurături impresionante. După ce reuşise să ajungă teafăr înapoi la bază, Danny mă luase în braţe şi mă rotise în aer, iar Rodney izbise steagul Grant de pământ, în semn de victorie.

— Nu te pui cu Anderson General Life Insurance! strigase el, executând un dans triumfător. Nu te pui cu fraţii Grant!

Acum, în bucătăria scăldată în lumină, am văzut că niciunul dintre noi nu scăpase nevătămat: pantalonii mei de trening erau plini de pete, pe fruntea lui Linnie se întindea o dungă mare de

murdărie, iar gluga hanoracului lui Danny fùsese sfâşiată, ispravă pentru a cărei înfăptuire atât Linnie, cât şi J.J. dădeau vina unul pe celălalt. Linnie ne dăduse tuturor sticle cu apă, iar în timp ce toţi se certau despre corectitudinea unei anumite evadări şi dacă prima capturare a steagului de către J.J. ar fi trebuit luată în considerare, mi-am muşcat buza de jos, ca să nu zâmbesc. De asta dorisem să jucăm PMS. Asta-mi lipsise atât de mult. Aveam senzaţia că, într-un final, lucrurile intrau iar pe făgaşul lor.

— Nu am fi pierdut dacă Mike ar fi fost aici, a bodogănit J.J. Pe teren, am nevoie de un consilier pe probleme de război, iar el e foarte bun la strategie.

— Mda, a zis Linnie, şi zâmbetul i-a pierit. Mike ar trebui să fie si el aici.

As fi vrut să o contrazic, dar adevărul era că, deşi de multe ori Mike stătuse deoparte, nu refuzase niciodată un joc de PMS. Era într-adevăr priceput la elaborarea strategiilor de joc şi, de fiecare dată când o făcea pe comentatorul sportiv, Rodney se tăvălea de râs.

— Da, am aprobat eu, dar atât de încet, încât probabil că nimeni nu m-a auzit.

Nu a durat mult şi lumea a început să se ducă la culcare: Linnie şi Rodney au şters-o primii, iar J.J. a început să caşte şi a urcat în camera lui, cu Danny după el. Eu am rămas în bucătărie, aşezată pe blat, cu telefonul în mână. Aşteptam să mă contacteze Jesse, cu toate că probabil era ocupat până peste cap cu Mike.

După câteva minute, am decis să mă duc la etajul al treilea. Tocmai ajunsesem în faţa camerei lui J.J. şi eram pe punctul de a apăsa clanţa, când am auzit voci. J.J. şi — m-am apropiat mai mult, căscând ochii de uimire — Jenny W. vorbeau încet. Am auzit râsul lui Jenny şi m-am îndepărtat iute de uşă. Bănuiam că nu ar fi fost bucuroşi dacă mi-aş fi făcut apariţia acum. Evident, J.J. uitase că trebuia să stăm amândoi în aceeaşi cameră. Am coborât iar, resemnată cu gândul că aveam să dorm pe canapea. Aproape că m-am împiedicat de Waffles, care mă privea lung, aşezat exact

în faţa primei trepte.

M-am dus în bucătărie, ca să mă asigur că uşa era încuiată. Aveam impresia că, dintre toţi câinii de la adăpost, noi ne aleseserăm cu cel mai ciudat.

Am auzit un ţăcănit în spatele meu, aşa că m-am întors şi l-am văzut pe Waffles în bucătărie, privindu-mă cu atenţie.

— Te simţi bine? l-am întrebat, deşi eram conştientă că nu îmi putea răspunde.

Waffles m-a privit în tăcere, iar eu am început să mă simt puţin stingherită.

M-am uitat în jur, de parcă aici s-ar fi aflat cineva capabil să-mi traducă acest comportament canin. Cum se descurcă oamenii care au asemenea câini?

— *Ce-i? l-am* întrebat.

Waffles şi-a înclinat puţin capul într-o parte, fără să mă slăbească din ochi.

A scheunat, s-a uitat spre uşă, apoi iar la mine, şi într-un târziu am înţeles.

— O! Scuze! Hai să te scot la plimbare.

Lesa lui era agăţată în cuier, lângă uşă. Îndată ce a văzut că am luat-o, a început să alerge în cerc şi să scoată nişte mici lătrături prelungi.

— Sst! l-am tistuit, încercând să-1 liniştesc.

Chiar şi după ce i-am pus lesa, lătrăturile deveneau din ce în ce mai zgomotoase.

— Dacă nu încetezi, nu te mai scot la plimbare, l-am ameninţat eu, şi apoi m-am întrebat de ce credeam că *beagle-vH,* care evident că nu putea să vorbească, ar fi priceput, brusc, conceptul de şantaj.

Odată ce Waffles şi-a dat seama că ne pregăteam de plimbare, nu a mai alergat în cercuri şi aproape că m-a târât pe alee. In primele minute parcă înnebunise: alerga de colo colo, vrând să miroasă cât mai multi copaci şi cât mai multe pietre, iar apoi părea să se răzgândească şi le dădea din nou târcoale celor pe care le

lăsase deoparte. Deşi nu luasem nicio lanternă, luna care se furişa printre nori oferea suficientă lumină încât puteam să merg pe stradă în siguranţă. In timp ce priveam cum căţelul adulmeca voios, am început să mă simt prost pentru că toată ziua stătuse închis în casă, împreună cu noi.

L-am plimbat până la capătul străzii. Waffles era cât se poate de fericit. Îşi terminase treaba şi acum părea să adulmece doar de amuzament. Oboseala mă ajungea din urmă şi începeam să simt cât de târziu era. In plus, afară era destul de rece. Cât timp alergasem prin curte, împreună cu ceilalţi, nu băgasem de seamă că în ultima oră se făcuse mult mai răcoare, mai ales că bătea şi vântul. Am sperat să fie ceva trecător şi ca mâine să avem vreme perfectă pentru nuntă. L-am dus pe Waffles pe trotuarul de vizavi şi ne-am îndreptat spre casă.

Imediat, am observat camioneta. Era parcată pe stradă, la vreo trei case mai jos de a noastră. Nu ştiu de ce nu-i dădusem atenţie când plecasem de acasă; poate pentru că fusesem concentrată asupra câinelui. Imposibil să n-o observi. In primul rând, era singura maşină parcată pe stradă. Aici, unde nu existau spaţii comerciale, toată lumea îşi parca maşinile în garaj sau pe aleea de acces personală.

Abia când m-am apropiat şi am văzut-o mai de aproape mi-am dat seama de ce mi se părea familiară. Pe partea laterală fuseseră pictate cuvintele WHERE THERE'S A WILL. Era camioneta pe care o conducea Bill.

M-am oprit în loc şi am privit-o. Waffles s-a oprit şi el, aşezându-se la picioarele mele. Se uita atent la camionetă, cu capul înclinat într-o parte. Ce căuta maşina aici? Crezusem că, după repetiţia pentru nuntă, Bill dusese maşina acasă la unchiul lui.

Am privit pe geamul din dreptul şoferului şi am făcut un mic pas înapoi când mi-am dat seama că Bill era înăuntru. Stătea pe bancheta din spate, încolăcit pe o parte. Dormea, cu sacoul tras până sub bărbie, asemenea unei pături. Am ciocănit în geam.

Bill a ţâşnit în sus, ridicându-se în capul oaselor şi privind

panicat în jur. Probabil ar fi trebuit să ciocănesc mai blând. Poate că nu s-ar fi speriat atât de tare.

Clipea buimac, iar când m-a observat, i-am făcut cu mâna.

L-am salutat, deşi nu ştiam dacă mă putea auzi prin geamul închis.

Bill m-a privit lung o clipă, ca şi când încă încerca să înţeleagă ce se întâmpla. Părul îi era turtit pe partea pe care dormise şi zburlit pe cealaltă.

— Charlie?

A deschis portiera, iar eu mi-am vârât capul în camionetă.

— Bună! E totul în regulă?

— Da.

M-am poticnit puţin când Waffles s-a năpustit spre un obiect pe care dorea să-l adulmece.

— Scuze că te-am speriat. Tocmai plimbam câinele şi am văzut camioneta...

— OK, a spus Bill.

S-a frecat la ochi, încercând să se dezmeticească.

— Mă rog... Am trecut pe la voi pe acasă după cină, ca să las câteva dintre ornamentele de la Inn, dar pe urmă, când am vrut să plec, maşina n-a mai pornit.

— Îmi pare rău!

— Probabil că eu am fost de vină. Am obiceiul să uit lumina aprinsă în maşină, deci e posibil să se fi descărcat bateria.

Nu părea foarte îngrijorat. A scuturat din cap.

— In New Mexico, mereu trebuia să-mi pună cineva bateria la încărcat. Tatăl meu vitreg obişnuia să spună că avea Automobile Association of America[1] pe tasta de apelare rapidă.

Am privit în jur, ca şi cum mă aşteptam să apară din clipă în clipă o maşină de tractate.

— Aăă... şi tu nu-i ai pe tasta de apelare rapidă?

Zâmbetul lui Bill s-a lătit.

— Eram pe punctul să-i sun, dar apoi m-am întrebat dacă-mi ajunge timpul. Aş fi fost nevoit să-i aştept să ajungă aici, să încarce

bateria, apoi trebuia să conduc până acasă la unchiul meu. Pe urmă, dis-de-dimineată, ar fi trebuit să conduc iar până la Stanwich... Mi s-a părut mai simplu să rămân aici. Oricum, am toate hainele cu mine, de vreme ce a trebuit să mă schimb pentru repetiția de nuntă. Mâine-dimineață o să încarc bateria.

— Dar...

Mi-am mușcat buza și am privit strada pustie. Stanwich nu era o pepinieră de infractori, dar tot nu mi se părea o idee bună ca Bill să doarmă pe stradă. Știam că alor mei nu le-ar fi plăcut să-l găsească dormind în mașină.

— Nu ți-e frig? m-am interesat eu.

Cât stătusem de vorbă cu el, am simțit că mă zgribuleam și mi-am amintit că uneori, în aprilie, în Connecticut ninge.

— E absolut în r-regulă, s-a bâlbâit Bill.

Dar, auzind cum dinții i-au clănțănit la ultimul cuvânt, nu l-am crezut.

— Ba nu e în regulă, l-am contrazis eu, clătinând din cap.

Am găsit o singură soluție: nu puteam să-l las pe Bill să înghețe, dormind în mașină toată noaptea.

— Cred că ar trebui să vii la noi în casă.

[1] Organizație nonprofit de asistență auto.

— A, nu-i nevoie, a spus Bill, adresându-mi încă un zâmbet, dar unul care părea să se transforme într-o grimasă.

Era limpede că se străduia să nu tremure.

— Pe bune! Nu vreau să vă deranjez.

— Nu deranjezi, l-am asigurat. Deja dorm la noi o grămadă de oameni. Îți jur că e în regulă.

Ochii lui îmi cercetau chipul, în încercarea de a-și da seama dacă vorbeam serios. A dat din cap și a coborât din mașină. Am observat că era îmbrăcat cu aceiași jeanși și cu aceeași bluză cu mâneci lungi pe care le purtase și în timpul zilei. A scos un sac de marinar de sub scaunul din dreapta, apoi și-a împăturit cu grijă sacoul și l-a întins pe bancheta din spate.

— Ești sigură? m-a întrebat, în timp ce-și sălta pe un umăr sacul

de marinar. Pe bune că mi-era bine aici.

— Cum să nu... Nu putem permite ca asistentul organizatorului de nunţi să îngheţe în ajunul nunţii.

— Dar, dacă aş fi îngheţat, aş fi putut fi obiectul albastru[1] al miresei, a glumit Bill, iar eu am râs.

Am pornit toţi trei spre casă, păşind pe mijlocul străzii pustii, cu Waffles în frunte. Bill a dat din cap către câine.

— Mai devreme nu l-am văzut pe micuţul ăsta. E tare drăgălaş! Cum îl cheamă?

— Asa-i! Tu nu erai de fată când ni l-au adus!

Când ne lăsaseră căţelul la uşă, Bill fusese ocupat cu aranjatul decoraţiunilor pentru repetiţie.

—11 cheamă Waffles.

Bill s-a oprit din mers, la fel şi eu.

— Asemenea câinelui din banda desenată? a întrebat Bill, pe un ton entuziast. Voi chiar aveţi un câine pe care-1 cheamă *Waffles?*

[1] încă o referire la tradiţia de nuntă menţionată în nota de subsol de la pagina 160. (N. red.)

Habar n-aveam că Bill citea benzile desenate *Grant Central Station* sau că ştia cine eram noi.

— Eşti fan al benzilor *Grant Central Station}* l-am întrebat eu.

Bill s-a urnit din loc.

— O, da! La început, nu m-am prins că voi sunteţi *acea* familie Grant. Dar tot aveam senzaţia că mai fusesem în bucătăria voastră şi altădată, mai demult. Era o senzaţie superciudată, şi abia apoi am pus lucrurile cap la cap.

— Păi, de fapt, nu e câinele nostru, am precizat, apoi i-am explicat statutul temporar al lui Waffles. N-ai mai avut de-a face cu câini de împrumut până acum, nu?

Bill a izbucnit în râs si a recunoscut:

— E o premieră.

Am ajuns acasă. Waffles m-a tras după el, dornic să intre. Mă uimea că acest căţel era în casa noastră abia de o zi, dar deja o

cunoştea si voia să se întoarcă în ea.

9 9

— Te-ai instalat comod? l-am întrebat când am intrat în sufragerie.

Adusesem pături şi perne. Pe una dintre canapele urma să dorm eu, iar pe cealaltă, Bill.

Când intraserăm, îi spusesem lui Bill că urma să doarmă în sufragerie, dar pe urmă îmi amintisem că şi eu trebuia să dorm tot acolo. Cumva, până acum nu-mi trecuse prin minte că, invitându-l să rămână peste noapte, aveam să dormim în aceeaşi cameră. In mod normal, ar fi existat alte opţiuni, dar, pentru prima dată de când mă ştiam, nu mai aveam camere libere.

De vreme ce nu voiam să întrerup ceea ce era posibil să se întâmple în dormitorul lui J.J., hotărâsem că puteam să dorm în pantalonii de trening şi în tricoul în care jucasem PMS. Hanoracul meu era plin de noroi şi de pete de iarbă, dar tricoul fusese protejat şi era destul de curat îmi scosesem lentilele de contact şi găsisem rătăcită prin bucătărie o pereche de ochelari, aşa că măcar puteam să văd.

Echipa emisiunii *GMA* aranjase în unghi drept canapelele din sufragerie, iar acum, deodată, mi se păreau foarte apropiate. Dar nu le-aş fi putut îndepărta una de alta fără să fie bătător la ochi.

— Da, a răspuns Bill, ridicând privirea spre mine.

Stătea întins pe canapea, acoperit cu păturile.

Mi-a zâmbit si mi-am dat seama că nu mai rămăsese nimic de făcut în afară de a mă culca.

— E OK dacă sting lumina? l-am întrebat.

— Din punctul meu de vedere, da.

Am stins lumina şi camera s-a cufundat într-un întuneric total pentru o secundă, iar apoi lumina lunii a început să se strecoare prin geamuri. Am clipit şi am aşteptat ca ochii să mi se acomodeze cu obscuritatea.

Dintotdeauna îmi plăcuse sufrageria. Intr-un capăt avea un şemineu din piatră, înconjurat de rafturi de bibliotecă încastrate

în pereți, pline cu cărți și jocuri de societate. Celor mai multe dintre ele le lipsea cel puțin o piesă importantă. Spre deosebire de bucătărie, unde pur și simplu se nimerea să ne adunăm cu toții, în timp ce mâneam sau eram în trecere, sufrageria era locul unde *alegeam* să ne petrecem timpul împreună. Această încăpere era minunată. Aici ne uitam la filme, făcând castroanele cu popcorn să circule de la unul la altul. Aici organizau părinții mei petreceri pentru profesorii de la Universitatea din Stanwich, aici se împodobea mereu pomul de Crăciun și tot aici ne reuneam cu toții după cina de Ziua Recunoștinței, luptându-ne să nu intrăm într-o comă indusă de îmbuibare. Aici făceam adevărate maratoane de vizionat filme, împreună cu frații mei, în după-amiezile ploioase, înfășurări în pături. Aici era locul unde jucam partide incitante de Pictionary și de Cards Against Humanity. Acesta era cadrul de desfășurare a majorității celor mai dragi amintiri ale mele.

In timp ce mă uitam în jur, în lumina lunii, m-a lovit un sentiment de tristețe. Încă de când părinții mei vânduseră casa, o numărătoare inversă se declanșase în creierul meu: de câte ori aveam să mai stau în această cameră? De câte ori urma să ne mai adunăm aici? De câte ori aveam să mai intru pe ușă și să-mi agăț cheile în cui, cu o mișcare automată, pe care o executasem de o mie de ori?

Și eram furioasă pe mine însămi, pentru că îndrăznisem să mă plâng că podelele din sufragerie erau mereu reci și că dura prea mult ca apa din baia mea să se încălzească. Ce motive adevărate de nemulțumire avusesem, la urma urmei?

— Charlie?

I-am aruncat o privire lui Bill, care se uita la mine ca și cum aștepta un răspuns.

— Scuze! Ce-ai zis?

— Am spus că-ți sunt recunoscător pentru că m-ai ajutat azi. Îmi pare rău dacă lucrurile au fost puțin dezorganizate.

Am clătinat din cap, gândindu-mă la Clementine, la decoratiuni, la Waffles, la Mike.

— Da... Cu siguranţă a fost o nebunie.

— Azi am rezolvat toate problemele, a spus încrezător Bill. Mâine va fi perfect.

Şi-a culcat capul pe pernă, şi-a potrivit păturile, iar eu mi-am dat seama că era bizar că încă stăteam în capul oaselor, pe canapeaua mea. M-am întins. Mă zgâiam la tavan, încercând să nu mă gândesc la cât de apropiate erau capetele noastre în clipa asta. Eram perfect conştientă de toate mişcările lui Bill şi de cât de tare se auzea respiraţia mea. De ce nu mă gândisem niciodată cât de intim e să dormi cu altcineva în aceeaşi încăpere? Chiar că era intim: asa aflasem că Siobhan vorbea în somn si, uneori, cânta; dormind cu Linnie în cameră am constatat că monopoliza toate păturile şi apoi, dimineaţa, nega c-ar fi facut-o, cu o expresie nevinovată. Când dormi, eşti cu adevărat tu, cel adevărat, nu cine pretinzi c-ai fi, iar acum făceam chestia asta cu Bill, un tip pe care abia îl cunoscusem în dimineaţa asta.

Nu ştiam *nimic* despre el. Gândul m-a izbit acum, când îl auzeam respirând la doar câţiva metri de mine.

— Deeeci... Parcă ai spus ceva despre New Mexico...

Eram conştientă că era o replică jalnică, dar, dacă tot urma să dorm alături de el, ar fi trebuit să ştiu măcar unde locuia.

— Mda, a răspuns Bill. Părinţii mei au divorţat când eram într-a şaptea, iar tata s-a mutat în New Mexico.

— Îmi pare rău.

Bill a tăcut un moment, dar era genul de tăcere cu subînţeles, pe care nu e cazul să te grăbeşti s-o curmi.

—A fost greu, a adăugat el, în cele din urmă. Mai ales fiindcă, pentru o vreme, am locuit o jumătate de an şcolar cu mama, iar cealaltă jumătate, cu tata.

M-am răsucit pe o parte, ca să-1 pot vedea. Stătea sprijinit într-un cot şi avea părul uşor ciufulit.

— Şi apoi mama ta s-a mutat din Putnam?

— Da. Anul trecut. Şi-a găsit un alt serviciu în Mystic, aşa că a vândut casa noastră...

In tonul lui Bill era ceva care-mi suna cunoscut: îmi aducea aminte de cum mă simțeam de când Lily și Greg Pearson intraseră prima dată pe ușa noastră.

— Părinții mei au vândut casa asta acum două luni, i-am spus, potrivindu-mi perna. O să ne mutăm de aici când contul *escrow* o să fie...

M-am oprit, nefiind sigură care ar fi fost adjectivul potrivit. Nu știam foarte clar nici măcar ce este un cont *escrow.*

— Când se încheie tranzacția. Dar încă nu și-au găsit o altă locuință aici.

— Ai tăi o să rămână în Stanwich?

Am dat din cap.

— Și tu rămâi aici, a adăugat Bill, pe un ton gânditor.

— Asta nu...

M-am săltat ceva mai sus pe pernă.

— Asta n-are nicio legătură. Universitatea din Stanwich e o școală grozavă. Și primesc o reducere la plata taxei de școlarizare.

— Ai vrut dintotdeauna să înveți acolo?

Am rămas pe gânduri o clipă. Când îi vizitasem pe frații mei, în campusurile facultăților unde studiau, de fiecare dată încercasem să mă imaginez acolo: străbătând curtea interioară, mâncând la cantină. Dar niciodată nu mă imaginasem făcând toate astea la Stanwich, universitatea pe care o vizitasem de o sută de ori.

— Nu.

Bill a căscat, apoi și-a dus palma la gură.

— Mulțumesc încă o dată că m-ai lăsat să stau aici, a zis Bill. Chiar că *începuse* să fie frig în mașină. Și mă tot gândeam la urși.

— La ursi?!

A râs:

— Da. Tata și cu mine am fost o dată cu cortul, în Oregon, și a trebuit să ne luăm precauții împotriva urșilor, mai ales în mașină. Dacă simt miros de mâncare, sunt în stare să-ti facă mașina bucățele.

» Am început să casc.

— Nu cred că avem urşi pe aici. Ştiu că există în partea de nord a statelor New York şi Pennsylvania. Dar nu cred că ăia sunt urşi care fac maşinile bucăţi. S-ar putea ca asta să fie o problemă pe Coasta de Vest.

Bill a izbucnit în râs.

— Probabil.

— Parcă văd titlul de pe prima pagină a ziarului *Sentinel,* am spus. „Urşii aduc veşti proaste[1]."

Bill a pufnit, iar asta m-a încurajat.

— „Durere insuportabilă!"

— încetează! a cerut Bill, deşi chiar si el zâmbea.

— Poate „Necazuri cu Moş Martin"? am sugerat eu, iar Bill a râs.

— Ar merita să mă alerge un urs, dacă aşa ai putea publica un articol de-ăsta, a spus el, întorcându-se pe spate şi punându-şi o mână sub cap. Ar trebui să te faci scriitoare.

Am zâmbit.

— Ha, ha! Foarte amuzant.

Din nou s-a lăsat tăcerea, dar de data asta nu mi se mai părea apăsătoare ori bizară, ci mai curând îmi dădea o senzaţie de calm. Sau poate că eram prea obosită pentru a mai analiza ce senzaţie îmi dădeau tăcerile noastre, dacă erau tihnite sau nu.

Am simtit că îmi venea să casc si, deodată, mi-am dat seama cât de obosită eram. Cu o secundă în urmă fusesem OK, iar acum mă luptam să-mi ţin ochii deschişi. Mi-am scos ochelarii şi i-am vârât sub canapea, împreună cu telefonul mobil, sperând că n-aveam să calc pe ele, din greşeală, când m-aş fi dat jos din pat.

— Noapte bună, Bill!

— Noapte bună, Charlie! a răspuns el, cu voce somnoroasă.

Am închis ochii, apoi imediat i-am deschis din nou. Uitasem iar să o sun pe Siobhan. Am vârât mâna sub pernă, căutându-mi telefonul. Bateria se descărcase. Dar era în regulă. Oricum era prea târziu să o sun. Mi-am propus să o fac dimineaţă.

] Joc de cuvinte. In original, *Bad News Bear,* expresia *bearer of bad news* se traduce prin „purtător de veşti proaste".

M-am întins pe spate. Simţeam cum somnul începea să mă cuprindă. II auzeam pe Bill respirând tot mai lent şi mai liniştit.

Eram pe punctul de a adormi, când am auzit paşi pe covor. Am deschis ochii şi l-am văzut pe Waffles la picioarele canapelei mele. Speram că nu voia să-1 scot iar la plimbare. Căţelul a sărit lângă mine, s-a învârtit de două ori şi apoi s-a făcut covrig pe canapea, în scobitura genunchilor mei. O secundă mai târziu, a început să respire fornăit şi am avut senzaţia că eram singura trează din încăpere. Atât câinele, cât şi Bill adormiseră.

Chiar în secunda în care îmi spuneam că era imposibil să mă odihnesc bine — fiindcă aveam un câine dormind cu mine şi pe asistentul unui organizator de nunţi alături —, am simţit că mi se închideau ochii din nou şi că respiraţia mea începea să devină liniştită.

Când am deschis ochii, lumina dimineţii se strecura în încăpere.

SÂMBĂTĂ

GRANT CENTRAL STATION
SĂ FIM CALMI.
DA! ALTFEL, O S-O IA RAZNA.
TREBUIE SĂ NE PĂSTRĂM CALMUL.
SĂ N-O SUPĂRĂM MAI MULT.
SĂ NE FACEM CĂ PLOUĂ! DACĂ NU, VA FI DEZASTRU!
BUNĂ, COPII!
N-O LUA RAZNA!

CAPITOLUL 16

Totul e-n regulă!!!

M-a trezit ceva umed şi rece lipit de obrazul meu. Am deschis ochii. Waffles îşi apropiase nasul de faţa mea şi mă privea cu atenţie.

—lisuse! am exclamat eu, ştergându-mi obrazul şi rezemân- du-mă de pernă.

Mi-am pus ochelarii şi am privit pe furiş canapeaua de lângă mine. Era goală. Păturile fuseseră împăturite şi perna stătea aşezată deasupra lor. Am căutat telefonul, vrând să ştiu cât era ceasul, dar mi-am amintit că bateria i se descărcase. Tocmai coborâsem cu picioarele pe podea, când Waffles s-a uitat în sus şi a început să mârâie.

M-am uitat şi eu spre tavan, rugându-mă să nu văd vreun păianjen uriaş. Dar nu era nimic acolo.

— Ce-i? l-am întrebat.

Cățelul se holba la tavan, urmărind ceva invizibil pentru mine, şi mârâia din ce în ce mai tare. M-am întrebat dacă, pe lângă o alarmă stricată, acum aveam şi o fantomă în casă.

Mi-am luat hanoracul de pe podea şi l-am tras pe mine. M-am îndreptat spre holul de la intrare, cu Waffles pe urmele mele. Era mai frig decât ieri. Îmi doream să fi avut cu mine o pereche de papuci de casă.

Am deschis uşa bucătăriei şi l-am văzut pe Bill stând în faţa hiatului.

— Bună!

— Bună! a răspuns Bill, zâmbindu-mi larg.

Purta jeanşi şi un tricou bleumarin, iar pe deasupra avea hanoracul verde, inscripţionat cu numele WHERE THERE'S A WILL.

Mă întrebam când se trezise. La urma urmei, era îmbrăcat şi în mod sigur arăta mult mai treaz decât mine.

Speram că nu rămăsese treaz toată noaptea din cauza mea, fiindcă sforăisem sau vorbisem în somn. Mi-am pus mobilul la încărcat şi am văzut că ceasul argintiu de perete indica puţin după ora şapte.

— Cum ai dormit?

— Nu prea bine.

Replica asta a venit dinspre masa de bucătărie. Am tresărit şi, când am aruncat o privire într-acolo, l-am văzut pe Max aşezat la masă, cocoşat.

Pe mână avea o zgârietură lungă, de un roşu-aprins. Părea recentă.

Waffles a dat buzna în bucătărie, cu urechile fluturând.

— Te simţi bine? Ce-ai păţit la mână? m-am interesat eu.

Max şi-a privit rana, apoi a acoperit-o repede cu mâneca hanoracului.

— Nimic. Sunt cam... neîndemânatic.

Nu am apucat să-i cer amănunte, pentru că Waffles a zgreptănat la uşă, apoi s-a întors şi m-a privit.

— Vrei să ieşi? l-am întrebat, ca şi când căţelul mi-ar fi putut răspunde.

Am deschis uşa şi el a zbughit-o în curtea din spate. Când am închis-o, sistemul de alarmă a scos trei bipuri, apoi a amuţit.

— Acum scoate zgomote când se *închide* uşa? am întrebat retoric. Ce rost are o alarmă care porneşte atunci când închizi uşa?

& nunta/- cu/ôuc/uo

Am aruncat o privire spre cafetieră. Din nefericire, era goală. Deşi teoretic ştiam cum să fac cafea, nu mă prea pricepeam s-o prepar, iar acest neajuns al meu fusese confirmat de reacţiile celor care băuseră cafea pregătită de mine. M-am dus la frigider şi am luat o cutie cu suc de portocale.

— Max tocmai îmi spunea ceva, mi-a zis Bill.

M-am apropiat de insula de bucătărie.

— E totul în regulă? am întrebat, turnându-mi suc într-un pahar.

Aveam senzaţia că răspunsul la întrebarea mea urma să fie negativ.

Dacă totul ar fi fost în regulă, Max nu ar fi lăsat impresia că avea să vomite din clipă-n clipă.

Max a clătinat din cap.

— Cred că avem o problemă.

— Nu-i nimic, a spus Bill, aruncându-i un zâmbet voit încurajator. Asta intră în atribuţiile mele. Pot să rezolv orice problemă legată de nuntă, atât timp cât nu are legătură cu vremea. Nu deţin

deloc controlul asupra vremii.

— Poţi să mă hirotoneşti?

» Bill a pălit.

— Aăă... Nu cred.

M-am holbat la Max.

— *Poftim?*

— Am crezut c-o să fie în regulă, a explicat Max, facându-se mic, de parcă ar fi încercat să dispară înăuntrul hanoracului său. O mulţime de prieteni de-ai mei au oficiat cununii. Tot ce ai de făcut e să te înscrii la o biserică online şi asta-i tot. Zeke, un prieten de-al meu, a facut-o pe mobil, chiar când mireasa şi mirele mergeau spre altar. Nu e mare scofală. Când Lin şi Rod discutau despre nuntă, le-am spus că aş fi bucuros să-i cunun

eu. M-am simţit onorat că au vrut să oficiez. Îi ştiu pe amândoi de o veşnicie, eu le-am făcut cunoştinţă...

> ' > — Respiră! i-am spus. Poftim!

I-am întins paharul meu cu suc, încă neatins. Am observat că în filme, ori de câte ori cineva leşină, întotdeauna i se dă suc.

— Mulţumesc! mi-a zis Max, luând o duşcă.

Mi-am turnat suc în alt pahar, sperând din toată inima ca discuţia asta să nu ajungă acolo unde presimţeam eu că avea să ajungă.

— Aşa..., a spus Bill, încruntat. Deci ai fost hirotonit online, nu?

Se vedea limpede că era îngrijorat. Mi se părea foarte ciudat că îmi dădeam seama de starea lui de spirit, deşi ne cunoşteam doar de o zi.

— Am fost, a confirmat Max, facându-si de lucru cu paharul. Şi am crezut că totul era în regulă. Dar ieri, în timpul repetiţiei pentru nuntă, cineva — să fi fost vărul lui Rodney? — a zis că în Connecticut hirotonirea online nu e valabilă. Asa că

am făcut cercetări şi...

Max nu şi-a terminat fraza. A dat pe gât sucul de portocale.

— E OK, l-a asigurat Bill, cu voce liniştitoare.

Dar în acelaşi timp mi-a aruncat o privire care ilustra perfect ce

gândeam: *nu* era deloc OK.

— Şi atunci, cine poate oficia cununii în Connecticut? m-am interesat eu, sorbind din suc.

Max şi-a scos telefonul şi a verificat ceva.

— Din câte se pare, trebuie să faci parte *cu adevărat* din cler, de orice orientare religioasă ai fi. Aici nu se acceptă să fii preot de o zi, hirotonit online.

— Aoleu!

Noi, familia Grant, nu eram bisericoşi şi, cu toate că Rodney nu deschidea adesea subiectul, aveam impresia că nici el nu era un fan al religiei organizate. Aveam sentimentul că nici el, nici Linnie nu aveau să fie încântaţi de vestea că urmau să aibă parte de o cununie religioasă, dar numai dacă reuşeam să găsim pe cineva care să o oficieze chiar azi. In plus, care preot sau rabin acceptabil ar fi vrut să cunune doi păgâni? Aveau voie să facă aşa ceva? Oare să aparţii de o anumită religie nu era o condiţie obligatorie? Începea să mă doară capul.

— Stai puţin! a intervenit Bill, îndreptându-se de spate. Tatăl lui Rodney nu e militar? Căpitanii de nave au dreptul să cunune. Parcă asa era, nu?

» •

Şi-a scos telefonul şi a tastat ceva, apoi, un moment mai târziu, s-a dezumflat:

— Nu. Nu e valabil decât dacă ceremonia are loc pe apă. Probabil că pe uscat căpitanii îşi pierd autoritatea.

— La fel ca Aquaman[XIII], a precizat Max.

— Aşteptaţi o clipă!

Bill a căutat ceva pe mobil.

— In Connecticut, şi judecătorii pot cununa. Chiar şi cei pensionaţi. Îşi păstrează dreptul de cununa pe teritoriul statului Connecticut. E absolut legal.

— Asta-i grozav, a zis Max, încuviinţând din cap. Sună bine. Cunoaşteţi vreun judecător?

[XIII] **Supererou fictiv din benzile desenate DC Comics. (N. red.)**

— Eu nu, am răspuns.

Îmi munceam mintea, încercând să-mi amintesc dacă vreunul dintre părinţii mei ar fi putut să apeleze la cineva, cerând o favoare, într-o zi de sâmbătă, pentru oficierea unei cununii.

— Crezi că ar trebui să le spun lui Linnie şi Rodney? m-a întrebat Max.

Nu aveam deloc chef să încep ziua nunţii surorii mele — care ar fi trebuit să fie cea mai fericită din viaţa ei — anunţând-o că nu avea cine să-i oficieze cununia.

— Să încercăm să găsim o soluţie, le-am propus.

Privirea mea s-a intersectat cu a lui Bill.

— 'Neata!

Rodney stătea în pragul uşii, căscând.

— Totul e în regulă! m-am grăbit eu să-1 asigur.

Nedumerit, Rodney s-a încruntat:

— Poftim?

— Adică... 'Neaţa şi ţie! Cum ai dormit? Vrei suc?

— Sunt bine, a răspuns Rodney, şi s-a dus direct la cafetieră. A făcut cineva cafea?

— Aţi zis cumva „cafea? a întrebat J.J., coborând dintr-un salt ultimele două trepte ale scării.

S-a poticnit puţin, dar apoi a reuşit să-şi găsească echilibrul şi mi-a adresat un surâs imens.

I-am aruncat o căutătură urâtă.

— Acum pun de cafea, a răspuns Rodney.

J.J. s-a săltat pe blat şi m-a întrebat:

— Care-i problema ta?

— Mai ştii că azi-noapte trebuia să dormim amândoi în aceeaşi cameră?

Speram că Bill nu îşi închipuia că eram supărată deoarece fusesem nevoită să dorm în aceeaşi cameră cu el.

— N-a fost o problemă, am adăugat, grăbită. Doar că...

— De ce n-a putut Charlie să doarmă în camera ta? a întrebat Rodney.

J.J. s-a uitat la mine, făcând ochii mari, şi am priceput că nu voia ca Rodney să afle ce se petrecuse azi-noapte. Chestia asta m-a surprins; de obicei, J.J. abia aştepta să-mi povestească despre toate aventurile amoroase din viaţa lui. De fiecare dată, era convins că întâlnise fata cu care avea să se căsătorească.

— Păăăăi.... — am îngăimat eu —, a încuiat uşa.

— Aşa e, a confirmat J.J. precipitat, aruncându-mi o privire plină de recunoştinţă. Îmi pare rău, Charlie!

I-am zâmbit scurt, iar J.J. s-a uitat chiorâş la Max, care părea în pragul leşinului sau al unui acces de vomă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, am răspuns eu şi Bill într-un glas.

Bineînţeles că asta a stârnit bănuieli.

— Mda, cum să nu..., a comentat J.J. Care-i treaba?

Am încercat să dau un răspuns care să nu aibă legătură cu nunta:

— S-ar putea să avem o fantomă în casă.

— O fantomă? a întrebat Rodney.

— Cred că azi-dimineată câinele a văzut ceva. A mârâit în- truna la tavan.

J.J. a dat ochii peste cap şi a zis plin de sarcasm:

— Ei, atunci sigur avem o fantomă.

S-a uitat în jur.

— Micul dejun e gata?

— 'Neaţa!

M-am răsucit şi l-am văzut pe tata intrând în bucătărie, frecându-si mâinile.

— E rece azi, nu?

Rodney i-a aruncat o privire, iar tata a scuturat imediat din cap:

— N-am vrut să spun că e frig. Nu e frig deloc. Vremea e perfectă pentru nuntă. Face cineva cafea, în afară de Charlie?

Unchiul Stu a intrat în bucătărie, venind din curtea din spate. Purta un halat de baie inscripţionat cu numele WESTIN. Waffles a intrat după el şi am observat că labele lui păreau murdare. Am

încercat să pun mâna pe el, ca să-l spăl, dar poate că mi-a intuit intenţia, pentru că a zbughit-o spre sufragerie. Unchiul meu a trântit uşa, iar gestul ăsta a fost însoţit de trei bipuri din partea sistemului de alarmă.

— Ca să vezi! a exclamat Stu. Cred că e ceva în neregulă cu sistemul tău de alarmă, Jeff!

— Mersi că mi-ai atras atentia!

— Buuuun, a zis unchiul meu, privind în jur. Avem micul dejun? Mi-e o foame de lup!

J.J. a dat aprobator din cap:

— Asta am spus şi eu! Mă rog, mai puţin partea cu lupul.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Rodney şi, spre spaima mea, se uita la Max ca şi când ar fi încercat să se dumirească. Max, ce se-ntâmplă?

— Mă duc să cumpăr covrigi, am anunţat, făcând un pas spre Rodney. Oricum trebuie să-ţi iau costumul de la croitor, asa că...

— Ce s-a întâmplat cu costumul tău? a întrebat generalul, intrând în bucătărie.

Am remarcat că aproape toţi cei din încăpere — în afară de Max — s-au îndreptat puţin de spate. Avea efectul ăsta asupra celorlalţi. Sau poate că reacţia noastră generală se explica prin faptul că, în timp ce noi toţi purtam fie jeanşi, fie pijama, generalul arăta de parcă era gata să joace o partidă de golf: purta pantaloni kaki şi cămaşă, ambele călcate impecabil.

— Nu s-a întâmplat nimic, a răspuns Rodney. Doar că nu era gata ieri.

— Absolut inacceptabil! a comentat generalul.

— Şi eu cred la fel, am spus iute. Ar trebui să mă duc după el. Şi să aduc covrigi.

— Te ajut, s-a oferit Bill imediat.

Doar uitându-mă la el, am înţeles că amândoi gândeam acelaşi lucru: costumul nu avea nicio importanţă, dacă nu exista cineva care să oficieze căsătoria.

— Ştiu că avem mâncare aici, a spus tata, apropiindu-se de

frigider. Să vedem…

Am schițat un gest spre etaj, în speranța ca Bill să înțeleagă că trebuia să mă schimb.

A încuviințat din cap, iar eu am țâșnit pe scările din bucătărie, aproape ciocnindu-mă de Priya și de Jenny W., care coborau.

— Hopa! a exclamat Priya. Unde te grăbești?

Am încercat să le ocolesc.

— Am o mulțime de făcut azi, i-am răspuns. Așa-i la nunți.

— JJ. e aici? m-a întrebat Jenny W., trecându-și degetele prin păr.

Arăta extraordinar de bine pentru o persoană care, chipurile, abia se trezise.

M-am mulțumit să-i zâmbesc, apoi am urcat scările spre al treilea etaj, câte două odată.

Am oprit mașina și i-am aruncat o privire lui Bill. Parcasem pe stradă, ceva mai sus de croitoria Swift Tailors, unde ne aștepta costumul lui Rodney. Tot drumul, Bill dăduse telefoane, în încercarea de a găsi un judecător dispus să fie convocat în ultima clipă, într-o zi de sâmbătă. Dar, din câte auzisem, nu părea să facă progrese.

— Ai avut noroc?

A scuturat din cap.

— Am sunat la o grămadă de cabinete. Sau… li se zice birouri judecătorești? Nu cunosc termenul pentru biroul unui judecător.

— Nu știu, i-am răspuns. II putem întreba pe Rodney.

Dar pe urmă mi-am amintit că nu-1 puteam întreba. Din câte știa Rodney, Max avea să oficieze ceremonia.

— Oricum, nu răspunde nimeni, a adăugat el, coborând telefonul de la ureche. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, tribunalele nu lucrează sâmbăta, deci e posibil să nu fie nimeni la cabinete.

— Poate că ar trebui să le spunem despre Max, am propus eu, aruncându-i o privire. Așa încât să…

Am tăcut, fiindcă nu știam cum să închei fraza. Asa încât să *cèt*

— Mă rog..., a mormăit Bill, privindu-şi încruntat telefonul. Sigur găsim noi o soluţie. Nunta va avea loc.

— Aşa-i, am repetat — speram eu — încrezătoare.

Am oprit motorul şi am intrat în Swift Tailors. Îmi făcusem griji la gândul că poate nu deschideau atât de devreme, dar Bill căutase programul lor pe internet şi, de vreme ce afacerea de alături, ImPRESSive Cleaners, deschidea la şapte, era deschis şi la croitorie. După cum mă aşteptam, din moment ce nu era nici măcar opt dimineaţa, într-o zi de sâmbătă, eu şi Bill eram singurii clienţi.

L-am salutat pe tipul din spatele tejghelei — GERALD, după cum anunţa prenumele cusut pe tricoul lui — şi i-am întins bonul.

— Am venit să iau costumul lui Rodney Daniels.

— Aha! a exclamat Gerald, schiţând un zâmbet. Costumul de nuntă. O clipă!

S-a răsucit pe călcâie şi a dispărut în partea din spate a croitoriei.

Mi-am sprijinit coatele pe tejghea şi am privit fotografiile agăţate pe peretele din spatele casei de marcat. Fotografiile aveau autografele unor clienţi bine-cunoscuţi: guvernatorul; Storm Raines, meteorologul; o poză având-o în prim-plan pe Amy Curry, care absolvise Liceul Stanwich înainte ca eu să învăţ acolo, şi primise un mic rol în *Time Ninja,* marele succes de box-office de vara trecută. Iar deasupra tuturor — probabil că stătea acolo de mult timp — trona un desen de-al mamei mele, în care toate personajele din *GCS* reacţionau îngrozite văzându-1 pe Waffles, plin de noroi, aşezat pe un maldăr de haine. *Vă mulţumesc că ne salvaţi întotdeauna!* scrisese mama, deasupra propriei semnături. In desen, Cassie se ascundea pe jumătate în spatele versiunii desenate a lui Danny, în vreme ce Waffles se scutura, împroşcând noroi peste tot.

— Iată-1!

Angajatul se întorsese, aducând o husă neagră pentru haine. Mi-a zâmbit şi mi-a întins-o.

— Transmite-i felicitări lui Rodney din partea mea, m-a rugat Gerald, conducându-ne spre ieşire.

Am ieşit în aerul rece al dimineţii — îmi tot repetam c-o să se încălzească, deşi frigul părea să se accentueze, iar vântul se înteţise — si am schimbat un zâmbet cu Bill.

> — A fost uşor, a zis Bill.

Mi-am aranjat cu grijă husa pe braţ şi ne-am îndreptat spre maşină, potrivindu-ne paşii.

— Ştiu, am adăugat eu, simţind că starea mea de spirit se îmbunătăţea. O fi un semn. Poate c-o să reuşim să găsim şi un judecător.

Bill a zâmbit larg.

— Îmi place optimismul tău.

Am apăsat butonul telecomenzii şi am descuiat maşina, apoi am întins costumul pe bancheta din spate, astfel încât să nu se sifoneze. Simţind vibraţiile telefonului, l-am scos din buzunar » > > * şi am constatat că mă suna Rodney.

— Bună! i-am răspuns eu, netezind husa costumului.

— Bună! Ai luat costumul?

— Da. Tocmai am ieşit din croitorie.

— Ce bine! Înainte să pleci, verifică, te rog, că şi vesta e acolo.

— Sigur, am răspuns, deschizând fermoarul husei negre.

Am încremenit.

Văzusem în fotografii costumul de mire, precum şi pe cele pe care toţi cavalerii de onoare urmau să le îmbrace. Rodney avea unul gri-închis, cu vestă; cravata mirelui era gri, iar cele ale cavalerilor de onoare aveau nuanţa piersicii. Însă în husă era un costum maro, cu model cadrilat, şi părea mult prea mic pentru Rodney.

— Vesta e acolo?

Vocea lui Rodney m-a făcut să mă dezmeticesc.

— Am un costum. O să ţi-1 aduc pe al tău. Totul e-n regulă.

— Stai puţin! Cum?

I-am închis înainte să mai pună alte întrebări. Am tras fermoarul husei.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Bill.

— Ne-au dat alt costum. Mă bucur că am observat înainte să-1 ducem acasă.

— Pe bune?! s-a mirat Bill, făcând ochii mari.

Ne-am grăbit să ne întoarcem în croitorie.

— îmi pare rău pentru situaţia asta, a spus Gerald, după ce i-am explicat totul.

A apăsat câteva taste.

— Fiul meu a actualizat programul nostru informatic, aşa că acum e puţin dezordonat. Probabil că l-a etichetat greşit şi...

A mijit ochii la ecran şi apoi s-a încruntat.

— Ce-i? a întrebat Bill. Ce s-a întâmplat?

Gerald şi-a dres glasul:

— Păi... Se pare că fiul meu, în infinita lui înţelepciune, a încurcat bonurile, iar costumul lui Rodney a ajuns la proprietarul acestuia.

Mi-am încleştat degetele pe marginea tejghelei, ca să nu mă prăbuşesc. Nutream speranţa absurdă că omul ăsta făcea o glumă şi speram că ceea ce simţeam era o simplă ameţeală prenupţială.

— Vorbeşti serios? am îngăimat.

— îmi pare tare rău! Chestia asta nu se întâmplă aproape niciodată.

— Deci se întâmplă *uneor&* a întrebat Bill, stupefiat.

— O să iau imediat legătura cu celălalt client, ne-a asigurat Gerald, şi o să-1 întreb dacă poate veni azi, cu costumul lui Rodney, şi să-1 ia în primire pe al lui.

— „Dacă"? am repetat, auzind cum tonul meu urca din ce în ce mai mult. Mai târziu, azi, are loc o nuntă, si mirele are nevoie de costum!

Gerald s-a strâmbat. A deschis larg braţele.

— Ştiu, dar mă tem că e tot ce pot să fac.

— Păi, cui i-ai dat costumul? a întrebat Bill. Poate reuşim să i-

1 ducem pe al lui, şi atunci nu ar fi nevoit să se deplaseze până aici.

Am dat aprobator din cap. În clipa asta, mă simţeam incredibil de recunoscătoare faţă de Bill, pur şi simplu pentru că era un om capabil să vină cu soluţii şi care nu doar se lăsa pradă furiei oarbe, asa cum făceam eu acum.

— Mă tem că nu pot să dezvălui datele de contact ale clienţilor.

— Dar să dai aiurea costumele clienţilor poţi! am izbucnit, deşi ştiam foarte bine că nu ajuta la nimic.

Exact în secunda când Gerald a dat să spună ceva, a sunat telefonul. A răspuns cu o voce plină de voioşie:

— Bună ziua. Ati sunat la Swift Tailors. Mi-a trecut prin cap să-i ţip interlocutorului că ar trebui să închidă, pentru că nu puteai avea încredere că această firmă nu-ti înstrăina hainele.

— E de rău, i-am zis lui Bill.

Se uita la costumul ăsta, care părea cu atât mai urât, cu cât examinai materialul mai îndeaproape. Lăsa impresia că fusese croit cu scopul precis de a-ţi provoca o durere de cap în câteva secunde.

— Ce-i spunem lui Rodney? m-am lamentat eu. Ce fel de firmă pierde un costum de mire?

— Charlie! mi-a atras atenţia Bill, cu o şoaptă.

Am constatat că descheiase nasturii costumului. Pe partea interioară a buzunarului de la piept, în dreapta, o etichetă cusută anunţa: CROIT EXCLUSIV PENTRU RALPH DONNELLY.

— Deci ştim cui îi aparţine costumul, am spus încetişor, încercând să-mi dau seama de ce Bill părea încântat.

— Ce-ar fi să facem ce-ai propus tu? a zis el, cu glas scăzut.

S-a uitat pe furiş la Gerald, care încă vorbea la telefon, şi a adăugat:

— Vreau să spun că nimeni n-o să vină până aici, sâmbăta, ca să returneze un costum. Dar, dacă i-1 ducem noi...

— Corect!

Nu eram convinsă pe de-a-ntregul, dar părea o idee mai

inspirată decât pur şi simplu să lăsăm costumul aici şi să sperăm că Gerald avea să rezolve totul înainte de ora la care ceremonia era programată să înceapă. Având costumul oribil al lui Ralph Donnelly în posesia noastră, măcar am fi avut un atu, oricât de mic. Bill a încheiat nasturii costumului, apoi a închis fermoarul husei. Mi-a aruncat o privire, iar eu am schiţat un gest de aprobare. Am început să ne apropiem de ieşire, păşind de-a-ndăratelea. Bill ţinea costumul. Când am împins uşa, clopoţelul de deasupra a răsunat şi Gerald s-a uitat la noi, cu ochii mari.

— Aşteptaţi! Nu vă pot lăsa să luaţi...

Dar nu am mai aşteptat. Aşa cum discutaserăm anterior, amândoi am ţâşnit în acelaşi moment şi am rupt-o la fugă în susul străzii. Am deblocat portierele, ne-am aruncat în maşină si ne-am încadrat în trafic.

— Deci trebuie să-1 convingem pe Ralph Donnelly să ne dea costumul lui Rodney.

— Şi să găsim pe cineva care să-i cunune pe Linnie şi pe Rodney, am adăugat.

— Şi să luăm covrigi, a completat Bill.

In ciuda situaţiei, am zâmbit.

> *

— Da. Si asta.

Bill a clătinat din cap, de parcă nu-i venea să creadă, şi a zis:

— Chiar că e o dimineaţă interesantă!

S-a uitat la mine si a surâs.

— La treabă!

CAPITOLUL 17

#Şantaj

Mă temusem că avea să fie greu să-1 găsim pe Ralph Donnelly, dar s-a dovedit surprinzător — şi, totodată, puţin îngrijorător — de uşor să-i dăm de urmă. Ralph era foarte activ pe reţelele de socializare. Datorită acestui fapt, chiar dacă nu îl întâlnisem vreodată, ştiam nu numai cum arăta şi că îi plăceau câinii din rasa boxer, dar, de asemenea, şi cum decurgea dimineaţa lui.

ralphdonnelly: începem ziua corespunzător — goana după cafea! #goanadupăcafea

ralphdonnelly: de ce e aşa o coadă la Flasks? Toţi au nevoie de cafea sâmbătă dimineaţa?

#cafeauadesâmbătă

ralphdonnelly: în drum spre swift tailors, să-mi iau costumul pentru evenimentul de azi #goanadupăcostum

ralphdonnelly: nu prea bucuros că trebuie să iau costumul chiar în ziua evenimentului şi să mă

schimb acolo!! Vreau croitor mai rapid!

#nupreaiute[1] Scroitornupreaiute Scroitorilenţi

ralphdonnelly: am luat costumul greşit de la croitor!! #costumgreşit

ralphdonnelly: nu prea bucuros. Poate ar trebui să aduc... un costum[2]? #LOL #glumedejurist #coştumenuprocese

Şi o ţinea tot aşa, până când am început să-mi fac griji pentru siguranţa lui. Bănuiam că reuşea să-şi actualizeze sta- tusul atât de des butonând mobilul în timp ce conducea maşina. Dar e adevărat că actualizările astea ne-au permis să deducem că mergea la o recepţie cu mic dejun, la Stanwich Country Club. În plus, de vreme ce adusese în discuţie situaţia mâncării — #quichenereuşit —, ştiam că în clipa asta era acolo.

— Să sperăm c-o să-1 găsim, a zis Bill în timp ce intram în parcarea clubului. Nu ştiu cât de mare e evenimentul ăsta.

— Ar trebui să căutăm doar persoanele nemulţumite de *quiche,* am propus, dând roată prin parcare, în căutarea unui loc liber.

Era destul de aglomerat. Am ochit un loc de parcare şi m-am strecurat acolo imediat. Am coborât din maşină. Bill cer- ceta clădirea, care era destul de intimidantă, privită de aproape.

— Putem să intrăm pur şi simplu?

— Poate că nu, i-am răspuns, îndreptându-mă spre intrare, încruntă-te şi iuţeşte pasul!

[1] Joc de cuvinte: *Swift* face parte din numele firmei de croitorie, dar totodată în limba engleză *swift* este adjectiv —

„rapid”, „iute”. (N. red.)

[2] Joc de cuvinte bazat pe faptul că substantivul englezesc *suit* are atât sensul „costum”, cât și „proces juridic”. (N. red.)

Bill s-a încruntat și mi-a cerut părerea:

— Așa e bine?

Mi-am înăbușit un hohot de râs.

— E perfect! l-am lăudat eu.

Ne apropiam de valetul de la intrare. Omul ne-a privit, iar Bill si eu ne-am încruntat simultan, salutându-1 cu o mișcare scurtă a capului. Am intrat în clădire.

Trecuse un an de când fusesem ultima dată la clubul de golf. Nu eram membri, însă veniserăm aici pentru diverse evenimente, și în special la aniversări de șaisprezece ani. Clubul nu se schimbase aproape deloc: arăta ca o sufragerie luxoasă.

— De obicei, evenimentele se desfasoară în sala aia de bal.

I-am arătat-o cu o mișcare a capului. Apoi am observat că o femeie îmbrăcată cu un tricou alb și pantaloni kaki se uita insistent la noi.

— Hai să mergem! am șoptit.

Am grăbit pasul, înainte ca altcineva să ne întrebe ce anume căutam noi acolo.

— Cred că am ajuns, a spus Bill.

Ne apropiam de sala de bal. Mi-a întins telefonul și am văzut un selfie al lui Ralph Donnelly, făcut lângă un buchet mare de flori — #eflorescențăgrozavă.

— Bun! am spus, privind în jur.

Intrarea în sala de bal părea să fie zona destinată socializării si servirii mâncării. Ceva mai încolo, am văzut șiruri de scaune, o mică scenă și un podium. Ospătarii mergeau de colo colo cu tăvi, iar oamenii discutau în grupuri mici, bând cafea și mâncând ceva ce părea a fi dezamăgitorul *quiche.* Intre timp, am remarcat că toată lumea din jurul nostru era *foarte* elegant îmbrăcată. Toți bărbații purtau costum, iar femeile purtau fie costume cu pantalon, fie rochii; în mod clar, evenimentul nu era unul

&nunttt~. a&6ac/uo

obişnuit. Faptul că eu şi Bill purtam jeanşi începea să devină tot mai bătător la ochi.

— El e? a întrebat Bill, arătându-mi un bărbat scund, îmbrăcat într-un costum supradimensionat şi care tasta ceva pe mobil.

Bill mi-a arătat din nou selfie-ul, iar eu am încuviinţat din cap.

Ne-am apropiat de el şi, cu toate că încă era atent la telefon, în cele din urmă ne-a observat.

— Da?

— Sunteţi Ralph Donnelly? l-am întrebat.

— Da, a răspuns el, precaut. Pot să vă ajut cu ceva?

— Aşa sper, i-am răspuns, iar Bill i-a întins husa pentru costum. Venim de la Swift Tailors. Din greşeală, v-au dat costumul cumnatului meu, iar nouă ni l-au dat pe al dumneavoastră.

Ralph a început să roşească.

— Ah! a exclamat el. Asa e. Au cam încurcat borcanele, nu?

— Da, a răspuns Bill. De fapt, chiar ne trebuie celălalt costum, asa că...

Ralph şi-a dres glasul. Părea stânjenit.

— Păi..., a îngăimat. De fapt...

— Staţi o clipă! am exclamat, dându-mi seama deodată că acest costum supradimensionat pe care îl purta arăta foarte cunoscut. Sunteţi *îmbrăcat* cu costumul lui Rodney?

— Cine-i Rodney?

— Persoana al cărei costum îl purtaţi.

— Ei bine, a spus celălalt, roşind şi mai mult, trebuia să merg la evenimentul ăsta azi-dimineaţă, dar costumul meu nu era gata şi nu mi-am dat seama că primisem altul decât când am ajuns aici şi l-am îmbrăcat. N-am avut ce să fac.

— Iată costumul dumneavoastră, a zis Bill, întinzându-i husa. Dacă nu vă supăraţi, n-aţi vrea să vă schimbaţi? Trebuie să-1 recuperăm pe al nostru. Suntem cam presaţi de timp.

Am dat aprobator din cap,gândindu-mă că era un plan bun. Cât despre Rodney, nu era nevoie să afle vreodată că Ralph îi

îmbrăcase costumul. Am aşteptat ca Ralph să ia husa, dar n-a schiţat niciun gest, nici măcar atunci când Bill a păşit în faţă şi i-a atins cu umeraşul încheietura mâinii.

— Aăă... Ralph? Domnule Donnelly?

M-am uitat la Bill, care părea, la rândul lui, derutat de această lipsă de reacţie.

— Uite care-i treaba, a zis Ralph. Am primit o mulţime de complimente pentru costumul ăsta. Nimeni nu mă complimentează niciodată pentru costumele mele!

Era de înţeles, ba chiar ar fi fost logic, dacă toate costumele lui erau hidoase, asemenea celui pe care îl primiserăm noi.

— Mda, am spus eu, uitându-mă când la Bill, când la Ralph, îmi pare bine că oamenilor le place, dar...

— Dar costumul nici măcar nu vi se potriveşte, a adăugat Bill apăsat, ca şi cum dorea să termine cu povestea asta cât mai repede.

— Păi, tocmai asta e! Oamenii cred că am slăbit! E fantastic!

— Mă bucur că primiţi reacţii bune — i-am zis eu, iar Bill l-a împins din nou cu umeraşul —, dar trebuie să facem schimb.

Ralph s-a mulţumit să ne arunce o privire, apoi şi-a încrucişat braţele la piept şi ne-a spus:

— Ştiţi, faptul că mă aflu în posesia costumului îmi dă anumite drepturi de posesie.

— Cred că am mai auzit asta si altădată, a zis Bill, menti-

> ’ 'y

nându-şi vocea şi expresia voioase, şi i-a mai întins o dată husa. Parcă am văzut la intrare o toaletă pentru bărbaţi...

— Ce vreau să zic e că am primit acest costum nutrind credinţa că e proprietatea mea, a turuit Rodney cu acea cadenţă tipică juriştilor, cadenţă pe care o auzisem şi când îl ajutasem pe Rodney să studieze pentru examenul de admitere în barou.

(^nuntO/... cu/ âucăeo

Şi atunci, cum pot fi sigur că acel costum pe care vreţi să-1 iau îmi aparţine?

— Pentru că are numele dumneavoastră cusut la interior, i-am spus.

Tonul meu începea să urce.

Câţiva oameni se uitau la noi, iar eu m-am silit să inspir adânc, ca să mă calmez. Ultimul lucru care mai lipsea era să fim daţi afară fără să recuperăm costumul lui Rodney.

— Chiar şi aşa..., a ripostat Ralph, îndreptându-şi manşetele, cred că de problema asta ar trebui să se ocupe cei de la Swift Tailors. Si...

— Deci nu aveţi de gând să ne daţi costumul înapoi? l-a întrebat Bill, uluit. Pe bune?

— Nu mă puteţi obliga, a spus Ralph, ridicând din sprâncene.

Ne cerceta pe amândoi. Părea că abia acum observa tenişii mei şi ghetele lui Bill.

— Voi doi ar trebui să fiţi aici?

Mobilul meu a bâzâit. Mă suna cineva de acasă, de pe telefonul fix. Am ridicat telefonul în aer, iar Bill a încuviinţat dând din cap. Cu toate că nu schimbaserăm niciun cuvânt, am înţeles ce voia să-mi transmită: avea să se ocupe el de Ralph cât timp vorbeam la telefon. Am făcut câţiva paşi spre ieşire şi am răspuns:

— Alo?

— Charlie?

Era mama. Părea stresată — lucru deloc surprinzător, dat fiind că la noi acasă erau cincisprezece oameni, dintre care cei mai mulţi probabil aşteptau să primească micul dejun, pe care eu nu-l adusesem încă.

— Bună, mamă!

Văzând că un chelner mă privea încruntat, am mai făcut un pas spre uşă.

— Care-i treaba?

— In drum spre casă, ia-l şi pe fratele tău, a spus mama. Pe Mike, a precizat, după un moment. Trebuie să facă fotografii împreună cu restul cavalerilor de onoare. Nu se poate să-şi facă apariţia direct la ceremonie.

— Aăă..., am bâiguit eu.

M-am întrebat dacă ăsta fusese unul dintre motivele de ceartă de aseară, dintre părinţii mei şi Mike.

— OK.

— Şi de ce n-ai adus covrigii ăia?

L-am văzut pe Ralph Donnelly scuturând ferm din cap; în mod clar, Bill nu facea progrese.

— Păăăăiii..., s-ar putea să mai dureze puţin. Nu avem nimic de mâncare pe acolo?

— Ar fi trebuit să avem, a răspuns mama, dar unchiul Stu a mâncat jumătate de frigider...

S-a auzit un clic; cineva tocmai ridicase receptorul celuilalt telefon fix, în derivaţie.

— CHARLOTTE LOUISE GRANT!!!

Vorbise tata. Părea *furios*. Tata nu se înfuria niciodată.

— O, apropo, tatăl tău e foarte supărat, m-a anunţat mama, cu o fracţiune de secundă prea târziu.

Imediat, am simţit o transpiraţie rece deasupra buzei superioare. Ce făcusem? Era supărat pentru că petrecusem noaptea dormind la doi paşi de nepotul organizatorului de nunţi? Era un semn cât se poate de rău când tata mă striga pe numele complet.

— Bună, tată! Aăă, ce...

— *Câinele ăla a scurmat in straturile mele defiori!*

Vocea tatei creştea în intensitate cu fiecare cuvânt. Am îndepărtat puţin telefonul de ureche.

— Aoleu! Adică...

— Da! s-a răstit el. Florile care ar fi trebuit să mă ajute să câştig trofeul sunt distruse! Absolut nimicite!

Brusc, mi-am amintit că labele lui Waffles fuseseră murdare când se întorsese din curte. Asta explica totul: se murdărise distrugând visurile tatei.

— Asta era ultima mea sansă, Charlie. Si acum s-a dus!

— Tată, îmi pare tare rău!

— De unde a apărut câinele ăsta? a întrebat tata. Sigur n-o fi

mâna lui Don la mijloc?

— Nu! i-a spus mama apăsat. Charlie, vino acasă mai repede, cu fratele tău! Şi cu covrigii.

— Da, da, covrigii, a spus tata, părând să-şi mai fi revenit puţin. De ce durează atât ?

— Păăăi... stau la o coadă mare. Mă întorc repede!

Am închis înainte ca ai mei să apuce să mă mai întrebe altceva.

— Încercaţi să ne înţelegeţi, se ruga Bill de Ralph.

Glasul lui era linguşitor şi prietenos, dar începea să devină tăios, ca şi cum infinita lui voioşie era pusă la încercare.

— Peste câteva ore avem o nuntă, a continuat Bill. Si chiar ne trebuie costumul.

— Încercaţi şi voi să mă înţelegeţi *pe mine,* i-a întors-o Ralph, netezindu-si reverele. N-am chef să sosesc aici într-un costum şi să mă schimb cu altul, în timpul evenimentului! Aş fi #derâsullumii.

M-am uitat la oamenii care stăteau în picioare. Niciunuia nu părea să-i pese de ce purtau ceilalţi.

— Ştiţi ce? a spus Bill, renunţând cu totul la tonul prietenos. Mă văd obligat să apelez la autorităţi. Dar...

— Oho! a exclamat Ralph. Şi ce-ai de gând să le spui, mai exact?

Nu părea deloc speriat de această ameninţare, ba chiar era ciudat de încântat. Am schimbat o privire cu Bill.

— Că purtaţi un costum furat.

— Greşeşti! a spus Ralph, clătinând din cap. Mi s-a *dat* un costum. Nu am furat nimic cu bună-stiintă.

> 1

— Insă acum stiti că vi s-a dat un alt costum, a subliniat Bill, scuturând husa. Aşa că aveţi obligaţia să rectificaţi situaţia.

Am observat cu teamă că oamenii începeau să-şi lase baltă cănile de cafea şi şerveţelele şi să-şi croiască drum spre zona cu scaune. Dacă Ralph pur şi simplu pleca, încă îmbrăcat cu costumul lui Ralph? Bill şi cu mine veniserăm nepoftiţi la eveniment, aşa că nici măcar nu aveam dreptul să ne plângem.

Am dat să spun ceva exact când doi bărbaţi, care păreau de vârsta lui Ralph, au trecut pe lângă el, în drum spre sala de bal.

— Donnelly..., l-a salutat primul, dând din cap.

— Bună ziua, domnule judecător, i-a zis celălalt.

— Trebuie să plec, ne-a informat Ralph, pornind spre sala de bal.

— Sunteţi judecător? am izbucnit eu, simţind că inima mea bătea nebuneşte. Un judecător adevărat?

— Da. Dar, dacă aveţi impresia că funcţia mea îmi schimbă părerea cu privire la situaţie...

— Nu, nu-i vorba de asta, am spus repede.

M-am uitat la Bill şi am constatat că se gândea la acelaşi lucru: poate că tocmai ne surâsese norocul.

— Cum ar veni, sunteţi un *judecător* în adevăratul sens al cuvântului, am completat, având senzaţia că, după păţania cu Max, nu strica să mă asigur. Nu sunteţi judecător doar la televizor, nu? Aveţi dreptul să faceţi toate lucrurile care intră în atribuţiile judecătorilor?

— Sunt judecător de succesiune, a răspuns Ralph, din ce în ce mai confuz. Nu înţeleg ce are asta de-a face cu...

— Ce înseamnă „judecător de succesiune”? s-a interesat Bill. Vă ocupaţi de oamenii eliberaţi condiţionat?

— Nu, a răspuns Ralph, plin de dispreţ. Mă ocup de testamente si moşteniri.

> Probabil că amândoi aveam expresii tâmpe, căci Ralph a oftat si a ne-a lămurit:

— Adică de decedaţi.

— Aha!

Mi-am zis că, dacă aşa interacţiona Ralph cu viii, nu era o idee proastă că se ocupa de treburile celor decedaţi.

— Dar puteţi face toate lucrurile pe care le fac judecătorii? Cum ar fi... puteţi oficia căsătorii?

Ralph a ridicat din sprâncene, a uimire.

— Voi doi păreţi cam tineri pentru căsătorie.

— Nu, a spus Bill iute, şi am observat că urechile i se înroşiseră. Nu eu şi Charlie ne căsătorim. Noi nu suntem... Vreau să spun, noi suntem doar...

Când am observat că aproape toţi ceilalţi se mutaseră în sala de bal, am intervenit:

— E pentru sora mea. Se mărită în seara asta şi nu are cine să oficieze căsătoria. Mirii nu sunt religioşi, aşa că trebuie să găsim un judecător...

— Lăsaţi-mă să ghicesc, a spus Ralph. Cineva a fost hirotonit online, apoi a aflat că nu poate să-i căsătorească în statul ăsta, nu?

Bill si cu mine am încuviinţat.

— Deci sunteţi dispus s-o faceţi? Puteţi păstra costumul, i-am promis eu, în mod nesăbuit. Şi chiar vă invit la nuntă, dacă vreţi. Puteţi să mâncaţi acolo! Aăă... vă place somonul?

— Pot păstra costumul? a întrebat Ralph.

Am dat din cap, în semn de aprobare. Speram că lui Rodney îi păsa mai mult să fie căsătorit, decât să se căsătorească în hainele potrivite. I-am zâmbit plină de speranţă lui Ralph, iar Bill mi-a urmat exemplul.

— Ne-aţi ajuta enorm, am adăugat eu. Şi, dacă nu vreţi să staţi la nuntă, nu sunteţi obligat să o faceţi. Pur şi simplu veniţi, îi căsătoriţi şi apoi plecaţi.

— Vă rog! l-a implorat Bill.

Ralph a oftat, şi-a strecurat degetele în buzunarul costumului cumnatului meu — care se pare că de-acum intrase în posesia lui Ralph — şi a scos o carte de vizită.

— Bine. Trimiteţi-mi un e-mail cu locul şi ora la care aveţi nevoie de mine pentru ceremonie.

Am respirat prelung, tremurat.

— Vă mulţumim foarte mult! i-am spus, în timp ce, lângă mine, Bill dădea cu înverşunare din cap. Vă mulţumim foarte, foarte mult, si...

— Bine, bine! a zis Ralph, stânjenit. Trimiteţi-mi informaţiile si

ne vedem diseară.

» — Mulţumim! a exclamat Bill, puţin cam zgomotos.

Ralph ne-a adresat un zâmbet şi s-a îndreptat grăbit spre sala de bal. Probabil voia să ajungă acolo înainte să-i mai cerem altceva.

Eu şi Bill ne-am îndreptat spre ieşirea din club.

— O, Doamne! am exclamat, odată ce am ieşit.

Am clătinat din cap, a neîncredere. Simţeam că eram pe punctul de a izbucni în hohote euforice de râs.

— Cred c-o putem considera o victorie, a spus Bill, apropiin- du-se de maşină.

S-a răsucit şi a întins o mână spre mine.

— Bravo, echipă!

Am zâmbit şi am bătut palma cu el.

— Mă rog, e un fel de victorie, am zis, dând din cap spre husa din mâna lui. N-avem costum.

— Dar avem oficiant, iar asta-i mai important.

— Aşa m-am gândit şi eu. Sper ca Rodney să nu mă omoare.

— Cred că va fi fericit, a comentat Bill. În fine, poate nu chiar *fericit,* dar sigur o să fie recunoscător că se poate căsători.

— Bine spus!

Am urcat amândoi în maşină.

— Prin urmare, am făcut rost de un judecător şi am luat costumul, a punctat Bill, apoi s-a uitat la husa întinsă pe bancheta din spate. Mda... Am luat, într-adevăr, *un* costum. Acum mai rămâne să luăm covrigi.

— Adevărat. Şi pe Mike.

Am pornit motorul şi am ieşit pe poarta clubului.

— Pe Mike?

— Da. E... acasă la un prieten.

— Bine! a zis Bill, cu un zâmbet. Trebuie s-o luăm înainte?

Am dat din cap. Apăsând maneta semnalizatorului, am virat pe străduţa care avea să mă ducă în zona comercială a oraşului. Nu rezolvaserăm toate problemele — Rodney tot nu avea ce să poarte

la ceremonie —, dar facuserăm rost de un judecător, în plus, nu trebuia să înfrunt totul singură; îl aveam pe Bill. I-am zâmbit.

— Înainte!

— Aaaaauuuuuu!

Am aruncat o privire spre bancheta din spate. Ghemuit acolo, Mike gemea întruna, de când îl luaserăm de acasă de la Jesse.

— Cum te simţi? l-am întrebat.

— Sst! m-a ţistuit Mike, închizând ochii şi sprijinindu-şi capul de geam. De ce vorbeşti atât de tare? De ce conduci atât de repede?

M-am uitat la vitezometru. Rulam cu cincizeci de kilometri la oră şi aveam impresia că ne târâm.

Când oprisem maşina pe aleea de acces a lui Jesse, îl găsisem pe Mike aşezat pe treptele de la intrare, cu capul sprijinit de genunchi. Din fericire, un SMS de la J.J. mă anunţase că îl sunase pe Mike până când îl trezise şi îi spusese să se pregătească, fiindcă veneam să-1 iau. Prin urmare, nu fùsese nevoie să sun la uşa lui Jesse şi să mă cert cu fratele meu despre faptul că trebuia să vină acasă mai repede. Chiar dacă voiam să-1 văd pe Jesse, se petreceau prea multe lucruri. Nu mai aveam timp şi pentru asta. Oricum, ştiam că urma să-1 văd diseară, la petrecere, când părul şi machiajul meu aveau să fie impecabile, când toate problemele vor fi fost rezolvate, iar nunta avea să meargă strună. Aşa voiam să-1 văd pe Jesse: când totul era perfect.

I-am aruncat o privire lui Mike. Mai văzusem oameni mahmuri: îl acoperisem pe J.J. când plecaserăm cu toţii, într-o excursie cu familia, în Hyde Park, a doua zi după balul lui de absolvire, când J.J. abia dacă putea să stea în picioare; chiar şi eu avusesem parte de o dimineaţă nasoală anul trecut: rămăsesem acasă la Siobhan când taţii ei plecaseră din oraş şi încercaserăm amândouă aproape toate băuturile din barul lor. Dar pe Mike nu-1 văzusem niciodată în halul ăsta: tenul lui avea o nuanţă verzuie. Cu toate că făcuse duş acasă la Jesse, tot părea să miroasă a whisky, de parcă alcoolul îi ieşea prin pori. Speram ca fotograful să poată folosi vreun filtru foto. Altfel, în fotografiile pe care Rodney şi Linnie

urmau să le păstreze pentru totdeauna, unul dintre cavalerii de onoare urma să arate ca şi cum era pe punctul de a se prăbuşi.

— Nu bei apa aia? l-a întrebat Bill, arătându-i sticla din suportul pentru pahare al banchetei din spate.

O cumpăraserăm de la patiserie. Mike a întors capul şi s-a uitat la ea, cu o grimasă. A întins mâna, a încercat să deschidă capacul sticlei, apoi s-a lăsat să alunece la locul lui, cu capul lipit de geam.

(9-nunt&.. aù6acàu— E prea greu..., a gemut el.

— Mă ocup eu, i-a propus Bill, întinzând mâna în spateşi deşurubând capacul. Poftim!

— Mulţumesc, i-am şoptit.

— Pentru puţin. Crezi c-o să-şi revină până începe nunta?

— Are nevoie doar de somn şi de apă, i-am răspuns.

M-am uitat la cele două pungi luate de la Upper Crust, aşezate la picioarele lui Bill. Cumpăraserăm destui covrigi şi destulă cremă de brânză cât pentru o armată.

— Vrei un covrig, Mike?

Bill i-a întins o pungă.

— O, Doamne! a gemut fratele meu, întorcând capul în partea opusă.

Mi-a sunat mobilul, iar apelul a fost preluat de sistemul Bluetooth al maşinii. Mă apela Siobhan. Mi-am amintit că nu-i telefonasem, ocupată fiind cu toate păţaniile de azi. I-am răspuns şi am turuit:

— Bună! lartă-mă că nu te-am sunat ieri. A fost o adevărată nebunie aici! Nici nu-ţi poţi închipui! Ce se întâmplă? Care-i treaba cu colega ta de cameră?

— Păi, înainte de asta, am veşti proaste, a zis Siobhan.

— Ce s-a întâmplat?

— Ieri-seară ne-au anulat zborul, iar următorul ajunge la voi abia duminică.

— Dar nunta e în seara asta!

— Ştiu, a spus Siobhan. Îmi pare rău c-o ratez. Crezi că Linnie se va supăra?

— *Eu mă supăr!* m-am răstit.

— Charlie! a mormăit Mike. Ai putea să nu mai ţipi?

— Zborul a fost anulat, a repetat Siobhan, pe un ton încordat. Nu e vina mea!

— Ţi-a trecut prin cap că nu ar fi trebuit să te duci în Michigan în weekendul când are loc nunta surorii mele? Nu-mi vine să cred că-mi spui acum!

— Păi, dacă *m-ai fi sunat,* poate că ţi-aş fi spus ieri! a protestat Siobhan, din ce în ce mai înfbriată.

I-am aruncat o privire lui Bill. Se zgâia la telefonul lui, parcă încercând să pretindă că surzise temporar.

— Am fost foarte ocupată. Sunt multe de făcut aici...

— Nici nu ştiu de ce mă mai mir. Ai făcut exact ce faci întotdeauna: în secunda în care apar ai tăi, e ca şi cum eu nu mai exist.

— Chiar vrei să purtăm iar discuţia asta, acum? i-am reproşat eu.

— Da, vreau. Faci acelaşi lucru de *fiecare* dată. Eu sunt mereu alături de tine, te ascult vorbind non-stop despre Jesse...

I-am aruncat o privire rapidă lui Mike, în oglinda retrovizoare, şi m-am liniştit puţin, văzând că fratele meu ţinea ochii închişi.

— Insă, când eu am nevoie de tine, dacă familia ta e prin preajmă, dispari ca măgarul în ceaţă. Am impresia că nici nu contez, si-a continuat Siobhan tirada.

Am inspirat adânc. Mă pregăteam să o contrazic, cu toate că, în adâncul sufletului, ştiam că avea dreptate.

— Şi, doar pentru că tu *nu eşti* încântată de plecare, nu încerca să mă faci să mă simt prost fiindcă m-am dus să vizitez facultatea unde o să învăţ.

— A, acum e vina *meciï*

Siobhan respira ca şi cum se abţinea să ţipe.

— N-am spus asta. Dar mi se pare că nici măcar nu vrei să vorbeşti despre ce se va întâmpla anul viitor. Parc-ai crede c-o să mergi la liceu în continuare şi-ai să locuieşti în aceeaşi casă pentru

totdeauna.

— Ba nu, nu-i adevărat, am spus automat, fără să mă întreb dacă avea dreptate.

— A, da?

Brusc, tonul lui Siobhan a devenit tăios.

— In cazul ăsta, bănuiesc că i-ai anunţat pe cei de la Universitatea Stanwich c-o să înveţi la ei. Şi le-ai spus celorlalte universităţi să nu-ţi păstreze locul? Te-ai înscris la cursuri şi ai căutat colege de cameră?

Replicile prietenei mele au atârnat în aer un moment, iar eu mi-am muşcat buza de jos. Amândouă ştiam răspunsurile la aceste întrebări.

— De luni de zile, nu vorbeşti decât despre weekendul ăsta şi tot repeţi c-o să fii din nou cu familia ta. Ce-o să se întâmple după ce weekendul se termină?

Mă simţeam de parcă Siobhan mi-ar fi tras un pumn în burtă. Era o lovitură neaşteptată, dureroasă.

— Ţi-aş spune să mă suni mai târziu — a completat ea —, dar am senzaţia că n-ai s-o faci. Transmite-i lui Linnie că-mi pare rău.

Apoi a închis.

Mi-am încleştat degetele pe volan. Mâinile îmi tremurau uşor. Pentru prima dată de când ne ştiam, ne certam cu adevărat. Şi nu fusese o ceartă despre ce film vrem să vedem, sau despre cât de mult e acceptabil să întârzii, ori dacă eşti obligat să împărţi cu ceilalţi batoanele tale de mozzarella. Cearta asta avea o semnificaţie profimdă.

Dar Siobhan habar n-avea despre ce vorbea. Nu e nimic în neregulă cu dorinţa de a-ţi vedea familia. Nu e deloc greşit să doreşti ca weekendul nuntii surorii tale să fie minunat, si nu » > ' » aveam de gând s-o las să mă convingă de contrariu.

Am condus în linişte tot restul drumului spre casă. Bill stătea cu nasul în telefonul lui, iar Mike gemea uşor, de pe bancheta din spate, ori de câte ori viram prea brusc. Apro- piindu-ne de casa noastră, mi-am dat seama că nu aveam unde să parchez pe alee.

Pe alee şi în faţa garajului stăteau înghesuite de două ori mai multe vehicule decât când plecaserăm. Am văzut camioane inscripţionate cu numele Tent City şi Where There's A Will, un altul inscripţionat FLORĂRIA MCARDLE'S şi două furgonete albe, ale firmei de catering. In jurul acestora fùrnicau oameni, scoţând platouri şi tăvi cu mâncare. Nu eram sigură ce căuta aici minifiugoneta cu urme de lovituri. Mesajul AWYWI! fusese imprimat pe o parte, cu caractere care începuseră să se cojească. Mie „cuvântul" ăsta nu-mi spunea nimic.

Am parcat pe marginea şoselei.

— Mike! am spus încetişor, iar fratele meu a deschis ochii. Am ajuns. Va trebui să mergi pe jos de aici până la casă, bine?

Mike a dat din cap, apoi a tresărit.

— Să nu mă laşi să mai fac asta, OK? m-a rugat, cu glas pierit.

— Ce anume? Să dai din cap?

Mike a vrut să încuviinţeze din cap, apoi a făcut din nou o grimasă şi a mormăit:

— Da.

Am înşfăcat o pungă, iar Bill a luat-o pe cealaltă într-o mână şi îngrozitorul costum maro — în cealaltă mână. Am deschis portiera din dreptul lui Mike. Ţinea ochii pe jumătate închişi, cu toate că afară se înnora din ce în ce mai tare si nu era multă lumină. Când am pornit toţi trei spre casă, foarte încet, fratele meu aproape că şi-a scăpat de două ori geanta pe aleea de acces. I-am luat-o din mână.

Mi-a mulţumit cu un mormăit, apoi s-a oprit să se odihnească o clipă. A inspirat adânc şi şi-a continuat drumul.

Bill se zgâia la forgonetă, cu sprâncenele împreunate. S-a uitat la mine cu o expresie foarte serioasă.

— Charlie, cred că avem o problemă.

CAPITOLUL 18

That's the Way You Need Id

— Nu înţeleg, am spus.

Bill şi cu mine stăteam pe alee, alături de Glen, solistul şi managerul formaţiei Any Way You Want It. Glen avea peste patruzeci şi cinci de ani. Deşi chelea, îşi purta părul lung, avea brăţări din piele şi un braţ îi era complet acoperit de tatuaje.

— Noi avem deja o formaţie pentru nuntă, am adăugat eu.

Am tropăit ca să-mi încălzesc picioarele amorţite şi m-am uitat la Bill, care îmi întorsese uşor spatele. Vorbea la telefon încă de când Glen ni se prezentase. Mike intrase în casă ducând pungile pline de covrigi, iar eu îi trimisesem un mesaj lui J.J., rugându-l să-l întâmpine la uşă şi să-l ducă la etaj, fără ca rudele noastre să vadă cât de mahmur era.

Încercam să înţeleg de ce era Glen aici şi de ce ne cerea să-l ducem la instalaţia noastră de sonorizare, astfel încât să-si conecteze amplificatoarele.

Glen a ridicat braţele în aer. Pe un biceps îşi tatuase cuvintele NU TE OPRI.

— Merg unde mi se spune să mă duc, a zis, scoţând din buzunar o bucată mototolită de hârtie.

A netezit-o şi a privit-o mijind ochii.

' Vers din melodia „Any Way You Want It” („Oricum vrei tu”), a formaţiei rock Journey.

— Trebuia să fim aici la ora şase, ca să ne pregătim şi să cântăm la petrecerea de *bar mitzvah* a lui Duncan Kaufman.

— O! am exclamat eu, simţind că mi se ridica o povară de pe suflet. S-a produs o încurcătură. Cred că aţi greşit adresa.

— Nu, nu, a răspuns Glen, întinzându-mi hârtia.

Am văzut adresa noastră, scrisă negru pe alb, iar deasupra adresei am citit prenumele celei care expediase e-mailul: Clementine.

Bin şi-a încheiat conversaţia telefonică. L-am strigat. S-a răsucit spre mine şi mi-a spus:

— Tocmai am vorbit cu trupa Party in the Stars. Sunt în Maine, se pregătesc să cânte la o petrecere de *bar mitzvah.*

— În Maine?!

— Party in the Stars? a întrebat Glen, impresionat. Oho! Oamenii ăia sunt foarte tari!

După o secundă, a adăugat:

— Dar... si noi suntem buni. — Se pare că e încă una dintre încurcăturile lui Clementine, a precizat Bill. Unchiul meu a vorbit ieri cu formaţia şi a confirmat evenimentul, dar a crezut că urmau să vină la adresa corectă...

— E-n regulă, i-am spus. Poate că vor putea să ajungă aid la timp. Nu?

Bill a scuturat din cap.

— Sunt la nouă ore depărtare. Asta, dacă nu luăm în calcul aglomeraţia din trafic.

Am încercat să fac socoteala. Avea dreptate: era imposibil ca formaţia să ajungă în siguranţă şi la timp, înainte de nuntă.

— In plus, dacă ei ar pleca din Maine, n-ar avea cine să cânte la petrecerea lui Duncan Kaufman.

Puţin îmi păsa mie de Duncan Kaufman! Mă luptam cu pornirea de a da de urma lui Clementine, oriunde s-ar fi aflat, ca să ţip la ea.

— Staţi puţin! Adică noi nu ar trebui să fim aici? a întrebat Glen.

— Exact, i-a confirmat Bill. Dar, dacă tot sunteti aici, vom avea nevoie de voi, ca să-i înlocuiţi pe ceilalţi şi să cântaţi în seara asta, la o nuntă. Formaţia cealaltă cântă în locul vostru, în Maine.

M-am uitat din nou la dubiţa formaţiei. Acum înţelegeam acronimul AWYWI. Am încercat să văd partea plină a paharului. Ca nume, Any Way You Want It suna promiţător. Poate că aveau să se descurce cu alegerile muzicale pe care le plănuiseră Linnie şi Rodney.

— Aveţi o listă cu melodiile pe care le puteţi interpreta?

— Sigur, a zis Glen, apoi şi-a scos mobilul.

Mi l-a întins, iar eu şi Bill ne-am aplecat deasupra ecranului.

— Asta-i tot? am întrebat eu, după ce m-am uitat lung la titluri şi am încercat să le înţeleg noima.

Prin comparaţie, lista de melodii a trupei Party in the Stars se

întindea pe pagini întregi.

— Stai puţin! a exclamat Bill. De ce sunt toate melodii ale formaţiei Journey?

Glen ne-a privit de parcă se aştepta ca unul din noi să-i spună că glumeam.

— Pe bune? Pentru că suntem o formaţie care cântă cowr-uri după piesele trupei Journey.

— Poftim?!

— Numele nostru este Any Way You Want It, a zis Glen, arătând spre dubiţă.Nue niciun secret.

— Am crezut că numele înseamnă că sunteţi superîndato- ritori şi că ne puteţi oferi orice muzică pentru nuntă!

— Nu. De asta ne-au angajat să cântăm la petrecerea de *bar mitzvah* a puştiului ăstuia. Tema petrecerii lui Duncan e „Drumul către bărbăţie”[1].

I-am aruncat pe furiş o privire lui Bill, simţind că toate speranţele mi se năruiau. Era destul de rău că nu aveam formaţia pe care o voiam. Acum, pe deasupra, ne pricopsiserăm cu o formaţie de *cover-uri* din anii ’80?!

— Dar să ştiţi că suntem chiar buni, m-a asigurat Glen, parcă intuindu-mi gândurile. Suntem a doua cea mai bună formaţie *cover* Journey din zona metropolitană a New Yorkului, potrivit celor de la Best of the Gold Coast. Vă pot trimite articolul, dacă vreţi.

— Există mai mult de o formaţie care cântă *cover-uri* Journey? s-a mirat Bill.

— Habar n-ai! a spus Glen, enigmatic. E o competiţie acerbă. Ar fi trebuit să câştigăm primul loc, dar cei de la The Streetlight People au avut niscaiva pile la juriu, aşa că...

A oftat.

— In fine... Mai câştigăm, mai şi pierdem...

— Àsta-i un vers dintr-o melodie Journey? l-am întrebat.

— Steve Perry e un poet extraordinar, a spus Glen, plin de respect.

— Asa o fi, s-a declarat Bill de acord. N-am ştiut că sunteti » ' » > o formaţie care interpretează *cover-uri* după melodii Journey. Sunt convins că sunteţi grozavi. Insă noi ne aşteptam la o formaţie obişnuită. , — Dar suntem mult mai buni decât o formaţie obişnuită! a > zis Glen, parcă îngrozit de declaraţia lui Bill.

— Interpretaţi şi alte melodii? l-am întrebat, încă nutrind o fărâmă de speranţă.

[1] In original, *Journey to Being a Man. Joc* de cuvinte bazat pe asocierea dintre sensul substantivului *journey* şi numele trupei lui Glen. (N. red.)

Glen s-a luminat la fată.

— Avem unele originale, compuse de noi.

— Nu! am refuzat eu si Bill, la unison.

Pentru că Glen părea jignit, am adăugat repede:

— Sunt convinsă că sunt bune, dar noi speram... ştii tu... la nişte melodii ale altor artişti.

, — De ce ar cânta o formaţie *cover* Journey melodiile altei formaţii? Nu suntem un tonomat. Pe deasupra, trebuie să respectăm teritoriul formaţiilor *cover.* Dacă am începe deodată să cântăm piese de-ale lui Michael Jackson, The Men in the Mirror *nu* ar fi deloc încântaţi.

— Aha! am exclamat. N-am avut nici cea mai vagă idee.

Glen a încuviinţat.

— E o meserie dură. Bine aţi venit în junglă[1]!

După o secundă, a adăugat:

— Din întâmplare, fratele meu are o formaţie de *cover-uri* Guns N'Roses, care se numeşte exact la fel.

— Dar aţi putea încerca? l-a întrebat Bill. Deja o mulţime de lucruri merg anapoda la nunta asta. Nu cred că mirii pot face faţă încă unui lucru care nu decurge conform planului.

— O să vorbesc cu colegii mei, a zis morocănos Glen. Dar vă atrag atenţia că nu ştiu cât de bune vor fi melodiile, dacă le învăţăm pe loc.

M-am întrebat dacă unul dintre fraţii mei sau vreun invitat avea

în telefonul mobil o listă de melodii bine organizată.

— Nu-i nicio problemă. Doar încercaţi, vă rog...

— Bine, s-a învoit Glen, la fel de morocănos. Vom încerca.

O bicicletă se apropia pe stradă. Când m-am întors, am văzut-o pe Sarah Stephens. In timp ce trecea prin dreptul meu, a luat o mână de pe ghidon, a arătat cu două degete spre ochii

[1] In original, *Welcome to the Jungle* — melodie a trupei rock Guns N'Roses. (N. red.) ei, apoi spre mine — gestul universal care anunţă că o anumită persoană e cu ochii pe tine. Sincer, nu ma aşteptam să-1 văd folosit de o puştoaică de gimnaziu.

— Ce-i asta? a întrebat Glen, panicat.

S-a holbat la Sarah, pe urmă s-a întors spre mine şi Bill.

— Aţi văzut şi voi ce-a făcut?

— E doar fata care ne aduce ziarul, am încercat eu să-1 liniştesc.

Sarah se îndepărta pe bicicletă.

— A, ce bine! a spus Glen, foarte uşurat. Mi s-a părut c-am avut un flashback, sau că mai am doar o zi de trăit, sau ceva asemănător.

— Deci..., a intervenit Bill, răsucindu-se spre Glen. Ai zis c-o să vorbeşti cu colegii tăi de formaţie...

— Mda. Dar în clipa asta am nevoie să ştiu unde vom cânta. Chiar dacă nu vă place muzica noastră...

A spus ultima propoziţie cu jumătate de gură.

— In spatele casei, a zis Bill, facându-i semn să vină cu el.

Am ocolit toţi trei casa şi am ajuns în curtea din spate. Era plină de angajaţi ai firmei Tent City, care înălţau cortul. Will păşea în sus şi în jos, strigându-le instrucţiuni, iar unchiul Stu îi călca pe urme, dând sfaturi care, fără îndoială, nu erau nici dorite, nici necesare.

— Hai să-ţi arăt unde va fi scena, a zis Bill, arătând spre capătul îndepărtat al peluzei.

— O iau eu, i-am propus lui Bill, gesticulând spre husa care adăpostea costumul oribil al lui Ralph.

Am trecut prin verandă şi am deschis uşa de la bucătărie. In

clipa următoare, m-am oprit brusc şi m-am sprijinit de blatul de bucătărie, ca să nu mă prăbuşesc. În faţa mea stătea un bărbat uriaş, îmbrăcat cu un tricou albastru. Îngenunchease şi tocmai examina panoul sistemului de alarmă. Pe spatele tricoului fuseseră inscripţionate, cu litere strălucitoare, numele PISCATELLI SECURITY SYSTEMS, apoi, dedesubt, cu litere mai mici, următorul mesaj: *Nu •vă alarmaţi!*

L-am salutat si l-am ocolit.

Mi-a răspuns cu o scurtă mişcare a capului, apoi şi-a continuat activitatea la panou. Am privit în jurul meu. Bucătăria aducea mult cu aleea noastră şi cu peluza din spatele casei: brusc, mult mai aglomerată faţă de cum fusese aseară.

Tata stătea în picioare, în spatele angajatului firmei de securitate, aplecat peste umărul lui, iar când am trecut pe lângă el, a clătinat din cap, dându-mi de înţeles că partea mea de vină pentru distrugerea straturilor de flori nu fusese dată uitării. Danny era în cealaltă parte a bucătăriei, vorbind la telefon şi umblând de colo colo, stând în calea angajaţilor firmei de catering.

Insula şi hiaturile de bucătărie erau pline de mâncare, iar furnizorii de alimente forfoteau, punând la punct totul pentru diseară. Doi oameni tăiau legume şi alţi doi pregăteau tăvi cu mâncare. Pe masa de bucătărie se vedeau resturi de covrigi. Se părea că, în timpul discuţiei noastre cu Glen, majoritatea fuseseră devoraţi.

f

M-am ferit din calea unei fete care se îndrepta spre cuptor, cu o tavă de copt. I-am adresat un zâmbet — pe care ea nu mi l-a întors —, apoi m-am dus la masa de bucătărie, ca să verific dacă rămăsese vreun covrig cu mac. Am evitat la mustaţă o ciocnire cu J.J., care a intrat valvârtej, cu părul ud, în halat de baie şi ţinând un papion în mână.

— Aveţi o trusă de cusut? a întrebat el.

Nici furnizorii, nici tipul cu alarma n-au reacţionat.

— Cine? Eu? am întrebat, nesigură.

— Oricine! Mamă! a strigat J.J. enervat, continuându-şi drumul prin bucătărie.

— Nu ţipa! l-a apostrofat tata.

— L-ai văzut pe Rodney? am întrebat eu.

— Nu, a răspuns tata, aplecându-se iar spre panoul sistemului de alarmă. Dar ai văzut că am pus să fie reparată alarma? Leo, aici de faţă, are de gând să o rezolve până diseară.

— Mă străduiesc, a mormăit Leo, scuturând din cap.

— Jeffrey, mai avem cafea? a întrebat doamna Daniels, intrând în bucătărie cu o cană goală.

M-am oferit să mă ocup de cafea şi i-am zâmbit tatei, sperând că aşa aveam să-mi răscumpăr vina pentru distrugerea grădinii visurilor sale.

Am luat cana doamnei Daniels, ferindu-mă de Danny, care s-a scuzat din priviri. *Mă sună cei de la muncă,* a schiţat el din buze, iar eu m-am strâmbat compătimitor.

— Nu, nu înţeleg, i-a spus Danny interlocutorului său invizibil. Trebuia să primim contractele alea cu luni în urmă.

A ieşit din bucătărie exact când Max intra grăbit.

— Bună! ne-a salutat el, privind în jur şi trăgându-se de barbă. Aveţi lapte?

— Lapte? a repetat tata. Sigur... Caută în frigider.

I-am turnat doamnei Daniels o ceaşcă de cafea proaspătă, apoi i-am dat-o în clipa când Rodney a intrat în bucătărie.

— Mamă, ai o trusă de cusut? a întrebat Rodney. Lui J.J. Îi trebuie.

— Cred că am una la etaj, i-a răspuns mama. Vreau şi eu lapte, Maxwell, i-a zis ea lui Max, care tocmai dădea să iasă din bucătărie, cu tot cu lapte.

Max s-a uitat la cutia din mâna lui ca şi cum era surprins să o vadă acolo. Agasată, m-am abţinut să-mi dau ochii peste cap. Ar fi fost cazul ca Max să mai ia o pauză de la droguri din când, pentru că obiceiurile lui „recreaţionale" începeau să-1 afecteze vizibil.

Max a adus înapoi cutia cu lapte, pe care i-a întins-o doamnei Daniels.

— Să-ţi aduc un pahar? l-am întrebat pe Max.

— Nu-mi trebuie un pahar întreg de lapte. Poate doar o ceaşcă… sau o farfurioară.

Am scos o cană din dulap.

— Poftim!

Max mi-a mulţumit, a turnat lapte în cană, apoi mi-a dat cutia înapoi şi a ieşit grăbit din bucătărie. Am vrut să pun laptele în frigider şi am întins mâna spre uşă exact când unul dintre angajaţii firmei de catering a schiţat acelaşi gest.

— Scuze!

Mi-a aruncat un zâmbet crispat, fals, iar eu am păşit iute, îndepărtându-mă de frigider. Aveam sentimentul că eram în plus în camera asta.

— De ce-i trebuie lui J.J. trusa de cusut? s-a interesat doamna Daniels, iar Rodney a ridicat din umeri.

— Deloc surprinzător, nu a intrat în amănunte.

— Trebuie să vorbim, l-am anunţat pe Rodney, ştiind că era mai bine dacă n-o mai lungeam.

Rodney a ridicat din sprâncene.

— Pare să fie serios. S-a întâmplat ceva cu costumul?

— Aşteaptă! am strigat, când Rodney a făcut un pas spre husă.

S-a oprit în loc şi m-a privit nedumerit.

— Păăăăi… Putem vorbi în camera de alături?

— Bună! ne-a salutat Priya, ieşind din sufragerie şi întinzând braţele deasupra capului. Când vin cei care se ocupă de păr şi de machiaj? Vreau să fac duş mai întâi.

— Lasă-mă să verific…

Mi-am scos mobilul din buzunar, sigură că notasem informaţiile astea pe undeva. Bill probabil că ştia răspunsul la întrebarea Priyei — mi-am zis eu —, dar el era afară, probabil ocupându-se de formaţie.

— Linnie? a strigat mama, intrând în bucătărie de pe scara din

spate, dar s-a oprit brusc când l-a văzut pe bărbatul care se ocupa de alarmă. Ce bine! Mă bucur c-aţi putut veni. Azi avem o nuntă.

— Nu mai spuneţi! a mormăit sarcastic angajatul firmei de securitate.

— Unde este sora ta? m-a întrebat mama.

— N-am văzut-o deocamdată. De ce?

— Am ceva împrumutat pentru ea, a răspuns mama, traversând bucătăria. Linnie!

— Hei, a spus Rodney, făcând încă un pas spre husa costumului, care-i faza?

— Nimic. Doar că...

S-a declanşat alarma: un sunet strident, asurzitor, cel mai nesuferit pe care-1 auzisem vreodată. Am tresărit şi mi-am dus instantaneu palmele la urechi.

— Ce-i asta? a ţipat unul dintre angajaţii firmei de catering.

— Alarma! a strigat tata.

— Scuze! a urlat Leo. O să dureze câteva secunde.

Waffles s-a năpustit în bucătărie, cu urechile fluturând, alergând şi urlând.

— Drăgălaşule! a exclamat doamna Daniels şi a întins o mână, ca să-1 mângâie.

Era evident că Waffles voia să se afle în aceeaşi încăpere unde se auzea sunetul ăsta. S-a oprit lângă Leo, şi-a dat capul pe spate şi a început să urle.

— Faceţi ceva cu câinele dumneavoastră, vă rog! a strigat Leo.

— Nu e al nostru! i-a răspuns tata, tot cu un strigăt. E de împrumut!

Volumul alarmei creştea, iar câinele i-a urmat exemplul, potrivindu-şi urletul după sunet, într-o armonie neaşteptată, ca şi cum am fi avut cel mai mic şi cel mai ciudat grup a cappella din lume.

— Ce se-ntâmplă? Avem vreun intrus?

Generalul Daniels intrase în bucătărie.

Waffles a încetat cu urletele pentru o fracţiune de secundă, l-a

privit pe general, apoi a luat-o de la capăt. Mike a apărut în pragul uşii, încă arătând ca moartea în vacanţă şi strâmbându-se.

— Aţi putea să încetaţi? E puţintel cam... tare.

Leo s-a mulţumit să scuture din cap, a apăsat câteva taste şi, o secundă mai târziu, alarma s-a oprit. Waffles a mai urlat câteva secunde, pe urmă şi-a dat seama că sunetul încetase. Ca şi cum s-ar fi simţit stânjenit, s-a furişat spre masa de bucătărie şi s-a trântit la picioarele doamnei Daniels, care s-a aplecat să-i scarpine urechile lungi.

Cei de la firma de catering au schimbat priviri nemulţumite şi s-au întors la treabă.

— Gata? a întrebat tata, plin de speranţă.

— Va fi nevoie să-i actualizaţi sistemul, i-a zis Leo. De mult ar fi trebuit verificat. Sincer, sunt surprins că n-aţi avut probleme până acum.

— Dar problemele s-au rezolvat momentan, da? a întrebat Rodney. Totul e bine?

— E doar o improvizaţie, a răspuns Leo, parcă speriat să vadă încă doi oameni într-o încăpere care şi-aşa era cam aglomerată.

Eu eram destul de obişnuită să fiu în bucătărie împreună cu alte zece persoane, dar reacţia lui mi-a adus aminte că majoritatea oamenilor nu sunt obişnuiţi cu aşa ceva.

— Dacă actualizaţi sistemul, o să fie în regulă pentru următorii zece-cincisprezece ani. Investiţia o să merite.

— Am vândut casa, aşa că nu mai e treaba noastră, i-a spus tata, apoi s-a uitat în jur şi s-a bătut peste buzunare. Să-mi caut carnetul de cecuri...

Priya m-a întrebat:

— Ai aflat când vin cei care se ocupă de coafură şi machiaj?

— Imediat îţi zic.

Am scos din nou mobilul. Tocmai scotoceam printre documentele mele digitale, când am auzit soneria uşii de la intrare. M-am grăbit într-acolo şi, pe drum, am luat de pe un scaun husa costumului. Când am deschis uşa şi l-am văzut pe Don în prag,

roşu la faţă, am gemut de exasperare.

— Bună, Don!

— E inacceptabil! a ţipat vecinul nostru, ca şi cum adineauri fuseserăm în toiul unei conversaţii, iar acum o continuam. Ai idee cât de zgomotoasă e casa voastră? Se construieşte ceva la voi?

— Se ridică un cort, i-am explicat eu.

— Si de ce se declanşează întruna alarma?

> —Tocmai o repară cineva, l-am asigurat eu, coborând tonul, în speranţa că astfel şi el avea să vorbească mai încet. Dar…

Mama a venit repede din bucătărie şi umerii i s-au gârbovit când si-a dat seama cine era interlocutorul meu.

— îmi pare rău, Don! i-a spus mama. Avem multă treabă acum şi nu prea e timp să stăm de vorbă.

— Asta nu-i o *vizită de curtoazie,* a zis Don, înroşindu-se şi mai tare. E un *avertisment.* Dacă n-o lăsaţi mai moale cu zgomotul, vă fac reclamatie!

— Asta-i o ameninţare destul de gravă, i-a spus mama.

Vocea încă îi era amabilă, dar căpătase o nuanţă tăioasă. Şi Don a constatat acelaşi lucru. Imediat, nu a mai părut la fel de în largul lui.

— în fine, încercaţi să faceţi mai puţin zgomot, a mormăit el.

Ne-a aruncat o privire plină de dezgust, apoi a coborât treptele de la intrare.

— Să nu-i spui tatălui tău că a venit Don, mi-a atras atenţia mama, închizând uşa. Jur că ăştia doi mai au puţin şi se iau la pumni din cauza competiţiei ăleia tâmpite.

— Charlie! m-a strigat Jenny W.

Cobora treptele ducând în braţe o husă pentru haine, confecţionată din satin alb.

t

— Asta e rochia de mireasă? a întrebat mama, făcând ochii mari. De ce e la tine?

— Pentru că încerc să salvez mariajul lui Linnie şi Rodney, a răspuns Jenny, ca şi cum ar fi fost cel mai evident lucru din lume.

Rodney insistă întruna că vrea să intre în dressingul ei, iar Linnie a scos-o deja din husă, aşa că Rodney aproape c-a văzut rochia de vreo trei ori în dimineaţa asta.

— De fapt, e şi dressingul lui, am subliniat eu, dar Jenny o ţinea pe-a ei.

— Aduce ghinion dacă mirele vede rochia de mireasă înaintea nunţii, a continuat ea, scuturând din cap. Şi nu vreau să am chestia asta pe conştiinţă. Vouă v-ar conveni să ştiţi că mariajul lor e sortit pierii din cauza voastră?

— Firește că nu. Nimeni nu vrea aşa ceva, i-am răspuns.

— Atunci, poftim! a spus Jenny, întinzându-mi rochia.

— Poţi s-o duci în camera noastră, a propus mama. Sunt destul de sigură că Rodney nu va intra acolo.

— Bine. Mă duc s-o pun la voi, i-am zis.

Am pornit spre scări, apoi m-am răsucit spre Jenny.

— Ştii când vin cei care se ocupă de păr şi de machiaj? Priya vrea să ştie.

— Habar n-am, a răspuns Jenny. Vin curând? Vreau să fac dus mai întâi.

S-a repezit spre bucătărie, iar eu am urcat treptele, miş- cându-mă încet sub greutatea rochiei.

— Charlie, vezi s-o aranjezi cu grijă! a strigat mama, exact când cineva a sunat iar la usă. Să nu se sifoneze.

> — Am înţeles.

Mi-am întins gâtul, ca să văd cine sosise, şi am zărit o fată îmbrăcată în negru, cu o geantă pentru aparatul foto. Am pre- supus că era fotografa. De vreme ce nu eram nici pe departe gata de poze, am grăbit pasul spre cel de-al doilea etaj, către dormitorul părinţilor mei.

Am închis uşa, în caz că Rodney ar fi trecut prin faţa camerei. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să fiu învinovăţită > pentru şi mai multe lucruri care nu mergeau cum trebuia. Am deschis fermoarul husei din satin alb, iar când am scos rochia, mi s-a tăiat respiraţia.

Bineînţeles că văzusem fotografii cu Linnie purtând rochia, la probele de la croitorie. Dar, cumva, pozele păleau în comparaţie cu rochia reală.

Era lungă şi albă, dar nu un alb strălucitor, ci mai degrabă ca şi cum o tentă de gri ar fi fost amestecată în el. Părea nuanţa unei pietricele alburii. Spatele era gol. Pe linia decolteului în V şi pe bretele fuseseră cusute mărgeluţe. Am privit-o, simţind că eram pe punctul de a izbucni în plâns. Evident, ştiam că Linnie se căsătorea. Numai la asta mă gândisem în ultimele zile şi fusese unul dintre principalele subiecte de conversaţie încă de când ea şi Rodney se logodiseră. Insă vederea rochiei de mireasă mă facea să conştientizez că totul se întâmpla aievea. Şi, ţinând cont de faptul că eram gata să plâng pur şi simplu privind rochia, nu ştiam dacă m-aş fi putut stăpâni când aveam să-mi văd sora purtând-o şi păşind spre altar.

Am tras aer în piept şi m-am adunat. Aveam o mulţime de făcut. Probabil că nu era timp să mă înduioşez din pricina rochiei. Am căutat din ochi un loc unde să o pun. Camera părinţilor mei era cea mai mare dintre cele de la acest etaj: pat matrimonial, baie proprie, şifonierul mamei într-o parte a camerei, iar al tatei, în cealaltă parte. Intr-un colţ, am văzut o canapea mică, mai mult decorativă, dar care se desfăcea şi putea fi folosită drept pat. Cum mă uitam la ea, mi-am dat seama că s-ar fi putut dormi acolo, la nevoie. Nu unul dintre invitaţi, firește, dar poate că eu sau J.J... Uitasem de ea. M-am întrebat de ce mama nu ne sugerase asta când căutaserăm opţiuni cu privire la locuri de dormit. Şi părea absolut pregătită pentru ca o persoană — de pildă, eu — să doarmă acolo.

Din nou, am auzit soneria uşii de la intrare si mi-am dat seama că trebuia s-o iau din loc. Nu voiam să înghesui pur şi simplu rochia în şifonierul mamei, alături de costumele ei învelite în sacii din plastic de la curăţătorie şi delicaţii ei pantaloni negri, căleaţi. Aceasta era cea mai frumoasă rochie pe care o văzusem vreodată şi mi se părea că merita mai mult de atât. După ce am aruncat o

privire în jur, am întins-o cu grijă pe canapea, aranjându-i poalele în aşa fel încât să stea perfect netedă şi sperând că nu avea să se şifoneze deloc. Am mai privit-o o dată, pentru un moment, atingând cu delicateţe materialul. Pe urmă am ieşit din dormitorul alor mei, trăgând uşa după mine si închizând-o bine.

Am luat cu mine husa în care se afla costumul de mire si » aproape că m-am împiedicat de Waffles, care şedea, absolut nemişcat, la uşa biroului tatei, de parcă aştepta pe cineva aflat dincolo de uşă. Să fi fost un câine poliţist? Oare putea să adulmece exact ce fuma Max înăuntru?

— Vino aici!

Waffles s-a uitat la mine, apoi a întors iar capul spre uşă. A început să mârâie.

— Charlie? a strigat Max, din spatele uşii închise. Tu eşti? Câinele mai e aici?

Părea panicat.

— Da.

M-am apropiat de căţel, nu tocmai convinsă că era înţelept să iau în braţe un *beagle* care mârâia. Dar nu a protestat când l-am luat în braţe. Era mai uşor decât mă aşteptam. S-a ghemuit uşor în braţele mele, sprijinindu-şi capul de pieptul meu. L-am mângâiat, prudentă, pe creştetul capului.

— L-am luat, Max!

— Super! Eu o *să... Au!* ...rămân aici. Deocamdată, pa!

— OK.

Eram gata să-i spun că găsiserăm pe altcineva care să oficieze ceremonia, dar apoi Waffles a început să mârâie din nou. Am considerat că cel mai bun lucru pe care puteam să-1 fac era să-i ţin departe unul de celălalt.

Am coborât treptele. Căţelul stătea relaxat în scobitura cotului meu, bucurându-se de „plimbare". Când am ajuns în holul de la intrare, am văzut oameni intrând pe uşa din faţă: trei ţipi solizi, cărând cabluri şi încă ceva, care aducea cu valize negre, din metal.

— Salut! l-am întâmpinat pe unul dintre ei.

— Bună!

Au păşit în bucătărie exact în clipa când Rodney ieşea de acolo.

— Cine sunt? l-am întrebat.

— Instalează echipamentul electric în cort, mi-a răspuns Rodney. L-ai văzut cumva pe tipul care filmează?

— Nu. De ce au venit toti atât de devreme?

Simţeam că pulsul începea să mi-o ia razna.

— Nu au venit chiar atât de devreme, a zis Rodney. In plus, vor să-i prindă pe toţi pregătindu-se, îmbrăcându-se, chestii de-astea.

S-a uitat la câinele din braţele mele, pe urmă la husa atârnată pe braţul meu stâng.

— Poţi să-mi dai costumul?

— Mda...

Dintr-odată, mi-am dat seama că nu voiam să înfrunt situaţia asta de una singură şi că aveam nevoie de întăriri.

— Lasă-mă un minut! l-am rugat.

— Ce se-ntâmplă? a întrebat Linnie, cinci minute mai târziu.

Eram în sufragerie: Linnie şi Rodney se aşezaseră pe o canapea; eu, Danny şi Max stăteam pe cealaltă, iar Mike se trântise într-un fotoliu, într-un colţ. Îl încolţisem pe Danny ca să ni se alăture, mai mult ca să am pe cineva de partea mea, şi îl târâsem şi pe Mike aici deoarece speram că Linnie şi Rodney nu aveau să ţipe dacă se aflau în prezenţa fratelui nostru foarte mahmur. Waffles era şi el cu noi, dar nu mă ajuta: sărea pe canapea, se cuibărea în poala mea şi stătea liniştit două secunde, dar cam atât. Curând, se ridica şi alerga prin cameră, privind tavanul, aşa cum făcuse şi dimineaţă, şi urla la el.

— Bun! am început eu, ştiind foarte bine că n-avea niciun rost să mai trag de timp, pentru că toată lumea avea foarte multe de făcut. Noi am găsit pe cineva care vă poate căsători.

— Ce vrei să spui? a întrebat Linnie. Nu ne căsătoreşte Max?

Soră-mea a strănutat de trei ori la rând, apoi ne-a aruncat o privire ameninţătoare.

— Stai puţin, care „noi”? a zis Danny, ridicând dintr-o

sprânceană.

— Eu şi Bill, i-am răspuns şi am simţit că-mi ardea faţa.

— Măi, să fie!

— Ba nu, am comentat. Fără „măi, să fie”! E sarcina lui, iar eu îl ajut.

— Sigur, cum să nu! a zis Danny, facându-mi cu ochiul.

— De ce nu ne căsătoreşte Max? a întrebat Rodney.

Am vrut să-i răspund, dar în secunda următoare Waffles a ţâşnit de pe canapea şi a fugit în celălalt capăt al încăperii. Se uita ţintă la tavan şi din gâtlejul lui se rostogolea un mârâit grav, constant.

— Waffles! l-am strigat eu, dar fără tragere de inimă.

— Ce-a păţit câinele ăsta? s-a mirat Danny.

— Cred că e posibil să avem o fantomă, am explicat eu. Oricum…

— Tot mai vorbeşti despre fantomă? a întrebat J.J., apărând în pragul sufrageriei.

Încă ţinea papionul în mână.

— Da, am răspuns, arătând spre Waffles. Uită-te la el! De ce crezi că se poartă aşa?

— Dar, dacă avem o fantomă, de ce nu şi-a făcut apariţia? a întrebat Danny.

J.J. a stat pe gânduri o clipă, apoi a oferit o explicaţie:

— Fiindcă fantoma asta urăşte nunţile.

» — Ţi-a dat mama trusa de cusut? s-a interesat Rodney, iar J.J. a dat afirmativ din cap.

— Da, adineauri. Ştie careva să coasă?

— Oameni buni — a zis Mike, frecându-şi tâmplele —, chiar trebuie să fiu de faţă pentru chestia asta?

— Da, i-am răspuns imediat.

M-am uitat la Linnie şi Rodney, pe urmă mi-am continuat ideea:

— Şi cred că ar trebui să fim conştienţi de starea lui Mike şi să nu ţipăm şi nici să nu aruncăm cu obiecte.

— De ce am ţipa? a vrut Linnie să ştie, iar tonul ei urca din ce în ce mai mult, cu fiecare cuvânt. *Charlie?*

— Au! Capul meu! s-a plâns Mike.

— Ce se petrece aici? a întrebat Linnie, ţintuindu-mă cu privirea.

M-am uitat la Max. La rândul lui, s-a uitat implorator la mine, de parcă ar fi vrut să explic eu totul în locul lui. Am dat uşor din cap şi am tras aer în piept.

— Deci Max a descoperit că nu poate oficia căsătorii în Connecticut pe baza hirotonirii ordine, le-am explicat eu tuturor. Trebuie să fii membru al clerului sau judecător.

Linnie a pălit.

— Poftim?! a făcut Rodney, iar Mike a tresărit.

— Ce bine-ar fi dacă nu aţi mai ţipa! a zis el, clătinând din cap.

— Scuze, Mike! a spus Rodney, puţin mai calm. *Cumf*

— Oameni buni, e numai vina mea, a mormăit Max. Ar fi trebuit să verific.

— Sau *eu* ar fi trebuit să verific, a spus Rodney, trecându-şi mâna peste faţă. Dumnezeule! Ar fi trebuit să verific chestia asta. Dacă nu aş fi fost atât de ocupat cu învăţatul...

Linnie i-a întins o mână, iar el a strâns-o.

— Dar nu-i nicio problemă, am adăugat repede. Am găsit un judecător care vă poate căsători. Totul e aranjat.

— Chiar? a întrebat Danny, părând impresionat. Bravo, Chuck!

— Bine, a zis Rodney, deşi aveam impresia că nu prea înţelegea. Sună bine.

— Cine este judecătorul ăsta? a întrebat Linnie.

— II cheamă Ralph şi se ocupă de testamente şi imobiliare, dar ne-a asigurat că poate să oficieze şi cununii. In mod legal, vreau să spun.

(9- nunta.. caôta/uo

— Ne căsătoreşte un judecător *de succesiune?* a întrebat Rodney, oripilat.

Am dat afirmativ din cap.

— Dar părea... destul de... ăăă..., am spus şovăitor, căci nu voiam să-i mint chiar în ziua căsătoriei lor. Părea cu adevărat

competent.

Linnie a dat încetişor din cap.

— Ne căsătoreşte un tip pe nume Ralph, a vorbit ea ca pentru sine, de parcă încă nu-i venea să creadă.

— Eu mă duc să... verific ceva, a mormăit Max, aruncând o privire spre tavan şi apoi părăsind încăperea, cu Waffles pe urmele lui.

— Câinele ăsta e foarte ciudat, a spus Danny.

S-a ridicat şi şi-a scos telefonul din buzunar, apoi s-a răsucit spre mine:

— Te simţi bine? t

Când i-am răspuns că eram OK, a ieşit din cameră.

— Dar cum l-aţi convins să o facă? s-a interesat Rodney. Cum aţi găsit un judecător într-o zi de sâmbătă?

— E chiar amuzant. A fost de acord să vă căsătorească dacă primeşte costumul tău.

— Al meu?! a repetat Rodney. Costumul meu de mire?

— *Este* un costum frumos, a spus J.J., încercând să fie de ajutor.

— Dar..., a îngăimat Rodney, privind pierdut în jur, ca şi cum cineva i-ar fi putut explica ce se petrecea. Nu suntem într-o fabulă. Nu schimbăm bunuri pe servicii.

— Ştiu, dar croitorul i-a dat din greşeală costumul tău şi apoi, când Ralph s-a îmbrăcat cu el, i-a plăcut tare mult, aşa că...

— Şi eu ce-o să port? a rostit Rodney apăsat, ţintuindu-mă cu privirea. La *nunta* mea, care începe în câteva ore?

I-am arătat husa de pe canapea.

— Avem aici costumul lui Ralph. Uită-te...

Rodney a deschis fermoarul şi a tresărit vizibil când a văzut conţinutul. I-am tras lui J.J un ghiont zdravăn în coaste.

— Au! a exclamat el, uitându-se urât la mine. Ce...

Am dat din cap în direcţia costumului. In sfârşit, i-a picat fisa.

— Nu e chiar atât de rău, a spus J.J. Adică... e aşa de... maroniu.

— Mike, tu ce zici? a spus Rodney, întinzând costumul spre el. Mike s-a aplecat ca să vadă mai bine, apoi a gemut iar.

— De ce mi-ai făcut una ca asta? a întrebat el, frecându-se la ochi. Şi-aşa mi-e greaţă.

— Îmi pare rău, am spus eu, aruncându-le o privire viitorilor miri, care arătau destul de nemulţumiţi. M-am gândit c-o să preferaţi să aveţi un judecător, mai degrabă decât un costum.

Cineva a ciocănit în tocul uşii sufrageriei şi, ridicând privirea, am văzut-o pe fata de mai devreme, care intrase ducând geanta cu aparatul de fotografiat. Stătea alături de un tip cu barbişon, care ducea o cameră de filmat profesională.

— Salutare tuturor! a zis fata, fluturând din mână. Linnie, Rodney, vrem să-i filmăm şi să-i fotografiem pe nuntaşi în timp ce se pregătesc. Ce-aţi zice dacă am începe să-i fotografiem pe cavalerii de onoare, cât aşteptăm ca fetele să fie coafate şi machiate?

Linnie a aprobat din cap, cu un surâs crispat.

— Venim imediat.

— Asta e semnalul pentru mine, a zis J.J. ridicându-se.

I-a dat lui Mike un bobârnac şi a completat:

— Şi pentru tine.

Mike a gemut şi s-a ridicat din fotoliu. Am observat că mişcarea asta a durat de trei ori mai mult decât ar fi fost normal. J.J. l-a cuprins cu braţul pe după gât şi au ieşit împreună.

*& nunt&- cu/6ucàa*M-am întors spre cealaltă canapea, unde atât Linnie, cât şi Rodney păreau să fie în stare de şoc.

— Sunteti bine? t

— Eu..., a spus Rodney, apoi a scuturat din cap. Ne mai aşteaptă şi alte surprize?

Mi-am dres glasul.

— Ce părere aveţi de trupa Journey?

CAPITOLUL 19

Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

— Tn regulă, Linnea. Priveşte puţin în oglindă... Minunat! Acum,

domnişoarelor de onoare, aplecaţi-vă în jurul ei... Dar nu vă uitati la mine... Perfect! Bine, încă una...

Mi-am păstrat expresia cât mai imobilă cu putinţă, în timp ce Jenny W., Jenny K., Priya şi Elizabeth s-au strâns toate în jurul lui Linnie, care se prefăcea că se coafa.

— Minunat! le-a lăudat fotografa, coborând aparatul. O să mut luminile...

Imediat ce s-a îndepărtat, echipa responsabilă cu machiajul şi coafurile — un tip şi o ţipă, se numeau Shawn şi Cameron, dar nu eram sigură cine era Shawn şi cine era Cameron — s-a năpustit asupra noastră.

Se făcuseră fotografii în care Shawn şi Cameron se pre- făcuseră că o coafau şi o machiau pe Linnie. Intre şedinţele de fotografii, trebuiau să o coafeze şi să o machieze de-adevă- ratelea, fiindcă pe urmă veneam la rând noi, domnişoarele de onoare. Din fericire, cameramanul nu rămăsese mult timp aici; filmase câteva cadre cu noi pregătindu-ne (sau prefăcându-ne că ne pregăteam), iar echipa cu machiajul şi coafura începuse să se ocupe de Linnie. Apoi cameramanul coborâse la parter şi nu-mi păruse rău să-1 văd plecând, mai ales deoarece camera lui Linnie nu era foarte mare, iar cinci domnişoare de onoare, o mireasă şi o fotografa erau mai mult decât suficiente, fără să mai punem la socoteală şi reflectorul, pe care fotografa îl tot muta de colo colo.

— E un dezastru! a comentat Linnie, în timp ce coaforul îi peria o şuviţă şi i-o înfăşură pe ondulatorul de păr.

— Nu, nu! am contrazis-o, încercând să par cât mai veselă.

M-am uitat la cele două Jenny şi la Priya, căutând susţinere, dar ele şuşoteau lângă patul lui Linnie şi al lui Rodney. Elizabeth a încuviinţat şi mi-a făcut cu ochiul. Ea şi Rodney nu prea semănau din punct de vedere fizic, dar manierismele lor erau aceleaşi, deci mi-am zis că, dacă sora cumnatului meu spunea ceva, era ca şi cum l-am fi avut pe Rodney de faţă, dar fără a-1 aduce aici.

— O să fie bine, a spus Elizabeth, liniştitor. Nunţile sunt

întotdeauna nebuneşti. Iţi aminteşti cum a fost a mea?

— Dar a ta a fost frumoasă! a protestat Linnie, iar vocea ei a devenit mai piţigăiată şi mai disperată.

Coaforul şi machieuza au schimbat o privire.

— Exact! a spus Elizabeth, cu un zâmbet. Dr fapt, n-ai văzut tu ce dezastru a fost în culise. Iar acum, când mă gândesc la nunta mea, nid eu nu-mi mai amintesc de chestiile neplăcute. Va fi bine, o să vezi!

Mi-a aruncat o privire, iar eu i-am zâmbit recunoscătoare.

— Dar..., a îngăimat Linnie, întâlnindu-mi privirea în oglindă. Vreau să spun... Mike de-abia poate sta în picioare. O să ne căsătorească un judecător care se ocupă de treburile răpo- saţilor. Pe deasupra, treaba cu costumul lui Rodney şi formaţia aia de *cover-uri* Journey!

Mi-am muşcat buza de jos şi am îndrăznit:

— Dar mai rău de-atât nu se poate.

—Bine, a spus fotografa, ajustând reflectorul şi apropiindu-se cu aparatul foto. Mai fac câteva poze cu pregătirile şi apoi vă las să vă pregătiţi cu adevărat, a zis, zâmbind scurt.

Cele două Jenny şi Priya s-au apropiat iar şi au afişat zâmbetele de rigoare, în timp ce ne strângeam din nou în jurul lui Linnie.

— Şi... am terminat, a anunţat fotografa, ceva mai târziu. Minunat! Vă las puţin şi mă întorc când Linnie se îmbracă în rochia de mireasă, bine?

Fără să aştepte un răspuns, a ieşit din cameră, cu ochii la fotografiile afişate pe *display.*

— Te simţi bine? am întrebat-o pe Linnie.

A vrut să dea din cap, dar părul îi era înfăşurat pe ondulator.

— Spune-mi c-o să fie bine, mi-a cerut sora mea, respirând sacadat.

Ochii noştri s-au întâlnit în oglindă.

— Ştii, am senzaţia că nunta mea se duce de râpă.

— Ba nu se duce de râpă, i-am răspuns apăsat. Va fi bine. Va *fi minunat.*

— Absolut minunat, a întărit repede Jenny K., iar Priya a încuviinţat.

— Bine, a zis Linnie, cu un efort. Bine! Lucrurile vor fi cum trebuie. Charlie, te duci să faci duş? Ar trebui să te grăbeşti.

M-am uitat la ceasul digital afişat pe ecranul mobilului meu şi mi-am dat seama că avea dreptate: trebuia s-o iau din loc.

— Mai avem timp? am întrebat, uitându-mă la cei doi care se agitau în jurul lui Linnie.

Machieuza a încuviinţat din cap şi mi-a zis:

— Ne ocupăm de tine la urmă.

— E esenţial! a spus Linnie, iar zâmbetul ei m-a făcut să cred că scăpase puţin de panică. Charlie nu se pricepe deloc să se pieptene singură.

Nici măcar n-am contrazis-o. Era absolut adevărat.

— Are dreptate, le-am spus, îndreptându-mă spre uşă. Mă întorc imediat.

— Vin cu tine! a anunţat cu falsă veselie Jenny W.

— De ce? Ca să facem duş împreună? am întrebat-o nedumerită, în timp ce mă împingea pe uşă afară şi apoi pe palier, închizând usa în urma ei.

— Bună!

Am tresărit, m-am răsucit pe călcâie şi l-am văzut pe J.J. Aveam senzaţia că stătea la pândă de ceva vreme.

— Ce e? am întrebat.

— Păi..., a dat J.J. să răspundă, trăgând adânc aer în piept, dar apoi a observat-o pe Jenny. Bună! a salutat-o el, şi vocea i-a coborât cu o octavă.

— Bună şi ţie! i-a răspuns Jenny W. şi s-a întors spre mine. Avem o problemă. Cred că Linnie se îmbolnăveşte. Strănută întruna şi *nu* vreau s-o apuce iar strănutatul în timpul ceremoniei.

— Si ce vrei să fac eu? — Dă-i vreun medicament de răceală! I-am tot sugerat să ia vreo pilulă, dar repetă că se simte bine.

— OK.

Am adăugat încă un element pe lista de lucruri de care trebuia

să mă ocup înainte de nuntă. Lista părea să se lungească pe minut ce trecea.

— Pot să vorbesc? a întrebat J.J. şi, fără să aştepte un răspuns, a continuat: Înţeleg că avem o problemă cu formaţia.

Jenny s-a răsucit spre mine, cu o expresie întrebătoare, iar eu am dat din cap şi am explicat:

— Organizatoarea de nunţi a angajat, din greşeală, o formaţie care cântă *cover-uri* după melodiile trupei Journey.

— O să vină la nuntă cei de la Streetlight People? a întrebat Jenny şi m-a apucat de mână. Pe bune?

— Nu, i-am răspuns, privind-o lung. Cealaltă formaţie de cowr-uri Journey.

— O! a exclamat Jenny, dezamăgită. Păcat! Ei au cântat la petrecerea de *bat mitzvah* a fiicei vărului meu. Sunt extraordinari.

Mi-a aruncat o privire plină de compătimire.

— îmi pare rău că n-aţi reuşit să-i angajaţi pe ei!

— N-am încercat să-i aducem pe ei. Nu am vrut o asemenea formaţie la nuntă!

I

— întocmai! a intervenit J.J. De asta îmi ofer serviciile.

— îti oferi serviciile? l-am întrebat, încruntându-mă. Ce vrei să...

Deodată, mi-am amintit.

— Nu!

— Ba da! a exclamat J.J., zâmbind cu toţi dinţii. DJJJ poate da o mână de ajutor. La urma urmei, sunt profesionist.

— Jameison, eşti D/? a întrebat Jenny, iar fratele meu şi-a plecat capul, plin de modestie.

— Ai pus muzică la o singură petrecere, am subliniat eu.

Într-o vară, când era la facultate, J.J. trecuse printr-o scurtă fază, când dorise să devină DJ. Nu ieşise bine nici pentru el, nici pentru petrecerea organizată când Eloisa Robert împlinise şaisprezece ani.

— Şi te-au dat afară în şuturi, la jumătatea petrecerii, am

completat eu.

— Să ştii că deseori selectez muzica din autocarul care-i transportă pe cei de la Pirates, a spus J.J., ridicându-se cât era de înalt. Doar ştii că fac *playlist-uii* foarte tari.

Eram conştientă că-i plăcea să alcătuiască *playlist-uii*\ de obicei, de Crăciun, J.J. ne dăruia CD-uri cu selecţii muzicale şi pretindea că darul muzical e cel mai valoros dintre toate.

Am aruncat o privire spre mobilul meu şi mi-am dat seama că nu aveam timp să mă contrazic cu el. In plus, îmi convenea faptul că se oferea cineva să se ocupe de muzică la nuntă.

— Bine, m-am învoit eu, iar J.J. a ridicat, victorios, un pumn în aer.

— Jameison, *mie* nu mi-ai făcut niciodată un *playlist,* a zis Jenny, pe un ton jucăuş.

J.J. a făcut un pas mai aproape de ea. Zâmbetul lui era un semnal că trebuia să plec. Ştiam că trebuia să fac duş, dar nu mâncasem nimic şi îmi era foarte foame. M-am dus la bucătărie si am observat că mai rămăsese doar unul, cu afine. Am oftat, l-am luat şi am vrut să urc iar, când cineva m-a strigat:

— Charlotte! Putem vorbi?

Liz, mătuşa lui Rodney, stătea în prag.

Era îmbrăcată foarte frumos, ca de obicei, cu un costum oranj-deschis, asortat cu o broşă şi o eşarfa.

— Arătati foarte bine!

— Da? a întrebat Liz, aruncând o privire indiferentă ţinutei sale. Mulţumesc, draga mea! Iar tu...

S-a uitat la mine si s-a încruntat când mi-a observat tenisii » » şi jeanşii.

— încă nu m-am pregătit, i-am spus repede, iar Liz a încuviinţat din cap, părând uşurată.

— îmi pare rău că te bat la cap, dar n-am vrut să-i necăjesc pe Linnea şi pe Rodney chiar în ziua nunţii lor...

— Sunt convinsă că mă descurc, orice-ar fi.

— Bine. Am nevoie să modifici aşezarea la mese. O să stau mult,

mult prea aproape de Jimmy.

Aproape că a scuipat prenumele fostului ei soţ.

— Aăă... sunt destul de sigură că Linnie a luat asta în calcul când a pregătit aşezarea invitaţilor la mese.

— Trebuie să mă puneţi în altă parte, a cerut ea.

Dulcea doamnă vârstnică de dinainte dispăruse de tot. Acum, în locul ei, mă privea o persoană înverşunată şi autoritară.

— II cunosc eu pe Jimmy. O să facă o scenă, şi nu vreau aşa ceva la nunta nepotului meu.

— Bine, bine, am spus repede, fiindcă Liz devenea tot mai înfricoşătoare, cu fiecare minut. O să rog pe cineva să se ocupe.

— Ce bine! a spus ea, zâmbind dulce.

Am dat aprobator din cap şi am ieşit din sufragerie. Acum chiar că trebuia să mă grăbesc şi să fac duş cât mai repede cu putinţă. Pe deasupra, nu ştiam cum aveam să rezolv cu aşezarea invitărilor la mese, în special pentru că generalul refacuse toate cartonaşele cu locurile nuntaşilor. I-am trimis un mesaj lui Bill, în timp ce urcam scările.

Eu

Avem o problemă cu două rude ale mirelui.

Asigură-te că Jimmy şi Liz sunt aşezaţi cât mai DEPARTE unul de celălalt.

Înainte să ajung la etajul al doilea, Bill mi-a răspuns:

Bill

Mă ocup. ©

Am zâmbit. Mă simţeam incredibil de uşurată că îl aveam

> pe Bill cu noi, că era de partea mea şi că mă ajuta.

Eu îţi mulţumesc mult! Eşti cel mai tare.

Imediat ce mesajul a fost trimis, mi-am dat seama de ceea ce făcusem şi am văzut, îngrozită, înştiinţarea că mesajul ajunsese la destinaţie. Nu mai puteam anula trimiterea. Am sperat că Bill nu avea să-mi interpreteze cuvintele. Tot ce voiam era să-i zic că mă bucuram că ne ajuta cu nunta, că era cel mai bun asistent de organizator de nunţi. Doar atât.

Mi-am spus că nu aveam timp să despic firul în patru şi m-am grăbit să ajung la etajul al doilea, acum plin de lume şi foarte zgomotos. Se auzea un uscător de păr în funcţiune şi apa curgând în baie. Generalul Daniels, îmbrăcat într-un elegant costum gri-închis, tocmai se îndrepta spre camera de oaspeţi. Cravata lui, încă neînnodată, îi atârna petrecută pe după gât. M-a salutat cu o mişcare a capului, apoi a intrat în camera de oaspeţi, închizând usa în urma lui.

Am urcat repede la al treilea etaj, unde situaţia era cam aceeaşi: se auzeau uscătoare de păr, din camera lui Linnie şi a lui Rodney răzbătea muzică, iar J.J. şi Mike vorbeau în altă cameră, în spatele uşii. Priya stătea în pragul uşii lui Mike, purtând rochia de domnişoară de onoare şi un hanorac pe deasupra. Râdea împreună cu Jenny K., care încă purta pantaloni de trening.

— Salut, Charlie! mi-a strigat Jenny. Ai primit şampanie? Tocmai au deschis o sticlă în camera lui Linnie.

— Charlie e minoră, i-a amintit Priya, facându-mi cu ochiul.

— Minore am fost şi noi, în majoritatea anilor de facultate, i-a zis Jenny. Şi ştii foarte bine că asta nu ne-a oprit să ne distrăm. De fapt, îmi amintesc de seara de după bal, când...

— Nu cred că Charlie are nevoie să audă chestia asta, a intervenit iute Priya.

M-a privit încruntată.

— Am crezut că te duci să te pregăteşti.

— Asta fac, am asigurat-o.

M-am dus spre duş, apoi mi-am dat seama că-mi lăsasem peria în camera mea. Am pornit într-acolo şi am ciocănit la uşă.

— Intră! a spus Danny vesel, iar eu am împins uşa.

Danny stătea aşezat pe scaunul biroului meu, deja în costum, şi îşi lega şireturile de la pantofi. Brooke era în picioare, la oglindă. Purta halat şi stătea aplecată, conturându-şi ochii cu creion dermatograf. S-a oprit când am intrat. Mi-a zâmbit crispat şi nu prea prietenos.

Mi-am dat seama că nu o mai văzusem de aseară, când plecase

ca o furtună de la jocul nostru nocturn.

M-am întrebat dacă avea să aducă vorba despre joc. Brooke s-a mulţumit să ridice din sprâncene, în timp ce mă strecuram în camera mea.

— Am nevoie să iau ceva din sertar, i-am explicat.

Brooke a expirat scurt.

— Bineînţeles că ai nevoie să iei ceva, a comentat ea, arun- »
' '

când creionul dermatograf pe măsuţa mea de toaletă şi făcând un pas înapoi.

Am clipit, nedumerită.

— Scuze!

M-am întrebat dacă făcusem ceva greşit.

— Ar fi grozav dacă ţi-ai lua acum tot ce-ţi trebuie! a explodat Brooke. Ca să nu mai repetăm chestia asta cu intratul. Bine?

I-am aruncat o privire lui Danny. Acum, abia când iubita lui îmi vorbea pe tonul ăsta, conştientizam cât de prietenoasă şi de binevoitoare fusese Brooke până în momentul de faţă. Era ca şi cum vedeam o cu totul altă persoană.

— Uşurel! a încercat Danny s-o calmeze. E camera lui Charlie, iubito. Îşi ia lucrurile şi apoi nu ne mai deranjează.

— Sunt conştientă că e camera lui Charlie, a rostit Brooke tăios, ridicând tonul din ce în ce mai mult. Si sunt la fel de conştientă că suntem cazaţi aici pentru că nimeni nu a ştiut că vin şi eu...

Danny s-a frecat la ochi.

nunta... caâac/uo

— Brooke..., a spus el, cu voce obosită.

— Eu o să...

M-am strecurat pe lângă ea, mi-am luat peria de păr şi am ieşit din cameră. Danny mi-a aruncat o privire prin care îşi cerea scuze. M-am uitat la el, încercând să-i transmit din ochi că era în regulă.

Am închis uşa şi am stat pe loc câteva clipe, auzind cum glasurile lui Danny şi Brooke se ridicau şi coborau. Ştiind că nu aveam timp să-mi fac griji despre ce se petrecea cu ei, m-am grăbit

spre baie, gândindu-mă că ar trebui să profit cât timp ar mai fi fost liberă.

După ce am făcut cel mai scurt duş din viaţa mea şi m-am schimbat într-un tricou şi o pereche de pantaloni de trening — machieuza ne ţinuse o predică, spunându-ne să nu ne îmbrăcăm cu rochiile înainte ca ei să-şi termine treaba —, m-am precipitat spre camera lui Linnie. Îmi ştersesem părul cu prosopul, dar simţeam cum apa îmi picura din vârfurile şuviţelor.

— Charlie? Tu eşti?

f

J.J. mă strigase din pragul camerei lui. Pe faţă purta o chestie albă.

— Ce-i asta?

M-am apropiat de el: în substanţa care îi acoperea chipul fuseseră decupate găuri pentru ochi şi gură. Ai fi zis că încerca să se costumeze în fantomă, fără mare succes.

— O mască facială pentru întinerire, mi-a zis, potrivind-o cu grijă. Vrei şi tu una?

— Nu, mulţumesc. Ce face Mike?

— Se simte mai bine, a răspuns J.J., iar eu am oftat uşurată.

— Acum se odihneşte. L-am obligat să bea o grămadă de apă.

S-a auzit o alarmă. J.J. a apăsat un buton al ceasului său de mână, apoi şi-a scos cu grijă masca şi s-a interesat:

— Cum arăt?

— întinerit.

Am ciocănit o dată la uşa lui Linnie, apoi am deschis-o fără să aştept un răspuns. Fotografa şi celelalte domnişoare de onoare erau plecate. Înăuntru nu era decât sora mea, încă în halat, mai frumoasă decât o văzusem vreodată.

— Linnie! am exclamat, zâmbindu-i.

Avea părul lăsat pe spate, revărsându-se pe umeri în bucle lejere. Machiajul era perfect. O făcea să arate splendid, dar, totodată, ca şi când nu era deloc machiată, de parcă doar din întâmplare arăta aşa.

— Tu eşti ultima domnişoară de onoare de care trebuie să > ne ocupăm? m-a întrebat coaforul, iar eu am dat afirmativ din cap.

— în sfârşit! a exclamat machieuza, pe un ton exasperat. Aproape că nu mai avem timp.

A aruncat o privire la ceasul mobilului aflat pe masa de toaletă a lui Linnie.

— Dar aveţi destul timp pentru mine, nu? am întrebat şi m-am aşezat în faţa oglinzii, pe scaunul de lângă cel al lui Linnie.

— Aproape, a răspuns coaforul şi apoi a început să-mi pieptene părul.

— Arăţi minunat, i-am spus surorii mele.

Mi-a mulţumit zâmbind. A luat de pe măsuţa de toaletă un pahar cu şampanie şi a sorbit din el, apoi mi l-a întins. Am băut şi eu.

— E totul în regulă? m-a întrebat Linnie.

— Sigur! Liz a fost de părere că o să stea prea aproape de Jimmy, dar e-n regulă! O să le schimbăm locurile.

Am întors capul şi, cuprinsă de groază, am văzut că buza de jos începuse să-i tremure.

— Lin, ce s-a întâmplat?

O-nantO/- ai/6ac/a&

— Pur şi simplu nu cred că mai suport să se întâmple încă ceva aiurea, mi-a zis, iar eu am observat că atât machieuza, cât şi coaforul se opriseră şi se zgâiau la sora mea temători, ca şi cum ar fi fost îngroziţi că munca lor asiduă era pe cale să fie distrusă. Prea multe lucruri merg anapoda! Iar acum rudele lui Rodney şi zâzania dintre ei...

— O să plângi? a întrebat-o machieuza, repezindu-se la ea cu un şerveţel. Dacă plângi, o să am nevoie de timp să-ţi retuşez machiajul.

Nu era tocmai cea mai inspirată replică pe care i-ar fi putut-o da surorii mele, a cărei buză de jos a început să tremure si mai tare.

Am apucat-o de umeri, răsucind-o spre mine.

— Linnie, ascultă! Totul va fi bine. In regulă?

— Dar..., a îngăimat sora mea, iar eu am văzut că lacrimile ei ameninţau să se reverse. Atât de multe lucruri au mers prost...

Nu voiam şi nici nu puteam să o contrazic.

— Aşa-i, am aprobat-o eu, luându-i mâinile într-ale mele. Dar îl iubeşti pe Rodney şi el te iubeşte, iar asta e tot ce contează.

I-am cercetat faţa. Sora mea cugeta la cuvintele mele.

— Bine?

Linnie a dat aprobator din cap şi am observat, cu uşurare, că nu mai avea lacrimi în ochi.

— Ai dreptate, a zis Linnie, cu vocea puţin tremurătoare, îmi pare rău că m-am necăjit aşa!

— E ziua nunţii tale, i-am spus. Ai voie să fii emotivă. De fapt, cred toată lumea se aşteaptă să ai emoţii.

Coaforul s-a reapucat să-mi perie părul cu o mână, iar cu cealaltă a apucat uscătorul, conectat la priză laolaltă cu două ondulatoare şi o placă pentru îndreptat părul.

— Totul va fi bine, a spus Linnie, ca şi cum încerca să se autoconvingă, iar eu am încuviinţat.

— Nimic altceva nu va merge anapoda, i-am promis.

Exact când am terminat de vorbit, s-a auzit un pocnet slab şi încăperea s-a cufundat în întuneric.

CAPITOLUL 20

Adaptează-te din mers

— Oameni buni, vă rog să rămâneţi calmi! a strigat Bill în întuneric.

Era încă după-amiază, dar, pentru că se întunecase mult, a trebuit să-mi croiesc drum spre parter folosind lanterna telefonului mobil, în vreme ce încercam să-i liniştesc pe cei pe care îi întâlneam în cale — mătuşa Liz, Max, cele două Jenny —, spunându-le c-o să aflu ce se întâmplase. Linnie coborâse şi ea odată cu mine şi descoperiserăm că un grup mare se adunase în bucătărie. Lumea încerca să-şi dea seama ce se petrecuse. In bucătărie era ceva mai multă lumină, datorită geamurilor mari,

însă tot era întunecat. Mama aprindea lumânări — unele conice, înalte, pe care de regulă le folosea pentru cinele simandicoase — şi le punea pe masă şi pe hiaturile de bucătărie.

— Şi noi cum o să gătim? a întrebat unul dintre angajaţii firmei de catering. Avem un frigider plin cu produse perisabile...

— Cui îi pasă de mâncare?

Vorbise Glen, care tocmai intrase în bucătărie, laolaltă cu cei care instalau cortul.

— Dacă nu avem curent electric, va trebui să susţinem un recital acustic, iar asta *nu* e în stilul trupei Journey, a completat el.

Tata s-a încruntat.

— Din nou, cine sunteţi?

— El e cu formaţia, i-am explicat tatei.

— Peste zece minute trebuie să facem fotografii, a anunţat fotografa, uitându-se la ceasul ei. Dar dacă nil avem curent...

— Crezi cumva că eu nu am aceeaşi problemă? a întrerupt-o cameramanul. Oricum, tuturor le pasă mai mult de filmare decât de poze.

— O, nu *zău,* Fred?! s-a răstit fotografa.

— Da, aşa e!

— Eu tocmai făceam dus! a bolborosit unchiul Stu.

Purta halatul luat de la hotelul Westin şi capul lui chel era acoperit de dăbuci.

— Şi luminile s-au stins uite-aşa, a pocnit din degete Stu, pentru a-şi ilustra spusele. Ar fi trebuit să stau la hotel.

Mama a inspirat adânc. Bănuiam că încerca să se abţină să-1 strângă de gât.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Linnie, frângându-şi mâinile.

II căuta din priviri pe Rodney, care însă nu era aici. Îndată ce dăduse să intre în bucătărie, sora lui, Elizabeth, ţipase că aduce mare ghinion ca mireasa şi mirele să se vadă înainte de nuntă şi îl trimisese pe Rodney la etaj. Atât el, cât şi Linnie încercaseră să-i atragă atenţia că se văzuseră toată dimineaţa, dar era clar că

Elizabeth refuza să-i asculte.

— O să fie bine, am spus eu mecanic, cu toate că nu prea ştiam cum anume aveam s-o scoatem la capăt.

Aveam nevoie de curent electric pentru a face nunta. De asta eram sigură.

— Asta e ca atunci când The Royals au jucat împotriva celor de la The Mets, în primul meci din Campionatul Mondial, a spus J.J.

— Ba nu e deloc la fel, l-am contrazis eu.

— Ba da! a insistat J.J. Meciul ăla a început cu întârziere din cauza unei pene de curent, dar...

— Unchiul meu aduce un generator, a spus Bill, cu voce tare, pentru a-i acoperi pe ceilalţi. Se pare că am suprasolicitat instalaţia electrică. Am pus în priză prea multe obiecte.

— Formaţia a fost de vină, a intervenit unul dintre tipii care montau cortul. Aţi văzut câte amplificatoare au?

— Sigur, starurile rock sunt de vină! a comentat Glen, clătinând din cap.

— Deci! a intervenit Bill. Vom avea curent afară imediat ce soseşte generatorul. Cât despre curentul din casă...

— Avem nevoie de curent electric, a repetat angajata firmei de catering, ridicând tonul. Altfel, mâncarea o să se strice şi nu vom putea găti nimic.

— Probabil că panoul de siguranţă a fost suprasolicitat, a zis tata, scoţându-şi telefonul mobil şi accesând aplicaţia-lanternă. Mă duc la subsol, să văd ce pot să rezolv.

Apoi s-a întors spre Danny şi l-a întrebat:

— Parcă tu m-ai mai ajutat o dată să fac asta, nu?

— Categoric! Nu prea-mi amintesc cum am procedat, dar o să arunc o privire.

— Te ajut eu, s-a oferit generalul, iar tata a dat din cap.

— Şi eu, a intervenit J.J.

Aveam senzaţia că operaţiunea asta ar decurge mai bine dacă J.J. nu ar fi acolo, însă cei patru au plecat înainte să pot spune ceva.

— Linnie?

Shawn şi Cameron au apărut în pragul uşii de la bucătărie.

— Hei, oameni buni! a zis sora mea, apropiindu-se de ei. Îmi pare rău pentru încurcătură. O rezolvăm repede.

— Avem o problemă, a spus coaforul, cu o grimasă. Mai avem contract pentru încă zece minute. Dacă depăşim timpul, va trebui să plătiţi din nou tariful nostru pentru o zi.

Deşi în bucătărie era aproape întuneric, lumânările aruncau destulă lumină, şi am văzut că sora mea s-a albit la faţă. Asta mi-a dat de înţeles că serviciile lor erau *foarte* scumpe. Chiar şi aşa, văzând cât de bine arăta Linnie, era limpede că meritau fiecare bănuţ.

— Dar…—a îngăimat Linnie—nu v-aţi ocupat de Charlie.

S-a uitat la mine, cercetându-mi părul încă ud şi faţa nemachiată.

— Am putea rămâne, a spus machieuza, scoţând mobilul şi uitându-se la ceas. Dar va trebui să vă taxăm din nou.

— Nu-i nicio problemă, am spus repede.

Linnie a scuturat din cap, vrând să mă contrazică, dar am continuat înainte ca ea să deschidă gura:

— Pot să-mi aranjez singură părul şi să mă mâchiez. Iţi jur că va fi bine.

— Dar…, a protestat Linnie. Charlie, nu te pricepi deloc la chestiile astea.

Eram prea panicată pentru a mă simţi insultată de spusele ei. De asemenea, nu voiam să o stresez pe sora mea şi nici s-o oblig să plătească iar un tarif exorbitant pentru că eram incapabilă să-mi aranjez singură părul şi să mă mâchiez.

— Iţi jur c-o să fie bine, am asigurat-o, deşi n-aveam nici cea mai vagă idee cum aveam s-o scot la capăt. O să… mă duc sus, să mă pregătesc. OK.

Linnie mă privea cu o expresie îngrijorată, dar eu i-am oferit un zâmbet uriaş şi un gest de confirmare, ridicând ambele degete mari. Pe urmă am aprins din nou lanterna mobilului şi am pornit

pe scări, sprijinindu-mă de balustradă. Îmi repetam în sinea mea că avea să fie în regulă, că aveam să mă descurc cu aranjatul părului, deşi nu ştiam să folosesc nici uscătorul, nici ondulatorul şi aş fi fost nevoită să mă mâchiez pe întuneric. Dacă Siobhan ar fi fost aici, m-ar fi ajutat. Se pricepea la coafat, iar la machiat era extraordinară, si tocmai de asta nu învăţasem să le fac de una singură. Mi-am amintit de cearta noastră şi am iuţit pasul pe scări, încercând să scap de aceste gânduri.

Am traversat palierul şi am deschis uşa dormitorului meu, dar abia după ce am trecut pragul m-a izbit faptul că, măcar temporar, această încăpere nu era a mea. Brooke stătea aşezată pe patul meu, împreună cu Waffles, care era culcat cu burta în sus. Ea îl scărpina pe burtă.

— Ah! am exclamat, făcând imediat un pas înapoi.

Ceva mai devreme, Brooke fusese atât de nemulţumită să mă vadă aici, încât nu voiam să mă gândesc ce avea să spună acum.

— Scuze! Obişnuinţa... Am... uitat.

» V

— Charlie? m-a strigat Brooke, mijind ochii.

Prin ferestrele mele pătrundea puţină lumină, iar ea aprinsese două dintre lumânările pe jumătate topite, de pe masa mea de toaletă. Drept rezultat, în cameră era ceva mai multă lumină şi mirosea a vanilie şi a pini. Brooke se pregătise pentru nuntă: era îmbrăcată cu o rochie superbă, purpurie, cu un singur umăr, iar pe podea, la piciorul patului meu, am văzut o pereche de pantofi negri, din piele, cu tocuri cui. Îşi strânsese părul într-un coc, iar machiajul ei arăta perfect: îi reuşise un *smoky-eye* aşa cum văzusem în filmuleţele de pe YouTube, dar care pe mine mă facea să arăt fie de parcă aş fi avut fie un ochi învineţit, fie vreo tulburare venoasă.

— Ce se întâmplă? m-a întrebat ea. O să avem iar curent?

— Să sperăm că da, în curând, i-am răspuns, străduindu-mă să adopt un ton vesel şi optimist, cu toate că îmi era din ce în ce mai greu. Îmi pare rău că am intrat aici *din nou,* dar trebuie să-mi

iau trusa de machiaj, fiindcă echipa care se ocupă de coafuri şi de machiaj pleacă, iar eu n-am... n-am...

Am încercat să mă stăpânesc, să-mi ţin emoţiile în frâu, dar totul se acumulase; tot ce mersese prost în legătură cu nunta, încercările mele eşuate de a o face să fie perfectă, cearta cu Siobhan — toate mă copleşeau deodată.

M-am îngrozit când mi-am dat seama că începuse să-mi tremure buza de jos şi că mă înroşeam la faţă — senzaţia neplăcută care îmi dădea de veste că urma să plâng dintr-o clipă într-alta. Am strâns din pleoape, încercând să-mi reţin lacrimile, dar, spre groaza mea, au început să curgă.

— Scuze! am spus, apăsându-mi ochii cu podul palmelor. Scuze!

Nu-mi venea să cred că plângeam tocmai în faţa lui *Brooke.*

— Plec, am anunţat-o, făcând un pas în spate.

Apoi, când mi-am dat seama că nu aveam unde să mă duc, am început să plâng şi mai tare.

— Dumnezeule! am exclamat furioasă, ştergându-mi ochii cu palma. Nu vreau să fac asta. Eu doar...

Brooke a făcut un pas spre mine, apoi s-a îndepărtat puţin, frângându-şi mâinile, evident mişcată de lacrimile mele.

—Tu...? Vreau să spun...

Şi-a muşcat buza de jos. Faptul că din cauza mea se simţea atât de stânjenită nu mă ajuta să mă adun.

— Ar fi trebuit să se ocupe de părul meu — am spus, trecându-mi degetele prin el — şi de machiaj, dar echipa nu poate aştepta până avem iar curent, aşa că o să-i stric toate fotografiile lui Linnie, şi nu ştiu ce să mă fac...

Să rostesc toate astea cu voce tare m-a făcut să mă simt si » mai prost, fiindcă tocmai prezentasem situaţia în cuvinte şi nu întrevedeam vreo soluţie.

— E-n regulă, a zis Brooke. Va fi OK. Du-te şi spală-te pe faţă, bine? Apoi întoarce-te aici.

M-am zgâit la ea. Mi-a arătat din cap baia de vizavi de noi.

— Du-te! m-a îndemnat Brooke.

Vocea ei era plină de siguranţă, ca şi cum nu exista nicio umbră de îndoială, ca şi cum era singurul lucru de făcut în situaţia asta.

Mă bucuram că aveam pe cineva care îmi spunea ce să fac. Am intrat în baie. Mi-am spălat faţa de două ori, stropindu-mă cu apă rece, iar când m-am şters şi m-am privit în oglindă, mi s-a părut că ochii mei nu mai erau umflaţi.

Am intrat iar în camera mea. Brooke a tras scaunul mai departe de birou.

— închide uşa! mi-a cerut. Ia loc!

Când m-am apropiat de scaun, am observat că pregătise un set de bigudiuri, un pieptene şi câteva perii.

— Nu avem curent, i-am reamintit.

Stăteam cu faţa spre uşă, iar Brooke se afla în spatele meu.

— ...aşa că nu sunt sigură ce...

Am încercat să-i arunc o privire, dar răsucise scaunul, aşa că acum priveam drept înainte. Am simţit pe ceafa nişte stropi foarte fini. Brooke îmi pulverizase ceva pe păr, apoi a început să-1 pieptene.

— întotdeauna am bigudiuri la îndemână, a explicat ea şi, când am întors capul cât de mult puteam, în încercarea de a mă uita la măsuţa de toaletă, am văzut că bigudiurile erau din burete — mama avusese unele asemănătoare, când eram mică.

— Nu au nevoie de curent electric şi, având în vedere tipul tău de păr... Cred c-o să arate minunat.

Îmi despărţea părul în şuviţe, de parcă îl evalua.

— Si nu-ti trebuie niciun fel de sursă de căldură?

* — Păi... — a răspuns Brooke, iar eu am simţit din nou stropi pe piele şi mişcarea pieptenelui —, ideal ar fi să foloseşti un uscător de păr, doar cât să se formeze buclele. Dar va ieşi bine şi fără uscător. Garantez!

Am deschis gura, vrând să protestez sau să-i spun că nu era nevoită să facă toate astea, dar am decis să tac când mi-am dat seama că nu aveam altă soluţie. A lăsat pieptenele pe măsuţa de

toaletă, apoi a luat peria şi a început să-mi perie părul cu mişcări iuti, fluide.

— Iţi mulţumesc! am spus încetişor, privind drept înainte, spre uşă.

— N-ai pentru ce! mi-a răspuns Brooke un moment mai târziu, cu voce liniştită. Măcar atât pot să fac şi eu.

— Nu ştiu..., am spus, aruncând priviri pe fiiriş la reflexia mea care licărea în oglindă.

— Ştiu eu, a zis Brooke, mânuind tubul auriu de fixativ. Astea se usucă natural, la aer, dar trebuie să facem tot ce putem pentru ca buclele să se menţină după ce scoatem bigudiurile. Asta înseamnă c-o să folosim fixativ.

Am ezitat, apoi am încuviinţat şi am închis ochii, iar Brooke a început să pulverizeze fixativ. Părul meu era plin de bigudiuri. Când a părut că Brooke s-a oprit, am deschis ochii şi am încercat să nu tuşesc, apoi l-am mângâiat pe Waffles. La un moment dat, în timpul acestei sesiuni de *hairstyling,* căţelul se căţărase în poala mea şi adormise, iar faptul că lăbuţele-i zvâcneau sugera că visa.

In afară de câteva indicaţii — să ţin capul nemişcat sau să-1 întorc într-o parte ori în alta —, Brooke şi cu mine nu prea vorbeam. Îmi părea bine, fiindcă tăcerea şi senzaţia liniştitoare iscată de un *beagle* care dormea în poala mea mă ajutaseră să mă adun puţin şi să nu mai simt că eram pe cale de a avea un atac de panică sau de a izbucni în lacrimi.

— Cred că ai cucerit căţelul, i-am spus lui Brooke.

Descoperisem că, dacă răsuceam părul din creştetul lui Waffles în forma unor mici ţepi, îşi menţineau forma.

— N-arată deloc rău coafura lui, a comentat ea, iar eu am zâmbit.

— Waffles te place.

Brooke s-a apropiat de măsuţa de toaletă şi a început să scotocească printr-o geantă de machiaj imensă.

— Iubesc câinii, a zis ea, venind în fata mea. Iar micuţul

* ’ » ăsta... Am senzaţia că ştie că nu prea e dorit aici. Că stă în

cale. Am vrut să-i acord puţină atenţie.

M-am uitat la Waffles si am simtit vinovăţie; la urma urmei, nu era vina lui că fùsese adus aici. Nu i se ceruse părerea. Brooke s-a aplecat, ajungând la acelaşi nivel cu mine. Mi-a studiat chipul, cu ochii îngustaţi de concentrare.

— Ce fel de machiaj voia Linnea pentru domnişoarele de onoare?

Am clipit, nedumerită.

— Aăă... Nu eşti obligată să...

Brooke a clătinat din cap.

— Nu te supăra, Charlie, dar am văzut cum te-ai machiat weekendul ăsta. Ce fel de machiaj vrea?

— N-a spus. Linnie arată minunat. Foarte natural, şi totuşi... aranjată.

Îmi doream să fi fost mai pricepută la descrieri. Brooke continua să-mi cerceteze fata.

— Putem obţine efectul ăsta.

A dat aprobator din cap, de parcă luase o hotărâre, apoi s-a dus din nou la măsuţa de toaletă şi a adus trusa de machiaj.

— Închide ochii.

Am încercat să stau cât mai nemişcată în timp ce Brooke îmi aplica baza de machiaj, apoi fondul de ten. De la balul bobocilor nu mai folosisem produse de-astea. Cu toate că nu mă mai machiase până acum, Brooke n-a ezitat şi nici nu a avut nevoie să încerce o mulţime de culori înainte să mi le aplice pe pleoape. Lucra remarcabil de eficient, de parcă, pe lângă faptul că era medic, era si machieuză.

• — Bun, a spus Brooke, iar eu am deschis ochii. Putem adopta un look mai natural, de vreme ce asta vrea Linnie.

Părea aproape resemnată.

— Dar să ştii că ar trebui să înclini mai mult spre fardul de pleoape albastru. Îţi scoate ochii în evidenţă.

— Albastru?

De obicei foloseam nuanţe de verde si de mov, dar acum îmi dădeam seama că asta se explica prin faptul că Linnie folosea

întotdeauna culorile astea, iar eu o copiasem.

— Da, mi-a confirmat ea. Un albastru rece. Crede-mă!

S-a aplecat spre mine, iar eu am închis ochii. Simţeam atingerile uşoare ale pensulei de machiaj.

— O să arate bine, m-a asigurat Brooke. Încearcă să nu te mişti.

M-am concentrat să stau nemişcată. Simţeam o uşoară » *9*

apăsare pe pleoapă—probabil că folosea un creion dermatograf.

Cu cât stăteam mai mult pe scaun, cu atât mai stânjenită începeam să mă simt. Brooke nu era obligată să facă toate astea pentru mine. Doar nu mă purtasem deosebit de drăguţ cu ea, de când sosise în casa noastră. Nu fusesem răutăcioasă — cel puţin asta speram —, dar nici nu o primisem cu braţele deschise. Nu îmi plăcuse faptul că se afla aici, stricându-mi planurile şi acaparând atenţia lui Danny. Brooke fusese dulce şi amabilă cu mine, iar eu o tratasem cu meschinărie.

— Deschide ochii, a cerut Brooke, iar eu m-am conformat.

Se aplecase spre mine. În mână avea un tub de rimei.

— Acum priveşte peste umărul meu stâng şi încearcă să nu clipeşti.

Am privit peretele de lângă uşă. Brooke s-a aplecat şi mai mult spre mine, aplicându-mi grijuliu rimelul.

Brooke mă ajuta, deşi nu meritam să fiu ajutată, iar eu aveam impresia că trebuia să spun ceva, indiferent cum avea să sune.

— Priveşte în sus!

— Eu... Vreau să spun că...

— Priveşte peste umărul meu drept, mi-a zis ea, schimbân- du-şi poziţia.

— îmi pare rău! am izbucnit.

Brooke şi-a lăsat braţul să coboare şi s-a îndreptat de spate.

— îmi pare rău dacă m-am purtat... dacă n-am fost...

Mi-am dat seama că vorbele mele n-aveau nicio noimă, asa că am tras aer în piept şi am luat-o de la capăt:

— îţi mulţumesc că faci asta pentru mine! Şi îmi pare rău dacă

nu te-am făcut să te simţi bine-venită.

S-a uitat în jos, la tubul de rimei din mâna ei, şi l-a răsucit între degete, apoi a respirat puţin tremurat.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Dar am crezut că...

A deşurubat capacul tubului de rimei şi s-a aplecat iar spre mine, iar eu am privit peste umărul ei drept, încercând să stau nemişcată. Mi-am dat seama că avea lucruri de spus şi că i-ar fi venit mai uşor dacă nu era nevoită să se uite în ochii mei.

— Când Danny şi cu mine eram împreună de câteva luni, am vorbit despre venirea mea la nuntă. Insă ne-am despărţit...

Am ridicat din sprâncene. Mă străduiam să privesc, în continuare, în aceeaşi direcţie şi speram să nu fiu împunsă în ochi cu periuţa rimelului.

— Şi apoi ne-am împăcat, iar el a zis că ar trebui să vin la nuntă. Se poate să fi insistat eu cam mult. Voiam să vă cunosc pe toţi, şi am crezut că faptul că mă invitase însemna ceva...

Am clipit, încercând să privesc în faţă, la liniile crestate pe tocul uşii, care marcau fiecare an al vieţii mele, până când împlinisem unsprezece ani şi declarasem că eram prea mare pentru chestia cu însemnatul.

— Dar e greu, a adăugat ea, făcând un pas în spate şi înşurubând iar capacul tubului de rimei. E diferit faţă de cum am crezut c-o să fie.

Am tras aer în piept, pregătindu-mă, în mod automat, să-i iau apărarea fratelui meu.

Dar am ezitat, iar cuvintele lui Brooke au atins un punct sensibil. Pentru prima dată, înţelegeam cum trebuie să se fi simţit ea în acest weekend. Brusc, am revăzut toate ocaziile când fusese evident că noi, familia lui Danny, nu ştiuserăm că ea avea să vină la nuntă; mi-am amintit toate ocaziile în care Danny ştersese putina, fără să se asigure că iubita lui se simţea bine sau că era fericită. Dar probabil că n-o făcuse dinadins. Nu realizase cum se simţea ea. Am încercat să-mi spun chestia asta — şi o credeam—, dar nu m-a făcut să mă simt mai bine.

Am deschis gura ca să-i răspund, când Brooke a dat din cap şi a răsucit scaunul, aşa încât acum stăteam cu faţa spre oglinda măsuţei mele de toaletă. Waffles a ridicat capul şi s-a uitat în jur, parcă întrebându-se de ce ne mişcăm.

— Eşti gata, a spus Brooke, făcând un pas în spate şi zâmbind.

M-am privit în oglindă. Părul meu încă era pe bigudiuri, dar machiajul arăta grozav: mai pronunţat decât mă machiam eu de obicei, dar nu părea nici ţipător, nici excesiv. Nu arătam schimbată, însă toate trăsăturile mele erau accentuate subtil.

— Ce părere ai? m-a întrebat Brooke, oferindu-mi un zâmbet emoţionat, optimist.

— E minunat! i-am răspuns, întorcându-i zâmbetul. Iţi mulţumesc!

Eram convinsă că trebuia să remediez situaţia, deşi ştiam că ar fi fost cazul ca Danny să-i spună toate astea, nu eu.

— Brooke..., am început încetişor, scărpinând urechile căţelului. Îmi pare rău...

A fluturat din mână.

— Nu-i nicio problemă.

— Dar...

Brooke mi-a tăiat vorba ferm, apoi mi-a zâmbit:

— Vorbesc serios. Oricum, îti mulţumesc! Trebuie să laşi bigudiurile la locul lor cât mai mult, OK? Şi cam într-o oră va trebui să te rujez.

M-am uitat la ceasul digital afişat pe ecranul mobilului meu şi am sărit ca arsă, prăvălindu-l pe Waffles la podea. Mi-a aruncat o privire plină de reproş, apoi a sărit pe pat şi s-a întins acolo, pe burtă. Era mai târziu decât crezusem şi încă nu mă îmbrăcasem cu rochia.

— Ar trebui să plec.

Ajunsă în prag, m-am răsucit spre Brooke, care tocmai îl scărpina pe Waffles pe burtă.

— Mulţumesc!

Brooke a dat din cap, apoi a arătat spre uşă.

— Du-te!

Am ieşit grăbită şi am străbătut în fugă palierul, unde J.J. aştepta îmbrăcat în costum, închizându-şi butonii.

Mi-a aruncat o privire şi imediat a izbucnit în hohote.

— Hristoase! a exclamat, îndoindu-se de râs. Ce ai pe *cap?* O, Doamne!

— Taci din gură, Jameison! m-am răstit la el. Sunt doar nişte bigudiuri!

— Nu, stai! Vino înapoi! a strigat J.J., părând să fi rămas fără suflu si încă râzând la fiecare cuvânt. N-am vrut să sune asa. Arăţi, ăăă...

Am intrat în camera lui Linnie şi am încercat să aprind lumina, uitând că tot nu aveam curent. Dacă J.J. era la etaj, îmbrăcat în costum, însemna fie că grupul se dusese la subsol să încerce să rezolve situaţia, dar nu reuşiseră, fie că-i spuseseră lui J.J. să plece şi să nu-i mai „ajute". Mi-am zis că a doua variantă era cea mai probabilă. Am privit înjur, în semiobscuritate. Pana de curent părea să fi pus capăt petrecerii de pregătire care avusese loc aici nu cu mult timp în urmă, cu toate că încă se mai vedeau dovezile acesteia — pahare cu şampanie pe jumătate goale, pe măsuţa de toaletă a lui Linnie, truse de machiaj şi beţişoare cu capetele acoperite de vată, împrăştiate pe întreaga suprafaţă a acesteia. Am intrat în dressing, lăsând uşa larg deschisă, fiindcă în spaţiul ăsta lung şi îngust nu existau ferestre, asa că de obicei era întuneric beznă.

Mi-am croit drum spre capătul dressingului şi, profitând de lumina slabă, mi-am luat de pe umeraş rochia de domnişoară de onoare. M-am schimbat repede, apoi am ieşit în camera lui Linnie şi a lui Rodney. M-am privit în oglinda de deasupra măsuţei de toaletă; mă puteam întrezări, deşi nu foarte clar. Rochia mea era din mătase de nuanţa piersicii, cu bretele foarte subţiri si un mic decolteu în formă de V. Toate domnişoarele de

> » onoare trebuiau să aibă rochii de aceeaşi culoare, dar ni s-a lăsat mână liberă în privinţa formei bretelelor, a lungimii şi a

croiului. Am netezit poalele rochiei, care erau uşor evazate. Nuanţa asta nu era preferata mea, iar dacă ar fi fost după mine, nu m-aş fi îmbrăcat niciodată cu rochia asta; dar fùsese alegerea lui Linnie şi trebuia să recunosc că acum îmi plăcea destul de mult.

Am aruncat o privire în hol, ca să mă asigur că J.J. nu stătea la pândă, aşteptând să mă ia peste picior. Drumul era liber, deci am coborât repede la primul etaj, în speranţa că în timpul şedinţei mele de machiaj situaţia nu o luase razna.

Când am coborât ultima treaptă şi am păşit în holul de la intrare, am auzit o voce:

— Nu. Răspunsul cu privire la curentul electric din casă e tot negativ. Am numărul de telefon al unui electrician... In regulă! Aşa facem.

Am auzit vag răspunsul interlocutorului. Bill a apărut de după colţ, ţinând în mână un aparat de emisie-recepţie. Era îmbrăcat în smoching.

Ii stătea bine. Tipul deşirat şi subţire, alături de care fùsesem trimisă după treburi, în dimineaţa asta, arăta altfel. Papionul negru era înnodat impecabil şi Bill îşi pieptănase părul pe spate. Il mai văzusem îmbrăcat elegant — de pildă, aseară purtase costum —, deci mi se părea inexplicabil că, dintr-odată, nu reuşeam să mă concentrez.

Bill mi-a zâmbit.

— Salut! Arăţi grozav!

— Mulţumesc! Si tu la fel. » M-am uitat la el, apoi mi-am privit picioarele desculţe, încercând să mă adun.

— Mulţumesc! a zis Bill, încântat, aranjându-şi manşetele cămăşii. E o idee de-a unchiului meu. Mi-a spus că, dacă suntem îmbrăcaţi elegant, ne integrăm mai bine în timpul evenimentului. Cei din culise nu sar în ochi atât de mult dacă arată de parcă ar putea să treacă drept invitaţi.

Am încuviinţat:

— Aşa e. Sună logic.

Am schiţat un gest, vrând să-mi dau părul pe după urechi, însă

degetele mele au întâlnit buretele bigudiurilor. Am simţit că rămân fără aer când mi-am amintit cum arăta capul meu.

— Dumnezeule!

— Părul tău e drăguţ, a spus Bill, iar zâmbetul i s-a lăţit când şi-a dat seama la ce mă gândeam. E foarte... futurist.

— Astea sunt... pentru părul meu, am îngăimat.

Aproape că simţeam cum căldura iradia din obrajii mei.

— Pentru că nu avem curent electric, am precizat.

Bill a ridicat în aer staţia de emisie-recepţie şi a clătinat din cap.

— Mda... Încercăm să rezolvăm. Cei de la firma de catering vor să mă omoare. Generatorul e în funcţiune afară, asa că în cort totul e OK , dar aici ...

A făcut o grimasă.

— Crezi c-o să fie în regulă? l-am întrebat, dând uitării starea umilitoare a părului meu.

M-am apropiat de uşa care dădea spre subsol şi am adăugat:

— Avem mare nevoie de curent electric.

Bill a dat din cap şi şi-a scos telefonul din buzunar.

— Da. Ştiu un electrician. O să-1 sun si o să-1 întreb dacă > poate să ajungă repede aici. Voiam să aflu dacă tatăl tău a reuşit să repună siguranţele în fiincţiune.

— Dar dacă nu poate?

Bill s-a mulţumit să mă privească în tăcere. Mă aşteptasem să aud ceva încurajator din partea lui: să-mi spună că vom fi bine, că se gândise la o soluţie.

— Atunci, să sperăm că electricianul poate să ajungă aici şi să repare lucrurile..., a spus Bill, privindu-şi ceasul. Mai avem douăzeci de minute la dispoziţie.

Am înghiţit în sec şi am coborât primele trepte spre subsol, înăuntru era întuneric beznă, cu excepţia câtorva lumini care se agitau.

— Hei! Cum stă treaba? am strigat.

N-am primit niciun răspuns, aşa că am completat:

— Sunt Charlie.

— Ştiu că eşti Charlie!

Vorbise tata. Era nervos.

— Să ştii că-mi pot deosebi copiii. Nu m-am născut ieri.

— Cum merge?

— Ne dăm silinţa.

Era vocea lui Danny. Mi-am dat seama că părea stresat.

— Lasă-ne o secundă! a strigat tata.

— Bine!

Eu şi Bill ne-am întors împreună în holul de la intrare.

— Nu sună bine, am comentat eu.

— Ştiu, a spus el, clătinând din cap. Ii mai las un minut, pe urmă îi telefonez electricianului. Nu vreau să-1 calc pe bătături pe tatăl tău, dar...

— E o decizie corectă.

— Nu ne permitem să aşteptăm mai mult.

Chiar când a terminat de vorbit, luminile s-au reaprins şi holul de la intrare a devenit, brusc, de-a dreptul orbitor. In bucătărie, electrocasnicele au revenit la viaţă, urmate de strigătele surprinse ale angajaţilor firmei de catering. Se auzeau simultan trei televizoare, fiecare pe un canal diferit, şi un alt sunet — unul enervant —, pe care nu-1 puteam identifica. M-am uitat la Bill şi am clipit, încercând să-mi fac ochii să se adapteze.

Era aceeaşi senzaţie ca atunci când se aprind luminile în sala de cinematograf, după film: durează un minut să te desprinzi de lumea în care ai fost cufundat. Bill mi-a zâmbit fericit, iar acum, când îi vedeam clar trăsăturile, mi-am reamintit că, indiferent ce-ar fi fost între mine şi Jesse Foster, Bill chiar era chipeş.

— Hai să vedem ce altceva mai e de făcut, a zis Bill, luând în mână staţia de emisie-recepţie. Toate vor fi *mult* mai uşor de rezolvat acum, că avem iar curent.

— Slavă Domnului!

I-am aruncat un zâmbet rapid, apoi am urcat. Bănuiam că, dat fiind că angajaţii firmei de catering păruseră foarte nemulţumiţi, era înţelept să evit bucătăria deocamdată.

In timp ce eu urcam treptele, Rodney cobora, dar cu greu. Când m-am apropiat, am înţeles de ce. Purta îngrozitorul costum al lui Ralph — maro şi cadrilat, aşa cum mi-1 aminteam. Deşi ştiam că Ralph era mult mai scund şi mai firav decât Rodney, nu am conştientizat cât de mare era diferenţa dintre ei decât când cumnatul meu a apărut în faţa mea, îmbrăcat în costumul celuilalt. Era mult prea strâmt, iar pantalonii îi veneau până la jumătatea gambei. Ar fi arătat oribil pe oricare alt bărbat, darămite pe un mire, în ziua nunţii.

— Nu pot să port chestia asta, s-a plâns Rodney, iar eu m-am văzut nevoită să fiu de acord cu el.

M-am strâmbat. Ştiam că din vina mea trebuia să poarte acest costum. La momentul respectiv, când făcusem schimbul cu Ralph, păruse singura soluţie viabilă. Dar acum nu mai eram la fel de sigură. Poate că Rodney ar fi putut să se îmbrace cu propriul costum şi să aibă parte de o căsătorie oficiată de Max — chiar dacă aceasta nu ar fi fost validă —, iar apoi el şi Linnie s-ar fi putut duce la tribunal, să se căsătorească pe bune.

Generalul a ieşit din cealaltă cameră de oaspeţi. S-a uitat la fiul lui, apoi s-a încruntat.

— Ce înseamnă asta?

— E o poveste lungă, i-am răspuns iute, sperând să trecem peste faptul că eu eram direct responsabilă de situaţia de faţă. Rodney nu prea are costumul lui de nuntă.

Rodney mi-a aruncat o privire aspră, apoi a confirmat:

— Din nefericire, asa e.

— Şi te-ai gândit că ăsta e un înlocuitor reuşit? l-a întrebat generalul, scuturând din cap. Fiule...

— Nu! a explodat Rodney. Speram să fie o glumă, dar se pare că trebuie să îmbrac costumul ăsta, în ziua nunţii mele.

La sfârşitul frazei, Rodney a ridicat tonul, iar eu am înţeles că era foarte supărat. Am tras aer în piept, vrând să sugerez ca J.J. să îmbrace costumul lui Ralph, iar Rodney să poarte costumul de cavaler de onoare — cei doi purtau mărimi apropiate —, dar apoi

generalul l-a apucat pe Rodney de umeri.

&nuntH/- ca/6ucât&

— Va fi bine, fiule, l-a încurajat, conducându-1 spre camera de oaspeţi. Hai să vedem ce putem face.

— Charlie! m-a strigat mama.

Ieşise pe palier şi îşi aranja eşarfa în jurul umerilor. Rochia de soacră mică era de un liliachiu-deschis, culoare pe care o detestasem când văzusem rochia pe umeraş (şi nu mă sfiisem să-i spun mamei părerea mea), însă pe ea arăta absolut uluitor.

— Mamă, arăţi foarte bine!

— Serios?

Mi-a zâmbit încântată, iar obrajii ei au căpătat o nuanţă roz.

— Mulţumesc, scumpo! Şi tu la fel. Dar nu ştiu ce să zic despre coafură...

Mi-am pipăit bigudiurile.

— Mă duc să le scot, am asigurat-o.

Mi-am spus că, din moment ce aveam din nou curent electric, puteam folosi un uscător de păr, ca să grăbesc puţin procesul de formare a buclelor.

— E o decizie înţeleaptă. Ţi-ai văzut sora? Trebuie să se pregătească pentru fotografii.

— Nu. Poate că ştiu domnişoarele de onoare unde e Linnie.

Privirea mamei sugera că nu avea încredere în faptul că domnişoarele de onoare ar sti ceva, oricât de neînsemnat.

» » ’

— O să mă uit în camera ei, i-am spus.

Am văzut că uşa camerei lui J.J. era deschisă şi m-am apropiat. Am ciocănit o dată, apoi am împins uşa. Mike stătea în fotoliul în formă de mănuşă de baseball supradimensionată.

— Bună!

— Bună! mi-a răspuns el, iar eu m-am bucurat să văd că nu mai arăta ca şi cum o pală de vânt mai puternică l-ar fi putut trânti la pământ. Domnişoarele de onoare sunt în camera mea, a spus el încet. Sunt... gălăgioase.

— Cum te simți?

Nu eram sigură dacă întrebarea mea avea legătură cu mahmureala lui sau cu faptul că era din nou acasă.

Mike a făcut un gest ambiguu.

— Ai văzut-o pe Linnie?

— Nu, mi-a răspuns Mike, alarmat. S-a pierdut mireasa?

— Nu..., i-am răspuns eu, șoptit. Nu spune asta...

— Am pierdut mireasa? s-a mirat J.J.

Stătea în spatele meu, în pragul ușii. A intrat, iar când m-a văzut, a rânjit.

— Ce bine! Părul tău încă arată aiurea, a zis el, plin de veselie. Acum nu-mi rămâne decât să te pozez...

— Ba nu!

Am păşit afară din cameră.

— Nu e o poză pentru șantaj! a strigat el după mine, neconvingător.

— Lasă-mă în pace! i-am cerut.

M-am îndepărtat înainte ca J.J. să-şi scoată telefonul şi să-mi facă o fotografie numai bună pentru şantaj.

Am verificat în baie, dar Linnie nu era acolo. Am profitat de faptul că aveam la dispoziţie o oglindă şi mi-am încheiat pregătirile. Am îndreptat jetul de aer al uscătorului spre bigudiuri, apoi le-am scos, unul câte unul, şi mi-am scuturat părul. Le-am adunat cu grijă, mulţumindu-i în gând lui Brooke. Buclele mele cădeau lejer pe umeri. Coafura mea, combinată cu machiajul, mă facea să simt că, până la urmă, eram gata de nuntă. Mi-a trecut prin cap că, peste câteva ore, Jesse avea să mă vadă. Pentru prima dată, şi eu eram pregătită să-1 văd.

Mi-am aruncat o ultimă privire în oglindă, apoi m-am dus în camera lui Linnie, ca să verific dacă era acolo. Dar în cameră era întuneric şi liniște. Mă pregăteam să plec, când am observat o dâră de lumină care se prelungea pe podea, iţindu-se din dressing.

*& nuntă/.. cu/бacâa*Am deschis uşa dressingului. Sora mea stătea pe covor, sub umeraşele pe care atârnau hainele mele. Purta

rochia de mireasă si arăta absolut extraordinar. — Bună!

Am încercat să scap de nodul pe care îl simţeam în gât văzându-mi sora în ziua nuntii ei.

—Te rog, nu plânge! a spus Linnie, zâmbindu-mi. O să mă faci să bocesc, şi nici măcar n-am făcut restul fotografiilor.

Mi-am lăsat la uşă pantofii cu toc şi am intrat în dressing. M-am aşezat pe podea, faţă în faţă cu Linnie, netezindu-mi cu grijă rochia.

— Eşti atât de frumoasă!

In mod normal, Linnie ar fi alungat complimentul cu un gest al mâinii sau ar fi făcut o glumă. Dar poate că nu aşa se procedează când eşti mireasă, ori poate ştia că într-adevăr arăta minunat. Mi-a zâmbit şi şi-a înclinat uşor capul într-o parte.

— Mulţumesc!

— Ce cauţi aici?

M-am rezemat de perete. Mi-a trecut prin minte o retrospectivă a ocaziilor când eu şi Linnie stătuserăm aşezate aici, cu picioarele întinse, vorbind despre nimicuri sau râzând până când ne dureau fălcile. Dar era adevărat că, până acum, niciodată nu fuseserăm îmbrăcate atât de elegant pentru o discuţie în dressing.

— Am vrut un minut de linişte, înainte să înceapă totul.

Mi-a surâs şi a adăugat:

— Părul tău arată grozav!

— Brooke m-a ajutat.

— Serios?

— Da. Tot ea m-a machiat.

— Slavă cerului!

Am zâmbit. M-am întrebat cât de mult trebuia să aştept până să-i spun că lumea o căuta şi o aştepta la parter. Părea atât de liniştită, încât mi-am zis că toţi mai puteau aştepta câteva minute.

— A, mi-am adus aminte! Siobhan nu poate să vină la nuntă, am zis eu repede. N-a putut să plece din Michigan. Iţi plătesc eu meniul ei.

— E-n regulă, nu-i nevoie.

S-a aplecat şi m-a privit cu atenţie.

— Ce s-a întâmplat?

Am scuturat din cap. Nu voiam s-o împovărez cu încă un lucru, când urma să se căsătorească atât de curând.

— Nimic.

— Ba da.

Am dat din mână si am recunoscut:

1

— Ne-am cam certat.

Am ridicat din umeri, ca şi când nu ar fi avut importanţă.

— Dar nu-i mare scofală. Nu am neapărat nevoie de ea. Vă am pe voi. Şi, oricum, la anul pleacă la facultate, aşa că...

Deşi Linnie a dat aprobator din cap, mi-am dat seama că nu era de acord cu mine. A întins mâna si mi-a netezit o buclă.

1

— Nu se poate ca întotdeauna să se rezume doar la noi, Charlie, a zis Linnie, de parcă îşi alegea cu grijă fiecare cuvânt. Trebuie să ai prieteni şi în afara familiei.

— Am, i-am spus automat.

M-am întrebat dacă era adevărat.

Linnie mi-a aruncat o privire care transmitea clar că nu mă credea.

— Ce s-a întâmplat cu Jesse?

— Nimic deosebit.

I-am povestit pe scurt isprava cu beţia lui Mike, care îmi stricase cheful.

(Anunţa/... ca/ 6acâa— Dar poate că diseară...

Chiar în timp ce rosteam cuvintele astea, inima mea a început să bată mai tare la gândul că în curând aveam să-1 văd pe Jesse. Peste doar câteva ore.

— Păi, să te distrezi! Numai să ai grijă, mi-a spus Linnie, arcuindu-şi o sprânceană.

— Fetelor!

Ne strigase tata. Mi s-a părut că era pe palier.

— Da? am răspuns amândouă, la unison.

— A venit un tip. Zice că-1 cheamă Ralph şi c-a venit să se căsătorească cu Linnie.

Sora mea mi-a aruncat o privire exasperată, iar eu mi-am dus o mână la gură, încercând să nu izbucnesc în hohote de râs.

— O va căsători *cu* Rodney! am precizat. E judecător!

— Aha! a exclamat tata. Ei, asa mai vii de-acasă! Mi-am * făcut griji c-o să avem parte de vreun duel.

— Trebuie să coborâm? a strigat Linnie.

— In scurt timp, a răspuns tata. Aproape că e timpul pentru şedinţa foto.

» Vocea lui se auzea tot mai slab — pesemne că tocmai cobora scările.

— Deci..., am spus, privind-o surâzătoare pe Linnie. Cred c-ar trebui să te căsătorim, nu?

Linnie s-a uitat în jur, a tras aer în piept şi a dat din cap. I-am întins mâna şi ne-am ridicat amândouă în picioare. Stăteam una lângă cealaltă, aşa cum stătuserăm întotdeauna, încă de când eram mică.

— Da, a încuviinţat Linnie, netezindu-şi trena şi strân- gându-mi mâna. Hai s-o facem!

CAPITOLUL 21

Băiatul cu care o să mă mărit

— E toată lumea prezentă? a întrebat Will, trecându-ne pe toţi în revistă. Suntem gata?

Domnişoarele si cavalerii de onoare se aliniaseră în bucătă- » rie, în ordinea corespunzătoare. Linnie şi părinţii mei aşteptau în sufragerie.

— E o întrebare retorică? a vrut J.J. să ştie, părând nu sarcastic, ci sincer interesat. Suntem gata de vreo douăzeci de minute.

Jenny W. a încuviinţat, iar Elizabeth a dat ochii peste cap. Dar adevărul era că, măcar o dată, J.J. avea dreptate. Ne strânseserăm în bucătărie, astfel încât să traversăm peluza în formaţie completă, spre partea din spate a cortului. Aflasem că a pune la punct grupul

miresei nu era o sarcină uşoară, când nu aveai unde să stai deoparte, înainte ca procesiunea să pornească spre altar. De vreme ce am fi fost vizibili încă de când am fi intrat în cort, nu aveam să ne facem apariţia decât când cununia începea de-a binelea. Din câte ne spusese Will, nu e nimic mai rău decât ca invitaţii să vadă o mireasă îmbrăcată în rochia de nuntă, înainte ca evenimentul să înceapă.

Insă, de fiecare dată când eram gata să pornim, sosea încă un invitat întârziat şi o luam de la capăt cu aranjarea grupului. Mă gândeam la Rodney, care aştepta în faţa cortului, împreună cu părinţii lui. Speram să-1 fi anunţat cineva că eram siliţi să

aşteptăm deoarece lumea continua să vină cu întârziere, nu pentru că Linnie se răzgândise cu privire la căsătorie.

Ultimele două ore fuseseră un vârtej ameţitor; aparent, timpul trecea cu atât mai repede, cu cât se apropia începutul nunţii. Şedinţa foto durase mult mai mult decât îmi închipuisem, şi în final mă dureau obrajii de la atâta zâmbit. Dar acum se terminase. Linnie şi Rodney ar fi vrut să facă fotografiile înainte de ceremonie, nu după (iar încăpăţânarea ca Rodney şi Linnie să nu se vadă înainte de nuntă părea cu atât mai caraghioasă), îşi închipuiseră că aşa invitaţii nu ar fi trebuit să stea degeaba, în vreme ce aşteptau ca mireasa şi mirele să încheie şedinţa foto. Teoretic, era o idee bună. J.J. găsise de cuviinţă să ne atragă atenţia că, dacă Linnie sau Rodney s-ar fi răzgândit în toiul ceremoniei şi n-ar mai fi spus „da", am fi rămas cu o mulţime de fotografii ciudate.

Pe măsură ce se apropia ora de începere a ceremoniei, Will şi Bill intraseră în priză. Păreau să fie în zece locuri deodată. Cei doi alergau de colo colo, amândoi îmbrăcaţi în smoching şi comunicând prin staţiile de emisie-recepţie. Păreau să pună la cale un jaf, mai degrabă decât să organizeze o nuntă.

Mă aşteptasem ca şi alte lucruri să nu meargă bine, dar, pe măsură ce nunta se apropia de început, lucrurile păreau să se calmeze. Brooke îl scosese pe Waffles la plimbare şi apoi îl închisese în camera mea. Căţelul adormise, bucuros, pe pătura pe

care Brooke o aşezase la piciorul patului.

— Şi cum te simţi, Lin? a întrebat-o Danny. Emoţionată?

O vreme, Linnie şi tata stătuseră braţ la braţ. Dar apoi, când a devenit limpede că nu aveam să pornim spre altar foarte curând, se despărţiseră: tata se aşezase pe un scaun, în sufragerie, iar Linnie se rezemase de tocul uşii.

Linnie şi-a dat vălul la o parte, agasată. Vălul îi atârna pe spate — nu urma să şi-l potrivească pe faţă decât când procesiunea noastră urma să pornească — şi era clar că o irita.

— In mare, mă simt pregătită să nu mai pierd vremea în sufragerie.

— Şi eu la fel, a zis Jenny K. mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt. Acum ce ne mai reţine?

— Oamenii care tot vin cu întârziere, a explicat Bill şi, când a trecut pe lângă noi, mi-a adresat un zâmbet rapid. Dar vom fi gata să începem dintr-o clipă în alta, bine?

Am încuviinţat. M-am întors spre Marcus, vărul lui Rodney, alături de care aveam să merg spre altar. Marcus şi Elizabeth râdeau.

— OK! Cred că suntem cu toţii gata de plecare.

Vorbise Will. Când s-a apropiat de noi, toată lumea a încetat să vorbească şi să glumească — era efectul prezenţei impozante a organizatorului de nunţi.

— Linnea — a zis el, întorcându-se spre sora mea —, eşti pregătită?

Ne-am întors toţi spre Linnie, care a aprobat din cap.

— Sunt pregătită.

Cele două Jenny şi Priya s-au apropiat pentru a o ajuta să-şi potrivească vălul pe faţă, apoi toate patru s-au îmbrăţişat scurt.

— De fapt, mă puteţi lăsa o clipă? a întrebat Linnie, taman când Will ridicase iar staţia de emisie-recepţie. Aş vrea să fim doar noi, familia Grant, pentru un minut.

M-am apropiat de Linnie şi de părinţii mei. Am alcătuit toţi şapte un cerc mare, în sufragerie. Eu stăteam alături de Danny, care îşi

petrecuse braţul pe după umerii mei; Linnie era flancată de mama şi de tata, iar Mike şi J.J. stăteau împreună, lângă Danny.

—Te simţi bine? a întrebat-o Mike, iar Linnie a dat din cap.

O-nuntO/- a&6acâu— Am vrut un răgaz, a explicat sora mea.

Simţeam că vocea ei devenea periculos de şovăitoare, ceea ce nu era un semn bun. Acum chiar părea o idee bună că facu- serăm fotografii înainte ca Linnie să aibă prilejul să plângă.

— ... să fiu doar cu familia mea...

Ne-a zâmbit tuturor si am simtit că mă usturau ochii din

> cauza lacrimilor. Am privit înjur, la cercul nostru: fraţii mei, chipeşi în costumele lor asortate, părinţii mei şi sora mea, îmbrăcată în rochie de mireasă. Era o scenă parcă desenată de mama, dar mult mai frumoasă, deoarece se petrecea aievea, acum.

— ... şi să vă mulţumesc... Pentru tot...

Glasul lui Linnie s-a frânt, iar mama a întins mâna si a mângâiat-o pe spate.

— Voiam să vă spun cât de mult înseamnă pentru mine că suntem toţi aici, împreună.

I-a aruncat o privire lui Mike, iar el i-a zâmbit uşor. Palmele lui Danny mi-au strâns umerii. Părinţii mei s-au luat de mână, pe la spatele lui Linnie.

— Eu..., am început, cu voce tremurândă.

Priveam în jur, la fiecare în parte, încercând să găsesc o modalitate de a exprima ceea ce simţeam. Să fim cu toţii aici, împreună, era ceea ce aşteptasem şi ceea ce-mi lipsise atât de mult timp. Dar era mai mult decât atât şi nu ştiam dacă puteam să transpun sentimentul în cuvinte. Nu mi se părea că cele douăzeci şi opt de litere ale alfabetului erau de ajuns.

— Sunt atât de fericită să fiu aid, cu voi!

Privirea mea a întâlnit-o pe a lui Mike şi mi-am dat seama că mă referisem şi la el. Şi Mike facea parte din această familie, iar *tară* el familia Grant fi fost incompletă şi dezechilibrată.

— Am vrut să vă spun...

Am tras aer în piept. Mă pregăteam să le mărturisesc ceea ce

simţeam dintotdeauna, dar nu le spuneam aproape niciodată.

— Vă iubesc!

Lacrimile mele ameninţau să se reverse si am observat că » tata şi-a dres glasul, iar J.J. a dat ochii peste cap, ca atunci când se străduia să nu se lase copleşit de sentimente. Danny m-a strâns iar de umeri şi m-a sărutat pe creştet. Momentul ăsta era mai frumos decât toate cele pe care mi le imaginasem. Aş fi vrut să nu se termine niciodată.

Jenny W. ne-a strigat din bucătărie:

— Alo, familia Grant! Haideţi odată!

Linnie a râs. Ne-am desprins unii de ceilalţi. Ne-am întors în bucătărie şi am revenit la locurile noastre. Am reuşit să mă adun, iar Marcus mi-a întins braţul. Danny s-a răsucit pe călcâie şi mi-a zâmbit ştrengar, iar eu i-am răspuns la fel.

— Suntem gata, a anunţat Linnie.

Will a ridicat aparatul de emisie-recepţie.

— Să mergem!

Will ne-a făcut semn să înaintăm, iar Mike si Elizabeth au * deschis procesiunea, păşind în curtea din spate. Cu toate că nu faceam decât să traversăm bucătăria, mi se părea că era mai mult decât atât. Purtam toţi costume şi rochii, defilam pe lângă frigider şi cafetieră, având senzaţia că participam la un ceremonial si că trebuia să ne simţim onoraţi, deşi eram tot în bucătărie, locul unde, nu cu mult timp în urmă, se mâncaseră covrigi la micul dejun. Până şi echipa firmei de catering părea să simtă solemnitatea momentului, pentru că majoritatea anga- jaţilor se opriseră din treabă şi ne priveau. Lucrau la tortul de nuntă, superb, aşezat pe o tavă rotitoare, pusă pe insula de bucătărie. Tortul avea trei etaje şi flori de zahăr peste tot.

Will ne-a deschis uşa, iar noi am înaintat spre cort. In numai câteva ore, curtea din spate fusese transformată. Drept în mijloc, unde aseară jucaserăm „pune mâna pe steag", se înălţa

O-nuntO/... ai/6atda£'

un cort minunat. Era crem, ancorat cu ţăruşi din doi în doi ' >

metri, şi avea deasupra două vârfuri ţuguiate.

Am păşit afară. Era frig, mult mai rece decât când ieşisem ultima dată din casă. Vântul se înteţise şi am văzut-o pe Jenny K., care mergea în faţa mea, ducându-şi o mână la păr. Mă simţeam recunoscătoare că nu ploua.

Bill ne aştepta în spatele cortului şi a dat din cap când Mike a ajuns la el. A ridicat staţia de emisie-recepţie şi a rostit:

— Muzica! Intră grupul miresei.

Mike şi Elizabeth au intrat în cort, urmaţi de Danny şi de Priya.

Marcus şi cu mine am intrat imediat după ei, iar când am păşit înăuntru, am rămas cu gura căscată. Totul arăta minunat. In partea din spate erau mese rotunde, având numărul fiecăreia la vedere, iar în mijlocul lor erau aranjamente alcătuite din flori si lumânări. Ceva mai încolo se aflau scaune albe, care flancau un culoar presărat cu petale de flori. Din tavanul cortului atârnau instalaţii luminoase şi luminiţe fuseseră aranjate pretutindeni. Totul părea magic.

Nuntaşii ne aşteptau aici: rudele mele şi ale lui Rodney, prietenii lui Linnie, prietenii părinţilor noştri, Jesse, care arăta chipeş în costumul lui negru. Toată lumea se îmbrăcase elegant şi ne privea. Se auzea muzică, iar eu m-am bucurat că nu era vreo piesă de-a trupei Journey. Dar nici nu era marşul nupţial care se cântă de obicei la nunţi şi, după un moment, mi-am dat seama că era o melodie *doo-wop*\ care îi plăcuse dintotdeauna lui Linnie — „Today I Met the Boy I'm Gonna Marry"[2].

Zâmbeam în timp ce păşeam pe culoar, alături de Marcus. Rodney stătea la capătul culoarului. Părea emoţionat, mândru

[1] Stil muzical vocal R&B, foarte răspândit şi apreciat în SUA la sfârşitul anilor '50 şi începutul anilor '60.

[2] „Azi l-am cunoscut pe băiatul cu care o să mă mărit."

şi fericit. Purta costumul gri-închis pe care îl îmbrăcase mai adineauri tatăl lui, iar generalul Daniels, aşezat în primul rând, lângă soţia sa, era îmbrăcat în uniformă. Ralph stătea alături de Rodney, arătând solemn în roba lui de judecător. Am observat că

pantalonii săi păreau mult prea lungi şi că îi atârnau peste pantofi. Aveam senzaţia că, pe sub robă, încă purta costumul lui Rodney.

Când am ajuns la capătul culoarului, domnişoarele de onoare s-au dus în partea stângă, iar cavalerii — în dreapta, postându-se în spatele lui mirelui. Toate aceste mişcări s-au petrecut lin, deşi nu avuseserăm parte de o repetiţie ca lumea. Când am ajuns cu toţii la locurile noastre, a urmat o pauză, apoi Linnie a păşit pe culoar.

Toată lumea s-a ridicat. Invitaţii au pregătit aparatele de fotografiat şi telefoanele mobile, întorşi cu faţa spre sora mea, care păşea încet, cu mama într-o parte şi cu tata în cealaltă. Părea că era gata să plângă şi, totodată, părea că niciodată nu fusese mai fericită.

M-am răsucit şi am văzut că Rodney o urmărea din priviri pe Linnie. Avea o expresie pe care nu o mai văzusem vreodată la el: fericire şi mirare, de parcă se trezise dintr-un vis şi descoperise că visul era real.

Linnie a ajuns în dreptul lui exact când muzica a tăcut, iar părinţii mei au strâns mâinile surorii mele şi s-au aşezat în primul rând, de cealaltă parte a culoarului faţă de familia Daniels.

— Bună! a spus Linnie.

Chiar dacă purta văl, se vedea că zâmbea.

— Bună! i-a răspuns Rodney, tot cu un zâmbet.

— Bună seara! a salutat Ralph, păşind în faţă.

Am observat că unii invitaţi se uitau, pe furiş, când la judecător, când la Max, parcă miraţi că nu el oficia cununia.

(9-nunta... ca6uc/ut— Ne-am adunat astăzi aici pentru a-i cununa pe Linnie şi Rodney-

Ralph şi-a continuat discursul, cu glas încrezător şi sigur, de parcă ar mai fi făcut asta de multe ori, în pofida faptului că era judecător de succesiune. Am oftat de uşurare. Ralph turuia, spunând că azi Linnie şi Rodney se cununau în faţa prietenilor şi a familiilor şi jurau să se respecte unul pe celălalt, la bine şi la rău, la bogăţie şi la sărăcie.

Am aruncat o privire spre primul rând. Tata îşi scosese batista şi clipea mult mai des ca de obicei. Doamna Daniels plângea de-a binelea.

Ralph s-a uitat la invitaţii adunaţi şi a ridicat puţin glasul:

— Dacă cineva aflat aici poate să prezinte dovezi şi motive pentru care acest cuplu nu poate fi căsătorit în mod legal, să vorbească acum sau să tacă pe vecie.

A rostit aceste cuvinte rapid, aproape superficial, şi a aşteptat doar o clipă înainte să continue. Dar apoi, din fundul cortului s-a auzit un glas:

— Eu. Ăăă... da. Eu am ceva de spus.

M-am răsucit pe călcâie şi am simţit că mi se strânge stomacul când am văzut cine vorbise. Era Oily Gillespie. Stătea în picioare, în ultimul rând, ţinând în mână un obiect oval. Purta costum şi cravată şi avea o expresie hotărâtă, neclintită. I-am aruncat o privare lui Danny, a cărui expresie îngrozită reflecta întocmai ceea ce simţeam eu.

Stupefiat, Ralph a clipit.

— OK. Ei bine, e ceva inedit. De obicei, întrebarea asta e mai mult retorică. Dumneata ai ceva de...

— Olly! l-a întrerupt Linnie. Ce naiba *facîi*\

— El a întrebat, a spus Olly, arătând spre Ralph. El a întrebat dacă are cineva ceva de spus, şi am răspuns că da. Pot să vorbesc?

— Nu! au exclamat Mike şi Danny, într-un glas.

Amândoi se răsuciseră cu faţa spre Olly şi în clipa asta arătau mai ameninţător ca niciodată.

— Spărgătorule de nunţi! a strigat J.J.

Fostul iubit al surorii mele a privit înjur, ca şi cum se aştepta să apară poliţia nunţilor şi să-1 salte.

— Am fost invitat, a spus Olly, îndreptându-şi spinarea.

— Chiar aşa? am întrebat-o pe Linnie.

— A fost un gest de bunăvoinţă, a murmurat Linnie, dân- du-şi voalul pe spate. N-am crezut c-o să vină. Nu a răspuns la invitaţie!

— Ar fi mai bine să stai jos! i-a propus Danny, cu voce gravă.

— Teoretic..., a început Ralph, apoi şi-a dres glasul. Întrebarea se referă la cazurile în care cineva are dovezi că unul dintre miri este deja căsătorit sau urmărit de lege... chestiuni care ar invalida căsătoria. Deci...

Dar Ralph nu a apucat să-şi termine ideea. Olly a apăsat un buton pe obiectul oval şi din el a izbucnit o melodie, una care suna destul de familiar. Cu siguranţă o auzisem răsunând de foarte multe ori din camera lui Linnie, când era la liceu. Versurile erau despre o fată pe nume Jennifer, care conducea maşina tatălui ei.

— Ce faci?! l-a întrebat Linnie.

— Ce melodie *e asta?* a întrebat Rodney, fiindcă Olly ridicase obiectul oval — era o boxă portabilă — deasupra capului, ca şi cum ar fi reprodus o scenă din filmul *Say anything*[XIV].

— *A.* fost cântecul nostru în liceu, a murmurat Linnie, dân- du-şi vălul la o parte şi aruncându-i lui Olly căutături crunte.

(9-nuntà... a&âuc/uo

— *Ksx.1.* e yacht rock[1]? a întrebat Mike, cu un aer ofensat. Cine cântă? Air Supply[2]?

— Eric Carmen[3], au răspuns Danny, Oily şi Priya în acelaşi timp.

— Opreşte muzica! i-a cerut Linnie. J.J., nu mai dansa!

M-am uitat la J.J., care începuse să se mişte în ritmul muzicii.

— Scuze! a zis el, zâmbind stânjenit. Melodia asta mă face să-mi pierd controlul.

— Olly, stai jos! i-a spus Linnie.

— Mai întâi o să spun ce am de spus.

A micşorat volumul, a păşit pe culoar şi a început să vorbească:

— Linnea, tu eşti iubirea vieţii mele. Ne-am îndrăgostit prea devreme, atâta tot. Ştiu că relaţia noastră a fost specială. A fost mai mult decât o pasiune între liceeni. Şi chiar cred...

— Oliver! l-a întrerupt Linnie, iar Olly a tăcut. Opreşte muzica!

Vocea surorii mele era blândă, însă fermă, iar Olly s-a con-format. Cortul părea mult mai liniştit acum, când nu se mai auzea

---

[XIV] **Comedie romantică nord-americană, din 1989, regizată de Cameron Crowe.**

nicio melodie yacht rock.

— Îmi închipui că pentru tine trebuie să fi fost greu să vii aici şi să vorbeşti, i-a zis ea. Nu-i vorba că nu aş ţine la tine, *ca la un prieten.*

— Dar…, a protestat Olly, clătinând din cap. Linnie, ce-am avut noi…

— S-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă, a încheiat Linnie fraza, în locul lui. In trecut, ai însemnat mult pentru mine. Dar asta-i tot. Trebuie să mergi mai departe. Nu se

[1] Stil muzical asociat cu genul soft rock, de succes în anii 1970-1980.

[2] Duo australian de soft rock, alcătuit din cantautorul şi chitaristul Graham Russell şi solistul Russell Hitchcock.

[3] Eric Howard Carmen, cantautor american, chitarist şi clăpar.

poate să rămâi agăţat de fosta iubită din liceu. Dacă nu mergi mai departe şi nu laşi trecutul în urmă, o să ratezi lucruri frumoase.

Oily a privit-o lung, apoi a dat aprobator din cap.

— Bine, eu… Îmi pare rău că ţi-am făcut asta chiar la nunta ta.

A privit în jur şi parcă abia acum se vedea stând pe culoar, în centrul atenţiei. J.J. şi-a trosnit ameninţător degetele.

— Scuze, a mormăit Olly, îndreptându-se spre locul lui. Vrei să plec?

Rodney a dat ochii peste cap, dar Linnie şi-a dat aprobarea:

— Poţi să rămâi. Dar… să taci!

J

Olly a făcut un gest de încuviinţare, iar Linnie s-a întors din nou spre Rodney.

— În regulă, a spus Ralph. Dacă nimeni nu mai are nimic de adăugat, să continuăm…

Toată lumea a râs, însă nu pentru că ar fi fost amuzant, ci pentru că aveam cu toţii nevoie să risipim tensiunea.

Ceremonia a continuat. Linnie şi Rodney au recitat jurămintele

pe care le compuseseră singuri. La jumătatea jurământului lui Linnie, a trebuit să şterpelesc un şervețel de la Jenny K. şi i-am fost mai mult decât recunoscătoare lui Brooke pentru că folosise rimei rezistent la apă. Când au terminat cu jurămintele, Ralph a păşit iar în faţă şi a cerut verighetele, pe care Max le-a scos din buzunarul costumului său. După ce au făcut schimb de verighete şi amândoi au spus *da,* Ralph a zâmbit.

— Potrivit legislaţiei în vigoare în statul Connecticut şi în virtutea autorităţii cu care am fost învestit de către statul Connecticut, vă declar sot si sotie. Poti săruta...

Dar restul declaraţiei lui Ralph a fost înăbuşit când Rodney a ridicat-o pe Linnie în braţe şi a sărutat-o, iar toţi au început să ovaţioneze. Nuntaşii au sărit în picioare, aplaudând şi apoi

(9- nanicit.. a&éacâio

fluierând admirativ în vreme ce Linnie şi Rodney îşi prelungeau sărutul.

Intr-un final, când s-au desprins unul de celălalt, i-am zâmbit surorii mele, simţind că mi se punea un nod în gât. Gata! Se căsătorise.

CAPITOLUL 22

Când, siropul de arţar se strică

— Salutare, Stanwich! a strigat Glen, din zona unde formaţia se pregătea, pe scena instalată în partea din faţă a cortului.

Locul unde Linnie şi Rodney făcuseră schimb de jurăminte fusese transformat, cu viteză uluitoare, în ring de dans. Formaţia Any Way You Want It mai avea încă patru membri, toţi cu aceeaşi alură de rockeri de vârstă mijlocie.

— Ce mai faceţi?

J

Au urmat aplauze rare, lipsite de entuziasm, dar Glen a zâmbit ca şi cum ar fi fost aplaudat la scenă deschisă.

— Mă bucur că toată lumea are o seară de pomină!

M-am înfiorat şi am întâlnit privirea lui Danny, care a scuturat din cap şi mi-a zâmbit. Oamenii se învârteau prin zonă, căutând

mesele unde fuseseră repartizaţi. In partea din spate a cortului fusese instalat un panou — completat cu fotografii ale mirilor, de când erau mici — care lămurea schema aşezării la mese. Schema corespundea cu cartonaşele pe care le pregătise generalul, aşezate pe mese. Scrisul de mână de pe cartonaşe era mai puţin înflorit decât te-ai fi aşteptat, însă perfect lizibil.

Mă postasem la intrarea în cort, sperând să dau de Jesse. Dezertase imediat ce începuse ora cocktailurilor de dinaintea mesei şi m-am pomenit că nu mai eram atentă la conversaţiile pe care le purtam, pentru că priveam în jur, aşteptând să se întoarcă. Mi-am netezit părul şi am sorbit din Cola mea Light

*(ty-nu/iM .. ci&6ucâa*cu cireşe, încercând să nu arunc priviri prea ostentative spre intrare.

Pe toată durata orei cocktailurilor de dinaintea mesei, în timpul conversaţiilor cu rudele mele, cu ale lui Rodney şi cu prietenii lui Linnie, pe care nu-i mai văzusem de ani buni, mă gândisem cum aveau să fie lucrurile când se întorcea Jesse. Intr-adevăr, era bine să fim discreti, dar, la urma urmei, ne aflam la o *nuntă.* Puteam dansa împreună fără să stârnim suspiciuni. Poate c-aş fi reuşit să mut cartonaşele cu numele noastre, astfel încât să stăm mai aproape unul de celălalt. Iar apoi, după nuntă...

Am luat o înghiţitură mare din băutura mea chiar în momentul în care Jesse a intrat în cort şi s-a îndreptat spre masa lui.

L-am salutat, grăbindu-mă să-i ies în cale.

— Bună! Nu te-am văzut pe-aici până acum.

— Da, a spus Jesse, zâmbindu-mi, apoi s-a aplecat şi m-a sărutat scurt pe obraz. Arăţi minunat! m-a complimentat el, cu toate că nu se uita la mine, ci spre capătul îndepărtat al cortului, acolo unde se asezase Mike.

— Mulţumesc!

7

Mi-am netezit buclele, multumindu-i cerului că mi-o sco- [1]

sese pe Brooke în cale.

— Şi tu arăţi grozav, l-am lăudat eu.

Chiar aşa era. Purta un costum negru, cu croială strâmtă, o cravată îngustă, şi îşi pieptănase părul cu grijă.

— Păi, în calitate de însoţitor al lui Mike, trebuie să-mi dau toată silinţa.

7

S-a uitat din nou la mine, apoi s-a aplecat puţin mai mult, iar apropierea asta mi-a făcut inima s-o ia la galop.

— Ne putem vedea mai târziu?

— Da.

Mi-a zâmbit şi mi-a făcut cu ochiul.

— Minunat!

Mi-a strâns scurt mâna, a făcut stânga-mprejur şi a dat să plece.

— Sau am putea sta împreună acum. Ştii tu... la nuntă.

— Bine, a răspuns Jesse repede, începând să se deplaseze în direcţia meselor. Sigur. Să-mi rezervi un dans, OK?

— Sper că-ţi place trupa Journey! am strigat în urma lui.

Mi-a aruncat o privire peste umăr şi a zâmbit leneş. Aveam să-l văd pe Jesse în seara asta. Iar dacă Journey are vreo melodie lentă, poate că urma să dansăm în doi, învârtindu-ne în cerc, cu mâna mea în părul lui...

L-am petrecut din priviri. Şi-a tras un scaun la masa lui Mike, l-a bătut uşor pe spate şi s-a aşezat lângă el. Poate că îşi lua îndatoririle de însoţitor în serios, ca să nu mai vorbim de calitatea lui de cel mai bun prieten al fratelui meu. Nu aveam chef ca Jesse sau Mike să mă surprindă zgâindu-mă la ei, aşa că m-am dus la bar, să-mi umplu iar paharul.

— Începem în câteva minute, a anunţat Glen, apoi a ridicat dintr-o sprânceană şi s-a aplecat spre microfon. Vom cânta nişte muzică şi vă vom întreţine cu serenade în timpul petrecerii. Sper că sunteţi gata să... plecaţi într-o *călătorii.*

Era limpede că se aşteptase la o reacţie mult mai însemnată, dar tot ce a primit a fost un *Ohoo!* lipsit de entuziasm, răsunând din

partea din spate a cortului. Dar dacă Glen se simţea deranjat, n-a arătat-o. A cântat teatral un acord de chitară si le-a zâmbit

> nuntaşilor.

— Salut!

Bill venise lângă mine.

— A fost de-a dreptul interesant, a comentat el, dând din cap spre locul unde Olly vorbea cu Elizabeth.

— Mda, am răspuns eu, clătinând din cap. N-am ştiut că trebuia să-i percheziţionăm pe invitaţi, în căutare de boxe portabile.

[1] Joc de cuvinte bazat pe omonimia dintre numele formaţiei Journey şi substantivul *journey* — „călătorie". (N. red.)

(ty-nurtM.. ci&6ucàu— Ei — a spus Bill, pe un ton serios —, aşa învaţă omul.

Am zâmbit.

— Exact.

Stătusem cu ochii pe Olly în primele minute ale orei cocktailurilor, dar se ţinuse de cuvânt si era cuminte. In ciuda acestui fapt, Mike îi luase boxa şi îi spusese că avea să i-o restituie la sfârşitul nuntii.

» Barmanul m-a întrebat ce voiam să beau. Am comandat Cola Light cu cireşe. Deşi a dat ochii peste cap, mi-a pregătit băutura, apoi s-a întors să ia comanda mătuşii mele, Kimberley.

— Deci..., a spus Bill, privind în jur, la invitaţii care fie stăteau în picioare, în grupuri, fie începeau să se îndrepte spre mesele lor. Se pare că totul... se termină cu bine.

A rostit în şoaptă ultimele cuvinte, iar eu i-am zâmbit, fiindcă îl înţelegeam perfect.

— Aşa e. Mă rog, în ciuda fazei cu fostul iubit care încearcă să strice nunta.

— Da, în afară de chestia aia, a râs Bill.

— Da, totul merge bine, am fost eu de acord. Se pare că oamenii se distrează de minune.

— Şi încă n-au auzit formaţia *cover* Journey.

— Charlotte!

Mă strigase mătuşa Liz. Călca apăsat spre mine, cu o expresie îndârjită şi cu ochii mijiţi.

— Aăă... bună!

Îmi era clar că o nemulţumisem cu ceva, dar nu-mi trecea prin minte niciun motiv pentru supărarea ei.

— Vă... distraţi la petrecere?

— Mă *distram,* mi-a răspuns Liz, inspirând şi expirând adânc, de parcă ar fi fost pe punctul de a ţipa la mine. Dar apoi am văzut unde voi sta la masă.

— Am schimbat amplasamentul, am declarat eu şi m-am întors spre Bill, care a confirmat imediat, cu o mişcare a capului.

— Dumneavoastră sunteţi Elizabeth? a întrebat el, zâmbind. Nu vă faceţi griji! V-am mutat. Acum n-o să staţi deloc aproape de Jimmy.

— Stau exact *lângă* Jimmy! s-a răstit ea, arătându-ne zona meselor, apoi a plecat.

M-am uitat într-acolo şi l-am văzut pe bărbatul care probabil că era Jimmy. Părea ceva mai tânăr decât mătuşa Liz şi era foarte dichisit, într-un sacou sport. Dar această impresie favorabilă era tulburată de faptul că se uita urât la Liz, cu braţele încrucişate la piept.

Nedumerită, m-am întors spre Bill.

— Ce-a fost asta?

— Nu ştiu. Doar am mutat-o pe Elizabeth. Ştiu sigur c-am facut-o.

— Pe Elizabeth sau pe Liz?

— Eu...

Bill a tăcut brusc si s-a uitat confuz la mine:

— Nu sunt una şi aceeaşi persoană?

Am scuturat din cap.

— Elizabeth e sora lui Rodney. Face parte din grupul miresei. A fost botezată după Liz...

— Aoleu! Dumnezeule!

Când a înţeles, a căscat ochii, îngrozit.

Lista cu repartizarea invitărilor, reprodusă după fotografia făcută de Brooke — cea pe care tatăl lui Rodney o folosise pentru a pregăti cartonaşele cu numele invitaţilor — era în casă. In mod clar, nu puteam face modificări pe panoul folosit de nuntaşi pentru a afla la care mese fuseseră repartizaţi. Dar nici nu mi se părea că s-ar fi observat dacă m-aş fi făcut nevăzută puţin. Mai întâi avea să fie servită masa, apoi urmau discursurile. Să ratez aperitivele nu mi se părea un mare sacrificiu, dacă astfel puteam împiedica doi oameni să se omoare între ei. Am încercat din nou să surprind privirea lui Jesse, astfel încât să observe că plecam şi să nu se întrebe pe unde eram. Dar am observat că vorbea cu Kyra, verişoara lui Rodney. Fata asta era puţin mai mare decât mine. Jesse îi zâmbea degajat şi se aplecase spre ea, pentru a auzi mai bine.

Bill mi-a ţinut deschisă uşa din spate, iar eu am păşit afară şi m-am înfiorat. Vremea se înrăutăţise de când ieşiserăm din casă. Acum era aproape întuneric şi foarte frig, iar vântul se înteţise. Dar, mai mult decât atât, în atmosferă plutea ameninţarea unei furtuni. Mi-am ţinut poalele rochiei cu o mână, ca să nu mi-o ridice vântul, şi am pornit amândoi, grăbiţi, spre casă.

— Schiţa cu aşezarea la mese e în sufragerie, a spus Bill.

Ne-am îndreptat într-acolo, ocolind cu grijă tortul miresei, aşezat pe căruciorul cu roţi (urmau să-1 ducă în cort), în mijlocul camerei. Un angajat al firmei de catering făcea ultimele retuşuri. Figurinele care îi întruchipau pe miri stăteau pe blatul de bucătărie, ca şi cum ar fi aşteptat ca tortul să fie pregătit.

— Arată minunat! i-am spus bărbatului care lucra la tort.

Mi-a aruncat un zâmbet rapid, stresat, care a dispărut aproape instantaneu.

Privind în jur, mi-am dat seama că alesesem cel mai neinspirat moment pentru a invada bucătăria: furnizorii pregăteau platourile cu aperitive şi ne înconjura o energie debordantă. Am ajuns la jumătatea distanţei dintre bucătărie şi sufragerie, când am auzit un sunet.

— Ce-i asta?

Mi se părea că auzeam ţăcănit de gheare pe parchet şi un urlet înfundat.

Bill s-a oprit în loc, iar în clipa următoare Max a dat buzna în bucătărie, cu răsuflarea tăiată, privind disperat în jur.

— Unde-i Sirop de Arţar? ne-a întrebat.

— Bună, Max! Ce se întâmplă?

Am făcut un pas spre el, întrebându-mă ce fel de pofte culinare[1] avea.

— Trebuie să-1 găsesc pe Sirop de Arţar! a strigat Mike. A dispărut!

— Cine? a întrebat Bill, exact când urletul de mai adineauri a răsunat mai tare.

— Max, despre ce vorbeşti?

— Sirop de Arţar e motanul meu, a explicat Max. L-am ascuns în camera mea.

— Ai avut *o pisică* în cameră încă de când ai venit? m-am minunat eu. Nu-i de mirare că Linnie strănută întruna! E alergică la părul de pisică.

— Ii pare rău. M-a lăsat baltă persoana care stă de obicei cu motanul meu, atunci când lipsesc de acasă, şi am crezut c-o să fie în regulă, dar când am urcat ca să...

Am dat din cap, fiindcă ştiam cu toţii ce activităţi avea Max.

— Motanul a ieşit. Trebuie să-1 găsesc şi...

Cu un urlet, un vârtej alb s-a năpustit în bucătărie, urmat îndeaproape de un vârtej cafeniu şi alb. Mi-am dat seama că acesta din urmă era Waffles.

Nu aveam nicio idee cum de reusise căţelul să iasă din ca-

> mera în care îl închisesem.

Furnizorii au ţipat, iar o angajată a scăpat tava din mână când o pisică şi un câine i-au ţâşnit printre picioare.

— Stai! am ţipat.

[1] Unul dintre efectele secundare constatate ale consumului de marijuana este senzaţia de foame, ceea ce ar explica faptul că Max

— care e consumator de droguri — are diverse pofte. (N. red.)

Eu şi Bill ne-am pus în mişcare. Am încercat să interceptez animalele, care goneau în cercuri prin bucătărie, apoi alergând în zigzag, înainte şi înapoi, când motanul a schimbat direcţia.

Waffles lătra sonor, insistent, iar motanul mieuna amarnic, încercând să scape de el.

— Aici, Sirop! a strigat Max, fugind după motanul lui şi alegându-se cu o zgârietură zdravănă pe braţ.

— De ce sunt animale în bucătărie? a strigat fata care scăpase tava, adunând de pe podea ceva ce semăna cu nişte vafe mici. Aici pregătim mâncarea!

Am bâiguit nişte scuze în timp ce fugeam în jurul insulei de bucătărie. Am ratat la mustaţă zgarda lui Waffles, exact când motanul a ţâşnit printre mâinile lui Max.

Înainte ca Max să înşface motanul, Sirop de Arţar a sărit pe blatul de bucătărie, stârnind iar ţipetele angajaţilor firmei de catering.

— Îmi pare rău! a spus Max.

A încercat să prindă motanul. Animalul îl scuipa, stând cu ochii pe Waffles. Căţelul urla în toată legea, zgâindu-se frustrat la pisică şi alergând de colo colo.

Ceea ce a urmat a părut să se deruleze cu încetinitorul. Teama de dezastrele iminente pare să încetinească timpul. Waffles s-a repezit la felină în clipa în care aceasta a dat să sară pe blatul de bucătărie. Dar a căzut şi amândoi s-au izbit de căruciorul pe care trona tortul miresei.

Am privit neajutorată cum s-a răsturnat căruciorul, cu tot cu tort. Cele trei etaje s-au desprins unele de altele, în cădere. Au aterizat pe podeaua bucătăriei cu un bufnet înăbuşit.

Animalele au gonit în jurul tortului distrus şi apoi au ţâşnit pe uşa bucătăriei, în timp ce noi pur şi simplu am rămas pironiţi în loc, încremeniţi de groază.

Bill s-a uitat la tortul de pe podea, apoi la mine, şi a declarat:

— Nu e bine deloc.

Zece minute mai târziu, priveam din cabina camionetei firmei Where There's A Will. Bill conducea spre Food Mart, încercam să remediem situaţia şi să găsim un înlocuitor pentru tortul miresei.

După ce ne holbaserăm la tortul distrus, care zăcea pe podea, toată lumea a trecut la treabă. Max a fost însărcinat să recupereze animalele şi să le separe. Dovedise că nu era cea mai potrivită persoană pentru această sarcină, dar pentru moment doar pe el ne puteam baza. Bill s-a asigurat că în cort totul era în regulă, iar furnizorii încercaseră să recupereze din tort cât de mult posibil — nu pentru a fi mâncat, ci pentru ca Rodney şi Linnie să aibă alături de ce să se pozeze. Însă mai aveam problema celor o sută cincizeci de invitaţi care se aşteptau să primească desert. Îmi asumasem sarcina de a încerca să găsesc pe cineva care să ne poată livra aşa ceva şi începusem să dau telefoane şi să expediez e-mailuri.

După câteva încercări, am aflat — deloc surprinzător — că nicio cofetărie şi nicio firmă de catering nu ne putea pregăti un tort de nuntă, cu trei etaje, într-o oră. Însă departamentul de cofetărie al supermarketului Food Mart era deschis şi aveau în stoc trei torturi glazurate. Părea cea mai bună soluţie.

Maşina mea era blocată între cele ale invitărilor si dubele cu 1 » echipamente, dar camioneta lui Bill fusese parcată ceva mai departe, pe stradă. Cei de la AAA veniseră dimineaţă, să-i încarce bateria, aşa că puteam pleca în ea.

Cu toate că până în oraş aveam de mers numai zece minute, cu maşina, m-am descălţat imediat de pantofii cu tocuri. Încă nu mă dureau picioarele, dar simţeam că durerea avea să apară în curând şi am hotărât să profit de orice şansă pentru a le acorda o pauză picioarelor mele. Le-am vârât sub mine şi m-am uitat la Bill. Din nou, eram amândoi într-o maşină, conducând prin oraş, ca azi-dimineaţă. Singura diferenţă era că acum amândoi purta, haine elegante.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Bill.

I-am răspuns gesticulând spre noi doi şi i-am zis:

— Pariez că vom fi cei mai eleganţi clienţi din supermarket.

Bill a râs şi mi-a povestit:

— După balul de absolvire a liceului, eu şi câţiva colegi ne-am oprit la un mic magazin de cartier. Toată lumea de acolo se zgâia la noi, fiindcă eram îmbrăcaţi în rochii şi costume şi monopolizaserăm culoarul cu gustări.

Am zâmbit.

— Faza asta e la fel ca...

Am tăcut. Fusesem pe punctul de a-i spune o poveste despre o limuzină de bal rămasă fără benzină şi despre cum e să opreşti la benzinărie când eşti îmbrăcat elegant. Dar mi-am dat seama că nu trăiserăm aceste evenimente nici eu, nici vreunul dintre fraţii mei. Era o scenă din *Grant Central Station.* I se întâmplase lui Cassie Grant şi nefericitului său partener de bal. Se petrecuse doar în tuş, pe hârtie.

Am găsit loc de parcare chiar în faţa supermarketului. Cu toate că nu aveam mult de mers până la intrare, în secunda în care am coborât din camionetă, am început să tremur. Vântul se înteţise şi temperatura scăzuse, şi a devenit evident că rochiile fără mâneci, din mătase, nu sunt cea mai bună alegere atunci când se face tot mai rece cu fiecare secundă şi când e limpede că se prefigurează o furtună.

Ne-am grăbit să intrăm în supermarket. Ajunsă înăuntru, am clipit. Totul — podelele albe, luminile fluorescente de deasupra — părea foarte strălucitor. Brusc, am devenit conştientă că eram mult prea eleganţi pentru o raită la supermarket.

Nu părea să fie multă lume în Food Mart — previzibil, dacă luăm în considerare că era opt seara, într-o sâmbătă. Până şi muzica de fundal părea mai liniştită decât de obicei. O femeie împingea un cărucior, trecând dincolo de culoarul cu lactate, şi doi oameni aflaţi pe culoarul cu gustări se contraziceau cu privire la popcorn. Ei erau singurii clienţi. Majoritatea luminilor caselor de marcat erau stinse, iar la singura casă deschisă aştepta un casier plictisit. Se sprijinea de banda transportoare şi frunzărea o revistă.

Şi zona destinată produselor de cofetărie era pustie: doar o

femeie cu un şorţuleţ alb şi cu şapcă inscripţionată stătea în spatele tejghelei şi îşi butona telefonul mobil.

Am salutat-o în timp ce ne apropiam de tejghea. Femeia a ridicat din sprâncene şi ne-a cercetat din ochi.

— Bună! a răspuns ea, lăsând telefonul deoparte. Cu ce vă pot ajuta?

— Am sunat mai devreme. Eu sunt Charlie Grant. Am zis că avem nevoie de un tort de nuntă. Şi-

Femeia a dat din cap.

— Cele trei torturi, nu?

Am încuviinţat, uşurată că în ultima jumătate de oră lumea nu se înghesuise să le cumpere torturile.

— Da!

— Aşteptaţi o secundă, ne-a rugat ea, îndreptându-se spre uşa din spatele tejghelei, cea pe care scria NUMAI PENTRU ANGAJAŢI. Mă întorc imediat.

M-am răsucit spre Bill, care părea la fel de uşurat pe cât mă simţeam eu.

— Slavă Domnului!

— Exact! Mi-am făcut griji că o să se întâmple ceva rău în ultima clipă…

— Am avut parte de destule pocinoage pentru o singură nuntă, a comentat el.

A pălit şi a întins o mână, vrând să bată repede în panoul de lemn al vitrinei cofetăriei.

— Sper că n-am cobit, s-a speriat el.

— Având în vedere situaţia, nu ştiu ce ar putea însemna să cobeşti, i-am răspuns cu sinceritate.

In acest moment, ce altceva ar fi putut să meargă rău? Să se năruie cortul peste toată lumea? Linnie să-şi dea seama că făcuse o greşeală uriaşă şi să fugă cu Olly? In timp ce aceste posibilităţi — şi altele — au început să mi se perinde prin minte, mi-am dat seama că era posibil ca Bill să aibă dreptate, aşa că am întins repede mâna şi am bătut în lemn, iar el mi-a zâmbit.

— Poate că ne-am grăbit, a zis el, arătându-mi fotografiile etalate pe vitrină, prezentând toate torturile pe care le putea realiza cofetăria, la comandă. Oare Linnie şi Rodney n-ar prefera un tort cu tematică? De pildă, supereroi, roboţi sau prinţese.

Am râs.

— Cred că invitaţii ar fi derutaţi dacă ar vedea un robot pe felia lor de tort.

Bill a surâs.

— Mă rog, poate că ai dreptate...

A tăcut şi şi-a aplecat capul într-o parte, ascultând.

— Ce-i?

Bill a zâmbit şi a ridicat un deget în aer.

— Auzi?

După un moment, mi-am dat seama că o melodie se terminase şi cea care tocmai începea era aceeaşi pe care o alesese Olly Gillespie, în încercarea de a o convinge pe Linnie să-1 părăsească pe Rodney la altar.

Am clătinat din cap, a neîncredere.

— Ei bine, asta...

Am tăcut când am observat că Bill îmi întinsese o mână, zâmbindu-mi cu jumătate de gură.

— Vrei să dansezi?

Cu toate că aveam o mulţime de motive de a refuza — ne *f* aflam într-un *supermarket,* nu era deloc timp pentru dans, Jesse mă aştepta la nuntă —, am descoperit că niciunul dintre ele nu mai conta acum, când îl priveam pe Bill, a cărei mâna stătea întinsă spre mine.

I-am luat mâna, simţindu-i degetele calde peste degetele mele reci. Am rămas aşa o clipă, uitându-ne unul la altul. M-a răsucit în loc, apoi m-a îndepărtat de el. Am simţit că pantofii mei se răsuceau şi ei pe podelele cernite ale supermarketului şi am făcut o piruetă. Culoarul de produse alimentare şi cel de pâine s-au rotit în jurul meu pentru câteva secunde, pe urmă Bill m-a învârtit în sens invers. Ştia să danseze şi am descoperit, cu uimire, că şi eu

ştiam să dansez. M-a răsucit, în timp ce muzica se revărsa din difuzoare. Nu-mi păsa că eram într-un supermarket, îmbrăcată cu o rochie din mătase, şi nici că dansam într-un loc în care de regulă nu se dansează. Ne roteam sub becurile fluorescente si aveam o senzaţie de calm, senzaţia că totul era aşa cum trebuia să fie. Nu mă simţisem astfel în ultimele două zile şi, poate, nici măcar înainte.

— Grant!

Femeia se întorsese. Pe tejghea apăruseră trei torturi mari, în cutii.

— Comanda e gata.

— Vin! am strigat.

Bill m-a mai învârtit o dată, pe urmă mi-am încetat mişcarea şi i-am zâmbit. Şi-a ţinut mâinile pe talia mea încă o secundă. Apoi a făcut un pas în lateral şi am revenit amândoi la realitate, în supermarket.

— In regulă, a spus femeia, în spatele tejghelei, tastând butoanele casei de marcat. Sunt trei torturi... Doriţi si instru- » > mente pentru tăiatul prăjiturilor?

I-am răspuns că nu şi i-am întins cârdul meu de credit „pentru urgenţe". Cu siguranţă, părinţii mei urmau să fie mai mult decât înţelegători când aveau să afle de ce îl folosisem.

— Aveţi nevoie de ajutor? m-a întrebat angajata.

Am semnat bonul şi am aruncat o privire spre cutii.

Erau *mari,* de carton, având capace din plastic transparent — probabil ca să vezi ce cumperi şi, în caz că ai nevoie de prăjituri care să înlocuiască un tort de nuntă, să nu te pomeneşti cu una acoperită cu roboţi din zahăr. Am luat o cutie. Bill le-a luat în braţe pe celelalte două şi i-a zâmbit femeii.

— E OK. Ne descurcăm.

Am ieşit din supermarket cu paşi lenţi. Eram încetiniţi de faptul că duceam torturi foarte mari. In plus, dacă aceste torturi nu ajungeau acasă întregi, nu mai aveam altă soluţie. Uşile automate s-au deschis si amândoi am tresărit când am ieşit în » > parcare.

Nu stătuserăm mult în Food Mart, dar era ca şi când am fi petrecut ore întregi înăuntru. Era întuneric şi vântul bătea cu putere. Am strâns cutia mai tare, străduindu-mă să-mi păstrez echilibrul pe tocuri.

Bill s-a dus la camionetă, iar eu veneam în urma lui. Nici măcar nu-mi păsa că vântul îmi flutura poalele rochiei; mă concentram să duc tortul înăuntru. Eram la jumătatea drumului, când am auzit un tunet înfundat. Un fulger a luminat cerul.

— Aoleu! a exclamat Bill şi a iuţit pasul.

A descuiat portierele chiar în clipa când am simţit pe umăr primul strop de ploaie.

— Nu se poate! am murmurat, mişcându-mă cât de repede puteam.

Ploua din ce în ce mai tare, stropindu-mi capul şi rochia. Picăturile ricoşau din capacul de plastic al cutiei, apoi se scurgeau pe părţile laterale. Speram că primiserăm cutii impermeabile, asa încât să nu aducem la nunta surorii mele nişte torturi ude 1 » leoarcă.

Ţinând cele două torturi în echilibru, pe un braţ, Bill a deschis portbagajul. S-a aplecat şi le-a aranjat înăuntru exact în clipa când l-am ajuns din urmă. Turna cu găleata, cerul era întunecat — cu excepţia fulgerelor —, iar vântul urla. Părea să fie octombrie, mai degrabă decât aprilie. Tremurând, am strâns în mâini cutia.

— II iau eu, a spus Bill, întinzându-se după al treilea tort.

L-a pus pe podeaua portbagajului, alături de celelalte două, apoi a trântit portiera. A fugit spre locul şoferului, eu m-am repezit spre scaunul din dreapta, ne-am aruncat în maşină şi am închis portierele aproape simultan.

In maşină era mult mai cald si mai linişte. M-am uitat la » » I

Bill. Ploaia răpăia în parbriz şi în acoperiş.

— Uau! a exclamat el, trecându-şi degetele prin păr.

Avea picături de ploaie pe smoching şi pe gât. Am simţit pornirea de a întinde mâna şi de a le şterge.

— Pornim?

— Da!

Aproape că ajunseserăm acasă, când Bill mi-a aruncat o privire şi a inspirat adânc.

— Deci...

Şi-a dres glasul.

— Charlie, eu...

Dar n-a mai apucat să-şi termine ideea. O maşină de poliţie, cu semnalele acustice şi luminoase pornite, ne-a depăşit vijelios şi a oprit pe aleea casei mele.

CAPITOLUL 23

RABAAAAAAAAT!

Bill a parcat pe marginea străzii şi, imediat ce a oprit motorul, am sărit din maşină. Doi ofiţeri de poliţie se îndreptau spre partea din spate a casei. Opriseră sirenele, dar girofarul rămăsese în funcţiune — un caleidoscop roşu şi albastru, rotindu-se şi luminând uşa garajului.

— Bună seara, domnilor poliţişti! E vreo problemă? m-am interesat.

S-au uitat la mine. Cu toate că ploaia mă uda până la piele şi mă luptam cu vântul, care ameninţa să-mi ridice poalele rochiei, le-am adresat cel mai responsabil zâmbet de persoană cu frica legii. Insă zâmbetul meu a pălit puţin când l-am recunoscut pe cel mai în vârstă dintre ei. El era cel care ne spusese mie şi lui Mike să plecăm când viraserăm pe Bulevardul Grant.

— Am fost chemaţi aici, a spus poliţistul Ramirez.

Chiar atunci, Bill mi s-a alăturat. Poliţistul s-a uitat lung la noi si ne-a întrebat:

— Deja a început sezonul balurilor?

— E nunta surorii mele, i-am explicat eu în timp ce îmi frecam braţele, încercând să le dezmorţesc puţin.

Poliţiştii au făcut schimb de priviri.

— Ei, asta explică totul.

— Ce anume explică? a întrebat Bill.

— Am primit o plângere referitoare la tulburarea liniştii publice, a răspuns poliţistul Ramirez, continuându-şi drumul spre partea din spate a casei. Pe aici trebuie s-o luăm?

— Da. In cortul din spatele curţii.

Mergeam pe urmele lor, încă străduindu-mă să înţeleg.

— Aţi spus ceva despre o plângere referitoare la tulburarea liniştii publice? Dar...

Deodată, cu o explozie de furie, mi-am dat seama de ce discutam cu doi poliţişti, în ploaie.

— V-a sunat vecinul nostru, Don Perkins, asa-i?

— Nu putem divulga această informaţie, a spus poliţistul Ramirez.

Tocurile mele alunecau pe iarba udă şi mă străduiam să ţin pasul cu el.

— Cred că e vorba despre o neînţelegere. Vecinul nostru, Don, ne poartă pică. E ceva legat de grădina noastră. Sunt convinsă că v-a sunat doar ca să strice nunta surorii mele.

— Aşa o fi, a spus Ramirez. Dar tot trebuie să verificăm aceste plângeri. Nu putem decide ce este şi ce nu este o problemă înainte de a cerceta.

Poliţistul mai tânăr — pe ecusonul lui am citit numele HOPPER — a încuviinţat, dând din cap cu seriozitate.

— Dar..., am protestat eu, încercând să mă ţin după ei.

Habar n-aveam cum să procedez. Nu trebuia să-i las să intre în cort. Ce efect ar fi avut apariţia poliţiei asupra nunţii lui Linnie? Destule lucruri merseseră prost până acum. Nu puteam permite să se întâmple aşa ceva.

Când poliţistul Ramirez a dat să intre în cort, i-am strigat:

— Staţi puţin! Vă jur că totul e în ordine şi că nu e nimic de văzut...

*& nuntO/. cu/6ucâtc*Vorbele mi s-au stins pe buze când poliţistul Ramirez a pătruns în cort şi am constatat că pe ringul de dans se desfăşură o ceartă aprinsă.

Toţi invitaţii se aşezaseră la locurile lor şi, judecând după

farfuriile aranjate şi după prezenţa încremenită a personalului firmei de catering, se părea că se servea cina când se declanşase scandalul. Pe scenă, membrii formaţiei Any Way You Want It stăteau nemişcări ca nişte statui, privind lung la ce se petrecea în fata lor.

Jimmy, Liz şi îndelungata lor gâlceavă ajunseseră într-un punct critic, chiar acum.

— Nu te mai preface! s-a răstit Liz la Jimmy, care a ridicat, teatral, braţele în aer. *Ştii* bine ce-ai făcut! Sau ai uitat ce s-a întâmplat în ’82?

— De ce deschizi subiectul ăsta? a ţipat Jimmy. Cui *ii pasă* de ce s-a întâmplat în ’82?

— Păi, evident că *tie,* unuia, nu-ţi pasă!

Poliţistul Ramirez a mai făcut un pas înăuntru, cu poliţistul Hopper după el. Eu şi Bill am intrat în urma lor, dar nimeni nu a părut să ne observe.

— Întotdeauna faci aşa! a ţipat Jimmy, şi am remarcat că cei doi certăreţi se apropiau tot mai mult unul de celălalt, în loc să rămână la distantă. M-am săturat!

t

— Crezi că *mie* îmi place? a strigat Liz.

Femeia elegantă pe care eram obişnuită să o văd dispăruse de tot: cocul aproape că i se destrămase, iar la ceafa şuviţele îi stăteau în toate direcţiile. Iar expresia ei.... Era ca şi cum tot autocontrolul pe care îl manifestase până acum se topise, iar ea se dezlăntuia.

*

— Da, cred că-ţi place, Elizabeth, a spus Jimmy, pe un ton prefăcut. Iţi place s-o faci pe victima, nu?

— Spre deosebire de *tine, James,* eu nu sunt atât de laşă încât să nu-mi asum răspunderea pentru faptele mele.

— Care fapte? m-a întrebat Bill în şoaptă, cu ochii mari, urmărind scandalul în plină derulare.

— Ai zis cumva că sunt las?

— Da, a răspuns Liz, ridicând tonul. De fapt, ar fi trebuit să zic

că eşti un papă-lapte!

— *Nu* sunt un papă-lapte!

— A, da? Serios?

Liz s-a răsucit spre ospătarul care avea ghinionul să se afle în spatele ei. A luat un piept de pui de pe platou şi l-a aruncat spre Jimmy, iar mâncarea a aterizat pe reverul sacoului său.

— Nu pot să cred c-ai făcut asta! a exclamat Jimmy, întin- zând mâna spre cea mai apropiată farfurie. Eşti...

— Alo! a strigat poliţistul Ramirez.

Vocea lui a răsunat în tot cortul. Atât Jimmy, cât şi Liz au tăcut brusc şi toate capetele s-au răsucit spre poliţişti.

— Calmaţi-vă! Domnule, vă rog să vă îndepărtaţi de friptură!

Jimmy a privit în jos, la farfuria din mâinile lui, şi a lăsat-o imediat deoparte.

S-a auzit zgomotul unui scaun îndepărtat brusc de o masă. Când m-am uitat într-acolo, l-am văzut pe Max, palid la faţă, păşind de-andărătelea, spre ieşire. Se zgâia îngrozit Ia poliţişti.

— Mă duc să... verific ceva..., a mormăit el, pe urmă a făcut stânga-mprejur şi a luat-o la fugă.

Rodney s-a ridicat de la masa mirilor.

— E vreo problemă?

— Am primit o plângere legată de tulburarea liniştii publice, i-a răspuns poliţistul Ramirez. Am venit să verificăm.

— O plângere legată de tulburarea liniştii publice? a repetat tata, ridicându-se şi apropiindu-se de noi. De către cine?

— De *la* cine, l-a corectat J.J., alăturându-se şi el conversaţiei.

L-am privit lung cu toţii, iar el a ridicat din umeri.

— Ce? Aşa se spune corect.

— Nu dezvăluim numele cetăţenilor care au făcut plângeri despre tulburarea liniştii publice, a răspuns sec poliţistul Hopper, ca şi cum ar fi recitat o regulă dintr-un manual. Pentru protecţia lor şi a noastră.

Poliţiştii s-au apropiat de ringul de dans, iar tata, Bill, J.J. şi eu am însoţit-o pe Linnie, care se ridicase şi ea de la masa mirilor.

— Care-i problema? i-a întrebat Ramirez pe Jimmy şi pe Liz.

Amândoi îşi încrucişaseră braţele la piept şi îşi aţintiseră privirile în podea, de parcă voiau să pretindă că nu aruncaseră cu mâncare şi nu ţipaseră unul la celălalt, cu o clipă în urmă.

Jimmy şi Liz se uitau urât unul la altul, dar tăceau. Am aruncat o privire prin cort. Invitaţii rămăseseră aşezaţi la mese. Cameramanul filma în continuare — poate îşi închipuia că ne doream să imortalizeze scenele astea. Personalul firmei de catering se strânsese în partea din spate a cortului, iar formaţia rămăsese pe scenă, parcă urmărind o emisiune televizată deosebit de interesantă.

Linnie, Rodney, Danny, mama mea şi familia Daniels s-au apropiat.

— Domnilor poliţişti, în mod sigur intervenţia asta nu e necesară, a spus mama.

— Când asistăm la o dispută conjugală, suntem nevoiţi să cercetăm, i-a explicat poliţistul Hopper, părând să recite din nou nişte texte învăţate pe de rost. Aşa e procedura.

— Ce-ar fi să ne spuneţi cum a început totul? a propus poliţistul Ramirez, scoţând un carneţel din buzunar;

» » * Jimmy şi Liz s-au iscodit din nou, apoi şi-au ferit privirea.

— Ceva sigur a stârnit cearta asta, i-a descusut el. Doar nu s-a iscat din senin.

Judecând după glasul lui, se simţea frustrat, ca şi cum începea să-şi piardă răbdarea.

— E o poveste mai veche, a explicat generalul Daniels, păşind alături de Rodney. De obicei, încercăm să ne asigurăm că ei doi nu participă simultan la aceleaşi evenimente.

Jimmy şi Liz au pufnit ironic, la unison.

— Bine, a spus poliţistul Ramirez, închizând carneţelul. Sper că nu aveţi de gând să mai ţipaţi unul la celălalt. Şi mâncarea rămâne pe farfurii!

Certăreţii au dat aprobator din cap.

— Deci asta a fost tot? a întrebat Rodney.

— Asta a fost tot, i-a confirmat Ramirez. Am fost chemaţi din cauza tulburării liniştii publice, dar… — a schiţat un gest, arătând spre adunarea cufundată în tăcere — putem spune că nu mai avem o problemă.

S-a uitat la formaţie. Aş fi putut jura că număra amplificatoarele.

— Aveţi grijă să nu cântaţi la volum maxim!

Glen a încuviinţat.

t

— Cred că misiunea noastră s-a încheiat. Felicitări mirilor! li s-a adresat el lui Rodney şi lui Linnie.

Pentru prima oară, l-am văzut zâmbind. Ne-a salutat cu un gest al capului şi a pornit spre ieşirea din cort, cu poliţistul Hopper pe urmele lui. Mi-a trecut prin cap să-1 anunţ pe Max că primejdia trecuse şi că nu avea să fie arestat pentru posesie de droguri, dar apoi mi-am amintit că din cauza lui nu aveam un tort de nuntă adevărat. Am decis că putea să mai aştepte puţin în ascunzătoare.

Nuntaşii începuseră să se mişte din nou. Jimmy şi Liz s-au întors la locurile lor. Încă nu îsi vorbeau, dar măcar nu se mai săgetau din priviri.

— Charlie! m-a strigat Linnie. Unde ai fost?

— Unde am fost? am repetat eu, prostește.

— Exact! a spus soră-mea, luând o înghiţitură din paharul ei cu şampanie şi apoi privindu-mă întrebător. Ai ratat aperitivele. Ţi-am păstrat un minihamburger.

Abia acum mi-am dat seama cât de foame îmi era.

— Mulţumesc! Bill si cu mine am fost să rezolvăm ceva în > legătură cu tortul. Dar acum totul e OK.

— *Tortul?* Oare vreau să ştiu ce s-a mai întâmplat?

Am cugetat o clipă, apoi am clătinat din cap:

— Nu cred că vrei să ştii.

— Atunci, nu-mi spune, a zâmbit Linnie. Mă simt bine la petrecerea mea de nuntă şi aş prefera să nu aflu nimic care să-mi strice cheful.

— Bună alegere!

M-a strâns de braţ şi apoi s-a întors la masa mirilor.

Mi-am adus aminte, dintr-odată, că aveam de făcut ceva. Am scos telefonul din poşetă şi am sunat-o pe cea mai bună prietenă a mea. Inima îmi bătea nebuneşte în timp ce ascultam sunetul de apel. Tocmai când eram convinsă că avea să mă întâmpine căsuţa vocală, a răspuns.

— Bună! am salutat-o, iar în propria voce am auzit uşurare. Nu eram sigură c-ai să-mi răspunzi.

— Bună! Cum e nunta?

Vocea lui Siobhan era puţin mai rece decât de obicei.

— Acum e în toi.

M-am rezemat de barul pustiu.

— Vă distraţi? Linnie arată minunat? m-a întrebat Siobhan. — Da, arată superb. A fost o nebunie. O să-ţi povestesc...

Am tras adânc aer în piept, facându-mi curaj, şi am început să turui:

— Îmi pare rău! Am greşit că ţi-am vorbit aşa. Ar fi trebuit să te sun.

— Şi mie îmi pare rău! N-ar fi trebuit să-ţi spun toate lucrurile alea. Pur şi simplu... Îmi doresc să fi fost acolo. Ar trebui să fiu acolo.

— Nu e vina ta că zborul a fost anulat, am asigurat-o eu, conştientizând cât de ridicol fusese că o învinuisem pe Siobhan pentru aşa ceva. Ştiu că uneori uit de tine când fraţii mei sunt prezenţi. lartă-mă!

După o clipă de tăcere, prietena mea a spus:

— Mulţumesc, Charlie!

— Nu te ignor intenţionat, să ştii.

— Ştiu.

Mai că-i vedeam expresia: un zâmbet abia schiţat şi ochii daţi peste cap.

— Să ştii că te înţeleg. Sigur, nu sunt în situaţia ta, dar îmi închipui că, dacă aş avea fraţi ca ai tăi, şi eu aş vrea să-mi petrec

timpul cu ei, a zis prietena mea.

— Totuși...

— Îți mulțumesc că mi-ai spus toate astea.

— Și ia zi, care-i treaba cu colega de cameră?

Siobhan a gemut.

— E groaznică! Am impresia că și ea mă urăște, deci sper să scăpăm în curând una de cealaltă. Îți povestesc când ne vedem. Cum au decurs pregătirile de nuntă?

— Mă rog...

Nu prea voiam să intru în detalii acum.

— A fost în regulă. Câteva dezastre... minore.

— Dumnezeule! a râs Siobhan. Trebuie să aflu tot! Care-i faza cu Jesse?

M-am uitat spre locul unde Jesse stătea la masă, lângă Kyra și Jenny W., râzând la o replică de-a fetelor. M-am întrebat dacă îmi remarcase lipsa. Deși înțelegeam că nu voia să-i dea de bănuit lui Mike, ar fi putut măcar să-mi vorbească.

— Nu prea știu.

Brusc, mi-am amintit că Bill mă invitase la dans, în supermarket, fără să-i pese dacă ne privea cineva. Mă invitase să dansez pur și simplu pentru că voia să danseze cu mine.

— Ei, atunci putem discuta când vin și eu? Adică mâine.

Am zâmbit. Ardeam de nerăbdare să despic firul în patru, ore în șir, împreună cu cea mai bună prietenă a mea, să-i povestesc despre weekendul ăsta nebun, despre toate suișurile și coborâsurile.

— Asa o să facem. — Melodia asta e pentru Linnie și Rodney! a anunțat Glen.

Pe ringul de dans, mulțimea — inclusiv sora mea și proaspătul meu cumnat, care dansau plini de energie — a ovaționat, iar Any Way You Want It a abordat primele acorduri ale melodiei „Don't Stop Believing".

După calculele mele, o cântau pentru a treia oară, dar dansatorilor nu părea să le pese. Restul mesei decursese fără alte

dezastre majore. Oamenii nu păreau să fi observat că mâncau tort de la supermarket. Tatei îi plăcuse la nebunie şi devorase cel puţin trei felii. Discursurile se desfaşuraseră fără probleme. Al tatei fùsese încântător, la fel şi al soacrei mari. Cel mai bun fùsese al lui Ellis, fratele lui Rodney, care ne surprinsese pe toţi cu un apel pe Skype, din Japonia. Acolo era foarte devreme şi Ellis nu păruse complet treaz, dar, chiar şi aşa, cei mai multi oameni din cort îsi suflau nasul, emoţionaţi, atunci când el terminase de vorbit.

Danny se ridicase şi ţinuse un toast deosebit de emoţionant, declarând că iubirea dintre Linnie şi Rodney fùsese întotdeauna o sursă de inspiraţie pentru el şi că spera că avea să fie destul de norocos încât să găsească o astfel de iubire, într-o bună zi. Am tot aşteptat să o menţioneze pe Brooke, însă Danny şi-a continuat discursul. Am observat că Brooke se ridicase şi plecase; din câte văzusem, deocamdată nu se întorsese. Imediat după aceea, Any Way You Want It începuse să cânte, iar ringul de dans se animase.

Mă alăturasem lui Danny şi fraţilor mei, pe ringul de dans, încercând discret să-mi croiesc drum spre locul unde dansau Jesse, Mike şi Kyra, fiindcă era ultima mea şansă de a fi alături de Jesse. Nunta se apropia de sfârşit. Petrecerea mergea ca pe roate şi toată lumea se simţea bine. In sfârşit, puteam să petrec puţin timp cu Jesse fără să fiu nevoită să-mi fac griji despre altceva.

Dar, cu toate că Jesse îmi zâmbise când mă apropiasem de el si mă luase de mână din când în când, învârtindu-mă sau aplecându-mă pe spate, nu păruse dornic să danseze numai cu mine. Prin urmare, încercarea mea de a dansa cu el mă facea să mă simt jenată. După câteva minute, am renunţat. Dar n-am avut timp să cuget prea mult asupra acestui neajuns, pentru că domnişoarele de onoare m-au atras într-o competiţie de dans care i-a ridicat pe toţi în picioare, râzând şi bătând din palme. Ori de câte ori mă uitam la Jesse, el zâmbea sau îmi facea cu ochiul, însă nu depunea eforturi să vină mai aproape de mine. Am pus acest lucru pe seama faptului că nu voia să-i dea de bănuit lui Mike, dar, cu cât situaţia asta se prelungea, cu atât începea să mă

deranjeze mai mult şi, în cele din urmă, m-am aşezat la masa mea.

— De câte ori au de gând să cânte melodia asta? a bodogănit J.J. şi s-a lăsat să cadă pe scaunul de lângă mine.

Şi-a ridicat telefonul în aer.

— DJJJ e gata de acţiune!

— Să-i mai lăsăm puţin. După aia, te ocupi tu de muzică, i-am zis.

Nu realizasem cât de lungă putea fi melodia aia înainte de a o auzi interpretată live, de trei ori.

— Ce bine! a exclamat J.J. Înseninat şi a început să caute prin *playlist-urAe* lui. Ai vreo preferinţă?

— Atâta timp cât nu e vreo melodie Journey, sunt fericită.

M-am sprijinit de spătarul scaunului şi am privit mulţimea. Simţeam că începeam să mă relaxez.

Oamenii erau împărţiri între mese şi ringul de dans. Cei de la mese îi priveau pe dansatori, discutau în grup sau pur şi simplu se delectau cu tort şi cafea. Olly trecuse cu bine peste respingerea de mai devreme şi îşi petrecuse aproape toată seara vorbind cu una dintre verişoarele lui Rodney, care nu părea deranjată de faptul că el încercase, cu numai câteva ore mai devreme, să o convingă pe mireasă să fiigă cu el. Spre surprinderea mea, Ralph rămăsese la petrecere şi dansa de mama focului. Mike vorbea cu Elizabeth şi cu soţul acesteia. Rodney stătea la marginea ringului de dans, cu părinţii lui. Tata dansa cu Linnie, executând ceea ce noi numeam „dansul arată-cu- degetul, marca Jeffrey Grant". Danny dansa cu mama, învârtind-o pe loc, facând-o să râdă. Încă n-o zărisem pe Brooke, dar eram convinsă că probabil se întorsese la petrecere. Pur şi simplu era greu de identificat, dat fiind că mulţimea era în continuă mişcare.

— Charlie!

Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Danny. Stătea în faţa mea, fericit şi respirând întretăiat, cu nodul cravatei uşor slăbit.

— Hai! m-a chemat fratele meu, facându-mi semn să vin pe ringul de dans. Nu lăsăm niciun Grant în urmă!

M-am uitat în jur şi mi-am spus că nu-mi mai rămăsese de făcut decât să dansez. În mare, situaţia părea să fie sub control. Nuntaşilor le plăcuseră torturile de la supermarket, Linnie şi Rodney erau căsătoriţi, iar formaţia tocmai începea să cânte melodia „Any Way You Want It". M-am descălţat, apoi m-am grăbit să mă alătur familiei mele, pe ringul de dans.

CAPITOLUL 24

Familia Grant

Două ore mai târziu, stăteam pe o canapea, în sufragerie, şi mâneam tort de la supermarket.

— Ai făcut treabă bună! mi-am lăudat eu fratele mijlociu, oferindu-i un dumicat de tort. Iti mulţumesc că ne-ai salvat la » partea cu muzica!

J.J. şi-a înclinat capul într-o parte.

— Pur şi simplu am făcut ce mi s-a cerut, a spus el, cu modestie.

Intr-adevăr, se descurcase bine după ce luase locul formaţiei Any Way You Want It. Ne oferise o combinaţie de melodii pe care se putea dansa, mai vechi şi mai noi, aparţinând de numeroase genuri muzicale, parcă încercând să se asigure că muzica era pe gustul cât mai multor nuntaşi.

Restul petrecerii se desfaşurase de minune: fiiseserăm toţi pe ringul de dans, dansând, cântând versurile cântecelor şi râzând. Danny îmi strecurase pe furiş pahare cu şampanie, generalul şi doamna Daniels dovediseră că ştiau să danseze. Ca de obicei, verişoara Frannie se îmbătase şi începuse să vorbească tare, declarând că ar fi putut să devină doctoriţă, dacă ar fi vrut.

Jesse plecase devreme de la petrecere. Îşi luase la revedere şi le mulţumise părinţilor mei, apoi mă îmbrăţişase şi profitase de moment ca să-mi şoptească la ureche:

— Trimite-mi un SMS când termini aici.

Deşi se iviseră destule ocazii să părăsesc discret petrecerea, descoperisem că nu eram tentată s-o fac. Mă aflam la nunta lui Linnie, la o petrecere în familie şi, în sfârşit, totul mergea ca uns.

Până şi Jimmy şi Liz păruseră să se distreze — evident, în părţi

opuse ale cortului. Era clar că, în pofida faptului că neînţelegerile dintre ei fuseseră cât pe ce să întrerupă nunta, nu aveau de gând să îngroape securea războiului.

Petrecerea continuase. Poate că Don renunţase să se mai plângă sau poate că poliţia nu-i mai răspundea la apeluri. In orice caz, nimeni n-a mai cerut s-o lăsăm mai moale cu gălăgia. La un moment dat, pentru că din ce în ce mai multi invitaţi începuseră să plece, J.J. programase un *playlist,* venise să danseze cu noi şi stătuse aproape de Jenny W. tot restul serii. Exact asta îmi dorisem: să ne distrăm cu toţii, împreună.

Nuntaşii plecaseră rând pe rând, până când rămăseserăm doar eu, Danny şi J.J. pe ringul de dans. Când *playlist-xA* lui J.J. ne-a oferit consecutiv trei melodii cu chitară acustică, am decis că era un semn să punem punct distracţiei şi să intrăm în casă.

Angajaţii firmei de catering lăsaseră bucătăria lună, mult mai ordonată decât era în mod normal. Crezusem că ai mei se duseseră la culcare, dar i-am găsit pe toţi aşezaţi în sufragerie, devorând ce mai rămăsese din tortul de nuntă. Linnie şi Rodney erau acolo. La jumătatea petrecerii, Linnie se schimbase într-o rochie scurtă, albă, mai potrivită pentru dans. Rodney încă purta costumul tatălui său şi îşi slăbise nodul cravatei. Şi părinţii mei erau prezenţi. Tata stătea pe canapea, iar mama — în fotoliul ei. Acum era în trening. Tata purta, în continuare, smoching. Văzând că petrecerea continua aici, am luat o farfurie şi am luat loc pe canapea, lângă Danny.

— Muzica chiar *a fost* bună, a confirmat Mike, punându-şi farfuria goală pe măsuţa de cafea.

Faptul cà Mike încă nu plecase era o surpriză foarte plăcută. Luase parte la petrecerea de nuntă: dansase cu Linnie, vorbise cu rudele noastre şi cu prietenii de familie, părând să se simtă bine. Să-1 văd aici, petrecând timp cu noi, îmi dădea senzaţia pe care ţi-o stârneşte un fluture ce aterizează pe mâna ta: nu vrei să faci niciun gest, de teamă că-1 vei speria şi că-şi va lua zborul.

— Nu-1 încuraja! a spus repede mama.

— Chiar ţi-au plăcut alegerile mele muzicale? l-a întrebat J.J., flatat. Crezi că DJJJ are viitor?

— Nu! am răspuns toţi simultan.

J.J. a părut ofensat şi a luat o gură de tort. M-am lăsat pe spate, rezemându-mă de pernele canapelei şi trăgându-mi picioarele sub mine. Mă simţeam împăcată şi fericită. În ciuda tuturor incidentelor, nunta fusese reuşită. Şi iată-ne împreună, după eveniment, mâncând tort şi râzând.

Meritase să trec prin păţaniile acestui weekend, ca să ajung la momentul de fată. Am luat încă un dumicat de tort si am , > observat că totul părea *perfect.* În cele din urmă, eram toţi laolaltă. Lucrurile reveneau la normal.

— Charlie, nu ţi se pare că felia ta e cam mare? m-a întrebat tata si mi-a luat farfuria din mâini cu atâta iuţeală, încât nu mi-am dat seama decât când a fost prea târziu. Te ajut eu, mi-a zis tata, luând o înghiţitură.

Am protestat în glumă, încercând să-mi recuperez farfuria.

— In frigider a rămas o grămadă de tort, a anunţat mama, clătinând din cap.

Părea obosită, dar fericită, stând ghemuită în fotoliul ei preferat. M-am uitat la ea şi i-am zâmbit. Mi-a zâmbit şi ea, facându-mi cu ochiul.

— Dacă v-aţi ridica de pe canapea, aţi putea să vă luaţi încă o porţie.

— Aţi mâncat destul, a spus tata, cu gura plină, ţinând farfuria departe de mine.

— E felia mea! Tată!

— Cine a plătit pentru tort?

— Teoretic, eu, i-am răspuns, renunţând să mă lupt cu el şi rezemându-mă iar de pernele canapelei.

Le povestisem cum eu şi Bill goniserăm după torturi, la supermarket. Firește, nu menţionasem dansul nostru de lângă culoarul cu produse de panificaţie.

— Bine, fie! a mormăit tata, înfigând fiirculiţa în cea mai mică

bucăţică de tort posibilă şi întinzându-mi-o.

— Mulţumesc!

Mike stătea aşezat pe parchet, în faţa mea, iar eu l-am înghiontit cu degetul de la picior.

— Te-ai distrat?

Mike s-a uitat la mine şi a zâmbit. Pentru prima dată după mult timp, expresia lui era relaxată şi deschisă.

— Da.

Judecând după glasul lui, am ştiut că se simţea la fel ca mine: fericit să fie împreună cu toţi ceilalţi. L-am înghiontit din nou.

— Vezi? Nu e întotdeauna îngrozitor să fii un Grant.

Imediat, zâmbetul a pierit de pe chipul lui Mike.

— Pe bune? m-a întrebat.

— Poate ai uitat cât de mult ne distram împreună, am adăugat eu. Sigur regreţi că n-ai mai venit pe aici atât de mult timp.

— Charlie! Poate că nu-i cel mai potrivit moment, m-a apostrofat Linnie.

Atmosfera din încăpere începea să se răcească, de parcă setările unui termostat tocmai fuseseră modificate. Am explicat iute, având senzaţia că trebuia să vorbesc acum, fiindcă nu ştiam când avea să se mai ivească o altă ocazie:

— Ar trebui să trecem peste vechea poveste cu Mike. După aia, lucrurile se vor întoarce la normal.

Am făcut un gest larg, spre întreaga încăpere, şi am completat:

— Ca acum.

— Charlie, nu înţelegi, a spus Mike, răsucindu-se spre mine.

— Ba sigur că înţeleg, am protestat eu, lăsând furculiţa jos.

Am observat că J.J. şi Danny se priveau, nemulţumiţi. Am insistat:

— Ai dat un intendu tâmpit, deşi nu ar fi trebuit s-o faci, şi ai spus anumite chestii, dar nu vorbeai serios. Acum putem să depăşim faza asta şi să ne vedem de viaţă.

Mike a clătinat din cap şi mi-a spus:

— Ţi-a scăpat esenţialul. Am dat acel interviu deoarece ea mi-a

stricat relaţia, cu benzile ei desenate. A crezut că a fost o glumă şi nici măcar nu şi-a cerut scuze. Am vorbit foarte serios când am dat interviul.

— Michael..., a zis mama, ridicându-se în capul oaselor.

— Chiar vrei să purtăm discuţia asta acum? a întrebat Mike, uitându-se când la mama, când la mine. Chiar o luăm iar de la început? Linnie tocmai s-a căsătorit.

— Bună observaţie! a spus Rodney, împăciuitor. Ce-ar fi să terminăm de mâncat tortul si să ne ducem la culcare? Toată lumea e obosită...

— Mama nu ţi-a stricat relaţia, m-am băgat eu.

— *Glumeşti?!* a zis Mike, ridicând din sprâncene. Vieţile noastre nu erau ale noastre. Au fost doar surse de inspiraţie pentru ea. Şi i-a făcut pe ceilalţi copii Grant să fie exact cum voia să fim noi. Tot ce ar fi vrut să vadă la noi a pus în benzile ei desenate.

— Nu-i corect! a protestat mama, înroşindu-se la faţă. Eu niciodată...

— Niciodată nu ne-ai *întrebat* dacă eram de acord ca vieţile noastre să fie făcute publice în fiecare dimineaţă, în toată America, a zis Mike, uitându-se la mama. Pur şi simplu ai mers înainte şi niciodată nu ai discutat cu noi dacă era bine...

— Aşa că ai hotărât să o umileşti? Să ne umileşti pe toţi? a sărit J.J.

— M-am săturat! a ţipat Mike. Poveştile noastre nu ne-au aparţinut niciodată. I-am spus să nu folosească întâmplarea aia în banda ei desenată, dar nu m-a ascultat. Pur şi simplu a fost ultima picătură! Ultima!

— De ce n-ai spus nimic atunci? a întrebat J.J. În schimb, ai stat deoparte, ca un laş.

Am auzit-o pe Linnie trăgând adânc aer în piept, iar Danny s-a aplecat spre noi şi a intervenit:

— OK, oameni buni. Cred că ar trebui să ne oprim o secundă...

— Ce drăguţ din partea ta, J.J. ! a exclamat Mike, scuturând din cap. Drăguţ din partea ta că-mi spui *acum* ce părere ai.

— Ți-aș fi spus atunci — s-a răstit J.J. —, dar nu erai aici!

— N-am fost aici fiindcă nu suport chestia asta! a țipat Mike, ridicându-se în picioare. Ea vrea să fim o familie perfectă, indiferent dacă suntem sau nu așa. Nu-i pasă! Ne-a prezentat în fața Americii ca pe o familie extraordinară, din care toată lumea vrea să facă parte.

— Dar suntem o familie extraordinară! am strigat eu, ridicându-mă în picioare.

Linnie și Rodney s-au privit cu teamă. Mi-am continuat ideea:

— Îmi place să fiu o Grant și știu cât de norocoasă sunt. M-am săturat să mă milogesc de tine să faci parte dintr-o familie pentru care unii ar ucide ca s-o poată avea. Și să știi că întotdeauna o să-mi placă benzile desenate ale mamei.

— Mda, păi, banda s-a încheiat, a zis Mike, iar mama a tresărit. Și casa a fost vândută. Deci nu e chiar minunat, până la urmă.

— Păi..., am început eu, căznindu-mă să mă exprim. Mda, dar...

Mike a clătinat din cap și s-a răstit la mine:

—Trăiești într-o fantezie! Trăiești într-o afurisită de revistă

> de benzi desenate.

— Ba nu!

Acum țipam de-a binelea. Simțeam că mă năpădeau lacrimile.

— Lucrurile sunt în regulă aici. Tu nu prea ai fost prin preajmă, ca să te convingi de asta.

M-am așezat, cu senzația că replica mea fusese reușită. I-am aruncat o privire lui Danny, vrând să-i văd reacția, dar el părea să poarte o conversație mută cu părinții mei. Își aruncau priviri pline de subînțeles și mama clătina din cap.

— Cred că..., a început Danny, apoi a oftat. E timpul?

— Sheridan! a zis mama, pe un ton de avertizare.

O senzație neplăcută s-a ivit în stomacul meu.

— Hai să nu facem asta acum! a propus tata, cu un ton plin de gravitate, țintuindu-1 cu privirea pe Danny.

— Ce se întâmplă? a întrebat Linie. Ce să nu facem acum?

— Habar n-am, a spus J.J.

Judecând după expresia lui Rodney, nici el nu ştia despre ce era vorba.

— Nu e momentul potrivit, a zis mama şi a început să adune farfuriile.

— Orice-ar fi, spuneţi-ne! a cerut Mike, dezgustat. Vă rog, putem spune *măcar o dată* adevărul în familia asta?

M-am întors spre Danny. Mă aşteptam să văd un zâmbet care să mă asigure că nu aveam de ce să mă îngrijorez. In schimb, fratele meu stătea aplecat, cu palmele pe genunchi.

— Ce se întâmplă? a întrebat J.J.

Fanfaronada lui dispăruse, iar în clipa asta părea mult mai tânăr.

— Care-i faza? a cerut Linnie să ştie, cu o undă de nelinişte în voce. Sunteti... e cineva bolnav?

J

— Nu, a răspuns tata imediat, iar mama a scuturat din cap. Dumnezeule, nu! Nu-i nimic de genul ăsta!

— Sunt bine, a spus ferm mama. Şi tatăl vostru la fel.

— Cineva trebuie să ne spună ce se petrece! a ţipat J.J., cu voce spartă.

— Divorţează, a răspuns Danny. Asta se întâmplă.

In cameră s-a lăsat o tăcere grea, ca şi cum tot aerul ar fi fost absorbit. Părea că toată lumea îşi ţinea respiraţia.

M-am uitat la părinţii mei. Simţeam că mă sufocam. In mintea mea, repetam în neştire cuvintele *nu, vă rog, nu,* asemenea unei rugăciuni sau unei mantre, o expresie pe care o rosteşti pentru a ţine relele la distanţă. Poate că înţelesesem greşit. Poate că Danny înţelesese greşit, fiindcă aşa ceva nu era posibil...

— Noi..., a zis tata, uitându-se în treacăt la mama, care fixa covorul cu privirea, cu buza de jos tremurând. Nu aşa voiam să vă spunem...

Brusc, am înţeles de ce, în filme, personajele care primesc veşti proaste se prăbuşesc deseori la pământ. Eram sigură că, dacă aş fi încercat să mă ridic, picioarele nu m-ar fi susţinut. Părinţii mei

tocmai îmi zguduiseră lumea.

— Vom fi mereu o familie, a intervenit mama. Asta nu se va schimba niciodată. N-o să divorţăm acum. Mai întâi, o să încercăm să locuim separat...

— Iar prioritatea noastră va fi mereu fericirea copiilor noştri, a spus tata, aplecându-se spre noi.

*(ty-nunfO/... at/6ucàu*Acum vorbeau mai repede, iar eu aveam senzaţia că repetaseră ce aveau să spună. Brusc, erau actori într-o piesă. Ajunseseră la un fragment cu replici pe care le ştiau foarte bine.

— Şi voi nu aveţi nicio vină. Pur şi simplu...

A făcut un gest vag cu braţele, deschizându-le larg, ca şi cum aşa ne-ar fi ajutat să înţelegem de ce se termina o căsnicie de treizeci si cinci de ani.

— ...lucrurile astea se întâmplă, a încheiat el fraza.

— De ce ţi-au spus ţie? l-a întrebat J.J. pe Danny, ţintuindu-1 cu privirea.

Încrederea lui în sine şi zâmbetul dispăruseră, ceea ce mi se părea tot atât de sfâşietor ca vestea pe care tocmai o primiserăm. Parcă îmi vedeam fratele fără armura lui protectoare, mult mai mic si mult mai uşor de rănit.

> — Sunt cu numai un an mai mică decât Danny, a spus Linnie, clătinând din cap. V-aţi gândit că n-aş putea face faţă, dacă mi-aţi fi spus?

— Asta e important acum? a întrebat Danny.

— Pentru mine este important, a spus J.J. aruncându-i lui Danny o căutătură urâtă.

— Eu mă ocup de finanţele lor, a explicat Danny.

Părea epuizat, ca şi cum nu ar mai fi avut pic de energie.

— Au avut nevoie de mine ca să împart bunurile, aşa încât procesul să decurgă mai lin.

— Deci nu doar vă „separaţi", a spus J.J., schiţând cu degetele ghilimele în aer. Voi divorţaţi. Deja aţi luat hotărârea.

Părinţii mei s-au privat, apoi s-au uitat în altă parte. Taceau, iar

asta a părut să țină loc de confirmare. M-am întors spre fraţii mei. Toţi, cu excepţia lui Danny, păreau loviţi de bombe.

Când am vorbit, vocea mea a răsunat dogit, ca şi cum tăcusem mult timp:

— De asta...

Am tras aer în piept şi am continuat:

— De asta ati vândut casa.

Imediat ce am spus-o, am conştientizat încă un lucru.

— De asta pune mama capăt benzii desenate.

— Bineînţeles că-i pune capăt acum, a spus Mike. Nu poţi să scrii despre familia perfectă, când tu tocmai o destrami.

— De parcă tu ai fi mai breaz! m-am răstit la el. Nu cred că ai dreptul să exprimi vreo opinie cu privire la chestia asta, când n-ai mai dat pe-acasă de un an şi jumătate.

Cuvintele mi-au ţâşnit pe negândite de pe buze.

— Charlie! m-a apostrofat Danny.

Sunase a avertisment, ceea ce m-a enervat si mai tare.

— Tu n-ai niciun cuvânt de spus în familia astt., am zis eu, ignorându-1 pe Danny şi răsucindu-mă spre Mike. In ultimul an şi jumătate, ai făcut tot posibilul să te lepezi de ea.

— Deci n-am dreptul nici măcar la o părere?

— Nu. Şi poate că, dacă ai fi fost aici, am fi putut avea o Zi a Recunoştinţei adevărată sau un Crăciun cum trebuie...

— A, deci acum e vina mea? s-a răstit Mike şi două pete roşii i-au apărut în obraji. Din cauza mea divorţează?

— Bineînţeles că nu, a răspuns tare tata, încercând să pună capăt conflictului.

Îmi dădeam seama că nu aşa se aşteptase să decurgă discuţia noastră.

— Nu fi caraghios...

— Deci ce urmează? l-am întrerupt.

M-am uitat la mama, încercând să înţeleg cum de putea fi aceeaşi persoană care, cu doar câteva minute în urmă, îşi luase o a doua porţie de tort şi îmi făcuse cu ochiul. Cum de reuşise să se

poarte aşa, când ştiuse adevărul de la bun început?

— Vindeţi casa şi apoi… o să staţi în două locuinţe separate, iar noi ne vom împărţi timpul între voi?

— Păi…, da, a spus tata, după ce a devenit limpede că mama nu avea de gând să intervină. Avem lucruri de pus în ordine, desigur. Dar tu o să te duci la facultate la toamnă, aşa că oricum o mulţime de lucruri se vor schimba.

Am simţit din nou un gol în stomac. Aveam senzaţia aia teribilă când ştii că ai dreptate, însă ai vrea să te înşeli. M-am gândit la toate certurile dintre părinţii mei, la ultimele luni, pline de furie, de uşi trântite şi de cuvinte nespuse. Chiar şi azi, deşi observasem canapeaua din camera părinţilor mei, refuzasem să pricep. Mă prefacusem că nu se întâmpla nimic, sperasem că se va rezolva de la sine. Deodată, atitudinea mea mi se părea culmea stupidităţii şi a lipsei de maturitate.

Si acum trebuia să rămân în Stanwich, să mă duc la facultate aici, când nu mai aveam o casă în oraşul ăsta? Când familia mea nu avea să mai locuiască împreună, aşa cum ar fi trebuit? Am râs aspru, fără pic de veselie:

— Mda. Nu mă mir că nu voiati să rămân în Stanwich.

Stiati că totul o să se schimbe.

> Mama a dat să spună ceva, însă am întrerupt-o:

— Ştiţi ce aţi avut cu toţii în timpul facultăţii? am întrebat, privindu-mi fraţii. Aţi avut un cămin la care să vă întoarceţi! Cu totii v-ati întors aici, la dormitoarele voastre, la lucrurile voastre. Noi toţi vă aşteptam, de fiecare dată. Eu ce-o să am? Cum va fi totul pentru mine? Voi aveţi propria casă, o viaţă a voastră. Dar eu nu voi avea asa ceva. Nu voi avea un cămin.

Vocea mi s-a frânt la urmă şi mi-am cuprins faţa în palme; o simţeam fierbinte si lacrimile ameninţau să se reverse în orice

> » clipă.

— Iar *tu…*, am spus, îndreptându-mă de spate, trecându-mi o mână peste faţă şi uitându-mă urât la Mike, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi. Ai fi putut să te întorci aici timp de doi ani, şi ai ratat

şansa. Eşti fericit, nu? Ai vrut să nu mai faci parte din această familie, iar acum ţi se îndeplineşte dorinţa.

— Nu sunt *fericit,* Charlie, a spus Mike, şi am văzut că ochii lui luceau de lacrimi. Bineînţeles că nu. Si mai du-te dracului » 1

pentru c-ai spus asta!

— Aveţi grijă cum vorbiţi! ne-au mustrat părinţii noştri, la unison, apoi s-au uitat unul la altul, parcă nehotărâţi dacă era cazul să râdă sau să plângă.

Umerii lui Linnie se scuturau de plâns. Rodney stătea lângă ea şi o mângâia pe spate. J.J. era roşu la faţă şi clipea des.

— Copii..., a spus tata, spărgând tăcerea şi frecându-se la ochi.

Părea epuizat şi, brusc, arăta cu cinci ani mai în vârstă.

— Ar trebui să dormim puţin, şi poate că dimineaţă...

— Dimineaţă, când vom fi prezentaţi drept familia perfectă? a întrebat J.J. Când vom apărea la televiziunea naţională?

Linnie a lăsat să-i scape un hohot de râs total lipsit de veselie.

— Pe termen lung, totul va fi spre bine, a spus tata, cu glas liniştit.

Am rămas cu toţii aşezaţi pentru un timp. M-am întrebat dacă aşa se simt oamenii care trec printr-un cutremur sau printr-o tornadă: stai printre dărmături şi printre frânturile a ceea ce, cu doar câteva momente în urmă, a fost viata ta, întrebându-te cum ai ajuns acolo şi ce se va întâmpla acum, când totul e distrus.

— Mă duc la culcare, a anunţat mama. Mâine ne aşteaptă o zi importantă. Cei de la *Good Morning America* vor fi aici la opt, aşa că...

Nu şi-a terminat fraza, şi m-am întrebat dacă replica ei i se păruse la fel de seacă precum mi se păruse mie. A ieşit din cameră, iar tata s-a ridicat un moment mai târziu, luând sacoul smochingului şi petrecându-şi-1 peste braţ. Situaţia era înrăutăţită de faptul că încă purta smoching, ca un memento al faptului că, în urmă cu numai o oră, dansaserăm cu totii, fericiţi.

— Noapte bună! ne-a urat tata, cu voce obosită. Am vrut doar...

Ce a vrut să spună a rămas nerostit. A oftat, s-a întors şi a ieşit

din cameră, cu paşi grei.

Sufrageria a rămas tăcută pentru o clipă. Mi-am privit fraţii, întrebându-mă cum de camera asta, care fusese dintotdeauna unul dintre cele mai plăcute şi mai liniştite locuri din casă, se transformase brusc într-o zonă de război.

— Ar trebui să mergem şi noi la culcare, a propus Linnie, iar Rodney a încuviinţat şi i-a întins o mână, ajutând-o să se ridice.

Sora mea încă era îmbrăcată în rochia de mireasă, iar Rodney, în costumul tatălui său. Mă simţeam foarte aiurea. Ar fi trebuit să fie cea mai fericită zi din viata lor, si uite cum se

> * > încheia! Aşa îi trimiteam în luna de miere?

— Ne vedem mâine, a spus Rodney.

De obicei, vocea lui era veselă, dar acum cumnatul meu nici măcar nu încerca să fie optimist. Îşi ţinea în continuare braţul petrecut pe după umerii surorii mele.

— Noapte bună! ne-a zis Rodney.

I-am privit în tăcere şi nimeni nu le-a urat noapte bună. Mi-a trecut prin minte că niciunul dintre fraţii mei nu o făcuse deoarece, la fel ca mine, simţeau că ar fi fost o minciună sfruntată, de vreme ce nu fusese şi nici nu avea să fie o noapte bună.

— Te simţi bine, Chuck? m-a întrebat Danny.

Am scuturat din cap. In momentul ăsta, *bine* mi se părea o stare necunoscută.

— Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus! i-am reproşat eu, conştientizând abia acum trădarea lui.

Cum de putuse *Danny* să nu-mi destăinuie vestea divorţului?

— N-au vrut să-ţi spun, mi-a răspuns Danny. Dacă ar fi fost după mine, ţi-aş fi zis, Chuck. Doar ştii asta.

— Cum de n-ai ştiut? m-a întrebat Mike.

— Hei! l-a avertizat Danny, pe un ton ridicat.

Dar Mike nu l-a băgat în seamă şi a continuat:

— Chiar nu ai bănuit nimic?

În cuvintele lui am simţit o ironie plină de cruzime.

— Doar *locuieşti* aici. Eşti singura care locuieşte cu ei! Şi n-ai

avut nici cea mai vagă idee? m-a întrebat Mike, clătinând din cap. Cultul tău pentru familia Grant te-a orbit. Ai crezut întotdeauna că familia asta e specială...

— *Este* specială! am ţipat.

Vocea mi s-a frânt şi încă o lacrimă mi s-a prelins pe obraz.

— N-ai auzit? a ţipat Mike la mine. Nu mai există nicio familie Grant! S-a terminat!

Mi-am trecut podul palmei peste faţă, ştergându-mi lacrimile.

— Vino! m-a chemat Danny, ridicându-se în picioare. Simt nevoia să... Nu mai pot sta în casa asta. Hai să mergem! Să plecăm cu toţii!

— Unde? a întrebat J.J.

Danny a ridicat din umeri. Recunoşteam neastâmpărul ăsta. Danny avea aceeaşi privire ca atunci când merseserăm să bem *milkshake,* doar noi doi, când eu aveam nouă ani, si sfârşiserăm prin a ajunge la graniţa canadiană. Am fi ajuns până la Montréal, dacă am fi avut paşapoartele cu noi.

— Afară, a spus Danny.

A pornit spre uşă, apoi s-a uitat la mine.

— Chuck, vii şi tu?

Am scuturat din cap. Chiar dacă era iraţional, aveam senzaţia că, dacă plecam, dacă ieşeam din casă, situaţia ar fi devenit reală. Dar, dacă nu mă mişcăm de aici, din locul unde stătusem când lumea mea se prăbuşise, poate că avea să se dovedească a fi doar un vis care părea foarte real şi din care încă mă mai puteam trezi.

— Vin eu, a spus Mike, luându-mă prin surprindere. Şi eu simt nevoia să plec de aici.

Din prag, Danny mi-a aruncat o privire şi am ghicit că încerca să-şi dea seama dacă eram în regulă. In mod normal, de dragul lui, aş fi încercat să-i adresez un zâmbet, ca să nu se îngrijoreze. Insă acum nu mă simţeam în stare să zâmbesc. Danny s-a întors şi a ieşit din încăpere, alături de Mike.

J.J. s-a îndreptat şi el spre uşă, apoi s-a oprit şi s-a întors spre mine.

— O să fie bine, m-a asigurat el, deşi în vocea lui nu răsuna niciun pic de încredere.

— Chiar crezi asta?

Eu, una, nu credeam. Habar n-aveam cum avea să arate viata ' ' > noastră, dacă nu mai eram toţi împreună, în această casă, dacă nu mai eram o familie, toţi şapte. Nici măcar nu-mi puteam imagina.

— E pur şi simplu o chestie pe care trebuie să o spui, a zis J.J. cu voce liniştită.

A ieşit si el. O secundă mai târziu, am auzit usa de la bu- cătărie trântindu-se şi apoi, sunetul unui motor de maşină.

Am stat de una singură în sufragerie, încercând să nu mă gândesc că, doar cu puţin timp în urmă, camera asta fusese plină de oameni care mâncau tort. Visasem la momentul când toată lumea avea să se întoarcă acasă. Crezusem că astfel, în sfârşit, lucrurile reveneau la normal. Nu ştiusem că avea să fie începutul sfârşitului. Un ceas nevăzut măsurase timpul rămas până când noi, cei şapte Grant, aveam să fim iar o familie, nu răspândiţi care pe unde. Nici nu-mi trecuse prin cap că se isprăvise cu familia Grant, cu familia unită.

M-am gândit să urc în camera mea, dar apoi mi-am amintit că Brooke era acolo. Insă, totodată, ştiam că nu puteam să rămân aici, în camera unde totul se năruise.

Acum, când fraţii mei plecaseră, îmi doream să fi plecat şi eu cu ei. Am înţeles pornirea lui Danny de a ieşi, de a încerca să lase dezastrul ăsta în urmă. Voiam ca măcar un lucru să meargă asa cum îmi doream.

Am luat o hotărâre. Mi-am înşfăcat poşeta şi am început să-i scriu lui Jesse un mesaj.

Eu

Bună. Petrecerea s-a terminat. Pot să vin la tine?

CAPITOLUL 25

Între timp, la subsol...

Mă aşezasem pe braţul canapelei, în subsolul casei lui Jesse,

frângându-mi mâinile şi impunându-mi să respir adânc. Jesse îmi răspunsese la mesaj, dându-mi de ştire că uşa laterală era deschisă. Mă invitase să intru singură şi să-i trimit un SMS când ajungeam acolo.

Mi-am netezit rochia, mi-am flexat degetele de la picioare în pantofii mei cu tocuri, apoi m-am ridicat şi m-am învârtit prin subsol. Mă simţeam agitată, ca şi cum energia care curgea prin mine mă împiedica să stau locului. Mi-am trecut degetele prin păr. Speram că măcar o parte dintre bucle se menţinuseră. Ploua de ceva vreme, aşa că, mergând de la maşina mea până la casa lui Jesse, mă udasem binişor; când plecasem de acasă, nu-mi dăduse prin minte să iau o umbrelă.

Am încetat să mă învârt prin subsol şi m-am forţat să mă aşez iar pe canapea. Mi-am vârât picioarele sub mine. Am aruncat o privire înjur: subsolul arăta la fel ca în vacanţa de Crăciun. Canapeaua, masa şi scaunele din colţ erau aceleaşi, la fel şi vechea masă pentru jocul miniatural de hochei. Ghirlandele şi figurinele cu Moş Crăciun dispăruseră, desigur. Dar, în afară de asta, nimic nu se schimbase. Prin urmare, nu pricepeam de ce subsolul îmi lăsa altă senzaţie.

De fiecare dată când derulasem în gând ce se întâmplase între mine şi Jesse în acea seară de iarnă, subsolul lui căpătase dimensiuni formidabile; fiecare amănunt îmi rămăsese înregistrat în amintire: senzaţia provocată pe pielea mea goală de canapeaua tapiţată cu velur, felul în care lumina lunii îl scăldase pe Jesse. Totul păruse perfect şi romantic. Dar acum…

Cu cât stăteam mai mult aici şi contemplam ceea ce mă înconjura, cu atât îmi dădeam seama că era un subsol obişnuit. Un colţ de covor era pătat. Am văzut că, într-un loc, tapiţeria de pe braţul canapelei era uzată. Pe măsuţa de cafea zăceau firimituri de chipsuri şi o doză de Dr. Pepper.

E bine, mi-am spus eu hotărâtă. Asta era realitatea subsolului lui Jesse, aceeaşi ca în decembrie. Nu avea rost să mă supăr pentru că nu se potrivea cu ce-mi aminteam eu. Dar acum eram

iar aici. Asupra acestui lucru trebuia să mă concentrez, nu asupra părinţilor mei, asupra certurilor sau a faptului că familia mea era distrusă, făcută bucăţi.

Am auzit paşi pe scări şi, din nou, mi-am trecut degetele prin păr.

— Bună! m-a salutat Jesse, cu un zâmbet. Ai reuşit să vii!

— Da.

Încercaţi să-mi menţin vocea calmă şi relaxată, ca şi când era absolut normal să mă întorc aici, ca si când nu era deloc

* > neobişnuit să fim din nou singuri.

— Cum a fost restul petrecerii? m-a întrebat Jesse, aşezân- du-se alături de mine, pe canapea, şi petrecându-şi un braţ peste spătarul acesteia.

— A fost frumos.

Cel puţin asta era adevărat. Nunta fùsese frumoasă. Tot ce se întâmplase după nuntă fùsese îngrozitor. Am izbucnit:

— Mă bucur tare mult că ai venit acasă weekendul ăsta! Îmi pare... foarte bine că te văd.

Jesse a zâmbit şi s-a sprijinit de spătarul canapelei. Faptul că părea complet relaxat era normal, fiindcă se afla la el acasă, dar

(9-nunt/t... a&âac/uo

relaxarea lui mă făcea să conştientizez şi mai acut cât de agitată eram. Îmi simţeam pulsul în gât.

— Mă bucur că am avut ocazia să mă reîntâlnesc cu Mike. Şi cu tine, a adăugat Jesse. S-ar putea să plec mâine-dimineaţă, devreme. Au venit în Stanwich câţiva prieteni de-ai mei şi am stabilit să meigem împreună la Mohegan Sun...

Am încuviinţat, deşi simţeam că stomacul mi se strângea ca un ghem. Jesse avea de gând să plece mâine? Îmi închipuisem că aveam să ne vedem în seara nunţii, că urma să vorbim şi apoi, să fim împreună. În fanteziile mele, Jesse nu se ducea la o statiune-cazinou.

— Şi pe urmă, înapoi la şcoală, a zis el.

S-a întors spre mine, cu fruntea încreţită, şi şi-a înclinat uşor

capul într-o parte.

— Mai spune-mi o dată, unde o să te duci la facultate?

Am tras aer în piept, gata să spun „Stanwich”. Dar oare opţiunea asta mai era valabilă, dat fiind că tot ce mă ţinuse aici dispăruse?

— Voiam să merg la Universitatea din Stanwich, i-am răspuns. Dar…

— Deci o să rămâi în oraş, a spus Jesse, dând din cap. Foarte bine! O să te distrezi.

Mi-a zâmbit leneş.

— Vei frânge inimi prin campus.

Am surâs, cu toate că aveam o senzaţie ciudată în piept. De ce spusese asta? De ce vorbea despre mine şi despre alţi ţipi? Nu-şi dădea seama că pe *el* îl voiam?

Situaţia încă era OK. Mă aflam aici, cu Jesse, pe canapeaua lui, şi purtam o rochie frumoasă. Totul era *in regulă. Î*ncerca să-mi facă un compliment. Pur şi simplu se exprimase ciudat, asta-i tot.

— Poate…

— Eu sunt convins că aşa va fi, m-a asigurat Jesse. Dintotdeauna te-am considerat drăguţă, Charlie.

Nedumerirea mea de mai înainte s-a risipit imediat. Am simţit ceva cald răspândindu-se înăuntrul meu.

— Zău?

— Normal! Dar acum… acum eşti jMpmlrăguţă. Ştiu că nu se cade să mă gândesc la sora lui Mike ca la o ţipă sexy, dar…

A clătinat din cap. Îmi venea să zâmbesc cu gura până la urechi.

— Dar tu m-ai considerat drăguţ vreodată?

Surâsul lui sugera că nu era îngrijorat cu privire la un posibil răspuns negativ. Am stat pe gânduri o clipă. Era ca şi cum aş fi fost întrebată dacă oceanul e albastru sau plin de apă. Răspunsul era clar, orbitor de evident. Am tras adânc aer în piept şi i-am răspuns cu o întrebare:

— Mai ţii minte aniversarea de paisprezece ani a lui Mike?

Jesse a ridicat dintr-o sprânceană. Mi-am amintit că ieri, la Inn, spusese că astea sunt chestii copilăreşti. Am început să povestesc:

— Şi-a serbat ziua de naştere într-un local unde se juca *laser tag*. Şi, la un moment dat, tu şi eu eram în lift, urcând la al doilea etaj. Îţi aminteşti?

— A, da, a zis Jesse. Sigur...

Era limpede că nu-şi amintea.

— Mai ştii când s-a blocat liftul? M-am speriat, iar tu m-ai luat de mână.

Trebuia să-i mărturisesc ce simţeam, să-i zic că îl consideram

> *

mai mult decât drăguţ.

— Sau când tu şi Mike eraţi într-a douăsprezecea şi aţi făcut poze pentru balul de absolvire, la noi acasă? M-ai rugat să-ţi îndrept papionul...

Simpla rostire a acestor cuvinte m-a transportat înapoi în timp: stătusem în holul nostru din faţă, mai aproape de Jesse ca niciodată, şi îi îndreptasem papionul negru. Simţisem parfumul pe care îl purta şi încercasem să trag de timp, aranjându-i papionul cât mai încet cu putinţă, doar ca să pot rămâne mai mult lângă el.

— Mda, a confirmat Jesse.

In continuare, părea nedumerit. Probabil că nu înţelegea de ce, dintr-odată, îi vorbeam de trecut.

— Te consideram mai mult decât drăguţ, i-am mărturisit, simţind că-mi ardeau obrajii. Am cam făcut o pasiune pentru tine.

Jesse a zâmbit.

— Ai *făcut?*

S-a tras ceva mai aproape de mine, întinzând mâna şi dân- du-mi părul peste umăr, după care a adăugat:

— La timpul trecut?

Am scuturat din cap, iar zâmbetul lui s-a accentuat. S-a aplecat şi mai mult spre mine. Mi-a cuprins faţa în palme şi m-a sărutat. I-am răspuns la sărut cuprinzându-i umerii cu braţele, iar Jesse m-a întins pe canapea, trecându-şi palmele peste mătasea rochiei mele.

— Ce drăguţă e!

S-a desprins de mine şi mi-a privit rochia, frecând mătasea între degete.

— Mulţumesc!

Îmi cam pierdusem răsuflarea. M-am întins spre el, ca să-l sărut din nou. Mi-am aruncat un pantof pe podea. Încercând să mă descalţ şi de celălalt, am simţit că tocul se înţepenise în braţul canapelei.

— Lasă-mă pe mine, a spus Jesse.

S-a ridicat repede, mi-a scos pantoful, l-a lăsat să cadă pe podea, iar după aceea şi-a strecurat mâna în sus, pe piciorul meu gol, facându-mă să mă înfior. S-a aplecat şi m-a sărutat iar. Jesse mi-a zâmbit, apoi şi-a înclinat din nou capul spre mine. In timp ce ne sărutam, timpul părea să stea în loc. Am făcut o foarte scurtă pauză ca să-mi scot cerceii, care mi se încurcaseră în păr. Şi-a strecurat mâinile la spatele meu şi îşi făcea de lucru cu fermoarul rochiei. M-am deprins de el şi m-am ridicat în capul oaselor, iar Jesse s-a tras înapoi.

— Eşti în regulă?

— Da. Doar că...

M-am uitat la el, încercând să imortalizez clipa, să mi-o întipăresc în minte.

— Nu-mi vine să cred că se... că tu si cu mine...

J

Nu-mi găseam cuvintele.

— ...că asta se întâmplă cu adevărat.

I-am zâmbit si l-am sărutat. M-a sărutat si el, dar l-am sim- ţit şovăind. S-a îndepărtat puţin de mine. Capul i se sprijinea pe umărul meu.

—Jesse? am întrebat după un moment, neştiind ce se întâmpla. S-a rostogolit uşor de pe mine, astfel încât să mă poată privi. — Vreau să mă asigur că suntem pe aceeaşi lungime de undă, Charlie. Cred că eşti grozavă.

Mi-a mângâiat obrazul cu un deget, apoi s-a jucat cu o şuviţă din părul meu.

— Dar nu vreau să-ţi faci o impresie greşită. Pur şi simplu ne distrăm, bine? Nu e ceva *serios.*

Din tonul lui, am înţeles că se aştepta să fiu de acord cu el. Fericirea mea începea să pălească încetul cu încetul.

— OK, m-am învoit eu, încercând să ignor ceea ce auzisem. Nu-i nevoie să fie ceva serios chiar acum, am adăugat, cu un râs ascuţit. Dar... asta nu înseamnă că, într-o bună zi...

Mi-am plimbat degetele pe braţul lui şi i-am surâs, plină de speranţă. Insă Jesse nu zâmbea.

(9-nuntOi- cu/ 6itcàa— Ştii..., a spus el, răsuflând adânc. Eu sunt la facultate...Tu o să începi facultatea la anul... Hai să nu transformăm chestia asta în altceva decât ar trebui să fie, bine? De ce să punem presiune pe noi, inutil? Înţelegi ce zic?

Mi-a zâmbit ca şi când i-aş fi răspuns sau aş fi fost de acord cu el şi s-a aplecat să mă sărute iar.

L-am sărutat, deşi o mulţime de gânduri mi se învârteau prin minte. Parcă refùzam să înţeleg ceea ce tocmai auzisem. Jesse Foster nu trebuia să spună aşa ceva. Pur şi simplu nu trebuia.

O secundă mai târziu, mi-am dat seama de ce ideea asta era greşită. Jesse chiar *spusese* lucrurile astea. Jesse, persoana reală, din faţa mea, nu versiunea pe mi-o creasem în minte atâţia ani, cu totul străină de Jesse cel real.

Era un tip de treabă. Era drăguţ şi săruta bine. Dar, de fapt, doar atât ştiam despre el. Nu ştiam care era filmul lui preferat, nici numele colegului său de cameră, nici care era cea mai mare frică a lui. Nu era cine crezusem eu că era. Persoana aceea nu exista. Acel băiat reprezenta o sumă de trăsături pe care le proiectasem asupra lui, plus câteva interacţiuni reale, cărora le atribuisem mult prea multă însemnătate.

Când am înţeles aceste lucruri, m-am desprins de el, împingându-mă în coate.

— Jesse...

— Ce-i?

Mi-a zâmbit, arcuindu-şi o sprânceană.

— Vrei să mergem în casa de oaspeţi?

— Nu.

Probabil că i-am răspuns puţin cam abrupt, căci a rămas descumpănit.

Mi-am petrecut părul pe după urechi şi l-am privit. Pentru prima dată, nu vedeam persoana la care mă gândisem an în şir, băiatul care alcătuise obiectul prea multor dorinţe. Nu-1 aveam

În faţă pe băiatul care mi se păruse grozav când îl văzusem pe coridoarele Liceului Stanwich. Acum, era doar... un tip oarecare. Nu l-am văzut pe cel la care visasem ore întregi, imaginându-mi cum ar fi fost să mă vadă cu adevărat, să mă aleagă pe mine. Aura care îl însoţise mereu — cea despre care începeam să înţeleg că era rezultatul creaţiei mele — pălise. Era ca şi cum îl transformasem într-un personaj din banda desenată a mamei: prea lustruit şi perfect. Şi absolut bidimensional. Nu-1 cunoşteam pe tipul care şedea pe canapea, alături de mine. Şi nici el nu mă cunoştea.

— Ar trebui să plec.

Când am rostit curantele, am realizat că exact asta doream.

Jesse s-a ridicat mai mult.

— Am făcut eu ceva aiurea?

— Nu, i-am răspuns repede, deoarece era adevărat.

Nu se punea problema că Jesse făcuse sau nu făcuse ceva. Pur şi simplu nu era persoana care mă autoconvinsesem eu că era. Şi nu din vina lui. Chiar dacă fùsese plăcut să-1 sărut, trebuia să plec.

— Nu cred că e o idee bună să rămân aici.

— Aha! a exclamat Jesse, clipind.

Evadent, nu înţelegea ce se schimbase în ultimele minute.

— Îmi pare rău.

M-am ridicat şi mi-am luat poşeta. Ştiam că, dacă m-aş fi uitat la el, stând întins, având cămaşa uşor şifonată acolo unde mâinile mele îl atinseseră, aş fi ajuns iar pe canapea, sărutându-1.

M-am oprit în faţa uşii laterale. Mi-am scos cheile din poşetă.

— Ne mai vedem, da?

— Da, a răspuns Jesse.

Mi-a zâmbit puţin confuz, dar binevoitor.

Deja se întindea după telecomandă. Cât de uşor trecuse de la momentul nostru împreună la dorinţa de a se uita la televizor!

— Ai grijă de tine, Charlie!

— Şi tu la fel!

I-am zâmbit, dar el s-a rezemat de spătarul canapelei, fără să se uite la mine. Am ieşit din subsol, păşind în aerul rece al nopţii şi trăgând adânc aer în piept. Intre timp, ploaia se oprise.

Tocmai urcasem în maşină, când mi-a sunat telefonul. L-am scos din poşetă şi am văzut că mă suna J.J. Am ezitat o secundă, apoi am răspuns.

— JJ?

— Bună, Charlie! a turuit el. Ştii... Am cam fost arestaţi...

CAPITOLUL 26

Dă-mi un semn

Goneam pe şosea, cu mobilul într-o mână şi strângând volanul cu cealaltă. J.J. nu îmi explicase clar unde se aflau. Am presupus că se referea la secţia de poliţie de pe Stanwich Avenue, dar când a încercat să-mi explice cum să ajung acolo, a început să folosească indicaţii *à la* J.J.: niciodată nu folosea nume de străzi şi mereu facea prea multe descrieri ale copacilor care semănau cu profilul unor persoane celebre. In cele din urmă, Mike îi luase telefonul din mână si îmi trimisese locaţia pe Google Maps, iar după aceea convorbirea se întrerupsese.

Dacă J.J. ar fi fost singur, aş fi pus la îndoială ce-mi spusese. După ani de exagerări, învăţasem să nu-i dau crezare. Dar faptul că Mike şi Danny îl însoţeau, iar Danny nu luase telefonul, ca să mă asigure că totul era în regulă, mă facea să mă simt foarte agitată. Mi-am adus aminte de expresia lui Danny, când ieşise din sufragerie: păruse că o căuta cu lumânarea. Cu siguranţă că o găsise.

Am accesat online adresa şi am urmat indicaţiile. Lumina

farurilor se proiecta în noaptea neagră ca smoala. După câteva minute, mi-am dat seama că n-ar fi trebuit să fiu singura care se ducea să-i ajute şi că probabil n-ar fi trebuit să mă îndrept direct spre fraţii mei, ci să mai anunţ pe cineva. De exemplu, pe părinţii mei.

Insă am alungat gândul ăsta. Nu aşa procedau fraţii Grant. Chiar şi la trei ani, când încă nu învăţasem să folosesc propoziţii

complexe şi să mă ţin bine pe picioare, ştiam că nu trebuia să pârăsc, dacă vreunul dintre fraţii mei mă necăjea. Rezolvam totul între noi şi apelam la o autoritate mai înaltă doar când era absolut necesar.

Chiar şi aşa, nu ar fi trebuit să fiu singura care sărea să-i ajute. Când am ajuns la un indicator de oprire, am staţionat ceva mai mult decât de obicei — nu că ar fi contat, fiindcă oricum nu era nicio altă maşină în spatele meu — şi l-am sunat pe Rodney. Mi-am închipuit că nu strica să-i telefonez singurului avocat al cărui număr era în memoria mobilului meu. S-a activat căsuţa » vocală. Nu era de mirare, dat fiind că îl sunam în noaptea nunţii lui. I-am lăsat un mesaj, comunicându-i puţinul pe care îl ştiam despre situaţie, apoi i-am trimis, într-un mesaj, locaţia pe care mi-o dăduse J.J.

Urmam indicaţiile GPS-ului, luând virajele pe care le semnala vocea robotică a aplicaţiei (înlocuisem vocea aia standard cu cea a unui tip australian, pe care îl botezasem Hugh). Abia când am ajuns aproape de ei mi-am dat seama, cu inima strânsă, încotro mă îndreptam.

Cu siguranţă, asta nu era secţia de poliţie. Era Bulevardul Grant. Acolo, pe marginea străzii, staţiona SUV-ul închiriat de Danny. Ceva mai încolo, am văzut maşina poliţiei din Stanwich. Sirena nu era în funcţiune, dar girofarul rămăsese pornit. Luminile rotitoare, albastre şi roşii, care străpungeau întunericul, păreau nepotrivit de vesele, de parcă ne-am fi aflat într-un parc de distracţii, nu în locul unei arestări.

Fraţii mei stăteau în picioare, lângă trotuar, în şir indian. In faţa

lor era un ofițer de poliție, cu o lanternă îndreptată în jos. Un mic cerc de lumină strălucea pe asfalt. Am oprit în spatele vehiculului de poliție și am coborât din mașină, cu inima cât un purice. Părea o situație serioasă. *Nu* arăta deloc bine.

— Rămâi pe loc! mi-a ordonat tăios polițistul, iar eu m-am oprit imediat.

A ridicat lanterna spre mine, iar eu am mijit ochii.

— E sora mea, i-a zis J.J. Ați putea să n-o orbiți cu lanterna?

A urmat o mică pauză. Poate că J.J. și-a dat seama că-i vorbise unui om care avea o armă și dreptul de a-1 trimite la închisoare.

— Vă rog! a completat el.

Lumina lanternei a coborât și am clipit des, ca să-mi alung punctele albe de pe retină.

— Pot să...?

Am făcut un gest spre frații mei. Nu eram sigură dacă aveam voie să mă mișe din loc.

Stația de emisie-recepție de pe umărul polițistului a pârâit, iar el și-a aplecat urechea spre ea. Mi-a făcut semn să înaintez, fluturând plictisit din mână.

M-am grăbit să ajung la frații mei.

— Ce se întâmplă? i-am întrebat, printre dinți.

— Îți mulțumesc c-ai venit! mi-a spus Danny.

Mi-a zâmbit scurt și și-a frecat fața. Părea epuizat și îmbătrânit. M-am bucurat că niciunul nu purta cătușe.

— De ce v-au arestat?

Cu toate că încercam să vorbesc cât mai încet, din cauza îngrijorării tonul meu devenea tot mai pițigăiat și mai strident.

— Nu ne-a arestat, a răspuns repede Mike. Suntem... „Reținuți" e cuvântul corect?

— Nu s-au formulat niciun fel de acuzații, a explicat J.J., dând din cap. Nu ni s-au citit drepturile[1].

[1] Când efectuează o atestare, polițiștii nord-americani îi avertizează pe cei arestați că au dreptul de a păstra tăcerea și că pot refuza să răspundă la întrebări sau să ofere informații înainte

de proces, precum şi că au dreptul la un avocat din oficiu, în caz că nu îşi pot permite să angajeze unul.

(QnusitO/ .. a&âac/aa

Fraţii mei au schimbat priviri vinovate. Danny s-a uitat la indicatorul cu Bulevardul Grant. Brusc, mi-am dat seama de ce ne aflam aici.

— Ati încercat să furaţi indicatorul!

> Nu o formulasem ca pe o întrebare.

— La momentul ăla, ni s-a părut o idee bună, a şoptit J.J. Pur şi simplu treceam cu maşina prin zonă. Simţeam nevoia să ne descărcăm nervii, si atunci am văzut bulevardul...

— Nu ştiu de ce e aici poliţaiul ăsta, a spus Danny. Parcă ne *aştepta.* De fiecare dată când am luat indicatorul, pe-aici era complet pustiu...

— Guvernatorul statului Connecticut locuieşte în Stanwich Woods, le-am explicat, arătându-le intrarea în complexul rezidenţial. Întotdeauna există un poliţist aici, când guvernatorul vine în oraş.

— Aha!

Informaţia asta a părut să-1 dezumfle pe Danny.

— Mă rog, vestea bună e că, de fapt, n-am *făcut* nimic, a spus J.J., străduindu-se să vorbească pe un ton vesel. Abia apucaserăm să ne căţărăm pe stâlp când a apărut tipul de colo.

— Nu cred că e de bine, a zis Mike, scuturând din cap.

— Oricum, e mai bine decât dacă am fi fost prinşi în flagrant, furând indicatorul, a subliniat J.J. Nu poate să ne acuze decât de intenţie. În plus, ne poartă pică.

M-am uitat nedumerită la fratele meu.

— De ce v-ar purta pică?

J.J. a dat din umeri.

— A pierdut o grămadă de timp cu noi, în noaptea asta.

Poliţistul a lăsat deoparte staţia de emisie-recepţie şi s-a întors cu fata la noi.

Acum, că nimeni nu-mi mai îndrepta în ochi raza unei lanterne,

mi-am dat seama că îl recunoşteam. Era ofiţerul Ramirez, pe care îl văzusem cu numai câteva ore în urmă.

Poliţistul s-a încruntat la mine, iar eu i-am făcut cu mâna. S-a uitat la fraţii mei.

— Vă mai întreb o dată ce faceaţi aid, a spus poliţistul, cu voce gravă.

Fraţii mei s-au privit şi şi-au dat seama pe loc care era dilema: nu puteau recunoaşte că încercaseră să fure un obiect aflat în proprietatea oraşului. Pe de altă parte, era posibil ca asta să fie singura soluţie pentru a scăpa de suspiciunea că i-ar fi pus gând rău guvernatorului.

— Âăă..., am intervenit eu, când am observat că tăcerea se prelungea. Sunt sigură că...

Dar n-a mai fost nevoie să născocesc o explicaţie, fiindcă o maşină-hibrid a apărut şi a parcat, silenţioasă, în spatele maşinii mele.

Portierele s-au deschis. Rodney şi Linnie au coborât, mijind ochii în lumina lanternei.

— J.J.? a strigat Linnie, încercând să-şi ferească privirea.

— Ei nu cumva sunt mirii? a întrebat poliţistul Ramirez.

— De ce au venit Rodney şi Linnie? a vrut Mike să ştie.

— Eu l-am sunat pe Rodney, am recunoscut eu, simţindu-mă în acelaşi timp şi uşurată, şi foarte vinovată pentru că fuseseră nevoiţi să părăsească apartamentul nupţial ca să vină aici, în frig. M-am gândit că n-ar fi o idee rea să avem un viitor avocat pe-aproape.

Rodney ne-a salutat şi s-a apropiat de noi. A făcut ochii mari când a observat maşina de poliţie şi pe cei trei fraţi ai mei, toti aliniati.

— Ce se întâmplă aici?

— Bună seara din nou, domnule poliţist! l-a salutat Linnie, fluturând din mână spre omul legii.

Aveam impresia că prezenţa a încă doi membri ai familiei Grant

nu avea darul de a-i îmbunătăţi starea de spirit.

— El e Rodney Daniels, avocatul familiei Grant, a explicat J.J., dând din cap spre cumnatul nostru.

Un muşchi a zvâcnit în maxilarul lui Rodney. Bănuiam cât de greu îi era să nu-l corecteze pe J.J. şi să-i spună că, de fapt, încă nu era avocat.

— Aşa e, a confirmat Rodney.

S-a uitat în jur, la noi toţi, şi a oftat.

— Mersi mult, băieţi! Exact aşa voiam să-mi petrec noaptea nuntii.

— Care e problema? a întrebat Linnie.

— Păi, suntem pe *Bulevardul Grant,* i-am răspuns, uitân- du-mă la ea cu subînţeles. Problema e că s-au apropiat prea mult de locuinţa guvernatorului.

Sora mea a priceput la ce mă refeream.

— Pe bune?! i-a întrebat pe fraţii noştri, clătinând din cap. Tocmai în seara asta v-aţi apucat să faceţi aşa ceva?

— Când guvernatorul este la reşedinţa sa, maşinilor care nu aparţin riveranilor nu le este permis să parcheze pe această stradă, a spus poliţistul Ramirez, gesticulând spre SUV-ul lui Danny. Am văzut acest vehicul parcat pe marginea străzii, gol, apoi i-am văzut pe aceşti trei indivizi încercând să se caţăre pe stâlp. Au refuzat să-mi spună ce intenţii aveau şi i-am reţinut pentru comportament suspect.

Rodney şi-a dres glasul şi a tras de tivul hanoracului său.

II cunoşteam pe Rodney îndeajuns de bine încât să-mi dau seama că îşi dorea să fi fost îmbrăcat în costum şi cravată, nu în jeanşi şi un hanorac vechi, inscripţionat cu numele Dartmouth.

— Care este comportamentul de care îi suspectaţi?

— Evident că încercau să vandalizeze proprietatea oraşului, a răspuns poliţistul Ramirez. Doar nu s-au căţărat pe stâlp ca să admire priveliştea.

Fraţii mei au schimbat o privire. Sperasem ca poliţistul Ramirez să nu fi ghicit intenţia celor trei, dar apoi mi-am dat seama că, de

fapt, era bine că oraşul avea un om al legii capabil să pună cap la cap astfel de lucruri.

— Dar n-au vandalizat-o. Corect? a întrebat Rodney, făcând un pas înainte. Au adus vreun prejudiciu real?

In vreme ce formula întrebarea, s-a uitat îngrijorat la fraţii mei. Dar Mike a clătinat discret din cap.

— Nu, a răspuns poliţistul Ramirez, după o scurtă pauză. Important e că nu le este permis să se afle aici. Siguranţa guvernatorului...

— Pe guvernator nu l-ar deranja că suntem aici, a spus J.J., cu seninătate. Este un fan.

— Un *fan?*

Se părea că poliţistul Ramirez îşi pierdea răbdarea, aşa că i-am transmis lui J.J., prin semne, s-o lase mai moale.

— Mama noastră creează benzi desenate, m-am grăbit eu să-i explic. Şi guvernatorului îi plac. Dar sunt sigură că nu l-ar deranja...

— E vorba de protocol! a explodat poliţistul Ramirez. Nu voi decideţi ce ar vrea sau nu ar vrea guvernatorul...

— L-am putea întreba, a propus J.J.

— Ce idee grozavă! a spus sarcastic poliţistul. Ce-ar fi să-1 *trezim* pe guvernator şi să-1 întrebăm?

Era clar că se săturase de noi.

— Nu-i nevoie, a spus J.J., arătând spre intrarea în cartierul Stanwich Woods. Guvernatorul e aici.

Ne-am răsucit cu toţii. Intr-adevăr, l-am văzut pe guvernatorul Walker. Îmbrăcat într-un vindiac şi jeanşi, se apropia de noi. Plimba un câine mare, care îl trăgea înainte. Animalul arăta de parcă cinci câini de rase diferite ar fi fost puşi într-un blender. Rezultatul era un trup gălbui, cu blană miţoasă, urechi drepte şi o faţă uşor turtită. Când ne-a zărit, a început să dea frenetic din coadă şi să tragă şi mai tare de lesă.

— Bună seara, domnule guvernator! l-a salutat poliţistul Ramirez, silindu-se să vorbească degajat.

— Bună seara! a răspuns guvernatorul, venind în direcţia noastră. Ce se întâmplă aici?

S-a oprit la câţiva metri de fraţii mei.

— Doar... un incident minor, a răspuns poliţistul Ramirez. Nimic important.

— Âstia nu sunt fraţii Grant? a întrebat nou-venitul, făcând » » ’

un pas mai aproape de noi.

— Bună seara! l-a salutat Linnie, oferindu-i un zâmbet strălucitor si o fluturare de mână.

— Aha! a exclamat guvernatorul Walker, clipind de câteva ori, fără să înţeleagă ce se întâmpla. Mă bucur să vă revăd atât de curând. Dar... ce căutati aici?

Poliţistul a făcut un gest către fraţii mei şi a spus:

— I-am surprins pe aceşti trei indivizi încercând să distrugă bunurile din proprietatea oraşului.

Vocea lui căpătase brusc o cadenţă oficială, ca şi când repeta declaraţia de la o viitoare conferinţă de presă, iar asta nu a avut darul să mă liniştească.

— Proprietatea oraşului? a repetat guvernatorul, în continuare nedumerit. Adică?

S-a uitat înjur, iar ochii i-au poposit pe indicatorul Bulevardului Grant.

— Te referi la indicator? a întrebat, clătinând din cap şi râzând. Dar asta e fix ca în banda desenată! Ce amuzant!

Poliţistul Ramirez şi-a dres glasul, iar guvernatorul a părut să-şi recapete seriozitatea.

— Nu că ar fi un lucru bun, a adăugat. Chiar deloc. Este... rău.

— Dar nu a fost adus nici un prejudiciu real, a intervenit Rodney, adresându-i-se guvernatorului fără să-şi ia ochii de la poliţistul Ramirez. Indicatorul n-a fost îndepărtat sau distrus în niciun fel. Am dreptate, domnule poliţist?

— Aşa e, a răspuns Ramirez, după o pauză. Dar intenţia...

— Dar nu puteţi acuza oamenii pe baza unei intenţii, a spus

Rodney, cu ochii la guvernator. Mai ales când este vorba de un incident minor.

Guvernatorul a dat din cap, în semn de aprobare. Mi-am amintit că citisem despre el că fusese avocat înainte de a deveni congresmen.

— E adevărat, a spus el. Dacă nu au fost surprinşi în fapt, pot fi acuzaţi, în cel mai rău caz, de încălcarea proprietăţii. Şi, de vreme ce aceasta este o proprietate publică...

— Dar se aflau mult prea aproape de casa dumneavoastră, a insistat poliţistul Ramirez, cu aerul că se agăţa de un pai.

Oare i-ar fi lăsat pe fraţii mei să plece dacă guvernatorul nu şi-ar fi făcut apariţia? Acum, când congresmenul era aici, poliţistul simţea nevoia să se justifice, aşa că a completat:

— După cum ştiţi, dacă nu sunt riverani, nu le este permis să fie aici. Si...

— A, ei nu reprezintă un pericol pentru mine, a spus guvernatorul, fluturând nepăsător din mână. Prin partea locului, familia Grant e o adevărată legendă.

— Deci pot să plece? a întrebat Rodney, rostind răspicat fiecare cuvânt.

Poliţistul Ramirez s-a uitat lung la fraţii mei, apoi a încuviinţat din cap şi i-a prevenit:

— Dar v-as sfătui să nu încercaţi asta din nou.

> — Bineînţeles, s-a băgat Danny în vorbă.

— Nici nu mi-ar trece prin minte, a adăugat J.J.

— Niciodată! a întărit Mike.

— Atunci, sunteţi liberi să plecaţi, le-a spus poliţistul, apoi si-a verificat ceasul de mână. E ora trei dimineaţa, asa că vă recomand să vă duceţi acasă.

— Aşa vom face, a spus Danny. Va mulţumim, domnule poliţist! Ne pare rău că v-am deranjat...

Poliţistul Ramirez a încuviinţat din cap şi s-a întors la maşina lui, privindu-ne plictisit. Până nu a urcat la volan, nu mi-am permis să respir în voie.

— Vă mulţumim foarte mult! i-a zis Rodney guvernatorului. Apreciem ajutorul dumneavoastră.

— Pentru puţin, a spus guvernatorul Walker, iar câinele lui — care, evident, se săturase de noi — a început să tragă de lesă. Uneori Ramirez face exces de zel. Nu e nimic personal.

Am dat din cap, păstrând o expresie neutră. Nu era cazul ca guvernatorul să ştie că poliţistul fusese chemat la noi acasă, în aceeaşi seară, unde fusese nevoit să medieze o ceartă de familie.

— Văd că nu mai are răbdare, a zis guvernatorul, în timp ce câinele trăgea din nou de lesă. Ar fi bine să plec.

— Noapte bună! i-a strigat Linnie, iar el i-a făcut cu mâna.

— Abia aştept să citesc mâine ultima bandă desenată! a strigat guvernatorul.

Apoi, o secundă mai târziu, a dispărut după colţ.

— Dumnezeule! a exclamat Linnie, după câteva clipe. Băieţi, aproape c-aţi dat de un bucluc mare cât casa.

A început să râdă.

— Încetează! i-a cerut Danny, uitându-se la ea cu o faţă din cale-afară de solemnă.

Dar n-a putut să rămână serios. Colţurile gurii îi tremurau şi mi-am dat seama că era pe punctul de a izbucni în hohote.

— Vă imaginaţi cum ar arăta titlul unui articol de ziar despre păţania asta? a întrebat Linnie, întorcându-se spre mine, scuturată de râs.

— „Semnul înşelăciunii”, mi-am dat eu cu părerea, însă Linnie a clătinat din cap. „O treabă cât se poate de serioasă”? am făcut eu o altă propunere. Sau, poate, „Guvernatorul sare în ajutor”.

— Un titlu ca ăsta chiar c-ar atrage atenţia, a zis J.J. Eu aş citi un asemenea articol.

— Ai fost si tu amestecată în chestia asta? m-a întrebat Rodney. Am observat că nu erai aliniată în rând cu restul „infractorilor”.

— Doamne, nu! a zis Danny, clătinând din cap. Charlie e mult prea rezonabilă ca să facă aşa ceva.

— Aha! a exclamat Rodney, înclinându-şi capul într-o parte.

Când m-ai sunat, am crezut că...

— Am sunat-o pe Charlie ca să vină să ne ajute, i-a explicat J.J.

— Dar de ce m-ai chemat pe mine? l-am întrebat., întor- cându-mă spre el.

Bineînţeles că venisem după ce mă sunase, dar abia acum mi-am dat seama că, probabil, n-ar fi trebuit să fiu prima persoană la care se gândise. Părinţii mei, Rodney ori unul dintre avocaţii de Wall Street — extrem de costisitori — ai lui Danny ar fi fost o alegere mai bună.

— Fiindcă ştiam c-o să vii, a răspuns Danny, de parcă ar fi fost la mintea cocoşului, iar Rodney şi Linnie au dat din cap. Pentru că...

Parcă i se ceruse să explice un lucru evident, cum ar fi existenţa gravitaţiei.

— Pentru că tu eşti persoana pe care o sunăm când avem o problemă.

M-am uitat la fraţii mei, la Linnie şi la Rodney, şi am simţit că un nod dinăuntrul meu, care fusese foarte compact, începea să-şi slăbească strânsoarea. Deci poate că nu eram doar cea mai mică, sora căreia fraţii mai mari nu-i împărtăşeau anumite lucruri; mai eram şi sora care sărea în ajutor şi încerca să rezolve diverse situaţii, persoana căreia îi telefonau când erau la ananghie.

In vreme ce-i priveam, m-a izbit ideea că aceasta era familia mea. Deşi exista posibilitatea ca părinţii mei să se despartă — şi atunci n-am mai fi fost toţi şapte, împreună —, noi, cei cinci fraţi, tot ne-am fi avut unii pe alţii. Încă ne ajutam între noi şi poate că totul urma să fie OK. Bineînţeles, nu imediat. Dar, dacă îi aveam alături pe fraţii mei, faptul că nu mai puteam fi aceeaşi familie ca înainte nu mai părea la fel de dureros.

Mike a aruncat o privire spre maşina de poliţie şi a zis:

— Ar trebui să plecăm înainte să fim arestaţi pentru vagabondaj.

— Bine spus! a zis Linnie, privind peste umăr.

S-a îndreptat spre maşina lor hibrid.

— Ar trebui să dormiţi puţin. Cei de la *GoodMorningAme- rica*

vin mâine.

— Doamne! a exclamat Mike, scuturând din cap. Va fi distractiv.

— Ne vedem dimineaţă! a spus Rodney, îndreptându-se spre maşină.

*

Linnie a ezitat o secundă şi apoi m-a cuprins într-o îmbrăţişare scurtă.

» — Iţi mulţumesc că ne-ai sunat. Eşti bine?

Ştiam că se referea la tot ce se întâmplase în sufragerie. Deşi nu aş fi răspuns folosind cuvântul *OK,* mi se părea că întrezăream acel OK în depărtare — un ţărm la care speram să ajung într-o bună zi. Am dat aprobator din cap şi am zâmbit.

— Ne vedem dimineaţă!

Ea s-a urcat în masina-hibrid care, un moment mai târziu, a demarat, a efectuat un viraj rapid, apoi s-a îndepărtat şi a dispărut.

— Eu merg cu Charlie, a anunţat Danny, aruncându-i cheile lui J.J.

— Ne vedem acasă! le-am strigat lui Mike şi lui J.J.

Mike se strecurase deja pe locul din dreapta şoferului, iar J.J. mi-a răspuns cu o mişcare a capului.

— Să vă duceţi direct acasă! Să nu jefuiţi vreun magazin de băuturi pe drum!

M-am întors la maşina mea. Danny îşi potrivise pasul cu al meu.

— Iţi mulţumesc c-ai venit, Chuck! a zis el, cuprinzându-mi umerii cu braţul. Şi pentru că l-ai sunat pe Rodney. A fost o mişcare grozavă!

— Nu-mi vine să cred c-a fost cât pe-aci să fiţi arestaţi!

Danny mi-a zâmbit ştrengăreşte.

— N-ar fi pentru prima dată.

— Poftim?

— Iţi povestesc altă dată.

A urcat pe locul din dreapta şoferului, eu am urcat la volan. Am pornit motorul şi am dat drumul la căldură. Abia când am ajuns

înăuntru am simţit cât de frig fusese în timp ce zăboviserăm cu totii afară, străduindu-ne ca fraţii Grant să nu intre la închisoare.

Am virat şi m-am asigurat că semnalizez, apoi m-am oprit când am ajuns pe strada principală. Eram cât se poate de conştientă că aici exista un poliţist care ar fi putut vedea fiecare manevră de-a mea şi pe care îl cam enervaserăm cu toţii în noaptea asta. Când am fost sigură că staţionasem destul, am pornit pe şoseaua pustie şi m-am îndreptat spre casă.

— Hai să nu le pomenim despre asta mamei şi tatei, a propus Danny, tolănindu-se pe scaunul din dreapta mea.

S-a rezemat de portieră, astfel încât să stea cu faţa spre mine. I-am zis:

— Dacă îi spunem mamei, probabil c-o să se supere pur şi simplu pentru că nu mai poate să folosească tărăşenia asta în banda ei desenată.

Danny a lăsat să-i scape un hohot de râs.

— Foarte adevărat!

Voiam să-i vorbesc, dar am ezitat. Să-1 întreb pe Danny de ce făcuse ceva nesăbuit mi se părea cu totul ciudat; eram mult mai obişnuită să-i adresez o astfel de întrebare lui J.J. In cele din urmă, am îndrăznit:

— S-a întâmplat din cauza problemelor dintre mama şi tata?

Danny a oftat şi a ridicat din umeri.

— In mare, da. In plus... Brooke şi cu mine ne-am despărţit.

Am scos o exclamaţie de uimire. Încercam să asimilez informaţia. Tot weekendul mi se păruse că era ceva în neregulă între Brooke şi Danny, dar nu mi-am dat seama că ajunseseră în punctul ăsta. Ieri, aş fi fost încântată de veste, dar de ieri până azi lucrurile se schimbaseră.

— Îmi pare rău!

A ridicat iar din umeri.

— E mai bine aşa. E o fată grozavă, dar pur şi simplu nu cred că eram pe aceeaşi lungime de undă.

— Când s-a întâmplat asta?

Brusc, mi-am amintit-o pe Brooke aplecată asupra mea, concentrându-se în timp ce îmi aplica rimelul pe gene, mărtu- risindumi că vizita ei aici nu decurgea aşa cum se aşteptase.

— In toiul recepţiei, a zis Danny, cu o grimasă. Evident, eu as fi ales alt moment... Linnie n-a observat, nu? Nici tu?

— Nu. Am văzut-o pe Brooke plecând, dar era multă lume la petrecere, aşa că nu s-a observat.

— Bun.

— V-ati certat?

— Nu. In fine... de fapt, ne-am cam certat. Nu i-a plăcut toastul meu, a adăugat Danny, clătinând din cap.

Îmi aminteam foarte clar toastul fratelui meu: spusese că spera ca într-o zi să trăiască şi el o iubire ca a lui Linnie şi Rodney. Oare cum se simţise Brooke ascultând cuvintele astea, ştiind că el nu vorbise despre ea?

— Oricum, a spus Danny căscând, probabil că asta a declanşat discuţia. Dar nu m-am mirat. De fapt, relaţia noastră scârţâia de ceva timp.

Încercam să înţeleg:

— Dar, dacă relaţia nu mergea, de ce ai adus-o pe Brooke la nunta lui Linnie?

— Fiindcă a vrut să vină, a răspuns Danny, ca şi când ar fi fost la mintea cocoşului. Mereu spunea că vrea să vă cunoască, să vadă casa în care am crescut...Tot timpul aborda subiectul, şi nu am vrut s-o dezamăgesc. I-am spus că poate să vină la nuntă şi a fost atât de fericită, încât parcă o luase razna.

Am strâns volanul între degete. Eram obişnuită să fiu de partea lui Danny ori de câte ori vorbea despre despărţirea de vreo iubită. De fiecare dată, crezusem că vina era numai de partea celorlalţi, de partea tuturor fetelor care veneau şi plecau din viaţa fratelui meu. Dar acum simţeam că Danny era singurul vinovat. Dacă inviţi pe cineva să te însoţească la o nuntă în familie, gestul ăsta are o anumită însemnătate.

— Dar, până la urmă, e mai bine aşa, a spus Danny, căscând şi

privind pe geam. Cred că o să rămânem prieteni.

Am aprobat cu un gest al capului, luptându-mă să nu-mi las sentimentele să mi se citească pe chip. El era Danny, fratele meu. Dar în clipa asta, vorbea ca un nesimţit.

— Oricum, a adăugat el, după încă un căscat uriaş, am avut noroc. Ce bine că a apărut guvernatorul!

— Pariez că e pentru prima dată când spui aşa ceva.

Mă simţeam uşurată că schimbase subiectul. Acum puteam să-mi mut gândul de la această nouă versiune a fratelui meu preferat, o versiune care nu-mi plăcea.

Danny a râs:

— Ai dreptate.

M-am uitat la el. Închisese ochii şi îşi rezemase capul de geam. Mi-am îndreptat din nou privirea asupra şoselei.

Deşi trecuse foarte puţin timp de când plecaserăm de pe Bulevardul Grant — ne aflam în maşină de maximum zece minute —, fratele meu mi se părea schimbat. Aura care îl învăluise dintotdeauna, în ochii mei, pălise puţin. Pentru mine, el fusese mereu fratele mai mare, care ştia tot şi putea să facă orice. El era cel care găsea comori pe capacele sticlelor de suc, cel care avea răspuns la orice, omul care nu se temea de nimic.

Dar în clipa asta nu mai părea perfect. Nu mai era cel care ştia totul şi care avea mereu dreptate. De fapt, nu avea mereu dreptate. Greşise faţă de Brooke; ba mai mult, eu înţelegeam asta, iar el nu. Era cea mai recentă revelaţie dintr-o seară plină de revelaţii. Aveam senzaţia că descoperirea asta îmi zguduise lumea: cine era Danny, dacă nu fratele meu mai mare, care putea să îndrepte totul şi să facă orice? Cine eram eu, dacă nu mai căutam răspunsuri la el?

Mi-am dat seama că asta reprezenta o oportunitate ca eu şi Danny să devenim egali. Poate că urma să descopăr cine era el cu adevărat, dat fiind că acum nu mai eram orbită de imaginea lui, pe care chiar eu o făurisem şi o perpetuasem încă din copilăria mea, pe vremea când el mi se păruse cea mai bună persoană din

lume.

Am oprit pe aleea casei noastre, iar Danny s-a foit.

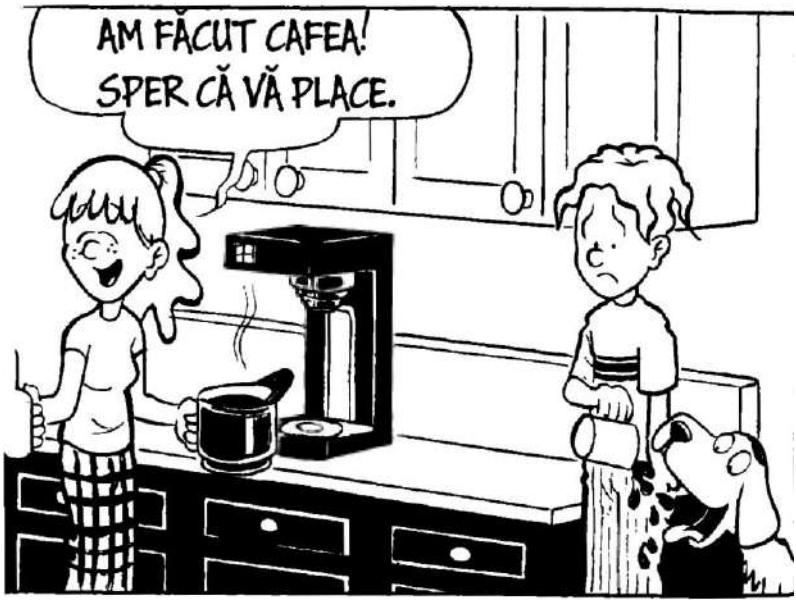
— Am ajuns? m-a întrebat.

— Da. Am ajuns acasă.

Când i-am răspuns, am simţit cât de obosită eram.

DUMINICA

CAPITOLUL 27

Despre azi-noapte

Era foarte devreme când m-am strecurat în bucătărie, cu Waffles pe urmele mele. De-abia se luminase. De o oră nu mai putusem dormi, aşa că, în cele din urmă, coborâsem la parter. Dormisem în camera lui Linnie şi a lui Rodney. Când Danny şi cu mine ajunseserăm acasă, eu mă îndreptasem spre camera lui J.J. O văzusem pe Jenny strecurându-se acolo şi închizând uşa în urma ei. Nu mă supărasem. Având în vedere câte se întâmplaseră în noaptea asta, nu aveam nimic de obiectat dacă măcar unul dintre noi avea parte de lucruri bune.

Îmi trecuse prin cap să cobor şi să mă culc pe canapea, dar mi se părea insuportabil să dorm într-o încăpere unde, nu cu mult timp în urmă, lumea mea se destrămase. Cum stăteam pe palier, m-am întors şi am văzut camera lui Linnie şi Rodney, cu usa întredeschisă. Mi-am zis că, de vreme ce mirii se cazaseră la Inn, acum exista o cameră liberă la noi acasă. Abia mă făcusem comodă si stinsesem lumina, când usa s-a deschis si l-am văzut pe Waffles împingând-o cu botul. Mă pregăteam să-i fac semn să vină, dar deja intrase şi sărise pe pat, la picioarele mele. S-a

învârtit de două ori, apoi s-a făcut ghem, cu un aer foarte degajat. Când m-am trezit, am descoperit că se mutase mâi aproape de mine, culcându-şi capul în scobitura genunchilor mei.

Am intrat căscând în bucătăria întunecată si am deschis usa, lăsându-1 pe Waffles să iasă în curte. Am observat că, deşi căţelul era la noi acasă abia de o zi, deja îşi formase o rutină.

— Salutare!

Am tresărit speriată şi m-am răsucit. Mama stătea aşezată la masa din bucătărie, în halat, cu o cană de cafea în fată.

— lisuse! am exclamat, ducând o mână la inimă. M-ai speriat.

— îmi pare rău, a spus mama, făcând un gest spre cafetieră. Avem cafea, dacă vrei.

Luând în considerare faptul că dormisem maximum trei ore, am încuviinţat şi am luat una dintre cănile rămase în dulap. Am răsucit-o în mâini. Era roşie, inscripţionată cu numele „Stanwich College". Tata credea că era cea pe care o primise în urmă cu treizeci de ani, când susţinuse interviul pentru ocuparea postului de asistent universitar. J.J. o spărsese acum un deceniu şi o înlocuise. Niciunul din noi nu-i spusese tatei. La gândul ăsta, am simţit că mă apăsa tot ce se petrecuse aseară. Ce avea să se întâmple cu această cană, atunci când părinţii mei se vor fi mutat în case diferite? Ce avea să se întâmple cu povestea din spatele acestui obiect?

In timp ce-mi umpleam cana, câinele a zgrepţănat o dată la uşa din spate, iar eu i-am dat drumul înăuntru — din fericire, labele îi erau curate — şi m-am dus la frigider, să-mi torn lapte. Frigiderul era plin ochi cu mâncare de la petrecere; toate platourile fuseseră învelite cu grijă, în folie, şi aşezate în frigider aproape matematic, asemenea unui Tetris alimentar. Tocmai terminasem de turnat laptele în cană, când mama a spus:

— Cred c-ar trebui să stăm de vorbă.

M-am uitat la ea şi, pentru prima oară, mi-am dat seama că nu se trezise înaintea tuturor doar ca să-şi savureze cafeaua în linişte. Îl aştepta pe cel care urma să se trezească primul.

M-am aşezat la masă, faţă în faţă cu ea.

Deodată, m-am gândit că poate aflase despre păţania de pe Bulevardul Grant.

— Vrei să vorbim despre azi-noapte? am întrebat, dar apoi am priceput că „azi-noapte" se putea referi la multe lucruri, aşa că am completat: Adică despre ce s-a întâmplat în sufragerie.

Uşurarea mea a durat doar o clipă, pentru că apoi mi-am amintit tot ce îi spusesem mamei; le vorbisem părinţilor mei asa cum nu le vorbisem *niciodată,* iar amintirea acestui lucru mă » *

umplea de ruşine.

Totuşi mama nu era supărată. In lumina rece a dimineţii, părea doar obosită. Am tras aer în piept şi am spus:

— îmi pare rău c-am ţipat în halul ăla.

— E-n regulă.

A sorbit prelung din cafea.

— Şi mie îmi pare rău c-ai aflat aşa. Tatăl tău şi cu mine am pus la cale un plan... despre cum să vă dăm vestea vouă, copiilor.

— Adică nouă, *celorlalţi* copii.

Mama a tresărit.

— Aşa e.

Mi-a zâmbit.

— De fapt, nu mă surprinde că tu ai suferit cel mai mult. Ai urât dintotdeauna schimbările.

— Ba nu, am negat eu, automat.

— Nu e un lucru rău.

A sorbit iar din cafea, iar eu i-am urmat exemplul. Căţelul a început să adulmece pe la picioarele mele, căutând firimituri care trecuseră neobservate.

— îţi aminteşti când nu ai mai încăput în rochia ta pentru grădiniţă? Ai plâns o grămadă fiindcă nu mai puteai s-o porţi.

Am dat din cap, cu toate că îmi aminteam mai degrabă ceea ce mi se povestise, fotografiile pe care le văzusem. Iar incidentul cu rochiţa se strecurase în biografia lui Cassie Grant: voiam să port la grădiniţă, în fiecare zi, aceeaşi rochie albastră, cu bărcuţe pe

guler, iar mama cumpărase, în secret, trei rochii identice, pe care le schimba între ele.

In cele din urmă, am recunoscut:

— Parcă-mi aduc aminte.

— Nu-ţi place când lucrurile se sfârşesc, a spus mama, privindu-mă si surâzând trist. Dar, dacă nu se termină...

A lăsat fraza în aer.

— Ce anume? am întrebat-o, cu voce gâtuită.

— Ratezi o mulţime de lucruri, a continuat mama. Uneori, cu cât încerci să te agăţi mai tare de ceva anume, cu atât mai puţin realizezi că te aşteaptă altele.

Şi-a înclinat uşor capul într-o parte.

— Ţi-am spus vreodată că a fost cât pe ce să fiu de acord să menţin banda desenată încremenită în timp?

— Poftim?

Mă zgâiam la ea. Crezusem că ştiam totul despre *Grant Central Station,* însă nu aflasem niciodată informaţia asta, nici măcar din vreun interviu acordat de mama sau din vreo notă din colecţiile ei.

A încuviinţat din cap.

— Sindicatul ar fi vrut asta. Nu le plăcea ideea ca personajele să îmbătrânească, nu voiau să vadă copiii mutându-se în cele din urmă de acasă, nici să se ducă la facultate, nici ca Waffles să moară...

Adevăratul Waffles s-a uitat la mama, apoi s-a trântit pe podea, culcându-şi capul pe laba piciorului meu. Deja îşi recunoştea numele, când îl auzea.

— Si de ce n-ai facut-o? Nici măcar nu puteam concepe ideea ca omologii noştri din benzile desenate să nu se maturizeze odată cu noi.

Mama şi-a pus cana pe masă şi m-a privit.

— Pentru că ar fi însemnat să trişez. Nu poţi opri timpul în loc atunci când ai tu chef. Ar însemna să trăieşti în trecut.

In cele din urmă, începi să repeţi aceleaşi glume, iar şi iar.

Mi-am dres glasul, încercând să scap de nodul pe care îl

simţeam în gât.

— Ce vrei să spui?

— Spun că, în clipa asta, s-ar putea să nu mă crezi şi nici să mă placi prea mult. Dar, până la urmă, totul va fi bine.

A vârât mâna în buzunar si mi-a întins două bancnote a câte douăzeci de dolari.

— Şi mai zic c-ar trebui să te duci să cumperi gogoşi.

Cu toate că îmi băusem aproape toată cafeaua înainte de a mă schimba în hainele împrumutate de la Linnie, tot nu mă simţeam complet trează. Poate de asta, când am ieşit cu maşina în şoseaua principală, a durat câteva secunde până am recunoscut silueta care stătea pe marginea drumului, tremurând, alături de o valiză şi o geantă din piele. Era Brooke. Am coborât geamul din dreapta şi m-am aplecat să-i vorbesc.

— Bună! i-am strigat.

Şi-a ridicat privirea din ecranul mobilului.

— Charlie? Ce cauţi aici, atât de devreme?

* *

— Mă duc să cumpăr câte ceva pentru micul dejun. Dar tu ce faci aici?

S-a uitat iar la telefon. Nu se grăbea să-mi explice de ce stătea pe marginea şoselei, cu tot cu bagaj.

— Mi-am rezervat bilet pentru un zbor spre California, mi-a explicat ea, încrucişându-şi braţele la piept. Şi am chemat un taxi, dar se pare că şoferul s-a rătăcit. A întârziat o jumătate de oră. Voiam să anulez comanda şi să încerc să găsesc o altă maşină. Trebuie să prind cursa aia.

— Avionul decolează de pe aeroportul JFK?

Mă gândeam să-i dau numărul de telefon al autobuzului care facea curse spre aeroport şi pe care toată lumea din Stanwich îl folosea.

Brooke a clătinat din cap, în semn că nu.

— De pe aeroportul mic decolează cea mai matinală cursă, a spus Brooke. Dar sunt aproape sigură c-o s-o ratez.

Am deschis portiera din dreapta şoferului.

— Te duc eu. Urcă!

Brooke a şovăit o clipă, de parcă încerca să ia o decizie. Apoi s-a uitat la mobil. Probabil că ora târzie — sau faptul că taximetristul se rătăcise — a facut-o să se hotărască. A dat din cap. Am oprit motorul şi ea şi-a aranjat gentile în spate.

Maşina rula în tăcere. Simţeam toate astea — motivul pentru care fosta iubită a lui Danny stătea lângă mine, în maşina mea, motivul care îi explica prezenţa pe şosea, alături de bagaje — aproape ca pe o prezenţă fizică între noi. Nu ştiam dacă se cuvenea să-i pun vreo întrebare, să mă prefac că nu ştiam nimic sau să aştept să-mi povestească ea. Cu cât trecea mai mult timp fără să discutăm, cu atât creştea tensiunea şi stânjeneala din maşină.

Brooke arăta foarte bine: jeanşi negri, o bluză cu dungi albe şi albastre, părul lăsat pe spate şi îndreptat cu placa. Dar, dincolo de aceste lucruri, am observat cât de obosită părea, cât de trasă la faţă era. Tocmai mă pregăteam să rup tăcerea, când Brooke a vorbit în cele din urmă:

— Eu şi Danny ne-am despărţit.

Am hotărât că era prea devreme ca să încerc să mă prefac surprinsă. In plus, cafeaua băută încă nu-şi făcuse complet efectul.

— Mi-a spus.

Brooke a lăsat să-i scape un mic hohot de râs.

— Sigur că ţi-a spus.

— Îmi pare foarte rău!

— Chiar asa?

Mi-a adresat o privire directă, întrebătoare, care părea să mă străpungă.

— Da. Îmi pare rău.

Brooke a dat uşor din cap. Privea pe geam, la peisajul care gonea pe lângă noi. Era devreme, aşa că străzile nu erau foarte populate: doar câte un om care îşi plimba câinele sau părinţi care împingeau cărucioare.

— Am ştiut că n-o să meargă. Dar când Danny m-a invitat să

vin aici în weekend, nu doar ca să-i cunosc familia, ci şi la nunta surorii lui... am crezut că însemna ceva. Am crezut că urma să facem următorul pas. Pur şi simplu am vrut ca totul să fie perfect...

Am dat din cap, deoarece o înţelegeam foarte bine.

— Da, am spus încetişor.

— Sper că nu am stricat weekendul nunţii lui Linnie.

— Bineînţeles că nu.

Furia faţă de fratele meu, pe care o simţisem pentru prima dată azi-noapte, a apărut iar.

— N-ar fi trebuit s-o facă, am adăugat eu. N-ar fi trebuit să te invite aici, dacă nu asta voia cu adevărat. Pur şi simplu nu e corect faţă de tine.

Am tăcut.

— Dar probabil că i-a fost mai uşor, a spus Brooke, calmă. Pur şi simplu i-a fost mai uşor să mă invite la nuntă, decât să poarte o conversaţie incomodă.

— Chiar si asa... N-ar fi trebuit să...

— Nu e o persoană rea, m-a întrerupt Brooke.. E doar un tip obişnuit, a spus, zâmbind trist. E pur şi simplu... uman.

Şi eu avusesem această revelaţie azi-noapte. De fapt, n-ar fi trebuit să fie câtuşi de puţin o revelaţie. În lumina rece a dimineţii, am înţeles cât de tare mă înşelasem în privinţa atât de multor lucruri. Danny, Jesse, căsnicia părinţilor mei, toate acestea erau mult mai complicate decât îmi închipuisem — sau dorisem — să fie. Oricât de mult aş fi vrut să-1 aşez pe un piedestal şi ca totul să rămână simplu şi frumos, Danny era o persoană imperfectă. El era mai complicat. Viaţa era mai complicată.

— Ştii, când Danny mi-a spus că e unul dintre membrii familiei Grant, din banda desenată, nu mi-a venit să cred.

— Nu credeam că o citeşti.

f

Brooke nu pomenise deloc despre banda desenată, nici măcar când merseserăm la expoziţia de la Muzeul Pearce. A râs uşor, apoi s-a uitat din nou la mine.

— Glumeşti? m-a întrebat, scuturând din cap. Am citit-o toată copilăria mea, ba chiar şi la facultate. Stăteam pe internet ore în şir, recuperând episoadele pe care le ratasem. Să citesc despre familia asta, ai cărei membri se susţineau mereu unii pe alţii, împreună, în casa lor perfectă…

I s-a frânt vocea.

— Şi apoi v-am cunoscut pe toţi. Nu doar familia lui Danny, ci si familia *Grant.*

— Îmi pare rău că nu ne-am ridicat la nivelul aşteptărilor.

— Nu e vorba de asta, a spus Brooke, ridicând din sprâncene. A fost mai bine, într-un fel. Am văzut adevărata familie Grant.

— Ai să reuşeşti să te îmbarci? am întrebat-o, în timp ce parcam în faţa aerogării.

S-a uitat la ceasul de bord.

— Cred că da.

Am oprit motorul şi am vrut să cobor ca s-o ajut, însă Brooke a fluturat din mână, în semn de refuz.

— Mă descurc.

Şi-a luat bagajele, a închis portiera din spate şi a venit la geamul din dreapta mea. L-am coborât, iar ea s-a aplecat puţin.

— Iti mulţumesc că m-ai adus! » A făcut câţiva paşi, însă apoi a venit iar spre mine.

— Indiferent ce hotărăşti în legătură cu facultatea, trebuie să *iei* o decizie. După aia, o să te simţi mai bine.

— Hei! i-am strigat, când tocmai se pregătea să plece.

Ştiam că nu îi pusese nicio întrebase despre ea tot weekendul. Nu mă sinchisisem să aflu nici măcar câteva informaţii elementare, iar acum mi se părea că ratasem ocazia, de vreme ce n-aveam să o mai văd vreodată.

— Brooke! Ce fel de doctoriţă eşti? » Mi-a zâmbit.

— Sunt psihologă. Succes, Charlie!

S-a întors şi a intrat în aeroport, fără să se uite înapoi.

Am privit-o până a dispărut în aerogară. Pe urmă am pornit maşina şi m-am îndreptat spre patiserie.

CAPITOLUL 28

Dacă n-aţififost voi, copii băgăcioşi..)

Când am ajuns acasă, am încercat să parchez pe alee, dar un camion oprise chiar în capătul ei. Prin urmare, am parcat pe strada principală. In timp ce executam manevra, am văzut o berlină oprită în faţa casei noastre. Am coborât din maşină exact în secunda când berlina s-a pus în mişcare. L-am văzut pe Mike.

Ne-am salutat. Am privit în direcţia în care se îndrepta berlina şi mi-am dat seama că Jesse îl adusese pe Mike. Pentru prima dată în viaţă, m-am bucurat că nu dădusem ochii cu el.

— Ce cauţi pe-afară? a întrebat Mike.

— Am fost să cumpăr gogoşi, i-am răspuns, întinzând mâna spre bancheta din spate şi luând cele patru cutii roz, pline cu gogoşi.

— Hai să te-ajut, s-a oferit Mike, luându-le pe cele două de deasupra.

— Nu cumva de fapt vrei să ai prioritate la cozile de tigru[2]?

Mike a zâmbit.

— Mi-ai cumpărat o coadă de tigru?

[1] Replică din serialul de desene animate *Scooby Doo,* rostită de către fiecare personaj malefic când este deferit justiţiei. Replica integrală este: *And I-would have gotten away-with it, too, if it weren't for you meddling kids!*—„Şi aş fi scăpat basma curată, dacă n-aţi fi fost voi, copii băgăcioşi!".

[2] Gogoşi cu diverse ingrediente (ciocolată, scorţişoară, mere etc.), împletite astfel încât seamănă cu o coadă de tigru.

— Am luat şase. Depinde de tine dacă primeşti una sau nu. Ai rămas acasă la Jesse azi-noapte?

— Mda.

A vârât mâna în buzunar şi apoi mi-a întins ceva.

— Cred că i-ai uitat acolo.

Am văzut în palma lui cerceii mei, pe care — abia acum mi-am dat seama — îi lăsasem pe măsuţa de cafea a lui Jesse.

— Ah! Asa e, i-am uitat acolo.

Mike se uita în ochii mei, iar eu am înţeles că n-avea rost să mă mai prefac.

— Ai aflat adevărul când ai găsit cerceii acolo? Am crezut că ai auzit-o pe Siobhan, când vorbeam cu ea la telefon...

Fratele meu şi-a dat ochii peste cap.

— Nu era nevoie s-o aud pe Siobhan la telefon sau să vă văd pe tine şi pe Jesse în seara repetiţiei pentru nuntă. Am ştiut dintotdeauna că-1 placi pe Jesse.

De uimire, m-am împiedicat. Am strâns mai tare cutiile cu gogoşi.

— Serios?

— Te cunosc, Charlie. Nu m-am născut ieri.

— Intre mine şi Jesse nu se întâmplă nimic. Sau, mai bine zis, nu se mai întâmplă.

— Foarte bine.

— Mă gândeam eu că vestea asta o să-ţi placă.

— Nu, nu e vorba de asta. Am văzut cum se poartă Jesse cu fetele. Iar tu meriţi un tip mai bun de-atât.

Am încercat să-mi stăvilesc valul de emoţii care m-a năpădit brusc.

— Mulţumesc, Mike! Să ştii că şi tu meriţi pe cineva *mult* mai bun decât Corrine.

Mike a gemut, cu toate că zâmbea.

— Asta-i o poveste veche. Nu-ţi face griji.

— Bun.

Ajunsesem la jumătatea aleii, când am auzit sunetul bine cunoscut al unei biciclete rulând pe stradă şi zgomotul ziarelor zburând prin aer şi aterizând pe peluze. M-am întors şi, aşa cum mă aşteptam, iat-o Sarah Stephens, călare pe bicicleta ei roz, distribuind ziare din mers.

— Ce-i? a întrebat Mike.

— E fata cu ziarele, am spus, întorcându-mă spre capătul aleii. In sfârşit, e destul de devreme, aşa că o s-o prindem în flagrant.

— Ce flagrant?

— De câteva luni de zile, refuză să ne aducă ziarul.

— Deci povestea aia cu ziarul, din benzile desenate, era *reală*

M-am răsucit spre fratele meu. Mă uimea să aflu că, de fapt, nu încetase să citească benzile desenate nici măcar după cearta lui cu mama. Deci, până la urmă, nu ne întorsese spatele.

Mike a schiţat din bărbie un gest spre stradă.

— Vine!

M-am răsucit pe călcâie, gata s-o surprind pe Sarah trecând pe lângă casa noastră fără să arunce vreun ziar. Îmi doream să nu fi avut mâinile ocupate cu cele două cutii, astfel încât să înregistrez totul cu telefonul mobil. Tata ar fi avut, în sfârşit, o dovadă pe care să le-o prezinte celor de la *Sentinel.*

Dar Sarah s-a apropiat de casa noastră, a vârât mâna în geanta ei, apoi un ziar în ţiplă a descris un arc prin aer şi a aterizat perfect, cu faţa în sus, drept la picioarele mele. Am rămas pironită în loc, total nedumerită. Sarah a încetinit şi apoi a oprit bicicleta. Sub casca roz de protecţie, sprâncenele ei se arcuiseră.

— Vezi? a strigat ea triumfător, sprijinindu-şi un picior pe asfalt şi arătând spre ziar. Ţi-am spus că vi-l aduc!

— Dar...

M-am uitat la Mike, apoi la ea. Mi-am dat seama că era imposibil ca Sarah să mă fi văzut înainte de a arunca ziarul, aşa că nu o făcuse doar de ochii lumii. Dar atunci, ce se petrecea?

— Deci chiar ne-ai adus ziarul de la bun început?

Sarah a ridicat braţele în aer, exasperată.

— Şi eu ce ţi-am tot spus?!

— Atunci, ce se întâmplă cu ziarul? a întrebat Mike.

— Nu ştiu, a răspuns ea, dând ochii peste cap. Nu stau să văd ce se întâmplă cu el. Treaba mea este doar să-l aduc.

— Dar noi nu l-am primit. Şi atunci...

Brusc, mi-a trecut prin minte o posibilă explicaţie, dar am alungat-o imediat. Doar nimeni nu era atât de meschin încât să fure ziarele altora. Sau mă înşelam?

Am auzit rămurele şi frunze frângându-se sub paşi. In liniştea

matinală a străzii, răsunau tare şi păreau să se apropie. Voiam să verific dacă teoria mea se confirma. M-am grăbit să mă ascund în spatele camionetei firmei Where There's A Will, parcată în capătul aleii, apoi le-am făcut semn lui Mike şi lui Sarah să mi se alăture.

— Veniţi încoace! Repede! am rostit printre dinţi.

— Poftim?! a făcut Mike, dar s-a conformat.

Sarah a sărit de pe bicicletă şi a luat-o la fugă, iar eu am şoptit:

— Ia si bicicleta!

*

S-a ghemuit, a apucat ghidonul, apoi a lăsat bicicleta pe aleea noastră de acces şi a îngenuncheat lângă noi.

— Ce-i? a întrebat Sarah, în şoaptă.

— Poate că nu e nimic, i-am răspuns, încercând să arunc, discret, o privire pe după camionetă. Sau poate că e.

— Să ştii că mai am si alte ziare de livrat, a comentat Sarah. Iar ediţiile duminicale sunt mai grele, aşa că livratul durează mai mult.

Am vrut să-i răspund, dar apoi am văzut cine se apropia şi ne-am ascuns iar. Don venea grăbit, în halat şi papuci de casă, străduindu-se din răsputeri — deşi zadarnic — să pară nonşalant.

— Cine-i tipul? a întrebat Sarah în şoaptă.

— Ala nu e Don? a zis Mike.

Mai că nu-mi venea să cred că asta era explicaţia pentru absenta ziarului nostru.

— Ba da. E vecinul nostru, i-am explicat lui Sarah, fără să-mi iau ochii de la el. E furios din cauza grădinii tatei.

— *Poftim?!*

— Sst!

Mă luptam cu pornirea de a sări la Don şi a ţipa. Ştiam că trebuia să-l surprind în plin furt. Altfel, nu aveam nicio îndoială că ar fi negat cu înverşunare. Mi-am ţinut respiraţia. Don a privit în jur, apoi s-a aplecat, prefacându-se că-şi ştergea un fir de praf de pe papucul de piele. A înşfăcat ziarul nostru, după care s-a îndreptat de spate şi a pornit grăbit spre casa lui, cu tot cu ziar.

Am țâșnit din spatele camionetei, iar Mike și Sarah m-au urmat.

— Hei! Don!

Vecinul nostru a încremenit, holbându-se la mine.

— Ce-ai în mână?

— Ah!

A privit în jos, la exemplarul nostru din *Stanwich Sentinel,* apoi s-a uitat la mine. Aș fi putut jura că auzeam cum se învârteau rotițele în mintea lui, încercând să născocească o explicație.

— Ăăă...

— Ar fi bine să gândești mai repede, i-a zis Mike.

— Tu furi ziarul familiei Grant! a exclamat Sarah, ieșind furioasă de după camionetă, cu brațele încrucișate la piept. Te-am văzut. Și, în calitate de comisionar de ziare, mă simt *insultată.*

Don a clipit nedumerit.

— Cine ești tu?

— Ea e fata care ne aduce ziarul, am răspuns, pășind lângă ea. Am dat vina pe ea, credeam că nu ni-1 aduce. Când colo, tu ne-ai furat ziarul în fiecare zi, încă din *februariA.*

Don s-a uitat la casa noastră, apoi la mine.

— Nu ai nicio dovadă, a protestat el, nesigur.

Sarah și eu am oftat agasate, la unison, iar Mike a râs scurt.

— Nu mai spune, Don! l-am ironizat eu, arătând spre ziar. Chiar ai de gând să negi?

Don a lăsat ziarul din mână.

— *Nu* aveți nicio dovadă, a repetat el. Poate că veneam să vi-1 aduc personal. Să știi că nu îmi place deloc că maică-ta m-a introdus în banda ei desenată.

Eu si Mike am sărit să-1 contrazicem, dar Don a vorbit peste noi:

— Eu, unul, mă bucur foarte mult că în sfârșit plecați. Tatăl vostru este, în cel mai bun caz, un grădinar mediocru și nu merită nici măcar jumătate din laudele pe care le-a primit.

Mike i-a dat replica, luându-mă prin surprindere:

— Tatăl meu e un grădinar de două ori mai bun decât o să fii tu

vreodată.

— Mda, bine, a mormăit Don, răsucindu-se pe călcâie şi dând să se îndepărteze.

— Voi contacta ziarul *Sentinel* ca să te reclam! a ţipat Sarah după el. Să nu crezi că scapi aşa de uşor!

Don s-a cocârjat, dar nu s-a răsucit către noi. A mers mai departe, spre casa lui.

— lisuse! am exclamat, scuturând din cap.

— Duceţi o viaţă superinteresantă, a zis Sarah, luându-şi bicicleta şi îndreptându-se spre capătul aleii de acces. Părinţii mei nu se ceartă cu *nimeni.*

— îmi pare rău că ne-am îndoit de tine, i-am spus fetei.

Mă gândeam de câte ori Sarah insistase că ne aducea ziarul, iar eu îi spusesem, de la obraz, că mînţea.

— Nu-i nimic, a zis ea resemnată, aranjându-şi casca.

S-a aplecat şi a ridicat ziarul nostru de duminică — cel care, am constatat eu cu o tresărire, conţinea cea din urmă bandă desenată *Grant Central Station* — şi mi l-a întins.

— Poftim!

— Mulţumesc!

A dat din cap şi a urcat din nou pe bicicletă. Se pregătea să azvârle un alt ziar.

— Ne vedem mâine! a strigat ea.

In timp ce se îndepărta, ziarul destinat casei de vizavi deja zbura prin aer.

Mike s-a întors spre mine.

— Iţi vine să crezi?

I-am zâmbit.

— Nu ne plictisim nici măcar o clipă! Iţi mulţumesc că i-ai luat tatei partea!

— Dacă te pui cu un Grant, te pui cu toţi membrii familiei Grant, a spus Mike.

I-am zâmbit şi, după o secundă, mi-a oferit şi el un zâmbet firav. Am pornit împreună pe alee exact când Bill ieşea din casă.

Se îndrepta spre camionetă, cu două sacoşe imense, din pânză — pe care era imprimat numele firmei de organizări de evenimente —, petrecute peste umeri. Purta jeanşi şi un pulover. Deşi era doar puţin trecut de şapte dimineaţa, arăta la fel de vesel ca întotdeauna. La jumătatea aleii, m-a văzut şi mi-a zâmbit.

— Bună!

— Bună! i-am răspuns, apropiindu-mă câţiva paşi, încercând să tin în echilibru cutiile si ziarul. 'Neata!

> > — Le iau eu, a zis Mike, întinzând mâna după cutiile cu gogoşi şi ridicând dintr-o sprânceană. Oamenii flămânzi le aşteaptă.

— Păstrează-mi una cu glazură de căpşuni! l-am rugat.

—Te-ai trezit devreme, a spus Bill, în timp ce Mike a trecut pe lângă el, salutându-1 cu o mişcare a capului.

A ajuns la camionetă şi a lăsat acolo sacoşele din pânză.

— A trebuit să mă duc după gogoşi, i-am explicat eu.

Bill a zâmbit.

— Am priceput. Merită să te trezeşti devreme pentru gogoşi.

— Pleci?

O secundă mai târziu, mi-am dat seama că era o întrebare tâmpită. Fireşte că pleca! Nunta se terminase, aşa că nu prea mai rămăseseră sarcini pentru asistentul coordonatorului de nunţi. La urma urmei, doar nu avea să piardă vremea pe-aici.

— Mă tem că da. Unchiul meu organizează în dimineaţa asta un *brunch* aniversar, în Hartfield. Are nevoie de mine acolo.

— Aha! OK.

— O să trimită mai târziu nişte oameni încoace, să demonteze cortul. I-am zis că azi-dimineaţă o să filmaţi pentru televiziune şi l-am rugat să aştepte până terminaţi.

— Iti mulţumesc! Minunat!

> — Ei bine, a continuat el, rezemându-se de camionetă, ştiu că o să rămâi aici la facultate, dar, dacă vii vreodată în Chicago, caută-mă. Sau dacă vii în Mystic. Ori în Albuquerque.

— De fapt, nu ştiu la care facultate o să mă duc, am mărturisit

încet, gândindu-mă la cuvintele lui Brooke. Încă nu am luat o hotărâre definitivă.

M-am gândit din nou la dosarele care aşteptau pe biroul meu şi am scuturat din cap.

— Nu ştiu ce să zic. Nu sunt foarte încântată. Bill m-a privit confuz.

— Nu eşti încântată de *facultate}* s-a mirat Bill. De ce?

Am dat din umeri.

— Nu ştiu.

Să dau răspunsul ăsta vag părea mai uşor decât să-i enumăr tot ce ieşise la iveală azi-noapte, printre care se număra şi revelaţia că mă agăţasem din toate puterile de ceva care, de fapt, nu mai exista.

— Mie îmi place mult la facultate, mi-a zis Bill. Dar asta-i doar părerea mea. N-ar trebui să subestimezi perioada asta înainte de a vedea despre ce e vorba. Cine ştie? Poate că facultatea va fi cea mai frumoasă etapă din viaţa ta. Poate c-o să te miri cât de ca lumea va fi. Poate că va exista o formaţie care să cânte *cover-uri* după melodiile trupei Journey şi o să poţi mânca o grămadă de tort de la supermarket.

Am râs.

— Crezi?

Bill a zâmbit larg.

— Habar n-am. Tocmai asta-i partea palpitantă.

Am încuviinţat din cap. Cuvintele lui atingeau o anumită coardă din adâncul meu. Avea chiar mai mult dreptate decât îşi închipuia. La urma urmei, povestea lui Cassie Grant se încheiase. Începând de mâine, urma să merg mai departe fără să târăsc după mine o versiune-fantomă a vieţii mele.

— Iti mulţumesc! Nu vreau să te reţin.

» > 1

M-am uitat la camioneta plină. Probabil că nu avea la dispoziţie toată dimineaţa, ca să stea pe aleea noastră, dându-mi sfaturi de viată.

Bill a aruncat o privire la ceasul lui de mână, apoi a aprobat:

— Ar trebui să plec.

Ne-am privit câteva secunde şi m-am pomenit că-1 sorbeam din ochi: părul lui şaten-închis, nasul cârn, faptul că părea pe punctul de a zâmbi chiar şi atunci când nu zâmbea. Încercam să-mi întipăresc în memorie imaginea lui, în caz că era ultima dată când îl vedeam.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Charlie!

I-am zâmbit.

— Si eu mă bucur că te-am cunoscut. Iti mulţumesc foarte

• » > mult pentru tot!

Bill a fluturat din mână.

— Pur şi simplu mi-am făcut treaba.

Mi-a surâs ştrengăreşte.

— Dar cred că următoarea nuntă de care o să mă ocup o să mi se pară floare la ureche, prin comparaţie cu a voastră.

— Sper că o să fie floare la ureche.

Din senin, Bill s-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz — un gest atât de blând şi de dulce, încât am închis ochii pentru o clipă, savurându-1. Pe urmă s-a îndepărtat, surâzând trist.

— Dacă vii să studiezi în Chicago, dă-mi de ştire! Am putea ieşi împreună.

Cu fiecare pas pe care îl facea mai departe de mine, simţeam că avea să-mi lipsească această persoană pe care, în urmă cu trei zile, nu o cunoşteam.

— Asa voi face.

Bill a zâmbit larg.

— Atunci, rămâne stabilit.

Pentru că nu voiam să văd farurile din spate ale camionetei dispărând în josul străzii, am pornit spre casă. M-am uitat iar spre capătul aleii şi am constatat că Bill încă nu se mişcase de acolo. Acel zâmbet trist îi rămăsese întipărit pe buze. I-am făcut cu mâna, iar el mi-a răspuns la fel.

Şi apoi, simţind că trebuia să mă urnesc din loc, m-am întors si

am intrat în casă.

CAPITOLUL 29

Familia din spatele benzii desenate

— In regulă, oameni buni! a strigat Jill, producătoarea emisiunii *GMA,* şi apoi a bătut din palme, încruntându-se la grupul adunat în spatele cameramanului. Vă mai repet o dată: dacă aveţi de gând să staţi aici în timpul filmării — deşi mi-ar plăcea să vă uitaţi la emisiune doar la televizor, preferabil în altă încăpere sau, şi mai bine, la voi acasă —, trebuie să faceţi linişte. Ne-am înţeles?

J

O parte dintre oameni au încuviinţat din cap, dar cei mai multi nu păreau să-i dea atenţie. Am simţit o undă de compătimire văzând expresia consternată a lui Jill.

Numeroşi nuntaşi aflati în diverse stadii de mahmureală » » căscau gura pe aici. Coborâseră la parter, în căutare de mâncare, şi hotărâseră că era distractiv să se holbeze la noi, în timp ce eram filmaţi de echipa unui post de televiziune naţional. Cele două Jenny erau în halat şi papuci de casă. Desfacuseră o sticlă de şampanie în bucătărie, probabil considerând că cel mai bun remediu contra mahmurelii era o avalanşă de cocktailuri Mimosa[1]. Sor- I

beau din ele, iar Priya, îmbrăcată în trening, bea cafea dintr-o cană inscripţionată cu numele *Grant Central Station* şi cu poza lui Waffles.

[1] Cocktail pregătit cu şampanie sau vin spumant şi suc rece de citrice — de regulă, de portocale.

Generalul şi doamna Daniels se numărau printre puţinii nuntaşi care nu purtau haine de casă. Stăteau în prag, împreună cu Liz. In această dimineaţă, sora lui Rodney arăta chiar mai elegantă decât la petrecerea de nuntă şi îşi tot lungea gâtul, căznindu-se să-1 zărească pe Jackson — se pare că era o *mare* fană a lui —, care încă nu ieşise din rulota sa, parcată pe aleea noastră.

Max stătea lăţit într-un fotoliu. Mânca o gogoaşă glazurată, îmbrăcat în şort şi într-un hanorac. Părea mult mai puţin stresat, având în vedere că secretul despre motanul lui se aflase. Nu se

mai zgâia îngrijorat la tavan şi nici nu mai ieşea în fugă din cameră, din cinci în cinci secunde. Ne asigurase că îl încuiase pe Sirop de Arţar în biroul tatei şi promisese că urma să stea cu motanul cât timp se filma pentru emisiune, ca să fim siguri că animalul nu ieşea de acolo. La toată această aglomeraţie se adăuga şi unchiul Stu, care defila în halatul lui furat, vorbind cu cameramanul si dând sfaturi nesolicitate.

t

Ii trimisesem lui Siobhan o grămadă de mesaje. Era necăjită că zborul ei reprogramat nu avea să ajungă aici îndeajuns de devreme încât să asiste la filmări. Jackson încă nu apăruse, aşa că mesajele mele constau, în mare, în poze cu rulota de pe alee.

Echipa emisiunii *Good Morning America* se înstăpânise pe casa noastră, iar ultima oră fusese un vârtej ameţitor. Echipa care venise vineri era doar cea pregătitoare. Acum, pe aici se învârteau douăzeci de oameni. In ultimele douăzeci de minute, Jill încercase în zadar să scape de gură-cască şi apoi se asigurase că echipa ne pregătea pe toţi pentru filmare; pregătirile includeau trei machieuri care lucrau ca pe bandă rulantă, mişcându-se incredibil de rapid. Luând în considerare faptul că niciun membru al familiei Grant nu prea dormise azi-noapte, eram foarte recunoscătoare pentru prezenţa lor.

Trecuserăm cu toţii prin etapa machiajului — chiar şi tata, care protesta vehement şi strănuta ori de câte ori pămătuful cu pudră se apropia de el. Probabil că era un lucru bun faptul că totul fusese atât de aglomerat şi de haotic, fiindcă aşa nu avuseserăm timp — şi nici intimitatea necesară — să discutăm despre ce se petrecuse azi-noapte.

Waffles se aşezase în poala mea. Descoperiserăm că mârâia fie la microfon, fie la microfonist. Întrucât ora de începere a interviului se apropia, m-am trezit că, de agitaţie, mă jucam cu urechile căţelului. Din fericire, nu părea să-1 deranjeze.

— Bun! a spus Jill, plesnind din palme.

Waffles a tresărit, iar eu l-am mângâiat pe spinare, încercând

să-1 calmez.

— Sunteţi gata, familie Grant? Intrăm în direct în... — Jill a aruncat o privire tabletei pe care o ţinea în mână — patru minute, deci vreau să fiu sigură că suntem pregătiţi.

— Unde e Jackson? a strigat Liz, din prag.

Jill i-a răspuns:

— Se pregăteşte. Deci, aşa cum v-am mai zis, n-o să fie un segment foarte lung al emisiunii. Va vom pune întrebările pe care le-am trecut în revistă împreună. Nu vă faceţi griji! a adăugat producătoarea. Jackson e profesionist, aşa că el va conduce toată discuţia. Bine? Grozav!

J

S-a întors pe călcâie şi a ieşit din încăpere fără să aştepte răspuns, vorbind în staţia ei de emisie-recepţie.

— O să fie distractiv, a spus J.J., după o pauză în timpul căreia enormitatea situaţiei ne-a copleşit pe toţi, simultan.

— O să vă descurcaţi de minune! ne-a strigat Jenny W, ridicând în aer paharul ei şi facându-i lui JJ. cu ochiul.

— Absolut! a adăugat Jenny K.

— Bun! Începem! a anunţat Jill, cu glas limpede şi vesel.

A făcut un gest în spatele ei, iar Jackson Goodman a intrat în încăpere. Era mai înalt decât părea la televizor. Ca întotdeauna, avea păr negru, tuns scurt, şi dinţi orbitor de albi. Cele două Jenny i-au făcut cu mâna, iar Liz a ridicat telefonul şi a început să-1 pozeze.

— Jackson e aici. Suntem gata să filmăm. E toată lumea pregătită? Super! a spus Jill, fără să aştepte răspuns la întrebarea ei.

Echipa se mişca mult mai repede acum, după ce Jackson sosise. Dintr-odată, păreau să se fi înmulţit; cu toţii se agitau în jurul nostru, iar cineva a adus un scaun în mijlocul încăperii.

— Salut! a spus Jackson, cu un zâmbet strălucitor. Eu sunt Jackson Goodman.

Am dat cu toţii din cap, privindu-1 lung, în tăcere. Rodney s-a

dezmeticit cel mai repede şi l-a salutat pe prezentator.

— E o mare onoare să mă aflu în minunata voastră casă, a declarat Jackson.

Ne-a privit pe toţi, pe rând, şi a menţinut contactul vizual cu fiecare dintre noi. Părea să clipească mai rar decât oamenii obişnuiţi. Mi-am spus că era posibil să fie o ciudăţenie de-a prezentatorilor TV.

— Mulţumim! am murmurat eu. *9*

Puţin neliniştită, mă uitam la camerele de filmat, care se îndreptaseră spre noi. Nu urmăream frecvent emisiunea *Good Morning America,* dar ştiam cine era Jackson Goodman; şi iată-l aşezat în sufrageria noastră, la numai câţiva metri de mine. Am aruncat o privire către lumini şi către microfonist. Am simţit că palmele începeau să-mi transpire. Le-am şters iute de blana căţelului.

— Jackson, vom fi live în două minute, l-a anunţat Jill, aruncând o privire spre tableta ei.

Unul dintre asistenţi i-a înmânat nouă exemplare din *Stammch Sentinel,* pe care producătoarea le-a răsfirat pe măsuţa de cafea.

— Prompterul e pregătit pentru tine, Jackson, iar ziarele astea o să le folosim în ultimul cadru, când vom filma cum toată familia citeşte ziarul. Apoi vom face trecerea de la tine la cadrele cu banda desenată. Cum ţi se pare?

— Sună grozav, a răspuns Jackson.

Avea aceeaşi atitudine energică pe care o afişa la televizor. Nu-mi dădeam seama dacă ăsta era felul lui de a fi sau dacă renunţa la faţadă în clipa în care intra în rulota lui.

Adineauri, mi se păruse că toată lumea se mişca repede, însă acum totul se derula cu viteză supersonică: membrii echipei alergau de ici-colo, mutând ghivecele cu plante, ajustând luminile, iar coaforii şi machieurii au tăbărât asupra lui Jackson, pentru „ultimele retuşuri”.

— Nu vă faceţi griji, a spus Jackson, ţinând ochii închişi în timp ce un machieur fi pudra faţa. Va promit că n-o să fie dureros.

Machieurul a terminat şi s-a îndepărtat grăbit. Jill i-a apostrofat pe cei aflaţi în afara cadrului.

— Vă rog să faceţi linişte, a cerut ea, cu ochii la tabletă. Avem legătura în cinci secunde... patru... trei...

Mi-am netezit iute părul şi, pe urmă, urechile câinelui, iar în clipa următoare Jill a arătat spre noi. Ledul roşu al principalei camere de filmat a licărit.

— Bine aţi venit la „Familia din spatele benzii desenate *Grant Central Station* "! a spus Jackson, cu ochii la cameră.

M-am uitat în obiectivul camerei fără să clipesc, cu gândul la toţi oamenii care, în faţa televizoarelor de acasă, mă priveau la rândul lor. Replicile pe care le citise Kevin la repetiţie se derulau pe un mic monitor aflat alături de camera de filmat principală. Brusc, îmi simţeam gura foarte uscată.

— Sunt Jackson Goodman şi mă aflu în casa din Connecticut a desenatoarei Eleanor Grant, unde ea şi familia sa locuiesc de mai bine de două decenii. Suntem aici pentru a discuta despre extraordinar de îndrăgitele benzi desenate *Grant Central Station,* care au ajuns la final în această dimineaţă, şi pentru a-i cunoaşte pe oamenii din spatele familiei voastre desenate preferate.

S-a uitat întrebător la mama si, un moment mai târziu, ea s-a dezmeticit. Pe ecran apăruse replica pe care o tot repetase: „Bine aţi venit în casa noastră! Suntem foarte bucuroşi să vă avem alături de noi!". Însă, după felul în care mijea ochii, mi-am dat seama că mama uitase să-şi pună ochelarii.

— Bine aţi venit...? a spus ea şovăielnic, aplecându-se spre ecran şi părând foarte nesigură. Este... să vă am alături de noi. Eleanor.

S-a încruntat un moment, apoi a clătinat din cap, iar eu am bănuit că-şi citise numele afişat pe prompter ca şi cum ar fi făcut parte din replica pe care trebuia să o rostească.

— Îmi pare rău, s-a scuzat mama, roşind. *Eu* sunt Eleanor. Tu eşti Jackson.

S-a auzit un sunet înfundat, ca un fel de chiţăit. Am privit în

jos, crezând că scâncise căţelul. Dar pe urmă am realizat că sunetul provenea de la Linnie, care strângea foarte tare din buze. Cunoşteam foarte bine manifestările astea: pe sora mea o năpădea râsul. Şi Rodney observase acelaşi lucru. Îi îngheţase zâmbetul pe buze şi o bătea uşurel pe Linnie pe mână, aruncându-i priviri de avertizare.

— Eleanor — a spus Jackson, ca şi când nu se întâmpla nimic nelalocul lui —, ai desenat timp de douăzeci şi cinci de ani o versiune a familiei tale. Ce aspect al acestei călătorii ţi-a plăcut cel mai mult?

Linnie a izbucnit în hohote de râs, apoi și-a acoperit gura cu palma.

—îmi pare rău! Foarte rău! a spus sora mea, părând consternată.

Dar nu prea avea de gând să se oprească din râs. A încercat să adopte o mină serioasă, dar a cedat imediat.

(Anunţă/- ca/ôucéuo

— Ai spus *călătorie,* a încercat ea să explice, respirând lent şi profund.

— Da... Asta am spus, a confirmat Jackson.

Prezentatorul zâmbea în continuare, privind pe fiiriş prompterul, de parcă acesta l-ar fi putut ajuta. Tata a intervenit:

— Vrea să spună că seara trecută am avut o formaţie.

— Dacă putem s-o numim aşa, a adăugat J.J.

— Şi cânta *cover-uri* după melodiile celor de la Journey, a continuat tata, ceea ce a stârnit din nou râsul lui Linnie. Ştiţi, formaţia Journey...

— Am înţeles, a zis Jackson.

Tonul lui căpătase o nuanţă dură, deşi expresia îi rămăsese la fel de zâmbitoare.

M-am uitat iute la Jill: lăsase tableta deoparte şi îşi încleştase degetele în păr, ca şi când plănuia să-1 smulgă din rădăcini.

— Eleanor, este celebru faptul că ai folosit drept sursă de inspiraţie adevărata ta familie pentru a crea faimoasele personaje

din benzile tale desenate. Care sunt cele mai mari diferente J dintre voi şi personaje?

Ne-am răsucit cu toţii spre Danny, care, conform scenariului pe care îl repetaserăm, ar fi trebuit să răspundă că Donny — omologul lui din *Grant Central Station* — era leneş, însă el nu. Dar Danny se uita în jos şi umerii i se scuturau, semn că se molipsise de râsul lui Linnie.

— Hrrm..., a făcut el, dregându-şi glasul. Păi, eu sunt diferit.

Încerca să-şi vină în fire. In cazul lui Danny, asta se manifesta prin faptul că vorbea mai rar şi cu o octavă mai jos decât de obicei. Era ca şi când l-ar fi imitat pe Darth Vader. Am simţit cum începutul unui hohot de râs îmi gâdila gâtlejul.

— Vreau să spun... Nu... nu sunt dezordonat.

Şi-a dres din nou glasul. Pentru mine era cât se poate de evident că se lupta să nu-şi piardă controlul.

— Cu toţii suntem diferiţi, a intervenit Rodney, probabil unul dintre puţinii membri ai familiei Grant care nu se pierduse cu firea.

M-am bucurat că vorbise, dar eram şi îngrijorată, pentru că acum camera de filmat se îndreptase asupra lui, iar lângă el stătea Linnie, care ţinea o pernă la gură. Umerii ei se zgâlţâiau.

— Da, a preluat Mike replica, iar eu am observat că îi zvâcneau colţurile buzelor. De exemplu, în banda desenată personajul meu poartă numele Mark. Dar, de fapt, mă numesc Mike.

J.J. a izbucnit în hohote de râs, apoi a tuşit, într-o încercare nereuşită de a-şi masca amuzamentul. Zâmbetul lui Jackson a pălit niţel. Probabil se întreba unde naiba nimerise.

— Să trecem mai departe, a propus el. *Grant Central Station* a reuşit de minune să zugrăvească o familie din care toţi vor să facă parte.

M-am pomenit vorbind:

— Nu chiar toţi.

Încă eram pe punctul de a izbucni în râs, în direct, la televiziunea naţională. Parcă am fi fost cu toţii prinşi într-o avalanşă.

Era ca şi cum energia ce emana în clipa asta dinspre fiecare membru al familiei mele, în afară de Rodney, m-ar fi antrenat într-o rostogolire inevitabilă. Am arătat cu degetul spre Mike şi am adăugat:

— El nu vrea să facă parte din familie.

— Corect! s-a declarat Mike de acord, ridicând dintr-o sprânceană. Pentru mine nu e valabil. De fapt, în acest weekend am venit acasă pentru prima oară în mai bine de un an.

— Ah! a exclamat Jackson, mijind ochii spre ecran ca şi cum ar fi putut găsi răspunsuri acolo. E adevărat că a existat o... controversă.

— N-ar fi trebuit să acord interviul ăla, a adăugat Mike, iar surâsul lui a pălit când s-a uitat la mama. Îmi pare rău.

O- nuntit... ca/6ucàa— Ai făcut nişte observaţii foarte bune în interviu, a spus mama, apoi i-a zâmbit. Şi mie îmi pare rău că am reacţionat aşa.

In acest interviu dezastruos, transmis în direct de către un post naţional de televiziune, i-am văzut pe amândoi lăsând garda jos şi renunţând la tensiunea dintre ei.

— Dar ce familie minunată! a exclamat Jackson, cu un zâmbet care mai degrabă aducea cu o grimasă. Câte aventuri... Şi câinele Waffles...

Waffles a început să mârâie la microfonist, iar Jackson s-a ferit, speriat.

— In familia noastră nu ne plictisim, a spus J.J., zâmbind strengăreşte. Dar, în realitate, familia noastră nu e perfectă.

— Aşa e, a aprobat mama.

Intr-un sfârşit, Linnie şi-a venit în fire, a lăsat perna deoparte şi şi-a netezit părul.

— Ei divorţează, am declarat eu, arătând spre părinţii mei.

M-au privit alarmaţi, iar asta a stârnit din nou râsul lui Linnie. A dus iar perna la gură şi a început să hohotească.

— Şi azi-noapte, a zis J.J., aproape că ne-au arestat!

— *Poftim?!* au strigat părinţii mei la unison, oripilaţi.

Am izbucnit în râs.

— Nu şi pe mine, am precizat, încercând zadarnic să mă controlez. Doar pe băieţi.

— Păi, chestia asta nu e de pus în paginile umoristice, a comentat Jackson, încercând să salveze situaţia.

Jill părea pe punctul de a suferi un anevrism cerebral. Ii facea semn lui Jackson să încheie interviul cât mai repede.

— Vă daţi seama cum ar fi dacă aşa ceva ar apărea în banda desenată? a întrebat Linnie, chicotind. Ar fi ca si când *Grant Central Station* ar lua o turnură întunecată. De pildă, Cassie s-ar alătura unei bande de motociclişti, iar Waffles l-ar ataca pe poştaş.

— AJ. ar intra în datorii, a plusat J.J., râzând. Iar Donny ar face tranzacţii ilegale, pe bază de informaţii privilegiate.

Mi-am acoperit gura, deşi ştiam că aşa nu-mi puteam stăpâni râsul. Am remarcat cât de plăcut era să nu mă mai chinui ca totul să fie perfect, să nu mă mai dau peste cap ca să mă încadrez într-un tipar prestabilit. In sfârşit, toţi membrii familiei Grant îşi permiteau să fie ei înşişi, în faţa întregii ţări.

— Cred că nu mai avem timp la dispoziţie, a spus Jackson pe un ton foarte iritat, pe care nici măcar nu mai încerca să-1 mascheze. Deci...

— Aşteptaţi! i-am cerut, uitându-mă la Waffles. Cineva să adopte căţelul, vă rog!

— Da! a strigat J.J., luându-1 din poala mea. Nici măcar nu e câinele nostru! Noi nu avem un câine! E o minciună!

Exact în clipa asta, uşa de la bucătărie s-a trântit.

— Ups! a exclamat unchiul Stu.

O secundă mai târziu, s-a declanşat alarma.

Inginerii de sunet şi-au smuls căştile, iar microfonistul a scăpat microfonul, care a nimerit în cadru. Waffles a profitat de şansa asta, s-a năpustit după microfon şi a aterizat pe Jackson, care a ţipat de spaimă.

Eu si ai mei râdeam isteric cu totii, alarma urla, iar Waffles lătra îndârjit la microfon.

— *Puteţi citi ultima bandă desenată din seria Grant Central Station în ediţiile de azi ale ziarelor!* a strigat Jackson, ca să se facă auzit dincolo de vacarm, în timp ce echipa alerga disperată în spatele camerelor de filmat, încercând să oprească alarma. *Bob, ai legătura!* a urlat Jackson.

— Nu mai suntem în direct! a strigat Jill, dezgustată.

Dar nu-mi păsa de ce credea Jill, de faptul că Jackson Goodman a ieşit ca o furtună din sufrageria noastră sau că alarma nu se mai oprea. Râdeam cu sughiţuri. Rodney îşi ştergea

*(ty-nunM/. .. ca/6u£ăa*lacrimile de la colturile ochilor. Privirea mea s-a intersectat cu a lui Mike, ceea ce ne-a stârnit din nou râsul. Ca si când ar fi vrut să se alăture veseliei generale, Waffles şi-a dat capul pe spate şi a început să urle.

♦♦♦

— Când credeţi c-o să ne mai invite în emisiune? a întrebat mama, uitându-se la noi pe deasupra căniі de cafea.

Cumva, reuşiserăm să ne revenim. Prestaţia noastră stârnise *o mulţime* de comentarii din partea celor care urmăriseră emisiunea. In timp ce Liz ne apostrofa pentru că ne purtaserăm nerespectuos cu Jackson Goodman, telefonul meu a vibrat, anunţând sosirea unui mesaj.

Siobhan

DOAMNE, CHARLIE!

CE NALBA A FOST ASTA?

NALBA

Ce iarba

IARBA!!

Ce s-a întâmplat?

A fost cea mai bună/rea/bună chestie pe care am văzut-o vreodată.

l-ai cerut lui Jackson un autograf pentru mine??

Stăteam cu toţii în bucătărie. Nuntaşii se răspândiseră în sufragerie şi în bucătărie, bând cafea, mâncând gogoşi şi speculând cu privire la motivul pentru care familia Grant se hotărâse

brusc să o ia razna în direct, la televiziunea naţională. Din când în când, cineva intra în bucătărie, după cafea — sau după cocktailuri Mimosa, în cazul lui Jenny —, dar în clipa asta eram doar noi şapte. De fapt, opt, punându-1 la socoteală şi pe Rodney.

— Pun pariu că nu prea curând, a răspuns Mike, arcuindu-şi sprâncenele. Dar sper să obţinem înregistrarea interviului, pentru posteritate.

— Nu-i nevoie, a spus J.J., clătinând din cap. O să-1 vezi peste tot pe internet.

— Ce bine! a oftat Rodney. Exact asta-mi trebuia!

— Stai puţin! a exclamat Linnie, privind în jur. Au luat şi ziarele? N-am apucat să vedem ultima bandă desenată.

— Pot să v-o arăt eu, s-a oferit mama. Am originalul, să stiti.

» — Aş vrea să o văd în ziar, a spus Mike, iar Danny a aprobat.

Şi eu aveam aceeaşi părere. Aşteptaserăm atât de mult să citim ultima bandă, încât nu mi se părea corect să vedem pozitivul, pe care mama îl avea în biroul ei, neimpregnat de tuş, cu numere notate în creion, pentru colorist. Voiam să întâmpin ultima aventură a familiei Grant aşa cum se cuvine: în pagina umoristică a ziarului, aşa cum le citisem pe toate.

— Avem ziarul, i-am anunţat eu.

— In sfârşit, l-am primit? a întrebat tata, uimit.

— Da. Am acuzat-o pe nedrept pe Sarah Stephens.

Am căutat din ochi ziarul şi l-am zărit pe blatul de bucătărie, sub o cutie de gogoşi goală. L-am scos din ţiplă.

— Don era cel care ni-1 fura, le-am explicat eu.

— *Donf*

— Chiar el, a confirmat Mike.

— Zău? s-a minunat mama, fără să pară iritată, ci doar curioasă.

I-am aruncat o privire şi am întrebat-o:

— Eşti supărată pentru că nu mai poţi să creezi o bandă despre furturile lui Don, aşa-i?

— Ar fi fost un sfârşit tare drăguţ pentru firul narativ cu Sophie,

a explicat mama.

(9-na/ità/… cu/6utda&

Pe urmă a ridicat din umeri:

— Ei, asta e!

Ne-am uitat cu toţii la ziarul care aştepta pe blat. Acolo, în interior, era încheierea aventurilor familiei Grant.

— Ce ziceţi? a întrebat mama, luând ziarul, despăturindu-1 şi deschizându-1 la pagina umoristică. O citim împreună?

Ne-a privit pe fiecare în parte, iar eu am dat aprobator din cap.

Mama a ridicat ziarul şi ne-am îngrămădit cu toţii în jurul ei. Am fi putut citi pe rând sau l-am fi putut da din mână în mână, însă nimeni n-a propus asta. N-a fost nevoie de vreun schimb de replici. Mi-am dat seama că toată lumea voiam să trăim acest moment împreună.

Tata ţinea ziarul dintr-o parte, stând lângă Mike. J.J. era alături de el, cu Danny de-o parte, iar eu stăteam între Danny şi Linnie. Rodney ţinea ziarul din cealaltă parte, iar mama stătea la mijloc. I-am privit. Nu ştiam când aveam să ne mai strângem aici, cu toţii, în aceeaşi casă. Dar poate că era destul să fiu aici, cu ei, acum.

— Sunteţi gata? a întrebat mama.

Toată lumea a aprobat. Mama a deschis ziarul la pagina umoristică, unde *Grant Central Station* fusese prezentă mereu, în colţul din stânga, sus. Ţinea ziarul în aşa fel încât să putem vedea cu totii.

Ne-am aplecat şi am citit împreună.

GRANT CENTRAL STATION
A FOST ODATĂ, ÎN CONNECTICUT...
O FAMILIE
ȘI CU BUNE, ȘI CU RELE. AU AVUT PARTE DE DEZASTRE...
DE VICTORII...
DE CERTURI...
DE ÎMPĂCĂRI...
ÎMI PARE RĂU!
DEȘI LI AȘTEPTAU MARI SCHIMBĂRI,
PT. FACILITATE
DE VÂNZARE
CU TOȚII ȘTIAU CĂ, ORICE S-AR ÎNTÂMPLA,
AVEAU SĂ FIE MEREU O FAMILIE.

SEPTEMBRIE

CAPITOLUL 30

A fost odată, în Connecticut

— Ești sigură că ai luat tot? m-a întrebat tata, pentru a mia oară. N-ai uitat nimic?

— Sunt sigură.

Dar, pentru orice eventualitate, am aruncat o privire pe

bancheta din spate a maşinii, ca să mai verific o dată. Categoric, maşina era încărcată până la refuz. Mi se părea normal, de vreme ce era plină cu bagajele de care nu una, ci două persoane aveau nevoie pentru un întreg an universitar.

— Nu-mi place c-o să traversezi jumătate de ţară de una singură, la volan, a zis mama, clătinând din cap.

Mike, care aranja cutiile pe bancheta maşinii, s-a îndreptat de spate.

— Hei, cum adică? a exclamat el, ridicând dintr-o sprânceană. Pe mine nu mă pui la socoteală?

M-am uitat la Mike şi i-am zâmbit. Stăteam pe aleea noii case a tatei. O găsise la începutul lui mai şi se mutase în ea înainte de prima săptămână din iunie.

Fusese foarte greu să ne luăm rămas-bun de la casa noastră, să privim cum toată mobila dispărea din camere, iar pereţii se goleau. Dar munciserăm cu toţii, împreună, ca să împachetăm mobila şi toate obiectele, iar asta ajutase mult. Chiar şi Danny venise din California, în loc să trimită pe cineva să o facă în locul lui, aşa cum îi era obiceiul şi aşa cum J.J. şi Rodney pariaseră că avea să se întâmple. Cu toţii ne despărţiserăm de casă stând aşezaţi pe podeaua sufrageriei goale, mâncând pizza de pe farfurii de carton, de vreme ce nu mai aveam nici mobilă şi nici farfurii. Linnie şi Rodney îl aduseseră şi pe Waffles. Îl adoptaseră după interviul pentru emisiunea *GMA.* Se simţiseră vinovaţi că interviul împuţinase drastic şansele de a fi adoptat. Deşi încercaseră să-i pună alt nume, căţelul reacţiona doar când era strigat „Waffles”.

Locuinţa tatei era mult mai mică decât vechea casă, dar tot avea destule dormitoare ca noi, toţi fraţii Grant, să putem sta acolo împreună — dacă puneai la socoteală canapeaua extensibilă, pe care o cumpărase pentru a o instala în subsol. Deja se apucase să lucreze la noua lui grădină şi îmi arătase schiţele. Nu mă simţeam aiurea aici, asa cum mă temusem că urma să se întâmple. Nu aveam câtuşi de puţin senzaţia că eram acasă, dar mi-am zis că era ceva normal; încă ne acomodam cu noile aranjamente

familiale, aşa că poate nu urma să ne simţim ca acasă decât când ne-am fi obişnuit cu faptul că lucrurile se schimbaseră.

— Are dreptate, El, a spus tata, zâmbindu-i mamei. De fapt, n-o să conducă singură. Fiul nostru cel mai mic o s-o însoţească.

— Ei, ştii la ce mă refeream, a zis mama.

— Anul trecut am condus singur până la facultate, a protestat Mike, părând agasat.

În realitate, nu se simţea agasat. Pur şi simplu îi plăcea s-o facă pe agasatul în preajma mamei.

— Dar tu eşti un şofer mult mai bun decât Charlie, i-a zis mama, prefacându-se că şoptea.

— Alo! am exclamat, iar mama si Mike au râs.

Încă nu mă obişnuisem să-i văd înţelegându-se din nou. Relaţia lor nu era aceeaşi ca mai înainte, însă faceau progrese.

Mi-am lăsat poşeta pe locul şoferului şi m-am întins. Era o dimineaţă superbă. Soarele strălucea pe alee, păsările ciripeau în copaci, iar frunzele mai aveau mult până să se îngălbenească.

— Eşti sigură că n-o să-ţi lipsească toate astea? am întrebat-o pe mama, schiţând un gest larg cu braţul. Copacii... păsările... natura?

— Am natură, a răspuns mama. Ai uitat că locuiesc lângă un parc uriaş?

Am surprins privirea tatei, care clătina din cap. TVw *se pune la socoteală,* a mimat el din buze, iar eu i-am zâmbit.

Spre surprinderea noastră, mama se mutase la New York, într-un apartament care nu avea destule dormitoare pentru noi toţi. Danny căuta pe site-uri hoteluri şi apartamente de închiriat, astfel încât, atunci când urma să fim cu toţii în oraş, să putem sta împreună. Mama nu avusese răbdare să se bucure de retragerea din activitate. Săptămâna trecută, într-o dimineaţă, când luam amândouă micul dejun la restaurantul meu preferat din cartierul Upper West Side, mama îmi spusese că avea o idee pentru o nouă bandă desenată, despre o femeie care îşi lua viaţa de la capăt, după un divorţ. Dar ne promisese că protagonista noii ei benzi desenate

avea să fie complet imaginară şi fără copii.

Lucrurile mele pe care nu urma să le iau cu mine, la facultate, fuseseră împărţite între locuinţele părinţilor mei, dar, din cauza lipsei de spaţiu a apartamentului din New York, majoritatea ajunseseră la tata. De asta Mike şi cu mine plecam amândoi de aici. La acest motiv se mai adăuga şi faptul că aici aveam spaţiu destul pentru a ne parca maşina.

Până la urmă, hotărâsem să aleg Universitatea Northwestern, unde urma să studiez jurnalismul, la una dintre cele mai bune facultăţi de profil din ţară. O călătorie de trei ore, cu avionul, o despărţea de Coasta de Est. Mi se părea o distanţă în timp şi spaţiu foarte potrivită. Fiindcă părinţii mei locuiau separat, iar fraţii mei se răspândiseră prin ţară, îmi plăcea ideea de a avea măcar un frate aproape. Şi, de vreme ce era vorba despre fratele pe care îl cunoşteam cel mai puţin, m-am gândit că ne-ar fi prins bine să îndreptăm situaţia asta. Siobhan era încântată că ne despărţeau numai patru ore de drum. Deja pusese la punct traseul rutier de la Ann Arbor până la Evanston şi plănuia să mă viziteze peste câteva săptămâni, într-o excursie cu maşina.

Eu şi Mike trebuia să fim în campus abia săptămâna viitoare, aşa că mai întâi voiam să trecem prin Chicago, pentru a efectua ceea ce J.J. numise „Turul Fraţilor". Nu intenţionam să conducem întins spre Chicago. In seara asta, Linnie, Rodney şi Waffles ne aşteptau să-i vizităm în Boston, iar apoi stabiliserăm să ne întâlnim cu J.J. În Pittsburgh. Ne duceam să vedem un meci de-al echipei Pirates. Chiar în dimineaţa asta, J.J. Îmi trimisese un e-mail prin care mă informa că-1 mituise pe programatorul care se ocupa de tabela de scor, astfel încât, în timpul meciului, pe tabelă să fie afişat mesajul SUCCES LA FACULTATE, CHARLIE! Apoi, câteva minute mai târziu, mi-a scris din nou şi m-a rugat să şterg corespondenţa noastră despre acest subiect, ca să poată nega că fusese la curent, atunci când oamenii ar fi început să suspecteze ceva.

Pe urmă Danny avea să ne întâmpine la Chicago, iar eu şi Mike

ne simțeam uşuraţi, pentru că nu aveam timp să conducem până în California şi înapoi. Danny părea neschimbat. Se întâlnea cu altcineva şi ne-a asigurat că fata era grozavă. Dar relaţia dintre mine şi Danny se schimbase subtil, în timpul verii. Am început să-1 trag la răspundere atunci când nu eram de acord cu el sau cu faptele lui. Spre surprinderea mea, nu mi-a luat-o în nume de rău, ba chiar mi-a urmat sfaturile, din când în când. Acum consideram că eram mai degrabă egali şi că începeam să ne cunoaştem unul pe celălalt, cu adevărat, pentru prima dată.

Nu-1 mai văzusem de o lună şi abia aşteptam să ne întâlnim în Chicago — mi se părea cel mai frumos mod de a încheia acest Tur al Fraţilor. Mă simțeam puţin tristă că procedam aşa, spre deosebire de altădată, când eram cu toţii în aceeaşi casă, împreună. Insă asta era viaţa noastră acum şi poate că era în regulă să fie aşa.

Chiar îmi era dor să fim toţi şapte (opt, cu tot cu Rodney) în aceeaşi casă, cu toate tabieturile, tradiţiile şi glumele noastre. Mă străduiam să accept că era doar o altă etapă. Acum exista o altă versiune a familiei Grant. Ştiam că avea să ne fie greu, în special de Ziua Recunoştinţei si de Crăciun. Dar simțeam — sau > , » speram — că urma să ne descurcăm. Nu avea să mai existe banda *Grant Central Station,* cu cele patru chenare şi cu umorul său reconfortant, cu situaţii care de fiecare dată se rezolvau în cel mai frumos mod cu putinţă. Insă poate că, de fapt, ăsta era un lucru bun.

Telefonul mi-a bâzâitîn buzunarul de la spate al pantalonilor. M-am uitat la ecran.

Bill

Cum merge excursia? Aţi pornit deja la drum?

Am zâmbit şi mi-am pus iar telefonul în buzunar, plănuind să-i răspund atunci când nu exista posibilitatea ca ai mei să tragă cu ochiul. Faptul că Bill avea să fie la numai douăzeci de minute distanţă de campusul meu era, categoric, un lucru bun, deşi apropierea asta nu-mi influenţase decizia de a alege Universitatea

Northwestern. Spre surprinderea mea, după nuntă, eu şi Bill ţinuserăm legătura toată vara. Cu toate că nu-l văzusem faţă în faţă, purtaserăm conversaţii prin SMS-uri, prin e-mailuri ori vorbind la telefon ore întregi. Nu era o certitudine că avea să se înfiripe cu adevărat ceva între noi, cu toate că eu aşa speram. Oricum, eram bucuroasă că aveam un prieten în zona oraşului Chicago.

— Ar trebui să pornim la drum, a zis Mike. Le-am spus lui Linnie şi lui Rodney că ajungem la ei înainte de cină.

Avea dreptate. Maşina era plină ochi şi aveam indicaţiile GPS introduse în mobil. Acum, singurul lucru care mai rămânea de făcut era să plecăm.

— Tu vii la balul foştilor absolvenţi de Northwestern, da? l-a întrebat Mike pe tata.

S-au îmbrăţişat, iar tata l-a bătut pe umăr.

— Şi tu ai spus că vii la sfârşitul lui octombrie? a întrebat-o pe mama.

M-am silit să zâmbesc. Încă nu mă obişnuisem cu ideea că nu mai împărtăşeam cu toţii acelaşi plan, că nu mai exista o singură cale de a ne vedea ambii părinţi în acelaşi timp. Bill îmi spusese că trebuia să am răbdare pentru o vreme, iar eu încercam să-l cred.

— Sunaţi-mă când ajungeţi la Linnie, a zis mama, îmbrăţişându-l pe Mike. Şi să conduceţi cu grijă! a strigat ea după fratele meu.

Mike s-a dus spre locul din dreapta şoferului. Am priceput că îmi acorda câteva minute ca să-mi iau la revedere de la ai noştri.

M-am răsucit spre ei şi imediat am simţit un nod în gât. Am încercat să-mi spun că mă purtam ca o caraghioasă; doar era ceva obişnuit ca lumea să plece la facultate. În plus, urma să-l văd pe tata peste câteva săptămâni.

— Să înveţi bine! mi-a zis tata, iar eu am remarcat că vocea lui era puţin răguşită de emoţie. Dar nu uita să te şi distrezi!

— Însă nu prea mult, m-a avertizat mama. Să nu chiuleşti de la

cursuri. Mai ştii cum a făcut J.J. Într-un semestru, când a hotărât să intre în grevă?

— Nu cred că e cazul să vă faceţi griji, i-am asigurat eu.

Tata mi-a oferit un zâmbet care nu i se prea oglindea în ochi, apoi m-a cuprins într-o îmbrăţişare.

— Sunt mândru de tine, puştoaico, mi-a şoptit, iar eu mi-am sters o lacrimă.

— Să mă suni cel puţin o dată pe săptămână! mi-a cerut mama, în timp ce o îmbrăţişam.

Încerca să adopte un ton sever, dar nu îi ieşea.

— Distracţie plăcută! mi-a urat mama, desprinzându-se din îmbrăţişare şi strângându-mă de mână. Sper să trăieşti o aventură minunată!

Am încuviinţat si am încercat să mă adun.

» — O să-mi dau silinţa, i-am zis, iar tata mi-a surâs. Si...

Am tăcut, fiindcă nu ştiam cum să exprim totul în cuvinte.

De ce înţelegi că ai avut parte de lucruri bune abia când acele lucruri dispar? Ştiam că la facultate urma să-mi fac prieteni noi, să trăiesc experienţe noi, poate chiar aventuri uluitoare, însă simţeam nevoia ca, pentru un moment, să apreciez ceea ce eu — si noi toti — lăsam în urmă.

> — Vă mulţumesc pentru tot! Pentru..., am spus, scuturând din cap, incapabilă să transpun în cuvinte ceea ce trăiserăm noi toţi, împreună. Mulţumesc!

Părinţii mei au dat amândoi din cap. Înţelegeau ce încercam să le spun.

Le-am zâmbit, apoi m-am silit să mă întorc şi să merg spre maşină. Am urcat la volan, iar Mike m-a întrebat:

— Eşti bine?

Am inspirat adânc.

— Da.

Am pornit motorul şi eram gata să demarez. M-am răsucit şi am privit prin lunetă. Părinţii mei stăteau mai aproape unul de celălalt decât m-aş fi aşteptat. Ne petreceau din priviri. Le-am făcut cu

mâna.

Apoi m-am întors şi m-am uitat la ceea ce mi se aşternea dinainte. Am inspirat adânc şi am pornit maşina.

Mulţumiri

Ca întotdeauna, cele dintâi si cele mai călduroase mulţumiri ale mele se îndreaptă către Justin Chanda, redactorul meu genial. Justin, de-a lungul a cinci ciorne şi a doi ani, încrederea ta în această poveste şi în faptul că o s-o termin într-o bună zi nu a pălit nici măcar atunci când cartea avea şapte sute de pagini şi era plină de intrigi secundare bizare, demne de un scenariu de film. IȚI MULȚUMESC că m-ai ajutat să găsesc această poveste, pentru extraordinarele tale notiţe şi pentru că a fost de-a dreptul un vis să lucrez cu tine. Sunt mai mult decât norocoasă că te am drept redactor; sunt şi mai norocoasă fiindcă îmi eşti prieten.

Le mulţumesc lui Emily van Beek, o agentă literară extraordinară, precum şi întregii echipe de la firma Folio, pentru că au avut foarte multă grijă de mine şi de cărţile mele.

Sunt nespus de recunoscătoare pentru faptul că Lucy Ruth Cummins este designerul coperţilor cărţilor mele. Coperta acestui volum s-ar putea să fie coperta mea preferată *din toate timpurile.* Meredith Jenks, îţi mulţumesc pentru fotografiile tale incredibile!

Sunt plină de recunoştinţă faţă de Eric Sailer pentru minunatele sale benzi desenate şi pentru că a adus la viaţă *Grant Central Station,* care e mai reuşită decât mi-aş fi putut dori.

Le mulţumesc Alexei Pastor şi Alyzei Liu, care au citit numeroasele ciorne ale acestei cărţi si au făcut observaţii foarte » » » preţioase.

Faptul că în ultimii opt ani editura Simon & Schuster mi-a publicat volumele este un adevărat privilegiu. Am ocazia să lucrez cu cei mai talentati oameni din branşă. Vă mulţumesc, Jenica Nasworthy, Chava Wolin, Chrissy Noh, Anne Zafian, Anna Jarzab, Lisa Moraleda, KeriLee Horan, Lauren Hoffman, Michelle Leo, Anthony Parisi, Amy Beaudoin, Christina Pecorale, Emily Hutton, Victor lannone, Karen Lahey, Jerry Jensen, Lorelei Kelly, Jon Anderson şi multor altora. Sunteţi grozavi!

Le sunt profund îndatorată lui Siobhan Vivian, Annei Carey şi

lui Maurene Goo, scriitoare extraordinare şi prietene foarte bune. Doamnelor, cuvintele sunt prea puţine pentru a vă mulţumi pentru ajutorul nepreţuit acordat acestei cărţi. Fie că a fost vorba despre discutarea unei scene, de o cafea băută în compania unor colege de breaslă ori de mesaje interminabile şi apeluri prin FaceTime, nu aş fi reuşit fără voi.

Le transmit mulţumiri şi toată dragostea mea lui Jane Finn şi lui Katie Mason. Mulţumiri fratelui meu, Jason Matson, pentru că a împărţit cu mine benzile desenate din ziar (şi, de asemenea, s-a luptat pentru ele) în nenumărate dimineţi de duminică şi pentru că m-a ajutat cu informaţii despre Universitatea din Michigan şi despre baseball.

Le mulţumesc lui Todd VanDerWerff şi lui Myles McNutt, doi autori pe care îi admir de mult timp. Ideea acestei cărţi a luat naştere după o conversaţie pe Twitter, purtată în vara anului 2015. Privind retrospectiv, sunt foarte recunoscătoare că mi-am îngăduit să amân scrierea acestui volum.

În cele din urmă, îi mulţumesc lui Murphy, care a contribuit… nu cu mare lucru. Cu toate astea, a arătat simpatic în timp ce stătea degeaba.

Charlie are șaptesprezece ani și este mezina familiei. Sora ei mai mare se căsătorește, așa că, în curând, toți cei cinci frați Grant vor fi acasă. Adolescenta abia așteaptă să-și vadă familia reunită sub același acoperiș, ca în vremurile bune, și să petreacă un ultim weekend în vechea lor casă, înainte ca aceasta să fie vândută.

Deși fata e în ultimul an de liceu și a fost admisă la câteva universități, încă nu vrea să se gândească la faptul că trebuie să aleagă facultatea la care urmează să studieze. Nu-și dorește decât ca în acest weekend important toate să meargă șnur.

Însă Charlie nici nu bănuiește că o așteaptă un lung șir de surprize: organizatoarea de evenimente dispare în ajunul nunții, băiatul de care e îndrăgostită de ani buni reapare în peisaj, decorațiunile pentru nuntă sunt trimise, din greșeală, în altă parte. Iar haosul abia a început.

În tot acest iureș, Charlie va descoperi lucruri noi și neașteptate despre familia ei, pe care credea că o știe foarte bine. Cea mai importantă lecție pe care o primește este că, dacă te încăpățânezi să rămâi în trecut, e posibil să ratezi o mulțime de lucruri minunate.

MORGAN MATSON

s-a născut în New York și a crescut în Greenwich, Connecticut. Inițial, a dorit să studieze arta teatrului, dar s-a răzgândit și s-a reorientat către cursuri de scriere creativă, o alegere pe care nu a regretat-o niciodată.

Până în prezent, a scris cinci cărți, toate ajungând pe lista bestsellerurilor *New York Times*. Romanul ei de debut, *Marea călătorie a lui Amy & Roger* (Epica, 2015), a fost tradus în peste douăzeci de limbi.

Locuiește în Los Angeles împreună cu Murphy, terierul ei, într-o casă cu podele albastre și plină de cărți.